

Ludmila Plett

Kad dvēsele raud

Ludmila Plett

Kad dvēsele raud

Dvēseļu aprūpes sērija
Otrā grāmata

Izdevniecība:
„Wasser des Lebens” e. V.
Kolomanstrasse 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Germany

Ludmila Plett
„Kad dvēsele raud”

Izdevniecība
Misija „Dzīvie ūdeņi”
Adrese pasūtījumiem Vācijā
Wasser des Lebens e. V.
Kolomanstrase 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Germany

Telef. +49 (0) 7171 – 39734
Faks: +49 (0) 7171 – 939152
E –Mail: info@wasserdeslebens.org
Internets: www.wasserdeslebens.org

Copyright by Ludmila Plett
Autortiesības ir aizsargātas un pieder autoram

Tulkotājs Dace Balode
Korektors Ilze Marija Vesterlunda

Bībeles citāti no
1965. gada izdevuma revidētā teksta ar pielikumiem
LATVIJAS BĪBELES BIEDRĪBA
2000

ISBN 978-3-935308-47-2

Pirmais izdevums, 2021.gads

Satura rādītājs

	Lpp.
Autora ievadvārdi	4
1. Dvēseles stāvokļi	7
2. Ikdienu pelēcība	26
3. Ciešanu skola.....	39
4. Vientulība.....	62
5. Ievainojuma sāpes, tuvinieku izraisītas	82
6. Garīgā stagnācija	105
7. Kad debesis klusē	129
8. Kristietība bez prieka.....	153
9. Patiesības un pareizās baznīcas meklējumos.....	177
10. Sasāpējuši jautājumi	204
11. Pret straumi peldošie	235
12. Paaudžu konflikts	254

Autora ievadvārdi

Bībelē ir tādi vārdi: „Cilvēks, no sievas dzimis, dzīvo tikai īsu brīdi un ir pilns nemiera. Viņš uzaug kā puķe un novīst, viņš slīd kā ēna un nepastāv. Tikai vienīgi viņa paša miesas sāpes viņš sajūt, un viņa dvēsele skumst tikai pati par sevi.” (Īj. 14:1-2, 22).

Šo seno dienu varenā cietēja Ījaba teicienu atkal un atkal apstiprina daudzu miljardu cilvēku dzīves, kuri mājoja kādreiz un kuri dzīvo tagad uz šīs grēcīgās zemes. Cik asaru un ciešanu ir redzējusi mūsu planēta! Visā tās eksistences laikā katru dienu tiek izlietas asinis, raud atraitnes un bāriņi, cilvēki raud aiz dvēseles un fiziskajām sāpēm: sirdis, ko plosa grēks, vaid un nerod mieru, jo nevar atrast izeju. Likteņa triecieni, zaudējuma rūgtums, vientulība, skumjas un ciešanas atkal un atkal ierodas namos, arī tajos, kur pazīst Dievu un Viņam seko.

Bet kādēļ?! Kādēļ jau tā tik īsā cilvēka dzīve ir slimību, zaudējumu, moku un dvēseles ciešanu, vilšanos un izmisuma aptumšota?! Vai tad Dievs, kurš ir žēlastības, mīlestības un līdzcieģības Dievs, nevarēja visu izkārtot savādāk? Kādēļ un priekš kam Viņš visu to pieļauj? Vai tiešām visuma Radītājs nevarēja izraudzīt mums ko labāku? Viņam taču pieder vara debesīs un virs zemes, tātad, arī visa mūsu dzīve ir Viņa rokās! Bet ja tas tā ir, tad kādēļ gan mūs neatsvabināt no bēdām un ciešanām, dāvājot eksistenci, kas ir līksma, bez mākoņiem, bez problēmām un skumjām? Jo tieši tā cilvēks iztēlojas savu laimi.

Ar šādiem un līdzīgiem jautājumiem pie kalpotājiem un dvēseļu aprūpētājiem vērsas pasaules cilvēki, tie kuri tikko atgriezušies un tie, kuri gadiem un desmitgadēm kalpo Tam Kungam. Nu ko, cilvēks vienmēr ir un paliek cilvēks. Viņš visu vēlas saprast ar savu prātu, kas, diemžēl, ir bijis un paliks ierobežots, nespējīgs izziņāt noslēpumus, kas ir no mums apslēpti. Šis atbildi pagērošais, satrauktais, sašutušais un brīžiem pat aizkaitinātais „kāpēc?!” nes sevī nevēlēšanos piekrist un samierināties ar Dieva gribu, niknu pretestību un bezspēcīgu mēģinājumu kaut ko izmainīt, pilnā pārliecībā ka ir uz to tiesības. Bet Tas, Kurš zina atbildes, no debesu augstumiem skatās uz cilvēcisko sacelšanos un klusē līdz

tam laikam, kamēr šis ļaunais, ar kurnēšanu piepildītais „kāpēc?!”, iepazīstot savu bezpalīdzību un nespēju ko mainīt lietu kārtībā, nepārvēršas par pacietīgu, pazemīgu un pakļāvīgu „kādam nolūkam?”. Tieši tā un tikai tā, pašos grūtākajos dzīves mirkļos, ir jāskan šim mūsu jautājumam, kas ir vērstas pie Debesu Tēva: „Kādam nolūkam, Kungs, Tu to pieļāvi? Ko Tu man vēlies ar to pateikt? Ko vēlies iemācīt un ko ar mani sasniegt?” Jo, ja saliekam visu pa plauktiņiem, kas mēs cilvēki esam, lai pieprasītu darbības atskaiti no Tā, Kurš mūs ir radījis. Stingri uzrādot un apstādinot cilvēku šajā neprātā, ar pravieša Jesajas muti Dievs runā: „Bēdas tam, kam nesaskaņas ar savu Radītāju, lauskai starp māla trauku lauskām! Vai tad māls var sacīt savam veidotājam: ko tu te dari? – Jeb vai tas darbs, ko tu dari, tev sacīs: tev jau nav roku? Bēdas tam, kas uz kādu tēvu saka: kādēļ tev bērni? – vai uz kādu māti: kādēļ tu dzemdē? Tā saka Tas Kungs, Israēla Svētais, viņa Radītājs: par nākamām lietām jautāji Mani! Manus dēlus un Manu roku darbu atstāji Man! Es radīju zemi un cilvēkus zemes virsū; Manas rokas izklāja debesis, un Es vadīju visu to zvaigžņu pulku. Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali! Jo vienīgi Es esmu Dievs, un cita nav neviena!” (Jes. 45:9-12,22). Ja tas ir tā, draugi, ja mēs patiesi uzskatām sevi par lielā un visvarenā Dieva bērniem, tad nu tagad visi kopā ar trīsām un bijību pārspriedīsim to, kādēļ un kādam nolūkam Viņš mūsu dzīvēs pieļauj to, ko mēs nevēlētos, bet kas, tomēr, mums ir ļoti nepieciešams un, kas gala rezultātā kalpos mums par svētību, lai cik bēdīgi tas neizskatītos.

Šī grāmata, kas pēc grāmatas „Garīgās slimības” ir uzskatāma kā otrā daļa „Dvēseļu aprūpes kalpošanas” sērijā, domāta tiem, kuri cieš un mokās, kuru sirdis ir savainotas un salauztas, bet acis – pilnas asaru. Lai Tas Kungs sūta Savu žēlastību un šīs vaidošās un raudošās dvēseles šajās lapās atrod ne tikai atbildes uz dažiem viņus interesējošiem jautājumiem, bet saņem arī garīgu atbalstu, gūst sev zināšanas, kas tik ļoti ir nepieciešamas grūtajā ceļā, sekojot Tam Kungam.

Ludmila Plett

Ievadlūgšana

Kungs Jēzu! Neviens cilvēks nav spējīgs tā saprast dvēseli, kā Tu to vari izdarīt. Jo Tu – esi mūsu Radītājs. Tu esi cilvēku veidojis pēc Sava tēla un līdzības, nedzīvajā ķermenī iedvesis Savu garu, un tādēļ to pazīsti labāk kā jebkurš cits. Vien Tu vari runāt uz katru dvēseli tā, ka viņa vienkārši nespēs neatpazīt sava Radītāja balsi. Lūdzu Tevi, liec manā saprātā, manā sirdī un šajās lappusēs tieši tos vārdus, kas ne tikai pieskartos savainotai, skumstošai dvēselei, bet sniegtu tai vajadzīgo dziedināšanu, dodot mierinājumu, uzmundrinājumu, prieku un mieru. Lūdzu, ar Savu maigo, tēvišķo Roku tagad nosusini asaras tiem, kuri cieš un raud, un dāvā viņiem ne ar ko nesalīdzināmo Tavu mieru, kas nāk no debesīm.

Āmen.

*„Nebīsties, jo Es esmu ar
tevi! Neatkāpies, jo Es esmu
tavs Dievs! Es tevi stiprinu,
Es tev arī palīdzu, Es tevi uz-
turu ar Savas taisnības labo
roku!”*

Jes. 41:10

1. Nodaļa

Dvēseles stāvokļi

Katra cilvēka dzīvē ir vilšanās, bezizejas, vienaldzības un pilnīgas apātijas brīži. Tādos mirkļos gribas visu pamest un no visa atteikties. Tas, ko tu dari un pie kā strādā, pēkšņi sāk likties nekam nevajadzīgs, niecīgs un pilnīgi bezjēdzīgs. Viss, kas bija svarīgs un nozīmīgs, un ienesa dzīvē prieku, zaudē savu pievilcību, jēgu un nozīmi. Nereti tas noved pie tik nomākta stāvokļa, ka vairāk nav vēlēšanās dzīvot. Visi draugu un paziņu pārliecināšanas vārdi, ka „nevajag zaudēt dūšu”, „jāsaņem sevi rokās”, „neizplūst” parasti visai maz palīdz. Tevi pārņem vienaldzība. Šādu nospiestu stāvokli pašam ir grūti izmainīt, un daudzi vēršas pie psihologa vai psihiatra, ārstējot depresiju daudzus mēnešus un reizēm pat gadus.

Šādi stāvokļi ir raksturīgi ne tikai šīs pasaules cilvēkiem, bet arī mums – kristiešiem, jo katrs kurš tic uz To Kungu, ir tikai zemes cilvēks ar visām no tā izrietošajām īpatnībām. Kaut daži dedzīgie apgalvo, ka Dieva bērniem nekas tāds nevar būt, tas neko nemaina. Fakts paliek fakts, un nav jēgas to noliegt. Šajā sakarā Čārlzs Sperdžens ir izteicies tā: „Ja mēs nekad nebūtu nospiesti, mēs nemaz nebūtu dzīvi. Ja cilvēkam nebūtu spējas just bezcerību, tad viņš arī nespētu izbaudīt sajūsmu”. Kaut ko līdzīgu var novērot arī dabā. Saulainās, prieku nesošās dienas mijas ar nomākušos un lietainu laiku, kas uzvēdī skumjas. Tāpat notiek arī ar cilvēkiem: te viņi var justies augstumos, te viņus pēkšņi pārņem panīkums.

Spriežot cilvēcīgi, nospiešanas stāvoklis pats par sevi nav grēks, bet var izveidoties kā grēka sekas un tādā gadījumā ir tā pazīme. Ar kaut ko līdzīgu mēs sastopamies arī medicīnā, kad pacients vērsas pie ārsta ar sūdzībām par vājumu, nogurumu, apetītes zudumu, galvas reiboņiem, kas norāda uz vispārēju nespēku. Nereti šādas sajūtas ir pārpūles vai pārmērīgas fiziskas un psihiskas slodzes rezultāts, taču, tie paši simptomi var būt kā brīdinājums par nopietnu saslimšanu, tādām kā: asins slimības (anēmija, leikoze, leukēmija), ļaundabīgi jaunveidojumi un dažādi smagi iekšējo orgānu bojājumi.

Mūsu laikā, kas nav viegls un raksturojas ar steigu, rosīšanos, pastāvīgu stresu, lielām fiziskām un psiholoģiskām slodzēm, kā arī kaitīgu faktoru ietekmi uz organismu, cilvēku dzīvēs arvien biežāk rodas sava veida „melnās joslas”, kad notiek nepatīkamas sadursmes, – te mūs ievieļ dažādos konfliktos, te mēs paši kļūstam par to cēloni ar kādu strīdoties vai naidīgi reaģējot uz kādu izaicinājumu. Būdami ļoti atšķirīgi pēc savas dabas, mēs atšķirīgi arī uzņemam šādus notikumus, atbilstoši mūsu raksturam, intelektam, domu gājienam, jūtām un emocijām. Cilvēki, kuri ir mierīgi, skaidru prātu un spriest spējīgi, radušās problēmas uzņem aukstasinīgāk, emocionāli un impulsīvi cilvēki – dramatiskāk. Tādos brīžos tu nezini kur likties, izjūtot dusmas un bezizeju, gribās visu pamest un skriet kur acis rāda. Līdzīgas situācijas un dzīves nesakārtotība kraujas viena uz otras novedot pie dažādiem neuro – psihiskiem traucējumiem un sabrukuma, kas izpaužas kā mums visiem zināmie negatīvie dvēseles stāvokļi, tādi kā: sarūgtinājums, skumjas, nomāktība, panīkums, sajūtot sevi mazvērtīgu un nederīgu, līdz pat pilnīgai apātijai, kas pāriet dziļā depresijā. Lai saprastu šīs nomācošās un graužošās mašīnas darbību, kas noved mūsu dvēseli līdz asarām, tagad pēc kārtas aplūkosim iemeslus, sekas un šo parādību savstarpējās sakarības. Sāksim ar to, kas it īpaši bieži sastopams, – sarūgtinājums un skumjas.

Sarūgtinājums – tās ir dvēseles sāpes, kas cilvēkam rodas neapmierinātības, un dažādu nepatīkšanu rezultātā. Piemēram, daži jauni cilvēki ļoti sarūgtinās, kad pamana, ka

daba viņiem nav devusi tādu skaistumu, slaidumu, fizisko spēku, prāta spējas un citas priekšrocības, kādas ir dažiem viņu vienaudžiem. Vēloties to kaut kādā veidā kompensēt, meitenes sāk izmantot kosmētiku, lai pievērstu sev uzmanību, bet puīši „uzpumpē” sev muskuļus, lai izskatītos ne sliktāk kā pārējie. Diemžēl, tā rīkojoties, viņi nesaprot, ka ar to viņi pauž savu kurnēšanu un redzamu nepatiku par to, ar ko Dievs viņus ir apveltījis, tātad, met izaicinājumu Viņa gudrībai un viszinībai.

Nobriedušiem cilvēkiem sarūgtinājums rodas citu, brīžiem ne mazāk smieklīgu iemeslu dēļ, un to pamatā ir tā pati neapmierinātība ar to, kas viņiem ir dots un kaislīga vēlēšanās dabūt to, kas viņiem nav. Tikai, cik neprātīgi tas viss ir! Tā vietā, lai domātu par to, kā mums nav, pastāvīgi ir jāatceras, ka Dievs Savā visgudrībā mūs ir apveltījis ar tādām īpašībām, kas savukārt nav citiem, ieskaitot pat tos, kurus sauc par „likteņa mīļiem”. Tāda pieeja mūs paglābs no skaudības un mazvērtības kompleksa.

Skumjas – tas ir bēdu pilns dvēseles stāvoklis, ko izsauc nelabvēlīgu, apbēdinošu apstākļu sakritība, ko pavada raižu un bēdu sajūta. Praktiski katra cilvēka dzīvē mēdz būt tādi brīži, kad viņš skumjās un sāpēs kopā ar psalmistu Dāvidu var teikt: „Es esmu zustin zudis ļaužu piemiņai – kā mironis, es esmu kļuvis kā sadauzīts trauks.” (Ps. 31:13). Vien nedaudzi cilvēki savu zemes dzīves ceļu noiet bez skumjām un sarūgtinājuma. To pārdzīvot, protams, nav viegli, taču mēs nedrīkstam aizmirst, ka daudz kas no tā ir daļa no Dieva plāna. Notikumi, kas mums liekas traģēdijas, var izrādīties iespējas, ar kuru palīdzību Dievs mums izrāda Savu mīlestību, uzticību, žēlastību un lielo pacietību. Lai to saprastu, pietiek atcerēties daudzu ievērojamu cilvēku stāstus un liecības, kuru dzīves kādos brīžos likās pilnībā sagrautas. Taču vēlāk, pateicoties pārdzīvotajam, kļuva par spožu ticības un kristīgās mīlestības lāpu, kas daudzas jo daudzas dvēseles aizdedzināja dedzīgai kalpošanai Tam Kungam.

Pie sarūgtinājuma, skumjām un dvēseles bēdām cilvēku noved nepiepildītas vēlmes vai pilnībā sadragāti plāni

un gadiem loloti sapņi. Mēs apraudam savu nenotikušo laimi un vainojam tajā citus cilvēkus, neparedzētas nejaušības vai neveiksmīgi izveidojušos apstākļus, un nedomājam par to, ka Dievs ir tik visu zinošs un gudrs, ka, vēlot mūsu dvēselei labu, nedod mums to, ko mēs gribam un neatlaidīgi Viņam lūdzam. Piemēram, Tas Kungs daudzus ir glābis no paklupšanas neļaujot viņiem īstenot savus plānus un projektus finanšu jomā. Ne mazumu no Savas tautas Viņš ir paglābis no godkārtības valgiem, nepiešķirot viņiem skaistumu, piemīlību un atzinību. Daudzus pasargājis no apreibināšanās ar varu, neļaujot kļūt par autoritāti ar lielu ietekmi, pēc kuras viņi tik neatlaidīgi ticās. Dievs sekoja, lai viņi paliktu nepamanīti ļaudis, un lai neattālinātos no Viņa.

Dārgais draugs, ja tu padomāsi par savas dzīves rūgto pieredzi un atcerēsies visas grūtības, ko esi pārvarējis, tad ar Dieva gaismas palīdzību, kas izgaismo tavu prātu, sapratīsi, ka viss, kas ir noticis, ir bijis tev tikai par labu. Tu apjautīsi, ka visu šo laiku Tas Kungs ir bijis pret tevi mīlošs un žēlsirdīgs. Pat tajās dienās, kad tu vaidēji un bijī nemierā par apstākļiem, tu tomēr apzinājies glābjošo Dieva žēlastību. Bet ja tā, tad sargies ilgstoši dot vaļu savām rūgtajām domām, jo skumjas pamazām pāries sevis žēlošanā, un tas nāk no paša velna. Zini, ka negaidīti likteņa pavērsieni var mūs izsist no sliedēm, bet var arī palīdzēt pietuvoties Glābējam un iemācīt vēl vairāk uz Viņu paļauties.

Daudzu cilvēku sirdis piepildās ar skumjām, ja viņiem nepelnīti dara pāri, pazemo, nonicina, neievēro, kad uz labu atbild ar ļaunu, vai, kad ciešanās atstāj vienu. Cilvēka dzīvē atradīsies daudz iemeslu lai skumtu, taču patiesam Dieva bērnam ir lieliska iespēja no šāda stāvokļa izvairīties, dzīvojot dzīvi, kurā tiek uzvarēts tas, kas izraisa skumjas. Kāds gudrs cilvēks to ir izteicis šādos vārdos: „Ja tevi ir aizmirsuši, ar tevi nav rēķinājušies, apzināti iedzinuši stūrī, bet tu noliecies Tā Kunga priekšā un pateicies Viņam par apvainojumiem un pazemojumiem, – tā ir uzvara. Ja neievēro labo, ko tu dari, ja pārsvītrot tavus sapņus, ja dara visu pretēji, nerēķinās ar tevis dotajiem padomiem, izsmej tavu viedokli, bet tu to visu pieņem ar mīlestību un pacietību, – tā ir

uzvara. Ja tu esi apmierināts ar jebkādu ēdienu, apģērbu un laika apstākļiem, ar vienalga kādu stāvokli sabiedrībā, vienlību, ko tev ir paredzējis Tas Kungs, – tā ir uzvara. Ja esi spējīgs nenosodot, mierīgi paciest tuvākā slikto garastāvokli, jebkādas grūtības un nekārtības, kurās tu neesi vainīgs, – tā ir uzvara. Ja vari turēties pretī dzēlīgumam un garīgai nejutībai, jebkādam vajāšanām, pretrunām, tās pārdzīvojot tā kā reiz darīja Jēzus Kristus, – tā ir uzvara”.

Kristīgās dzīves sākuma stadijās daudzi ticīgie piedzīvo skumjas un vilšanos, jo tie, kas kādreiz ar savu dzīvi nesa viņiem gaismu, pārstāja mīlēt un apgaismot, bet citi – vispār atstāja Dievu un Viņu aizmirsā. Mums ir tik ļoti jāsarod ar šo parādību, lai vairs nepamanām to, ka cilvēki mūs pamet. Apustulis Pāvils, esot šādā situācijā, teica: „...visi bija mani atstājuši. To lai viņiem nepielīdzina. Bet Tas Kungs stāvēja man klāt un deva man spēku...” (2.Tim. 4:16-17). Ir ļoti svarīgi, lai mēs savu ticību būvētu nevis uz dziestošām ugunīm, bet uz Kristus Jēzus nedziestošās gaismas. Kad zināmi un lieli cilvēki no mums aiziet, mēs skumstam līdz tam brīdim, kamēr saprotam, ka tā vajadzēja, un tad nekas cits neatliek, kā pašiem tuvoties Tam Kungam un lūkoties sejā Viņam. Dievs ir spiests atkal un atkal izņemt no mūsu dzīves draugus, lai beidzot ieņemtu viņu vietu, bet mēs, tā vietā, lai Viņam par to pateiktos, sākam skumt un garīgi nīkuļot. Ir labi, ja ir daudz draugu, bet, kad viņi pamazām mūsu sirdīs ieņem Dieva vietu, Viņu izstumjot, Viņš kļūst greizsirdīgs. Jo ne velti taču ir rakstīts: „...uz skaudību nesas tas gars, kas mūsos mājō” (Jēk. 4:5) „...līdz greizsirdībai mīl gars, kas mūsos mājō”. – kr.val. Protams, kaut kādā mērā mums ir jāuzticas cilvēkiem un jācer uz viņu atbalstu, jo mūsu sabiedrībā nav iespējams dzīvot, ja nevienam neuzticamies. Taču situācija kļūst bīstama, ja mēs pārāk paļaujamies uz cilvēkiem, tā vietā, lai uzticētos Dievam, un uz sava sirds altāra, kur vieta ir paredzēta tikai Radītājam, nosēdinām Viņa radību. Ļaujot vīrietim vai sievietei mūsu dzīvē ieņemt vietu, kas pēc taisnības pieder tikai Dievam, mēs nenovēršami sevi notiesājam uz to, lai tiktu pievilti.

Nereti mēs saskaramies ar cilvēkiem, kuri bēdājas par to, ka viņiem ir jānes reiz izdarītā grēka sekas. „Kā tad tā?! – viņi sašutuši saka. – Es taču aptvēru savu kritienu, nožēloju to un pat to atklāju – iznesu gaismā! Lūdzot es sajutu, ka Dievs man ir piedēvis, taču līdz pat šim laikam nesu izdarītā rūgtās sekas. Vai tiešām tāda ir Dieva piedošana? No katedras parasti saka, ka tad, kad Dievs piedod, Viņš aizmirst. Kas tad tā ir par aizmīšanu, ja atkal un atkal grēka sekas atgādina par sevi?!...”.

Nu ko, te nav nekā, kas būtu pretrunā ar Bībeli. Grēku piedošana neizslēdz sodu par to un nebūt neparedz automātisku atbrīvošanu no sekām. Dieva Vārdā ir daudz piemēru, kas to apstiprina. Vecajā Derībā ir stāsts par Mirjamu, ko Dievs sodīja ar bargu spītālību, jo viņa sacēlās pret savu brāli. Kaut arī Mozus lūdza Tam Kungam piedošanu priekš viņas, tik un tā viņam tika pateikts: „Kad viņas tēvs spļaudams viņas vaigā būtu spļāvis, vai tad tā nekaunētos septiņas dienas? Liec to ieslodzīt septiņas dienas ārpus nometnes, un pēc tam to atkal pieņemiet.” (4.Moz. 12:14). Vēlāk šo pašu pieeju – neuzlūkot kāda vaigu, piedzīvoja arī pats Mozus, jo neprecīzi izpildīja Dieva pavēli brīdī, kad vajadzēja likt ūdenim iztecēt no klints (4.Moz. 20:7-12). Tā pat arī Simsons, kurš krita grēkā ar Delīlu un tādēļ zaudēja savu Dieva doto vareno spēku. Kad viņš apjauta savu grēku un sauca pēc žēlastības, saņēma piedošanu. Zem viņa roku spiediena, kuras bija atguvušas savu iepriekšējo spēku, sagruva Dagona templis, taču zem gruvešiem, kopā ar filistiešiem, tika aprakts arī viņš pats. (Soģu. 16:28-30). Kad ķēniņš Dāvids pārkāpa laulību ar Batsebu, un tajā cieta nevainīgais Ūrija, viņš par to samaksāja ar mokošām dvēseles vaimanām un jaundzimušā bērna nāvi. Kaut Tas Kungs Dāvidam piedeva šo grēku, visu savu atlikušo dzīvi viņš izbaudīja tā rūgtās sekas, tā kā to bija pateicis pravietis Nātans: „Bet tagad zobens vairs neatstāsies no tava nama uz mūžīgiem laikiem, tāpēc ka tu esi Mani nonievājis un tāpēc ka tu esi ņēmis hetieša Ūrijas sievu ar nolūku, lai tā kļūtu tava sieva. Tā saka Tas Kungs: redzi, Es likšu nelaimei nākt pār tevi un no tava paša nama un tev to redzot: Es ņemšu tavas sievas un tās nodošu

kādam tavam tuviniekam, lai viņš guļ ar tavām sievām gaišā dienas laikā, saulei spīdot. Jo to, ko tu esi darījis slepeni, to Es atdarīšu visa Israēla priekšā un mirdzošas saules gaismā”. (2.Sam.12:10-12).

Kurš zina Dāvida turpmākās dzīves stāstu, tas var pārliccināties, ka Tā Kunga vārdi par viņu piepildījās precīzi. Tākā, gan Vecās Derības, gan Jaunās Derības laikos, gan mūsdienās, apstiprinās tā pati bibliskā patiesība: „Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus.” (Gal. 6:7). Iespējams ka kādus tas mulsina, jo cilvēka apziņā grēku piedošana ir pretrunā ar sodu, kas tam seko. Bet Dievs ir taisnīgs. Viņa piedošana atceļ attriebību par grēku nāves veidā („Tā tad grēka alga ir nāve...” Rom. 6:23), tā kā tas notika ar Ananiju un Sapfiru, bet neizslēdz Dieva sodu veidā, kad jānes nodarītā pārkāpuma sekas. Tādēļ ir rakstīts: „Jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca, turēdams tomēr labu prātu uz viņu kā tēvs pret dēlu.” (Sal.pam. 3:12). Vai tā nemēdz būt arī mūsu dzīvē, kad vecāki soda bērnus par pārkāpumiem, kaut arī viņiem piedod.

Dzīvē var sastapt ne mazums ļaužu, kuri bēdāloties uzskata, ka lai nu kurš, bet viņi nu gan ir sapratnes un līdzjūtības cienīgi. Pie tam, viņiem pat prātā neienāk aizdomāties par iemesliem, kuri viņus ir noveduši pie šīm raizēm un pameklēt bēdu patiesos avotus. Jo nereti mēdz būt, ka cilvēks pats ir vainīgs pie sava bēdīgā stāvokļa, kas viņu ir piemeklējis. Tā kāda jauna sieviete, apraudot savu neizdevušos likteni, stipri bēdājās un vērsās te pie viena, te pie cita dvēseļu aprūpētāja, cerībā saņemt padomu, kas vienā mirklī atrisinātu visas viņas problēmas. Iesākusi intīmo dzīvi vēl pusaudzes vecumā, viņa vairākus gadus atradās šajos grēcīgajos sakaros, kaut sevi uzskatīja par ticīgu (diemžēl ticīgie mēdz būt dažādi). Beidzot jaunie cilvēki nolēma savas attiecības padarīt likumīgas un noslēgt laulību. Drīz viņiem piedzima bērns.

Pagāja neilgs laiks, un jaunajai sievai tā apnika laulības dzīves vienveidība, ka viņa nolēma pameklēt sev izklaidi. Lieta beidzās ar to, ka viņa pārkāpa laulību ar kādu precētu vīrieti. Protams, ilgi tas nevarēja palikt apslēpts.

Uzzinājis par savas sievas neuzticību, viņas vīrs ļoti mocījās, un, pēc dabas būdams viegli ievainojams un psihiski nestabils, beidza savu dzīvi pašnāvībā. Pēc kāda laika mīļākais, mocīdamies apziņā, ka pieviļ savu sievu, pameta jauno atraitni un atgriezās ģimenē. Pamestā, ilgi nedomājot, atrada sev nākamo un sāka grēkot līdzīgā veidā. Aizskarts, ka viņu tik drīz ir aizstājis cits, bijušais sāka sāncensību ar jauno, un vīriešu starpā sākās īsts karš. Šīs sievietes tēvs un māte, kuri audzināja viņas bērnu, vairākkārtīgi centās vest pie prāta savu neceļus staigājošo meitu, bet nekādus rezultātus neguvuši nolēma atņemt viņai mātes tiesības, protams, ar to pret sevi izsaucot naidu un sašutumu. Atnesot daudz bēdu un ciešanu visiem, ar kuriem savā dzīvē saskaras, šī „brīvi mīlošā” būtne sāka meklēt līdzjutējus, kuri viņu mierinātu un atbalstītu ar labu padomu. Sēžot uz savas neizdevušās dzīves drupām un aptraudot savu neveiksmīgo likteni, viņa bija pārliecināta, ka viņai vienkārši nav paveicies laimes meklējumos. Šai „cietējai” pat prātā neienāca, ka ne jau viņai ir nodarīts pāri, bet viņa ir sagraāvusi daudzu cilvēku dzīves, padarot viņus dziļi nelaimīgus. Grēka aptumšota, kļuvusi par savu iegribu un vēlmju verdzeni, viņa ne tikai nonicināja Dieva baušļus, bet vēl meklēja vainīgos.

Tādu cilvēku bēdām (bet tādu, diemžēl, šajā baltajā pasaulītē ir ne mazums) nav vērts just līdzī, jo viņi pļauj to, ko sējuši. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka uz citu asarām un bēdām savu laimi neuzcelsi. Sāpes, kas ir nodarītas citiem, atgriežas pie mums ar uzviju, jo Dievs ir taisnīgs un Svēto Rakstu brīdinājumi nav doti tāpat vien. Tiem, kuri rīkojas šādā veidā, ir tikai viena izeja: nākt pie mūsu dvēseļu Glābēja ar pilnīgu savu grēku apzināšanos un patiesu, dziļu nožēlu. Viņam tīkamas ir tikai tādas skumjas. Dieva Vārds to raksturo tā: „Jo dievišķas skumjas dod atgriešanās svētību, ko neviens nenožēlos; bet pasaulīgās skumjas nes nāvi.” (2.Kor. 7:10).

Pamatīgi aplūkojot sarūgtinājumu un skumjas, ar kurām mēs sastopamies gandrīz ik dienas, pāriesim pie dziļāku dvēseles ciešanu izpētes, kas brīžiem noved līdz galējai bezcerībai.

Sāksim ar visbiežāk sastopamiem un savā starpā ļoti saistītiem stāvokļiem: grūtsirdība, nomāktība un izmisums.

Grūtsirdība – tās ir bezcerīgas skumjas jūtot savas dzīves bezjēdzību un mazvērtību, darbu un pūļu niecīgumu. **Nomāktība** savukārt ir smags, nomācošs stāvoklis, ko pavada drūms noskaņojums un bezizejas sajūta. Klājoties vienai uz otru, grūtsirdība un nomāktība noved pie **izmisuma**, kas ir galējs bezcerības stāvoklis un bezizejas sajūta īpaši smagā situācijā, kad zūd jebkāda ticība uz labvēlīgu galarezultātu. Tam ir ļoti daudz iemeslu, tādēļ aplūkosim tikai dažus no tiem.

Visbiežāk sastopamais iemesls grūtsirdībai un nomāktībai ir cerības, kas ilgi nepiepildās. Ne velti pat Dieva Vārdā ir teikts: „Cerība, kas mazinās, grauž sirdi, bet, ja piepildās, ko sirds kāro, tad tas tiešām ir dzīvības koks.” (Sal.pam. 13:12). Kā vēl viens iemesls var būt vilšanās savās ilgās, vienalga vai runa ir par tevis mīlētu un cienītu cilvēku, vai sagruvušiem nākotnes plāniem un nodomiem un vēlmēm, kas nepiepildījās. Jebkura lolota sapņa sabrukšana mūs noved pie nomāktības. Arī mazticība, šaubas un neno-teiktība ticībā nospiež dvēseli. Dzīves bezmērķīguma sajūta un nojauta, ka tu esi te lieks, tuva cilvēka zaudējums un ar to saistītā vientulība, bieži noved pie bezcerības un nospies-tības, un, lai no tāda stāvokļa izietu, parasti ir nepieciešams zināms laiks.

Grūtsirdība un izmisums var rasties arī kā tiešas sekas mūsu izdarītajam grēkam. Jo grēks apgrūtina mūsu sirdsapziņu, paralizē gribu un atdala no Dieva. Šo nospiesības stāvokli mūsos izraisa neapzināta tieksme nošķirties no Viņa, atstājot savā sirdī slēptus stūrīšus. Kad mēs izdarām kaut ko sliktu, tas aizskar mūsu atmiņu un lepnumu. Atmiņamums neliek mieru atkārtojot: „tu to izdarīji”, lepība savukārt iesaka izdarīto aizmirst, un tā, diemžēl, parasti uzvar. Bet aizmirst – tas nav ceļš, lai tiktu vaļā no vainas. Vislabāk ir pašam sev godīgi pateikt: „Kaut kas ir nostājies starp Dievu un mani. Mani grēki šķir mani no Viņa”. Ne velti Dieva Vārds saka: „Redzi, Tā Kunga roka nebūt nav par īsu, lai tā nevarētu palīdzēt, un Viņa auss nav tā aizkritusi, ka tā

nevarētu dzirdēt. Bet jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausās uz jums.” (Jes. 59:1-2).

Vilšanās un ar to saistītā grūtsirdība un izmisums rodas tajā gadījumā, ja mēs ķeramies pie kāda darba ar pilnu pārliecību, ka tā ir Dieva griba. Taču, kā tas nereti mēdz būt, savā cilvēciskajā dedzībā darām to ar saviem spēkiem, kā rezultātā pārdzīvojam kaut ko līdzīgu tam, kas notika ar Mozu, kurš, būdams pārliecināts, ka ir aicināts atbrīvot jūdu tautu no vergošanas ēģiptiešiem, sava gara „taisnajās” dusmās sāka labot izdarīto ļaunumu (skat. 2.Moz. 2:11-20). Šis cēlsirdīgais centiens beidzās ar četrdesmit gadu klejojumiem pa tuksnesi, kurā viņš piedzīvoja galēju vilšanos.

No vienas puses, viņam bija taisnība, jo patiesi bija Dieva izredzēts, lai atbrīvotu Israēlu no Ēģiptes, taču, tas viņam bija jāizdara tikai pēc tam, kad iemācīsies dzīvot tuvās attiecībās ar To Kungu. Līdzīgi mēdz būt arī mums, kad tikko saņēmuši skaidrību par kādu izredzētību, mēs tūdaļ ķeramies pie darba, darot to tā, kā paši saprotam, bet kad no tā nekas labs nesanāk, kļūstam nomākti un izmisuši, nesaprazdami kādēļ Dievs nav svētījis mūsu cenšanos un vēlēšanos. Iemesls te nav Dievā, bet mūsu nespējā pacietīgi gaidīt Viņa nākamos norādījumus un turpmāko vadību. Mums ir vienreiz un par visām reizēm jāsaprot, ka mūsu personīgie centieni darīt kaut ko Dievam, ir nekas cits, kā lepība, kurai Debesu Tēvs vienmēr pretojas. Bez ciešas komunikācijas un sadarbības ar Viņu visi mūsu labie darbi un cēlie mērķi ir nolemti neveiksmei.

Vēl daudzi cilvēki mēdz būt nomākti arī tādēļ, ka dzīvo pastāvīgā satraukumā par nākotni, domājot par to, kā viņiem tālāk dzīvot, ko ēst, ko vilkt mugurā un kā pasargāt sevi no tā vai kaut kā cita, kas ir mums apkārt un ar ko mēs saskaramies. Visas šīs bailes nekad un nevienam vēl nav palīdzējušas atrisināt kaut vienu no viņu problēmām. Rītdienu nevar izmainīt ar rūpēm un raizēm, var tikai sabojāt šodienu. Neviena nelaime nespēs mūs sarūgtināt, iedzīt grūtsirdībā un izmisumā, ja mēs to pieņemsim ticībā, atceroties, ka tā ir Dieva dota, lai sasniegtu kādu mērķi, bet Dievs ir mīlestība

un vēl mums tikai labu. Tātad, ja viss rit labi un Tas Kungs mums sūta bagātīgu svētību lietu, būsīm Viņam pateicīgi, atceroties, ka tas nav mūsu nopelns, bet Dieva žēlastības izpausme, kā ir teikts: „Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.” (Jēk. 1:17). Bet, kad pār mūsu dvēseli brāžas milzu pārbaudījumu un bēdu vilnis, atcerēsimies Svēto Rakstu mierinošos vārdus: „Un mēs zinām, ka tiem, kuri mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.” (Rom. 8:28). Bet, ja mūsu dzīvē notiek kaut kas, kam seko norāde par grēku un sods, nebūsīm nomākti, bet atcerēsimies gudrā Sālamana vārdus: „Jo, ko Tas Kungs mīl, to viņš pārmāca, turēdams tomēr labu prātu uz viņu kā tēvs pret dēlu.” (Sal.pam. 3:12). Un, pat tad, ja negaidīta vētra aiznes jūsu īpašumu, naudu un bagātību, atcerēsimies, ka mums ir Palīgs, par Kuru ir teikts, ka Viņš „...apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.” (Filip. 4:19).

Mūsu vidū ir tādi cilvēki, kuriem ir grūti skatīties nākotnē ar cerību, jo viņi pastāvīgi lūkojas atpakaļ, pārdzīvojot par savām pagātnes kļūdām. Šī neatgriezeniskā zaudējuma sajūta mums ikvienam ir pazīstama, jo katru reizi, kad mēs palaidām garām lielisku iespēju kaut ko izdarīt, mēs arī nonācām dziļā grūtsirdībā. Ir grūti vārdiem aprakstīt to izmisumu un nomāktību, kas dvēseli pārņem, kad ir palaists garām tas, kas varēja notikt, bet nenotika mūsu nesaprātības vai neuzmanības dēļ. Apzinoties, ka notikušo nav iespējams labot, mēs savās sirdīs sakām: „Viss ir beidzies, nav vairs vērts pūlēties kaut ko izlabot! Kas bijis, to vairs neatgriezt. Es šo svētību esmu zaudējis uz visiem laikiem!”. Pie tam rodas sajūta, ka nav jēgas no nākotnes gaidīt ko labu. Par optimismu un cerību nav pat runas. Viss izskatās tik blāvs un niecpriecinošs, ka brīžiem pat vairs negribās dzīvot.

Ir jāteic, ka šādi brīži piemeklē praktiski visus cilvēkus uz zemes. Rūgtā patiesība raisa sajūtu par pilnīgas bezizejas stāvokli, ko, protams, var saprast. Kad Kristus reiz raudāja par Jeruzālemi, Viņš izteica apbrīnojamus vārdus: „Un pienācis tuvu, Viņš, pilsētu ieraudzījis, raudāja par viņu

un sacīja: „Kaut arī tu šodien zinātu, kas tev pie miera vajadzīgs! Bet vēl tas ir apslēpts tavām acīm.” (Lk. 19:41-42). Pārlūkojot nodzīvoto dzīvi, gandrīz katram no mums ir jāatzīst, ka ne reizi vien esam Tam Kungam likuši līdzīgi raudāt par sevi, kad neesam atpazinuši savu apžēlošanas [piemeklējuma – kr.v.] stundu un dienu!

Dievs dara mūs atbildīgus par to, ko neesam atpazinuši, kaut gan mums vajadzēja mācēt to paveikt. Kas palaists garām, tas vairs neatgriežas. Dievs nekad vairs neatver tās durvis, kuras mēs paši esam aizvēruši. Kaut vēlāk Debesu Tēvs mums dāvā citas iespējas, tomēr atgādina, ka, bija durvis, kuras nedrīkstēja aizvērt un priekšstati, kuriem nevajadzēja būt. Tiesa, Viņš to nedara tamdēļ, lai mūs iedzītu skumjās un drūmumā, bet, lai (runājot apustuļa Pētera vārdiem) „...ar atgādinājumiem uzturētu modru prāta skaidrību...” un, ja mēs satriektībā atzīstam savas vainas, Tas Kungs notikušo vērs par lielisku mācību nākotnei, kas turpmāk palīdz Viņa svētības vairs nelaist garām.

Pagātni, ko nav iespējams izmainīt, ir jāatstāj aiz muguras un jāuzdrīkstas iet uz priekšu. Lai kā tā mūs neskumdinātu, nav jēgas liet asaras par to, ko nevar atgriezt. Ja mēs nemitīgi atcerēsimies to, kas mūsu dzīvē nav izdevies un ko neesam izdarījuši, tad tas viss var atkal atkārtoties, nomācot vairāk un vairāk. Nevajag uzskatīt, ka šādi pārdzīvojumi ir kā izņēmums, un daļa tādiem kā mums, vienpatņiem. Dzīve rāda, ka ar to sastopas ja ne visi, tad ļoti daudzi cilvēki. Vienkārši vieniem šādi nomāktības un izmisuma pilni dzīves periodi norit izteikti, bet citi ir spējīgi tos prasmīgi apslēpt.

Arī Kristus mācekļi bija līdzīgā stāvoklī, kad Ģetzemanes dārzā aizmiga, kaut bija lūgti būt nomodā. Taču Jēzus aizdzina šo izmisumu modinot viņus darbībai ar vārdiem: „Celieties, ejam!...” (Mat. 26:46). Tādēļ, ja nospiebtības brīžos tev atnāk ierosa no Dieva – tad nevilcinies, celies un ķeries klāt nākamajam darbam, kas stāv tavā priekšā. Neļauj piedzīvotai neveiksmes sajūtai bojāt tavu turpmāko dzīvi.

Lai cik rūgta ir sajūta, ka neesi trāpījis mērķī, visu, kas nav noticis un nav izdarīts, atstāj pagātnē, cerībā tiecies

nākotnē, kur ir daudz tā ko var un vajadzēs izdarīt. Izmisuma melnie mākoņi agrāk vai vēlāk vienalga izgaissīs un dos vietu saules gaismai, un tad tevī atkal būs spēks un jauna dzīve, lai darbotos Tam Kungam un būtu par svētību citiem. Neaizmirsti par to, ja, „visas žēlastības Dievs.” (1.Pēt. 5:10) vada mūsu dzīvi, Viņš var pat nepatīkamus traucēkļus pārvērst svētīgās iespējās, kļūdas – panākumos, ciešanas – spēkā, bet lepnību – pazemībā.

Nav saprotams kādēļ, bet ir pieņemts uzskatīt, ka nospiešana, grūtsirdība un izmisums – ir tikai ticībā vāju un garīgi nespēcīgu kristiešu daļa. Ticiet, tas ne pavisam tā nav. Kā jau iepriekš tika teikts, ja mēs nebūtu nospiesti un ja mūs nekad nepārņemtu drūmums, mēs nemaz nebūtu dzīvi. Visi cilvēki ir spējīgi sajust nospiešanu, citādi viņi nebūtu spējīgi uz sajūsmu. Praktiski visu svētīgo Dieva kalpotāju dzīvēs ir bijuši brīži, kad īpaši grūtās situācijās ir nolaidušās rokas. Piemēram, kad Hadsons Teilors – pamatlicējs misijas darbam Ķīnā 1900.gadā nežēlīgas sacelšanās rezultātā zaudēja daudzus draugus misionārus un panīka garā, viņš rakstīja:

„Esmu kļuvis tiks vājš, ka nevaru strādāt. Nevaru lasīt Bībeli. Pat lūgt nevaru. Tikai, klusi kā zīdainis, guļu Dieva rokās un ceru”. Bet mūsdienās kāda dziļi ticīga, garīgi spēcīga kristiete, kura gadiem kalpoja dvēseļu aprūpē, un daudziem bija par svētību, savas dzīves izmisuma brīdī teica: „Man ir tik smagi, ka nevaru to vārdiem aprakstīt. Tumsa visapkārt ir tā sabiezējusi, ka es to sajūtu fiziski. Tāds iespaids, ka Dievs mani ir atstājis. Nekad agrāk neesmu tik labi sapratusi krustā sistā Jēzus Kristus stāvokli, kad sajūtot pilnīgu vientulību, Viņš savās dvēseles mokās izdvesa: „Mans Dievs! Mans Dievs! Kamdēļ Tu esi mani atstājis?” Ir brīži, kad liekas, ka vēl nedaudz un es vairs neizturēšu un garīgi salūzīšu. Pirmo reizi dzīvē Debesu Tēvs slēpj no manis Savu vaigu. Nevarēju pat iedomāties, ka tā mēdz būt. Man liekas, ka esmu savu spēku un iespēju izsīkumā, bet palīdzība no augšienes joprojām nenāk!”

Vai jums, draugi, tāds stāvoklis ir pazīstams? Vai jums ir bijuši brīži, kad sirdī ir tukšums, ķermenis un dvēsele it

kā samalti, nav vairs ne spēka, ne vēlēšanās lūgt, iepriekšējās svētības un apsolījumi, ko Dievs ir devis, nenāk atmiņā. Priekšā ne mazākās gaismas atblāzmas, visapkārt tikai sabiezējusi tumsa. Ja tas ir tā, tad jūs esat viens no daudzajiem Dieva bērniem, kas ir pārdzīvojis tumsas laiku. Tādā brīdī atliek vien paļauties uz Tā Kunga žēlastību un Viņa spēku. Kad mums nepaliek nekas un neviens, izņemot Dievu, mēs beidzot pārliecinamies, ka tas ir pilnīgi pietiekoši. Jo Debesu Tēvs lieliski zina, ka tādā dvēseles stāvoklī mums, kā vēl nekad ir vajadzīgas Viņa rūpes un palīdzība. Tad nu, ieliekot sevi Viņa rokās, uzticēsimies Viņam pilnībā, un Viņš mūs turot Savās spēcīgajās rokās iznesīs cauri nāves ēnas ielejai pretim cerības un jaunas dzīves spožajai gaismai.

Arī kalpotāji, kuri mūsdienās darbojas Dieva druvās, nevar izvairīties no nopiestības, nomāktības un izmisuma brīžiem. Daudzu Bībeles tekstu skaidrojošo grāmatu autors Viljams Makdonalds rakstīja: „Dzīvē nav retums tādu gadījumu, kad satiec cilvēkus, arī Dieva vīna laukos strādāt aicinātus ļaudis, kuri, pieviļas savā kalpošanā, krīt grūtsirdībā un visu pamet. Šo kārdinājumu, visdrīzāk, pazīst daudzi. Tādos brīžos ir vērtīgi vērsties pie Rakstu vietām, kuras var kļūt par lielu mierinājumu un uzmundrinājumu, neļaujot izmisumā nolaist rokas.

Reiz pravietis Jesaja rakstīja: „Es savukārt nodomāju: es velti esmu pūlējies, es lieki un ne par ko esmu šķiedis savu spēku; tomēr mana taisnība ir pie Tā Kunga un mana alga mana Dieva rokā.” (Jes. 49:4). Mēdz būt brīži, kad mums liekas, ka gadi, kas veltīti kalpošanai Tam Kungam, ir pagaisuši nebūtībā, ka visas mūsu pūles un centieni ir bijuši veltīgi un neauglīgi. Bet tas tā nav. Iepriekš pieminētais pants mums apgalvo, ka Dieva taisnība parūpēsies par mums pienākošos algu. Nekas no tā, kas tiek darīts Viņam, nav bez rezultātiem. Ja dzīve beigtos ar nāvi, tad visi mūsu darbi būtu veltīgi. Otrpus kapam taču ir mūžīga godība. Tur mēs saņemsim balvu par visu, kas tika Tā Kunga vārdā darīts. Neviena mīlestības kalpošana nepaliks bez augļiem un nebūs velta. Visu aicinājumu vidū nav teicamāka par kristīgo

kalpošanu, tādēļ nav un nevar būt ne vismazākais iemesls, lai to pārtrauktu”.

Lai kādi būtu grūtsirdības un izmisuma iemesli, un lai kuru tie piemeklētu, šādos grūtos dzīves brīžos par vērtīgu atbalstu un uzmundrinājumu var kļūt šādi Svēto Rakstu panti: „Bet Mozus sacīja tautai: „Nebīstieties, pastāviet un vērojiet, kā Tas Kungs jūs šodien izglābs: ēģiptiešus, kurus jūs šodien redzat, jūs nemūžam vairs neredzēsīt.” (2.Moz. 14:13); „Tu man tuvojies dienā, kad es Tevi piesaucu, un sacīji: „Nebīsties!” (Raudu dz. 3:57); „Es meklēju To Kungu, un Viņš man atbildēja; Viņš mani izglāba no visām manām izbailem.” (Ps. 34:5); „Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals. Tā ir ik rītu jauna, un liela ir Tava uzticība.” (Raudu dz. 3:22-23); „Kad es Tevi piesaucu, Tu mani paklausīji un devi manai dvēselei drosmi un spēku.” (Ps. 138:3). Tātad, draugi, esiet vīrišķīgi! Pašos mokošākajos brīžos atcerieties apustuļa Pāvila vārdus: „Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši.” (2.Kor. 4:8). Ticībā izstiepiet savas rokas pret To Kungu, un, ja tas ir nepieciešams, sāciet visu no jauna. Ticiet, ka arī tie, kas ir vislielākā izmisumā, atrod cerību Kristū Jēzū.

Šo tēmu nobeidzot, pieskarsimies vēl divām pēdējām nomāktības stadijām, un tās ir **apātija**, – pilnīga un absolūta vienaldzība pret visu, kas apkārt, un **depresija** – ar ko mēs saprotam galēji nopiestu, nomāktu, grūti par labu vērsamu psihisku stāvokli kas slikti padodas medikamentozai ārstēšanai.

Daudzi kristieši uzdod sev jautājumu, vai tad ticīgam cilvēkam var būt depresija, un kas tas vispār ir: slimība, Dieva sods vai grēks. Ja uz to skatāmies tīri no medicīniskā viedokļa, tad depresija ir psihiska slimība, kas pieder pie afekta sindromiem. Klīniskajā praksē tai ir šādas formas:

1. **Klasiskā**, jeb **astēniskā** depresija, kura izpaužas slimīgi sliktā garastāvoklī, skumjās, nomāktībā, nopiestībā, apgrūtinātā domu ritējumā, intereses zudums par profesionālo darbību, pesimisms, apātija, pasivitāte, vāja spēja reaģēt uz iesaļaidiem, kas nāk no ārpusēs, intelektuālu un kustību

palēninājumu līdz pat pilnīgam nekustīgumam, apetītes zudums un novājēšana, vainas sajūtu un mazvērtības idejām, līdz pat sevis vainošanai un pašnāvības mēģinājumiem. Bez šīs, visai plaši izplatītās depresijas formas, ir vēl trīs citas, reti sastopami paveidi:

2. **Psihomotorais uzbudinājums** – kuram ir raksturīga trauksmes sajūta un kustību nemiers, kad slimnieki mēģinās, vaid, nerod sev vietu.

3. **Hipohondriskā** – raksturojas ar trauksmainām bažām vai pārliecību par smagu saslimšanu, kas visbiežāk ir tikai iedomas.

4. **Maskētā** – izpaužas somatogēnās psihozes veidā kā galvas sāpes, galvas reiboņi, neiralģijas sāpes, kā arī kuņģa – zarnu trakta traucējumiem, paaugstinātu sirds darbību un nestabilu arteriālo asins spiedienu. Šīs formas gadījumā pacienti parasti vēršas pie dažādiem speciālistiem, bet nekādas nopietnas novirzes no normas netiek atrastas.

Iemesli, kas izsauc depresiju, var būt dažādi neirotiski traucējumi, piemēram: psihiska trauma tuva cilvēka zaudējuma gadījumā, šoka stāvokļi, konflikti un stresa situācijas, kas bieži atkārtojas, ilgstoša atrašanās zem smaga psihoemocionāla spiediena un tam līdzīgas lietas. Depresīvs stāvoklis var izpausties kopā ar kādu psihisku slimību, kā šizofrēnija un maniakāli – depresīvā psihoze, kā arī dažādas somatiskas kaites, tādas kā: smaga hroniska sirds asinsvadu nepietiekamība, galvas smadzeņu audzēji, hroniska nieru nepietiekamība, nopietnas aknu saslimšanas, kādas hipervitaminozes, endokrīnās hipofīzes un vairogdziedzera slimības. Ir zināmi depresijas attīstīšanās gadījumi sievietēm pēcdzemdību periodā, līdz pat pašnāvības mēģinājumiem, kā arī cilvēkiem, kuri avārijās ir guvuši smagas traumas.

Visu augšminēto apkopojot, var izdarīt secinājumu, ka, depresija kā slimība var attīstīties arī kristiešiem, kuri, neskatoties uz viņu ticību Dievam, tomēr ir tikai cilvēki ar savu miesu, kas ir pakļauta tām pašām slimībām, kurām ir pakļauti pasaules cilvēki. Ja tāds stāvoklis izpaužas kā psihiska slimība, tad tas, protams, nav grēks. Taču, mēdz būt arī tādi

gadījumi, kad depresija pati var kļūt par grēku vai rasties kā tā tiešas sekas, piemēram:

1. Kad to izraisa grēcīgas darbības, ko jūs veicat pilnīgi apzināti, pat nemēģinot kaut ko mainīt.

2. Kad, pastāvīgi pieņemot izvēli, jūs ļaujat citiem cilvēkiem sevi kontrolēt vai vadīt – tā vietā, lai klausītos, ko saka Dievs un būt atkarīgam tikai no Viņa.

3. Kad jūs savu nomākto, nospiesto stāvokli izmantojat lai manipulētu ar citiem cilvēkiem.

4. Ja nedarāt neko, lai taptu veseli (neejat pēc palīdzības pie draudzes, dvēseļu aprūpētāja vai ārsta – speciālista).

5. Ja auklējiet žēlumu pret sevi un dusmas pret apkārtējiem, savā stāvoklī un uzbrukušajās nelaimēs vainojot viņus un Dievu.

Kaut Dievs Pats nevienu nesoda ar depresiju, Viņš var to pieļaut kā atmaksu par tīšu un apzinātu atkāpšanos no Viņa dotajiem baušļiem. Jo izdarītais grēks un tā apzināšanās nomoka mūsu sirdsapziņu, laupot apmierinātību un sirdsmieru, traucē normālu dzīves ritējumu un nes sev līdzī daudz ko citu, kas veicina negatīvus nervu darbības traucējumus, kuri var pāriet depresijā.

Protams, nav apstrīdams tas fakts, ka kristietis, kurš ir sagrēkojis, vienmēr var nākt pie Kristus grēku nožēlā un saņemt piedošanu, kas tūdaļ pozitīvi atsauksies ne tikai uz viņa garastāvokli, bet arī uz vispārējo psihisko stāvokli. Taču, tas notiek tikai tādā gadījumā, ja depresijas iemesls patiešām ir grēks. Visos pārējos gadījumos šī psihiskā slimība nekur neizplēnēs. Tādēļ, pārmet vai bārt tādus cilvēkus, apvainojot neticībā, ir vienkārši nesaprātīgi. Tā vietā labāk maigi viņiem atgādināt par cērību uz To Kungu, kurš dod mums spēku panest pilnīgi visas slimības, izrādīt viņiem mīlestību, pacietību, sapratni un līdzjūtību. Ļoti svarīgi ir šādu cilvēku uzmanību vērst uz kādu noderīgu un aizraujošu darbošanos, kas palīdzēs viņa prātam pārslēgties un izrauties no apburtā loka, kas nomāc viņa domas. Tieši tāpat kā citu slimību gadījumos, arī šeit nav nekā nosodāma, ja cilvēks vēršas pie speciālista.

Katra ticīga cilvēka dzīvē var notikt kas līdzīgs, kad viņš iekrīt garīgas depresijas stāvoklī, nomāktībā, snaudā, apātijā un pilnīgā bezdarbībā. Šādā gadījumā viņa ticība kļūst vājāka, pazūd prieks, zūd arī pārlicība par dāvāto piedošanu un glābšanu. Tāds kristietis jūtas vientuļš, noraidīts un nevienam nevajadzīgs. Liekas, ka tagad nekas un neviens nevarēs palīdzēt, bet tieši tad iejaucas Kristus. Cenšoties mūs no šī neveselīgā stāvokļa izvest, Svētais Gars mudina darīt visparastākās un ikdienišķākās lietas, par kurām mēs pat nevarētu iedomāties, ka uz tām mūs rosina spēks no augšienes. Taču, kad mēs tās tomēr sākam darīt, tad redzam, ka tajās ir Dievs. Labs apstiprinājums tam ir pravieša Elijas piemērs. 1.Ķēn. 19:1-8 ir stāsts par to, kā pēc visu Baāla priesteru iznīcināšanas Karmela kalnā viņu vajāja Izebele, un Elija, no viņas dusmām aizbēg uz Jūdejas tuksnesi, tur, zem ērkšķu krūma, nomākts un izmisis lūdz Dievam nāvi, sakot: „Nu ir gana, Kungs, ņem manu dvēseli, jo es neesmu labāks kā mani tēvi”. Atbildot uz to, brīdī, kad viņš skumju izmocīts aizmieg, Dievs sūta Savu eņģeli, kurš „pieskārs viņam un sacīja: Celies un ēd”.

Interesanti, ka eņģelis viņam nedod nekādu zīmi, neskaidro izveidojušos situāciju un nedod neko īpašu. Viņš vienkārši liek Elijam izdarīt pašu parastāko – piecelties un paēst. Ja Dieva Gars dod mums intuitīvi sajūst, ko tieši mums vajag izdarīt, un mēs to darām, tad nomāktība ātri vien pazūd.

Mums, kristiešiem, nākas cīnīties ar daudziem mūsu dvēseles ienaidniekiem, kuri atņem mums garīgo spēku un grauj ticību. Bez tam, mums ir jākaro arī pašiem ar sevi – savām vājībām, bailēm, šaubām, nomāktību un izmisumu. Diemžēl, tieši šajās cīņās mēs garā panīkstam visbiežāk. Bet Dievs atkal un atkal palīdz mums piecelties, Savu palīdzīgo roku pasniedzot visbezcerīgākajā brīdī. Pie tam ne vienmēr kaut ko iesāk Pats (kaut mēs to parasti Viņam lūdzam), bet aicina lai mēs uzņemamies iniciatīvu nomāktības brīdī un ceļamies, un tad nāk gaisma, kas izklaidē visapkārt sabiezējušo tumsu.

Kad Debesu Tēvs ar Savu Svēto Garu atklāj mums garīgās depresijas iemeslu un rosina mūs kaut ko darīt, nekādā

gadījumā nevar tiepties un Viņam neklausīt. Sevišķi svarīgas ir tad, ja garīgā vēsuma, nopiestības un nomāktības iemesls ir mūsu nodarītais grēks. Tad atvieglojums iestāsies tikai pēc tam, kad būsim paveikuši visu nepieciešamo: piešķirsim karu mūsu „ES”, iztīrīsim savu dzīves vietu no visādiem ar okultismu saistītiem priekšmetiem un atribūtiem, savu grēku izsūdzēsīm vai aiziesīm pie saviem tuvākajiem (lai tas būtu draugs, vīrs, sieva, bērni, vecāki, kaimiņi) un sakārtosīm ar viņiem savas attiecības, palūgsīm piedošanu tiem, kurus esam apbēdinājuši, atdosīm to, ko esam nozagusi vai ieguvuši negodīgā veidā, no visas sirds piedosīm saviem ienaidniekiem, tas ir – izlabosīm visu, ko vēl var izlabot.

Vien paveicot to, ar mierīgu sirdsapziņu var pieņemt piedošanu, ko Debesu Tēvs mums, katram grēkus nožēlojošam grēciniekam, dod (1.Jņ. 1:9-10), un pēc tam iet tālāk, paļaujoties uz To Kungu, kā to reiz darīja apustulis Pāvils un teica: „Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū” (Filip. 3:13-14).

Vēstulē Efeziešiem 5:14 ir brīnišķīgi vārdi: „...uzmosies, kas guli, un celies augšā no miroņiem, tad atspīdēs tev Kristus”. Jauns spēks un iedvesma nāk no Dieva ar tādu brīnumdarošu spēku, ka tu esi spējīgs ne tikai „augšāmcelties no miroņiem”, bet darīt to, kas jau likās neiespējams. Pārstājot dzīvot starp pagātnes ēnām, tu sāc dzīvot šodienas gaismā un rītdienas žilbinošajā cerībā. Tad tu vairs nelūkojies atpakaļ un neatceries pagātnes neveiksmes, bet skaties tikai uz priekšu, pie kam nevis vienkārši skaties, bet ar palāvību dodies tālāk.

2. Nodaļa

Ikdienas pelēcība

Turpinot iesākto tēmu, ir jāteic, ka nomāktības stāvokli dvēselē veicina arī ikdienas nomācošā pelēcība, kurai piemīt monotonums un vienveidība. Kā gan mūsu dzīve izskatās? Strādā, ēd, guli, dari vienus un tos pašus mājas darbus, pildi pienākumus ģimenē, īsteno vienas un tās pašas fizioloģiskās vajadzības... atkal ēd, guli, strādā...

Un tā katru dienu, bez kādām sevišķām izmaiņām. Bez tam, arvien ātrākais dzīves temps, ar tā steidzīgumu, konflikta situācijām un stresiem, nekādā veidā neveicina dvēseles mieru. Daudzi tagad dzīvo pēc „dod, dod” un „ātrāk, ātrāk” principa. Gan tur vajag paspēt, un tur nenokavēt, un šito neaizmirst, un to īstenot. Steiga un pastāvīgs laika trūkums ir kļuvuši par īstiem pēdējā laika lāstiem.

„Ātrāk!”... „Mēs kavējam!”... „Nepaspēsi!”... cik bieži šādi un līdzīgi vārdi izlido no mūsu mutes, atklājot mūsu nemiera pilnās dzīves būtību! Tās ritmam sekojot, mēs viegli iekļaujamies vienmēr steidzīgo un nekur nepaspējošo cilvēku straumē, kuru galvenā vēlēšanās ir: ātrāk nokļūt un ātrāk dabūt. Gandrīz visaptverošais ekonomikas kritums, ar visām no tā izrietošajām sekām, ved pie nekārtības, neskaidrības un saspringtas, nervozas gaisotnes darba vietās. Darba dienai beidzoties, cilvēki mājās atgriežas kā tādi, kam izspiesta beidzamā sula.

Knapi tiekot līdzī šim dzīves ritmam, kas aizvien paātrinās, mēs ātri izšķiežam savus spēkus un nogurstam. Laiku pa laikam no iekšienes gatavs izlauzties izmisis kliedziens: „Kā man tas viss ir apnicis! Tā nav dzīve, bet kaut kādas žurku skriešanās sacīkstes! Vai tiešām tikai tam es esmu piedzimis?!”

Ja vienus cilvēkus tracina un izsūc saspringta, steigas, nīcības un neskaitāmu stresu pilna dzīve, citus grūž nomāktībā ikdienas darbu, pienākumu un rūpju pelēcība. Ir vēl arī tāda grupa, pie kuras pieder smagi slimie, – pie gultas piekaltie cilvēki, arī invalīdi, kas nespēj par sevi parūpēties, un

ir pilnībā atkarīgi no citiem. Līdzīgā situācijā, sava vecuma dēļ, atrodas arī pensionāri, kuri beiguši aktīvo darbošanos un aizvien vairāk sevi ieslēdz sava dzīvokļa četrās sienās.

Jo apstākļi ne vienmēr atrodas jūsu rokās. Mums katram ir atšķirīgi likteņi, atšķirīgas ģimenes un sabiedriskais stāvoklis, atšķirīgas vajadzības un pieeja dzīvei. No tā izriet, ka katrs mēs ikdienas pelēcību uztveram un panesam atšķirīgi. Vieni piekūst no pastāvīgā trokšņa mājās vai darbā, citi – no vientulības klusuma. Kāds vēlas mieru un atpūtu, bet dažs alkst pēc saskares ar citiem cilvēkiem un pēc vētrainas darbošanās. Vai nu tā, vai savādāk, katrs no mums vēlas kaut ko, kas dotu prieku, ko nes jēgpilna dzīve.

Lielākajai daļai cilvēku ir raksturīgi dzīvi stādīt priekšā kā brīnīšķīgu un saviļņojošu notikumu virkni, kas, no gūtajiem iespaidiem, atstāj dziļas pēdas atmiņā, tas ir – pastāvīgu kāpšanu „Tabora” kalnā, kas atkal un atkal atkārtojas. Šādi pārdzīvojumi viņus aizrauj, sajūsmina, spārno un iedvesmo. Bet, ja tas notiek reti, vai nenotiek nemaz, tad dzīve viņiem pārvēršas par pelēku, blāvu, nožēlojamu un bezjēdzīgu eksistenci.

Osvalds Čembers šajā sakarā ir teicis tā: „Cilvēkiem ir raksturīgi zaudēt interesi par dzīvi, ja priekšā ir tik tumšs, ka vai acī durams, kad nav nekāda garīga pacēluma, bet pie horizonta ir tikai rutīna, tas nozīmē, – parastas, pierastas, ikdienas lietas... Mēs visi periodiski uzkāpjam augstā kalnā, no kura redzam visu, kas ir mums apkārt no Dieva skata punkta un nevēlamies kāpt no turienes lejā. Bet Dievs mums neļauj ilgi uzturēties augšā, jo mūsu garīgums tiek pārbaudīts ne tik daudz caur spēju kāpt augšā, cik caur spēju kāpt lejā. Ja mēs spējam tikai kāpt augšā, ar mums kaut kas nav kārtībā. Protams, ir ļoti labi būt kopā ar Dievu kalna virsotnē, bet Viņš mūs tur paceļ tikai tādēļ, lai darītu spējīgus nokāpt lejā, bēdu, vajadzību un ļauno garu apsēstu cilvēku ielejā, lai viņus paceltu augstumos.

Mēs neesam radīti virsotnēm, augšā kāpšanai un estētiskām baudām. Tas viss mums tiek dots iedvesmas brīžos un tikai. Mēs esam radīti līdzenumiem, pelēkai ikdienībai, kurā pastāvīgi esam iegremdēti, lai tur parādītu savu kristieša

raksturu. Garīgais egoisms vienmēr pieprasa atkārtotas kāpšanas „Taborā”. Mēs domājam, ja Dievs ļaus mums pastāvīgi būt tur, tad mums izdosies dzīvot kā eņģeļiem, runāt kā eņģeļiem un domāt kā eņģeļiem. Bet brīži, kas pavadīti virsotnē ir reti, izņēmuma kārtā, un tiem ir noteikts uzdevums, tādēļ ir jāsargas dzīvot tikai tajos un veidot no tiem elkus. Protams, tie stiprina ticību un dāvā iedvesmu, bet pēc tiem dzīve pieprasa redzamu izpausmi tam, ko mēs tajā laikā ieguvām.

Pēc katras kāpšanas „Taborā” ir laišanās lejup un strauja iegrimšana tajā, ko nevar saukt ne par poētisku, ne skaistu, ne priecīgu. „Kalna galā” mēs redzam Dieva Godību, tomēr tur nedzīvojam šai slavaī. Tikai ielejā, – pazemības vietā, ir redzams mūsu patiesais noderīgums Dievam, un top redzama mūsu uzticība Viņam. Tieši lejā, bēdu un vajadzību vidū, Jēzus mācekļiem nāca sapratne par kalna galā piedzīvotā nozīmi. Pazemības ieleja viņiem bija vajadzīga tādēļ, lai izskaustu no viņu sirdīm cilvēcisko pašapziņu, nostatot vaigu vaigā ar skarbās realitātes īstenību”.

Nu ko, šiem Dieva vīra vārdiem nevar nepiekrīst. Dievam un cilvēkiem nav svarīgas mūsu garīgās atklāsmes un īpašie pārdzīvojumi, bet to augļi, kas izpaužas necilu, ikdienas darbu darīšanā, kas aizņem lielāko mūsu dzīves daļu un caur kuriem raksturojas mūsu patiesā, praktiskā kristietība. Kāda jēga, ja mēs citiem stāstam, kā Dievs mūsu „Taborā” dāvāja mums tās vai citas brīnišķīgās atklāsmes, ja mūsu ikdienībā tas nekādi neizpaužas.

Ikdienas dzīve mums ir jāpaceļ tajā līmenī, kur mēs atradāmies sava pacēluma brīdī. Nedrīkst ļaut pacilājošajam garastāvoklim ātri un viegli izgaist. Nepareizi ir arī, ja iesēžamies tā ērtāk un ļaujamies patīkamām atmiņām, un neko nedarām. Ir svarīgi iemācīties ikdienas dzīvē iedzīvināt to, kas mums bija atklāts garīga pacēluma brīdī.

Nav iespējams visu laiku atrasties garīgo privilēģiju virsotnē, jo mūsu pamatpienākums ir darbs ielejā. Jēzus Kristus veica Savu kalpošanu, kuras dēļ bija sūtīts uz zemes, ne jau atrodoties slavas virsotnē, bet cilvēku pūļa vidū, kur rādīja Sevi kā patiesu Mesiju. Redzējumi un godība, protams, ir

vērtīgi, bet tās ir tikai Dieva dāvanas, lai sagatavotu mūs kalpošanai un darītu izturīgus.

Lai cik vienmuļi, neinteresanti un prozaiski būtu mūsu ikdienas darbi, nodarbes un pienākumi, tieši tie vislabāk atspoguļo cik dziļš un patiesš ir mūsu garīgums. Darot tos mīlestībā uz Dievu un tuvāko, mēs, paši to nemaz nepamanot, pārveidojamies. Jāņa evaņģēlija 13.nodaļā runa ir par to, kā iemiesojies Dievs mazgā kājas parastiem zvejniekiem. Šo neinteresanto un pat pazemojošo darbu Viņš veic ne tikai ar lielu cieņu, bet vēl arī saka: „Ja nu Es, jūsu Kungs un Mācītājs, esmu jūsu kājas mazgājis, arī jums pienākas cits citam kājas mazgāt” (Jņ. 13:14). Kungu nemulsināja pazemojošais kalpa darbs. Viņam katra kalpošana cilvēkiem bija kalpošana Debesu Tēvam.

Arī apustulis Pāvils sekoja šim Kristus piemēram, darbodamies tajā pašā pazemības garā, par ko, vērsoties pie korintiešiem, rakstīja: „Bet visās lietās mēs parādāmies kā Dieva kalpi, lielā pacietībā, bēdās, darba grūtībās, bailēs, sitienos, cietumā, uztraukumā, grūtā darbā, bezmiega naktīs, badā, šķīstībā, atziņā, lēnprātībā, laipnībā, Svētajā Garā, neviltotā mīlestībā, patiesības vārdā, Dieva spēkā; ar taisnības ieročiem pa labi un kreisi, ar godu un negodu, ar slavu un neslavu” (2.Kor. 6:4-8).

Apustuļa Pāvila uzskaitījums no kā sastāvēja viņa ikdienas dzīve un to dzīves, kuri bija kalpošanā kopā ar viņu, atver mūsu acis ne tikai uz īpašībām, kādām ir jābūt patiesam Dieva kalpam, bet raksturo arī viņu ikdienu, kas piepildīta ar daudz ko no tā, ar ko šodien saskaramies arī mēs. Jo arī mums ikdienā ir saskare ar nomācošām finanšu problēmām, visāda veida situācijām, kas prasa pacietību, ar atziņību un negodu, nosodījumu un uzslavām, ar sarūgtinājumu un pazemojumiem, ko pret mums pauž citi cilvēki gan darbā, gan mājās.

Ir svarīgi nevis tas kā izskatās mūsu ikdienas dzīve, bet tas, kā mēs paši to uztveram. Vai mēs esam sašutuši un saņemamies pret to, kas mūs piemeklē, vai uzņemam to mierīgi, kā tādu, ko Dievs uzskata par labu, no visa tā iegūstot priekš sevis vērtīgo un vajadzīgo. Izejot no tā, kāda ir cilvēku

attieksme, viņus var iedalīt divās kategorijās. Vieni ir spējīgi pelēko ikdienību pārvērst svētkos, bet citiem arī svētki nav prieka iemesls. Pie pirmajiem pieder optimisti un tie, kas mīl dzīvi, kuriem mēdz būt daudz draugu. Un, ja tie ir kristieši, tad viņi patiesi ir laimīgi iekš Tā Kunga. Otra grupa sastāv no nelabojamiem pesimistiem, kuri visu redz tikai pelēkos toņos, neatkarīgi no tā, vai viņi ir pasaulīgi, vai ticīgie. Atkarībā no tā, pie kādas grupas mēs piederam, mūsu ikdienas dzīve ir vai nu kā svētība, vai kā sods.

Dzīvē nākas saskarties ar cilvēkiem, kuri izturas un redz visu visapkārt atbilstoši savam garastāvoklim. Ja tas viņiem ir labs, tad arī ikdiena liekās krāsaina, un apkārtējie viņiem liekas jauki, bet ja garastāvoklis ir slikts, tad viņiem labāk netuvoties. Tādus tautā sauc par „garastāvokļa cilvēkiem”. Šāda atkarība no dvēseles iekšējā stāvokļa ir pilnīgi nepareiza un atspoguļo zemu garīgo līmeni. Mūsu garastāvoklis ir ļoti nepastāvīgs un gandrīz vienmēr ir atkarīgs no fiziskā stāvokļa, tādēļ tam nedrīks pakļauties ne uz brīdi, kur nu vēl ļaut tam sevi vadīt. Tas ir nestabils un šaubīgs pamats, uz kā neko nedrīkst būvēt.

Mēdz būt cilvēki, kuri kādu darbu dara tā, ka tas uz viņiem laikiem paliek svētīts. Lai tas būtu pats visparastākais darbs, bet kad redzi, kā viņi to dara, sāk likties, ka notiek kas brīnišķīgs. Kāda daudz bērnu mamma, kura ir patiesa kristiete, vīrs virtuves izlietnes pakarot skaistu rāmīti ar vārdiem: „Šajā vietā trīs reizes dienā notiek dievkalpojums”, pārvērtā savu virtuvi par altāri un Tā Kunga pagodināšanas vietu. Gatavojot ēdienu, novācot galdu, mazgājot un gludinot, viņa vienmēr klusi dūņo vai domās lūdza, nesot vīra, bērnu un daudzu savu tuvinieku un draugu dvēseles pie Tā Kunga altāra. Pēc nogurdinošiem mājas darbiem un neskaitāmām rūpēm par ģimeni, viņas sejā staroja miers, prieks un pašlāvība uz To, ar Kuru domās bija pavadījusi visu savu dienu.

Tā rezultātā, kad no darba mājās ieradās nogurušais vīrs un bērni, kas pārnāca no skolas, viņus sagaidīja nevis no darbiem, kas dienu no dienas atkārtojas, izmocīta būtne, bet mierīga, līdzsvarota un pretimnākoša sieva un mamma, ar

kuru visiem bija jauki un patīkami. Viņa mājās bija kā silta un maiga saulīte. Vienkāršas mājsaimnieces loma viņu ne tikai nepazemoja, bet padarīja par to centru, ap kuru griezās visas lielās ģimenes dzīve.

Bībele runā par to, ka Dieva bērniem, jebkuros savas dzīves apstākļos, ir jābūt pasaulei par gaismu un sāli. Gaisma nekad nekliedz pati par sevi, bet ar savu klātbūtni vienkārši izklienē sabiezējušo tumsu. Šādu lomu izpildīt var vien tāds kristietis, kurš dzīvo atbilstoši Svētajiem Rakstiem. Kā apstiprinājums tam var kalpot kāda jaunatgrieztā īss stāsts, kurš To Kungu atrada savā darba vietā, kur strādāja kopā ar ticīgu cilvēku, kas bija vienkāršs strādnieks. Šī kristieša uzvedība darbā tā ietekmēja viņu, ka viņš ieticēja un vēlāk, aprakstot kā tas notika, stāstīja:

„Es esmu ticies ar daudziem cilvēkiem, kuri, tāpat kā mans kolēģis, sauca sevi par kristiešiem, bet dzirdot viņu vārdus un vērojot viņu rīcību un reakcijas, es visos vīlos, jo ikdienas, praktiskajā dzīvē viņi nekā neatšķīrās no pasaules cilvēkiem. Taču šis cilvēks lika man no jauna noticēt kristietības neparastajam spēkam tieši dēļ tā, kā viņš uzvedās darbā. Kad citi kolēģi nekārtību dēļ, kas valda ražošanā, satracināti, zaudēja savaldību, viņš joprojām saglabāja mieru un līdzsvarotību, tā it kā viņu tas neskartu. Tad, kad citi lamājās un runāja ļaunu par priekšniecību, valdību un varu, viņš turējās atstatu no šīm sarunām un viņiem nepievienojās.

Šādas rīcības iemeslus es sapratu tikai tad, kad pats kļuvu ticīgs. Izrādās, viņš tā rīkojās tādēļ, ka tā māca Svētie Raksti. Likās ka viņš izstaro kādu brīnumainu, klusu gaismu, kura pārējos raisīja izbrīnu un patiku. Vēlāk, lasot Bībeli, es uzzināju, ka par īsteniem Dieva bērniem tā ir teikts: „Jūs esat zemes sāls, jūs esat pasaules gaišums” (Mt. 5:13-14). Ir jāteic, ka šie vārdi manam kolēģim piestāvēja, kā nevienam citam. Ar šo savu brīnumaino gaismu viņš atveda mani pie Kristus”.

Tādā veidā, patiesa kristīga uzvedība parastos darba apstākļos, var kļūt par īstu evaņģelizāciju, kas nav vārdos, bet ir darbos. Veicot savu darbu uzņēmumā mierīgi un ar

mīlestību, mēs to pārvēršam par svētību priekš citiem, ko apliecina vēl viens stāsts.

Kādā Krievijas zinātniski pētnieciskajā institūtā par apkopēja strādāja patiesa un ar visu sirdi To Kungu mīloša kristiete. Viņa bija vientuļa sieviete, jau gados, kurai bija vien četru klašu izglītība. Kad viņu tur pieņēma darbā, viņa bija ļoti laimīga, ka ar savu vienkāršo darbu var kalpot gudriem un mācītiem cilvēkiem. Katru rītu, atnākot uz institūtu, viņa rūpīgi slaucīja putekļus, pulēja durvju stiklus un mazgāja grīdas, klusiņām dziedot kristīgas dziesmas. Šīs sievietes vienmēr laipnā seja izstaroja prieku, kas nāca no pašiem sirds dziļumiem. No viņas ierašanās brīža, visās institūta telpās valdīja tīrība un kārtība. Tā pagāja gads aiz gada.

Bet šajā iestādē dzīve ritēja savu gaitu. Tika rakstītas un aizstāvētas zinātniskās disertācijas, realizēti svarīgi projekti, notika eksperimenti, jauni atklājumi. Pa koridoriem gudrām sejām klīda pastāvīgi aizņemti ļaudis, bieži pat nepamanot kautrīgo apkopēju, kura nereti, pēc vakara darbiem, pēdējā pameta šo namu. Dažreiz, beidzot darbu, novācot lupatas un spaiņus, viņa saskrējās ar institūta direktoru – pavecū profesoru, kurš arī parasti gāja prom viens no pēdējiem. Katru reizi, atvadoties no viņa, sieviete pamanīja, cik noguris un nomocījies viņš izskatījās.

Reiz apkopēja aizkavējās darbā ilgāk nekā parasti, tādēļ beidza koridorā mazgāt grīdu, kad bija jau pavisam tumšs. Kaut šajā dienā viņa bija ļoti piekususi, sirdī bija miers un kluss prieks. Kā parasti dūgojot, viņa ar birsti un lupatu brauca pa ļoti netīro grīdu un izdzirda aiz muguras klusus soļus. Kāds apstājās viņai aiz muguras un klusi ieklepojās. Sieviete ātri atskatījās. Viņas priekšā stāvēja profesors. Izskatījās, ka viņš jau labu laiku pa gabalu bija vērojis viņas darbu, bet viņa, aizrāvusies, to nebija pamanījusi. Pamājis, kā atbildēdams uz viņas sveicienu, viņš negaidīti vērsās pie viņas ar jautājumu: „Atvainojiet, ka Jūs novēršu, bet man gribās zināt, kādēļ, neskatoties uz jūsu smago, netīro un vispār nepateicīgo darbu kas dienu no dienas ir tas pats, Jūs vienmēr izskatāties tik apmierināta un laimīga! Jau vairākus gadus Jūs vēroju un nevaru

uzminēt, **kas** tieši ir Jūsu apmierinātības iemesls, par tādu dzīvi?”

Pārsteigtā apkopēja no sākuma apmuls, bet tad ar smaidu teica: „Es labāk teiktu nevis „kas”, bet „Kurš”. Un šis „Kurš” ir Jēzus Kristus. Tieši Viņš dara mani laimīgu un dod sirdij prieku. Ar Viņu šis netīrais darbs nav man kā apgrūtinājums. Un es esmu Viņam pateicīga, ka Viņš man parādījis tādu godu – kalpot jums visiem, kas šeit strādājat”.

Uzklausījis tādu atbildi, profesors ar izbrīnu vēlreiz dziļi ielūkojās viņas priekā starojošajās acīs, klusēdams pamāja un devās uz durvīm. Ceļā uz mājām, šie sievietes vārdi viņam neizgāja no galvas. „Viņa priecājas, – viņš prātoja, – ka var kalpot citiem, bet mani tracina, ka visi kaut ko no manis grib. Es esmu visu cienīts vadītājs un šī institūta pirmā persona, taču savā dvēselē dziļi nelaimīgs, bet viņa, varētu teikt, pēdējā no visiem, kas šeit strādā, – bet staro priekā un laimē. Vai patiešām Dievs var tā ar Sevi piepildīt cilvēka sirdi, ka viņš no iekšienes vienkārši staro?!”.

Otrā rītā, atnākot uz darbu, profesors izsauca apkopēju pie sevis, pastiepa roku un palūdza baznīcā nopirkt priekš viņa Bībeli. Pēc tam daudzus vakarus viņš pavadīja uzmanīgi to studējot, un pienāca tā stunda, kad šis mācītais cilvēks atgriezās pie Tā Kunga. Uz savu tuvinieku un draugu izbrīnītajiem jautājumiem, kā tas notika, viņš vienmēr ar smaidu atbildēja ar Svēto Rakstu vārdiem: „Bet, kas ģeķīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros, un kas nespēcīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā stipros, un, kas pasaulē zems un nicināts, un kas nav nekas, to Dievs ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas, lai nekas, kas ir miesa, nelielās Dieva priekšā.” (1.Kor. 1:27-29). Kad viņam jautāja kā lai saprot šo teikumu, viņš stāstīja par īso sarunu ar apkopēju, un nobeigumā piebilda: „Tas, kā viņa kalpoja citiem, pieņemot kā dāvanu no augšienes savas ikdienas smago pelēcību, ielēja gaismu manā sirdī un aizveda pie Tā, Kurš vienīgais var to dāvēt”.

Tādā veidā, mūsu ikdiena, kas ir Tā Kunga apgaismota, var pārvērsties par lielisku iespēju liecībai par Viņu, jo sagatavos klausītāju sirdis pieņemt no mums to labo, ko viņi

ieraudzīja mūsu praksē, tā savā patiesumā ir pati pārlicenošākā, – mūsu ikdienas dzīve. Jo personīgais piemērs – ir labākais mūsu vārdu apstiprinātājs. Gala rezultātā pats vērtīgākais Tā Kunga un cilvēku acīs būs tas, kas notika ēnā – rūpīgi un nemanāmi – mūsu dzīves šķietamajā vienveidībā. Un par tādas kalpošanas piemēru var kļūt katrs no mums.

Diemžēl, kristiešu vidū ir pieņēmums, ka Tas Kungs kalpošanai izmanto tikai īpašas, īpaši aicinātas personības. Tādēļ, daudzi uzskata sevi par necienīgiem un nederīgiem, lai tiktu Dieva lietoti. Taču Bībele par to saka pavisam ko citu. Viņas lappusēs ir atstāti daudzi piemēri no parastu cilvēku dzīves, kurus Tas Kungs lietoja visdažādākajās situācijās, lai izpaustu Savu Godību.

Piemēram, trīs drosmīgi cīnītāji, kas pieminēti 2.Samuēla grāmatā 23:13-17, savu uzticamību Dāvidam parādīja tā, ka riskējot ar dzīvību „izlauzās cauri filistiešu nometnei un pasmēla ūdeni no akas Bētlēmē”. Izslāpušais ķēniņš bija tik saviļņots par viņu rīcību, ka nedzēra šo ūdeni, bet izlēja kā svētu upuri Tam Kungam. Mēs nezinām viņu vārdus, bet viņu uzticamība un vīrišķība, uz visiem laikiem ir palikusi kā satriecošs piemērs.

Mēs nezinām arī sievas vārdu no Sunemas (2.Ķēn. 4:8-17), bet viņa, izveidojusi istabu Elīsam, un uz visiem laikiem ir iegājusi bībliskajā vēsturē. Pateicoties jūdu meitenes padomam, kuras vārdu arī mēs nezinām, karaspēka virsnieks Naamans aizgāja pie Elīsa, lai tiktu dziedināts no spitālības, un caur to tika pagodināts Israēla Dieva vārds (2.Ķēn. 5:2-14). Evaņģēlists Matejs, stāstot par sievieti, kurā izlēja mirres uz Jēzus galvas, pat nepiemin viņas vārdu, taču Pats Tas Kungs teica, ka „...kur vien visā pasaulē sludinās šo evaņģēliju, tur arī sacīs viņai par piemiņu, ko tā ir darījusi”. (Mt. 26:13).

Nabaga atraitle, kura ielika lādē savas pēdējās divas monētas, zēns, kurš atdeva Jēzum savas piecas maizes un divas zivis, ar kurām tika pabaroti tūkstoši, divi brāļi, kuri savāca ziedojumus Jeruzāles kristiešiem, kurus apustulis Pāvils pagodina par baznīcas sūtņiem, – lūk, nepilnīgs

bezvārda varoņu uzskaitījums, kuru rīcība, uz visiem laikiem, paliks daudzo gadsimtu vēsturē. Viņi visi bija vienkārši cilvēki, kas ne ar ko neizcēlās, bet parādīja piemēru, cik pārsteidzoši daudz var izdarīt Tam Kungam, ja nesatraucas par to, kam tiks gods.

Ir jāteic, ka viss, par ko mēs sajūsmināmies, kas mūsos izraisa izbrīnu un sajūsma, ir cītīga darba rezultāts, ko darām ikdienā, kas piepildīta ar ierastām, ikdienišķām, parastām un vienveidīgām nodarbēm. Gleznotāja lieliskais audekls, kā priekšā stāv daudzi aizgrābti izstāžu un gleznu galeriju apmeklētāji, prasīja no tā meistara nenogurdināmus meklējumus, milzīgu pacietību un daudzus mēnešus, bet dažreiz pat gadus nenogurstoša darba. Piemēram, mākslinieks Ivanovs, kurš ir gleznojis visā pasaulē pazīstamo gleznu „Kristus parādīšanās tautai”, šo savu vienreizējo gleznu darināja visu savu mūžu.

Grāmata, kas ir interesanta un noderīga, un aizrauj lasītāju, prasa no rakstnieka ilgu laiku saspringta un rūpīga darba pie rakstāmgalda. Tā liek atteikties no daudz kā tāda ar ko tajā laikā nodarbojas citi cilvēki, saņem baudu un apmierinājumu. Un, jo vieglāk lasās literārais darbs, jo vairāk tā autors ir pūlējies pie izteicieniem, būvējot tos tā, lai frāze skanētu kā poēzija. To pašu var teikt arī par komponistiem, kuri raksta mūsu dzirdei apburošu mūziku. Milzīga pacietība un neatlaidība ir vajadzīga katram cilvēkam, ar kura rokām top tā vai cita lieta, detaļa, priekšmets vai jebkurš mākslas darbs! Bet viss šis vajadzīgais, svarīgais un brīnišķīgais dzimst tajā pašā pelēkajā ikdienā, kas brīžiem mūs nomāc un nospiež.

Arī mūsu Kungs, varenais Debesu Tēlnieks, dienu no dienas strādā pie mūsu dvēselēm kā meistarīgs skulptors, veidojot no mūsu vecā cilvēka raupjā bluķa Savu jauno radījumu – atdzimušo Dieva bērnu. Daudz kas no tā, kas mūsu dzīvē notiek, ir Radītāja rokās kalts un darbarīks slīpēšanai, ko Viņš lieto, lai no mums izveidotu to, kas ir paredzēts Viņa debesu plānā.

Piemēram, ja Viņš vēlas, lai mēs iemācamies paklausību, tad sūta mūsu dzīvē daudz ciešanu, jo caur tām mēs

iegūstam paklausības iemaņas. Lai var tikt vaļā no egoisma, Dievs paredz gadījumus, kuros mums ir jābūt pašaieliedzīgiem. Kad mēs lūdzam pēc spēka un pazemības, Dievs pieļauj sātana eņģelim mūs nomākt, un šis spiediens noved pie tā, ka mēs sēžot pīšļos un putekļos, sākam saukt pēc atpestīšanas. Mēs lūdzam: „Kungs, vairo mūsos ticību”, un mūsu naudai pēkšņi „izaug spārni” un tā aizlido, vai mēs nopietni saslimstam, vai mūs piemeklē dažādi smagi pārbaudījumi, kuru rezultātā izstrādājas stipra ticība un pašāvība uz To Kungu.

Mēs vēlamies pazemīgu sirdi, līdzīgu kāda bija Dieva Jēram, un Tas Kungs mūs noliek neievērojamā kalpošanā, kas veicama ēnā, vai apstākļos, kur mūs pazemo un apvairo, bet mums nav iespējas iebilst un pretoties. Mēs lūdzam, lai Debesu Tēvs mūs atbrīvo no dusmu gara, un kā atbilde uzgāžas vesela kārdinājumu vētra, kas ceļ mūsos sašutumu. Cīnoties un stājoties tam pretīm, mēs, paši to nemaz nemānot, maināmies, mācoties reaģēt pareizi, ne tā kā to darījām iepriekš. Kad mēs lūdzam To Kungu vairot mūsos mīlestību, Viņš sūta tikšanos ar nepatīkamiem cilvēkiem, kas mums krīt uz nerviem un, ar savu neapdomīgo rīcību aizskar mūsu jūtas. Tādās situācijās mēs mācamies dievišķo Agapes mīlestību, kura ir ilgpacietīga, žēlsirdīga un nesaērcinās.

Šis darbs pie mūsu dvēselēm turpinās dienu no dienas, mēnesi pēc mēneša, daudzus gadus, līdz Tas Kungs ar apmierinājumu varēs teikt: „Redzi, Es tevi šķīstīju, bet neatradu līdzīgu sudrabam; Es tevi pārbaudīju ciešanu kausējamā krāsnī. Manis dēļ, jā, Manis dēļ es to daru, lai Mans Vārds netop zaimots! Savu godu Es citam nedošu!... Tā saka Tas Kungs, tavš Pestītājs, Israēla Svētais: „Es, Tas Kungs, tavš Dievs, mācu tev to, kas tev par svētību, un vedu tevi pa to ceļu, pa kuru tev jāstaigā.” (Jes. 48:10-11;17).

Dārgie draugi! Ja Tas Kungs, nenoguris darbojas ar mums Savā „īkdienā”, tad cik gan daudz vairāk mūsu pašu ikdienas dzīve ir jāvelta kalpošanai Viņam un tuvākajiem! Laiks, kurā mēs dzīvojam, nes tik daudz noguruma, dzīve paņem tik daudz enerģijas, tajā ir tik maz kustīguma, ka mums ir absolūti nepieciešama svaigā elpa, kas iziet no

Dieva un, kas var pieveikt mūsu nogurumu un laiskumu. Palūkojieties visapkārt un paskatieties! Cik bēdu ir visapkārt! Cik daudzu cilvēku sirdis asiņo! Cik ir to, kas sauc uz mums pēc palīdzības! Bet ko darām mēs? Vai paši kādu ievainojam, vai dziedinām savas brūces, sasprindzināti cīnoties ar mūsu nožēlojamo esību?

Mums ir nepieciešams kaut kas, kas attīra un dziedina dvēseli, ar ko mēs varētu padalīties ar citiem, – lai tas būtu kaut viens uzmundrinājuma vārds vai tikai skatiens, kas iedvesmē pārliecību. Bībele visus mūs aicina: „Rīkojieties! Nometiet tīklus, kas jūs ir apņēmuši!”. Jā, un mēs paši lieliski zinām, ka ir jāpasteidzas. Jo mūsu Kunga otrās atnākšanas diena tuvojas!

Bet, ja tā, tad jāsteidz darboties! Pietiek gulēt, atsaucoties uz „tāpēc, ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzīs”. Tad nu labāk paši šo mīlestību dāvāsim tiem, kam tā pašlaik ir ļoti nepieciešama. Mūsu traukam ir jāpiepildās atkal un atkal. Sarunājoties ar samarieti pie akas, Jēzus teica: „Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai” (Jņ. 4:14).

Lūk, par ko mums ir jābūt šajā pasaulē, lai kādā tās daļā mēs atrastos, – „ūdens avotiem, kas verd mūžīgai dzīvībai”!

Neapšaubāmi, kāds var teikt, ka mēs esam niecības un pārāk necienīgi, lai ar mums runātu par ko tik augstu. Iespējams, kādu dvēseli nospiež viņas nešķīstība, cietsirdība un savtība attieksmē pret citiem, un viņi, kopā ar psalmotāju tik vien var pateikt: „mūsu noziegumi mūs nospiež” (Ps. 65:4). Pat, ja tas patiešām ir tā, un ir viņu bezdarbības iemesls, tad lai atceras par to, ar **ko** pie akas sarunājās Jēzus, un tas viņus pārliecinās. Pestītājs zināja sievietes, ar kuru sarunājās, grēcīgumu, taču tas netraucēja Viņam atklāt to, ka Viņš ir gaidāmais Mesija.

Atļausim Tam Kungam mūs šķīstīt, nekurnot un netraucējot Viņam, kad kļūst grūti, bet pēc tam, paļaujoties uz Dieva palīdzību, steigsimies pie tiem, kuri nīkuļo savos grēkos, būdami sātana valgos. Nelūkosimies atpakaļ uz mūsu grēkiem un kritieniem! Ja tie ir izsūdzēti un atstāti, tad nav nekādas vajadzības palikt zem to jūga. Kad Tas

Kungs piedod, – Viņš aizmirst! Bet, ja tā, tad arī mums nav vairs jāvaid tā dēļ, kas iepriekš mūs nomāca un nomocīja.

Tad nu ar cerību un pašāvēību lūkosimies uz priekšu, atceroties to, ka katrs jauns rīts nes mums cerību un jaunas svētības, neatkarīgi no tā, vai mēs to saprotam vai nē. To vakardienas nolaidību un rūgto kļūdu vietā ienāks Tā Kunga žēlastība, kas atjaunojas katru dienu. Saullēkts atgādina par mūsu Radītāja uzticību un Viņa žēlsirdību pret cilvēkiem. Šī apziņa, daudzus gadsimtus atpakaļ, pravieti Jeremiju pamudināja uzrakstīt lieliskas rindas: „Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals. Tās ir ik rītu jaunas un liela ir Tava uzticība” (Jer.r.dz. 3:22-23).

Dievs neatstāj Savus bērnus likteņa varā, kad nomoka vienveidības jūgs, apnicīga ikdienība, pūš pārbaudījumu vēji vai trako sadzīves jūra. Lai varam par to pārlicināties, pietiek atcerēties gadījumu, kas stāsta par to kā Jēzus glāba Savus mācekļus, kas bija vētrā un jūras vidū (skat.Mt. 14:23-33).

Nebeidzamo rūpju, steigas un pelēkās ikdienības vidū, biežāk ir jāatrod laiks, lai paliktu vienatnē ar To Kungu, jo tad mums rodas iespēja atpūsties no mūsu dzīves smaguma un atrast mieru un piepildījumu pie Debesu Gana kājām. Kad mēs tuvojamies Dievam, mūsu saprāts atspīrgst, spēki atjaunojas un pavairojas. Tas, Kurš ir mūsos iedvesis jaunu dzīvību un tiekšanos uz to, kas augšā, nepievils mūsu cerības un neatstās mūs pusceļā uz šo mērķi.

Ja tā rīkosimies, nebūsim vairs savas pelēkās ikdienas gūstekņi. Pieņemot to no Tā Kunga rokām un paņemot no tām ko sev svarīgu un vērtīgu, mēs iemācīsimies to, kas ir pilnīgi nepieciešams mūsu kristīgajā dzīvē.

3. Nodaļa

Ciešanu skolā

Daudziem no mums dzīve rit tā, ka tā vien gribās par to teikt ar patriarha Jēkaba vārdiem: „...īsi un bēdu pilni ir mani mūža gadi...” (1.Moz.47:9). Dažādas situācijas un apstākļi mūs nospiež un sit, uzliekot tik negribētus smagumus. Ar dažādu masu informācijas līdzekļu palīdzību mēs uzziņām par virkni notikumu, kas nes sev līdzīgu simtu un tūkstošu cilvēku neaptveramas bēdas, nelaimes un ciešanas. Kari, bēdas, slimības, dabas katastrofas, terorakti, priekšlaicīgas nāves un tam līdzīgas lietas. Bet parasti, visāda veida katastrofas, kas notiek kaut kur, dvēseli tā nesatricina, kā notikumi un apstākļi, ar ko cilvēks saskarās personīgi. Mums visiem personīgās ciešanas liekas pašas smagākās, jo katrs jūt tikai savas sāpes. Šokējoša diagnoze par ļaundabīgu audzēju, miokarda infarkts, smadzeņu insults, paralīze, ilgi gaidītā bērna iedzimtais kroplums, paša tuvākā cilvēka pēkšņa nāve, šķiršanās, izvarošana, atraidījums, vientulība, neauglība, agrīna atrašanās un daudz kas cits, jebkurā cilvēkā izraisa sāpes un vienu, un to pašu jautājumu: „Kungs, kādēļ tas ar mani ir noticis? Kādēļ tieši man Tu esi ko tādu pieļāvis?!”.

Līdzīgos brīžos daudziem cilvēkiem mēdz būt sajūta, ka sadzīves vētru vidū Dievs viņus ir pametis likteņa varā. Īpaši sāpīgi ir tiem, kuri ir centušies uzticīgi kalpot Tam Kungam. Un tad nevilšus rodas doma: „Kur gan šeit ir Dieva taisnīgums?!...”. Vai tādēļ gan būtu jābrīnās, ka, neatrodot atbildi uz šo jautājumu, daži saniknojas un novēršas no Tā Kunga, apsūdzot Viņu cietsirdībā, tādā veidā izdarot nepiedodamu kļūdu. Jo tādos brīžos, lai cik dīvaini tas neliktos, palīdzēt tajās bēdās, kas mūs piemeklējušas, var tikai Dievs, un neviens cits mums šādā laikā nav tā vajadzīgs, kā tieši Viņš.

Diemžēl, daudzi nez kādēļ uzskata, ka kristieša dzīvei ir jābūt bez bēdām, ciešanām un citām nepatīkšanām. Atnākot pie Dieva un pieņemot Kristu kā savu personīgo

Glābēju, jaunatgrieztie kļūdaini pieņem, ka pēc ieticēšanas viņu dzīve visās jomās kļūs labāka un vieglāka. Šajā sakarā kristīgo grāmatu autors Pauls Billhaimers raksta:

„Šodien, daudzās mūsdienu reliģiozajās aprindās, īpaši tiek uzsvērtā doma, ka ideāla garīgā dzīve – ir tā, kas cilvēkam nes tikai laimi vien, kas ir bez mākoņiem, mieru un materiālo labklājību. Par izplatītu ir kļuvis priekšstats, ka glābšana un piepildīšanās ar Svēto Garu, dod cilvēkam dzīvi bez visādām grūtībām, kur momentā atrisinās visas problēmas, un viņa sekošana Tam Kungam pārvēršas par nebeidzamu brīnumu virkni. Pēc dažu domām, brīnumam ir jākļūst par katra kristieša ikdienas dzīves normu. Tādēļ, ja cilvēks pastāvīgi nepiedzīvo kaut ko pārdabisku, tad tas, pēc viņu pārlicības jau nozīmē, ka viņš nav garīgi pilnvērtīgs un viņa attiecībās ar Dievu kaut kas nav kārtībā. Tādi cilvēki Svētā Gara piepildītu dzīvi iztēlojas kā vienas vienīgas dzīres un līksmību. Vienu vārdu sakot, – ticīgam cilvēkam nekad nav jāslimo, bet ja saslimst, tad uzreiz ir jātiek dziedinātam ar visparastākās ticības palīdzību bez jebkādas piepūles. Ja viņam kā pietrūkst materiālā ziņā, tad viss, kas viņam ir jāizdara, – ir vērsties pie Dieva ar lūgumu palīdzēt, un pār viņu no debesīm nolīs naudas straume. Ja cilvēks nedzīvo finansiālā pārpilnībā un uzplaukumā, tad iemesls ir tāds, ka viņš ir garīgi vājš un neizmanto milzu iespējas, ko Dievs viņam ir dāvājis.

Tāču, vai tas tiešām tā ir patiesība? Vai tiešām dzīve bez mākoņiem, priecīga, veiksmīga, kas dveš veselību un laimi, ir garīguma paraugs, un vai viņa sniedz Tam Kungam to vislielāko slavu? Vai Debesu Valstībā visi tie cilvēki, kuru dzīves ir tālu no šī ideāla, ir jāuzskata par otrās šķiras cilvēkiem? Vai šiem cilvēkiem ir jāsamierinās ar pazemojošo Dieva „pabērnu” lomu?

Ja šodien paskatāmies uz kristīgās baznīcas dzīvi, tad redzam, ka daži, kuri cieš miesā, patiešām brīnumainā veidā saņem dziedināšanu, un tomēr lielākā daļa paliek savā slimībā. Kādi patiešām saņem atbildes uz savām lūgšanām par dziedināšanu un materiālo labklājību, bet tā notiek nebūt ne ar visiem. Nu ko tad lai iesāk? Vai pārējiem ir jānolaiž rokas,

jāpieņem sava sakāve un jāauklējas ar žēlumu pret sevi? Vai ir jāsecina, ka daudziem cilvēkiem, kuri nesaņem dziedināšanu, neatbrīvojas no mokošās nabadzības un ciešanām, ir jāsamierinās un jāpieņem tas, ka ir vien otrās šķiras Debesu Valstības pilsoņi? Vai cilvēkam, kurš lūgšanas rezultātā nav ticis dziedināts, ir jākultivē nepilnvērtības komplekss attiecībā uz sevi, jājūtas pieviltam un mokpilnam savās aizdomās, ka no Dieva saņems vien niecīgu atalgojumu, tajā pat laikā, kad augstāko apbalvojumu izpelnīsies vien nedaudzi izredzētie, kas pasargāti no slimībām un ir svētīti ar materiālo labklājību? Jeb vai var būt tā, ka lielais daudzums kristiešu, kuriem ir fiziskas slimības un kuri ir materiāli nenodrošināti, izrādīsies tik pat noderīgi un, varbūt, pat vēl vērtīgāki Dieva Valstībai, un atnesīs Tam Kungam ne mazāk prieka, un saņems lielo balvu mūžībā tāpat kā tie, kuri ir saņēmuši īpašas svētības un pārdabiskas dziedināšanas? Vai ir pieļaujams ka uz šiem jautājumiem atbildam pozitīvi?...”

Šajos Paula Billhaimera jautājumos ir atspoguļoti daudzu simtu un tūkstošu kristiešu vaidi, nesapratne, neizpratne un doma, kas viņus nomāc: „Kādēļ man nav tā kā citiem, kuriem Dievs redzamā veidā atbild uz viņu lūgšanām un lūgumiem? Vai tiešām Viņš mani nedzird un es esmu atstumtais? Kā saprast manu tagadējo garīgo un materiālo stāvokli? Ar ko es esmu izpelnījies tādu attieksmi pret sevi? Kādēļ man Dievs ir lēmis dot tik daudz bēdu, slimību, skumju, ciešanu un grūtību? Vai tiešām mīlestības, patiesības un taisnīguma Dievs ir nežēlīgs pret tiem, kuri Viņam uzticami un uzticīgi kalpo?...”.

Visu augšminēto apkopojot, apvienosim to vienā jautājumā, ko reiz uzdeva lielais ciešanu vīrs Ījabs, un kas gadsimtiem ir palicis neatbildēts: „Kādēļ tie, kas Dievam tīkami, cieš?”.

Ja vērsamies pie Dieva Vārda, tad ne Vecajā, ne Jaunajā Derībā mēs neatradīsim apstiprinājumu tik plaši izplatītai mūsdienu kristietības teorijai, kas visādā veidā izvairās no tā, ka Dievs var pieļaut reālas ciešanas. Tieši pretēji, lasot Svētos Rakstus, pastāvīgi saskaries ar faktu

par pārbaudījumu un ciešanu neizbēgamību, piemēram: „...bet cilvēks pats rada ciešanas, un kā dzirkstis tās uzlido jo augstu.” (Īj. 5:7); „Redzi, Es tevi šķīstīju, bet neatradu tevi līdzīgu sudrabam; Es tevi pārbaudīju ciešanu kausējamā krāsnī” (Jes. 48:10); „Bailība pārņem manu sirdi, izved mani no manām bēdām! Uzlūko manu postu un manas mokas un piedod visus manus grēkus!” (Ps. 25:17-18); „Manai dvēselei ir atņemts miers; viss labais man jāaizmirst. Es sacīju: pagalam mans dzīvības spēks un mana cerība uz To Kungu. Piemini manas bēdas un manas klejojuma dienas, tās vērmes un žulti. Pieminēdama to piemin mana dvēsele un ir nospiesta manī.” (Jer.r.dz. 3:17-20); „Mīlie, nebrīnieties par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu, it kā jums notiktu kaut kas neparasts. Bet, tā kā nu jums ir daļa pie Kristus ciešanām, priecājieties, lai jūs arī, Viņam godībā parādoties, varētu liksmoties un priecāties... Bet visas žēlastības Dievs, Kas jūs Kristū ir aicinājis Savā mūžīgajā godībā, Tas jūs pēc īsām ciešanām Pats sagatavos, stiprinās, spēcīnās, darīs pastāvīgus.” (1.Pēt. 4:12-13, 5:10); „Ciet līdz ar citiem ļaunumu, būdams labs Kristus Jēzus ka-reivis.” (2.Tim.2:3).

Tādā veidā Bībele ir pārpilna ar apgalvojumiem par to, ka ciešanas ir neizbēgamas un pamatotas. Skaidrojot to jēgu, mērķi un nozīmi, viņa saka: „Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs” (2.Kor. 4:17-18). Apustulis Pāvils, vēršoties pie romiešiem, paplašina tālāk šo patiesību, sakot: „Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenožīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums” (Rom. 8:18).

Visos laikos cilvēkus ir nodarbinājis jautājums, kas gan ir cilvēka ciešanu un problēmu iemesls? Un vienmēr ir atradušie tie, kuri apgalvoja, ka visas ciešanas ir grēka sekas, kam pilnībā tik tikko iespējams piekrist. Patiesām, grēks var kļūt par ciešanu avotu, ko apstiprina Svēto Rakstu vārdi: „Tātad grēka alga ir nāve...” (Rom. 6:23). Tādā gadījumā ciešanas spēlē soda lomu. Taču tā notiek ne vienmēr, jo

Bībelē ir arī citas vietas, kur sodīšana ir saskatāma kā rīks pārliecināšanai, piemēram: „Redzi, svētīgs tas cilvēks, kuru Dievs pārmāca, tāpēc nenonīcīni tā Visuvarenā pārmācības.” (Īj. 5:17) vai: „Jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca un šaus katru bērnu, ko Viņš pieņem.” (Ēbr. 12:6).

Debesu Tēvs vienmēr ir taisnīgs pret mums. Viņa taisnie un žēlastības pilnie mērķi – mums ir par labu, pat ja tas ir saistīts ar ciešanām un sāpēm. Bet uz mūsu dvēseles klie-dzošo jautājumu: „Kā gan caur asarām lai ierauga Viņa taisnīgumu?” var atbildēt vienkārši un īsi – caur Bībeli. Lasot un Dieva Vārdu pārdomājot, uz daudzām lietām, kas notiek mūsu dzīvēs, sāc skatīties savādāk, apjaušot, ka, pat ja mēs nespējam saprast Tā Kunga ceļus un plānus, tas nepavisam nenozīmē to, ka Viņam nav taisnība, un ka Viņš ir cietsirdīgs.

Bībele ir pilna ar Dieva darbības piemēriem, kurus, pat ļoti vēloties, ar cilvēka prātu nav iespējams izskaidrot. Ņemsim kaut vai Mozu, kuram Dievs uzticēja īpašu darbu – atbrīvot israēliešu tautu no ēģiptiešu jūga un aizvest tos uz Apsolīto zemi. Liekās, ka sūtīts pie faraona viņš pirmajā reizē varēja sasniegt mērķi. Taču, viņam ne vienu reizi vien vajadzēja iet uz pili ar vienu un to pašu prasību, kas jūdus noveda pie vēl smagākiem darba un dzīves apstākļiem tā, ka beigu beigās viņi vairs nemaz nepriecājās un pateica Mozum un Āronam: „...Lai Tas Kungs to redz un jūs soda, ka jūs mūs esat darījuši par nicināmiem faraona un viņa kalpu acīs un esat likuši zobenu viņa rokās mūs nonāvēt.” (2.Moz. 5:21). Pie kam ne tikai viņi, bet arī pats Mozs, nonācis, kā varētu likties, bezcerīgā stāvoklī, ciešanu pilns brēca: „...Ak, Kungs, kāpēc Tu esi darījis tādu ļaunumu šai tautai? Kāpēc Tu mani esi sūtījis? Kopš es gāju pie faraona, lai runātu Tavā Vārdā, viņš darījis šai tautai ļaunu, un Tu tomēr neglābi Savu tautu.” (2.Moz. 5:22-23). Cilvēcīgi spriežot, kādēļ Dievam vajadzēja Savu uzticamo kalpu no-vest līdz izmisumam, ja beigās Viņš tik un tā izdarīja ar Is-raēlu to, ko bija nolēmis?..

Vai tad nav dīvaini arī tas, kā Dievs rīkojās ar Ābrahamu, vairākkārtīgi viņam atkārtojot apsoliĵumu par mantinieku,

bet pēc tam liekot gaidīt gadu desmitus, līdz beidzot dziļā vecumā deva iespēju piedzīvot to, kā solītais piepildās, un pēc tam pieprasīja pienest šo sengaidīto dēlu kā upuri?!

Un kā lai saprotam Jaunajā Derībā aprakstīto Jēzus apzināto vilcināšanos atsaukties uz aicinājumu iet pie Marijas un Martas tai laikā, kad mira viņu brālis? Protams, tagad lasot šo stāstu, mēs saprotam, ka tādā veidā tika veikts Lācara augšāmcelšanas brīnums, tikai tajā laikā mirstošā nabaga māsas pat nevarēja par ko tādu iedomāties. Viņas redzēja vien to, ka viņu lūgums ir palicis bez atbildes, un nevarēja saprast, kādēļ?

Bet īpašu līdzjūtību un pilnīgu neizpratni raisa Vecās Derības notikums ar taisno Ījabu, kuram nācās smagi ciest, zaudēt bērnus un visu īpašumu tikai tādēļ, ka velnam ienāca prātā Dieva priekšā apšaubīt viņa taisnumu. Kādēļ Tas Kungs pieļāva tik daudz nelaimju, ieskaitot Ījaba šaušalīgo spītālību, jo zināja, ka velns melo?

Mūsos izsauc apbrīnu šī cilvēka vīrišķība un izturība, tajā pašā laikā, kad saprāts nav spējīgs saprast visu ar viņu notiekošo un kliež: „Bet kādēļ un par ko viņš tā cieta, Kungs?!” Starp citu, ne tikai mēs, bet arī pats Ījabs centās to noskaidrot, lūdzot Dievu: „...nepazudīni Tu mani! Ļauj man zināt, kādēļ Tu pret mani esi iesācis cīņu?.. ka Tu taujā pēc maniem pārkāpumiem, ka Tu izseko maniem grēkiem, kaut gan Tu Pats zini, ka es neesmu neticīgs un ka man no Tavas rokas nav glābiņa?” (Īj. 10:2,6,7).

Lai cik dīvaini mums tas izskatītos, Dievs, atbildot uz tādu lūgšanu, ne tikai nepaskaidroja Savu rīcību, atvainojoties par pieļauto, bet pat pasniedz Ījabam bargu mācības stundu, sakot: „Kas ir tas, kas Dieva glābšanas nodomus aptumšo ar vārdiem, kuriem nav jēgas? Celies, apjoz kā varonīgs cīnītājs savus gurnus, tad Es tev jautāšu, bet tu Man atbildi! Kur tu biji tolaik kad Es zemi veidoju? Pasaki to, ja tev ir tāds gudrs prāts! Kas ir noteicis tās samērus – tu laikam to zini? Vai kas pāri tai ir izstiepis mērauklu? Iekš kā iegremdēti tās pamatbalsti, vai kas ir licis tās stūra akmeni?..”. Tas Kungs turpināja uzdot Ījabam jautājumus un mācīt viņu tik ilgi, kamēr tas nāca pie prāta un tad pajautāja:

„Vai pēlējs grib būt pastāvīgā nesaskaņā ar Visuvareno? Tas, kas apsūdz Dievu, lai sataisās atbildēt!” (Īj. 38:2-7, 40:2).

Šis satriecošais dialogs cilvēka un Dieva starpā beidzās tā: „Un Ījabs atbildēja Tam Kungam un sacīja: „Redzi, es esmu visai niecīgs, ko lai es Tev atbildu? Es uzlieku roku savai mutei. Es reiz jau esmu runājis, bet tagad vairs neatbildēšu; es esmu gan runājis vēl otrreiz, bet turpmāk to vairs nekad nedarīšu.” (Īj. 40:3-5).

Ir ne mazums ļaužu, kuri nevēlas un tādēļ arī nevar samierināties ar Dieva gribu, kad viņus piemeklē bēdas, slimības vai kāda cita nelaime. Sašutuši un saniknoti par to, ka tas ir skāris tieši viņus, viņi ir gatavi ne tikai apvainot to Kungu netaisnīgumā, bet savā neprātā met Viņam izaicinājumu.

Cilvēka prāts ir veidots tā, ka nelaimes, kas piemeklē citus cilvēkus, viņš uztver kā kaut ko neizbēgamu un nolemtu no Augšienes, tajā pat laikā ar ciešanām, kas piemeklējušas viņu, nespēj samierināties. Tad sākas īsta sacelšanās. „Kungs, kā Tu varēji ko tādu pieļaut?! – sašutusī dvēsele klie dz. – Kādēļ man tā ir jāmokās?!.. Kādēļ ne kādu citu, bet tieši mani Tu esi izvēlējies šo smago ciešanu nešanai?! Ar ko es esmu sliktāks par citiem, ka viņi var baudīt prieku un tīksmi savā dzīvē, bet man tas viss ir liegts?!..”.

Cik reizes šie klie dzošie, paskaidrojumus pieprasošie, Dieva gribai nepiekrītošie „kāpēc?!” ir izsituši pamatu zem kājām. Un tad sāk likties, ka nav vairs uz kā stāvēt, nav kam pieķerties, nav uz kā balstīties! Bet, tas nav nekas jauns. Līdzīgi jautājumi nodarbina miljoniem cilvēku prātus jau simtiem gadu. Vien saprātīgas atbildes uz visu nesaprotamo šeit uz zemes, mums neatrast, un tādēļ nekas cits neatliek, kā visu notiekošo pieņemt, kā no mums neatkarīgu Augstāko gribu. Un tas nebūt nav fatālisms, bet dzīves realitāte, ar kuru, vai mēs to gribam vai nē, ir jāsamierinās. Ar mūsu cilvēcīgo ierobežotību mēs vienkārši neesam spējīgi saprast, ka visam notiekošajam tomēr ir jēga, un ka visiem mūsu dzīves traģiskajiem notikumiem ir skaidrojums. Tādēļ no mums tiek prasīts tikai viens – sagaidīt to brīdi (pat ja tas notiks tikai mūžībā), kad mēs varēsim, beidzot, saprast to, kas ar

mums notika dzīves vētru plosītajās dienās un ar pateicību teikt: „Pateicos Tev, Kungs! Tagad es redzu, cik visgudrs un žēlastības pilns Tu biji pret mani!”. Tā kā noliksim malā nesaprotamo un turpināsim savu ceļu, paļaujoties uz To, Kurš nekad nekļūdās, un visu, kas ar mums notiek, vērš par labu, lai cik smagi un bēdīgi tas būtu priekš mums.

Ja jau piepildot Debesu Tēva gribu Dieva Dēlam bija jānonāk uz zemes, lai ciestu baismīgas mokas mūsu glābšanas dēļ, tad kādēļ lai mēs no Radītāja rokām nepieņemtu savu daļu, pat ja nav saprotams tas, ko Viņš iepriekš nolēmis. Pagājušos gadsimtos Dieva bērni, labāk nekā mēs, izprata šo gudrību, smagos moku brīžos sakot: „Lūk, Viņš mani nogalina, bet es cerēšu” (kr.val.) (Īj. 13:15). „Viņš jau mani tā kā tā nokauss, man nav uz Viņu nekas vairs ko cerēt, tikai savus ceļus es gribu Viņa vaiga priekšā aizstāvēt.” (latv. val.).

Pašlaik, kad mana roka raksta šīs rindas, neviļus domās atgriežos atpakaļ pie tām moku pilnajām dienām, kad arī es, man par kaunu, izteicu Tam Kungam savu sašutumu un protestu, nesaprotot Viņa nodomus un plānus.

Tas notika 1988.gadā. Kad darbs pie grāmatas „Atmoda sākas ar mani” bija pašā zenītā, pār mūsu ģimeni nogruva negaidīts trieciens, kuru, kā man likās, es nespēju izturēt. Manam vīram 38 gadu vecumā uz kakla tika atrasts ļaundabīgs limfmezglu audzējs. Diagnoze vēzis tika noteikta tikai pēc šī mezgla histoloģiskiem izmeklējumiem, ko ārsti ilgu laiku nevēlējās atzīt par kaut ko bīstamu. Tā kā audzējs palielinājās, operāciju nācās pēc dažām dienām atkārtot, tikai tagad tā jau bija daudz plašāka, – ar tuvumā esošo limfmezglu izgriešanu. Taču vēl nebija pat noņemtas šuves, kad tika konstatēts, ka audzējs turpina palielināties, kas piespieda ķirurgus-onkologus ķerties pie, tagad jau trešās, operācijas, kuras laikā tika skarts kreisā pleca nervu vijums, kas noveda pie muskuļu hipotrofijas un pleca noslīdēšanas. Bet arī šis mēģinājums nebija veiksmīgs, jo drīz parādījās vēl daži jauni veidojušies mezgliņi. Šajā sakarā ārstējošiem ārstiem nekas cits neatlika kā nosūtīt Henrihu uz radioaktīvo apstarošanu lielās devās, kas ilga veselu

mēnesi, kā rezultātā viņa kuplā, darvas melnā matu kodaļa kļuva ievērojami retāka.

Man par lielu izbrīnu, visu šo laiku vīrs palika pilnīgi mierīgs, itkā neapzinātos sava stāvokļa bīstamību, es toties lieliski sapratu, ka tas nozīmē viņa dzīves galu. Ļaundabīgi veidojumi limfātiskajā sistēmā noved pie metastāžu ātras izplatības pa visu organismu, un tātad, – pie visai ātra letāla iznākuma.

Jā, bet pusotru gadu atpakaļ Tas Kungs taču man pavēlēja, nolikt malā sapņus par turpmāko ārsta darbības turpināšanu, rakstīt šo grāmatu, un uz manu jautājumu, kā es dzīvošu, apsolija par mani parūpēties. Bet tagad, kad es pildīju Viņa gribu, Viņš ņem prom manu vīru, kurš ir vienīgais cilvēks, kurš par mani rūpējas un nodrošina mani! Es taču negribēju pamest Krieviju un emigrēju uz Vāciju, atstājot savu tautu, tuviniekus, radniekus, draugus un mīloto profesiju, tikai tāpēc, ka visā tajā redzēju Dieva gribu! Bet tagad briesmīgā slimība un iespējamā vīra drīzā nāve darīja mani, tajā laikā vēl svešajā valstī, pilnīgi vientuļu!

Visas šīs domas burtiski plosīja manu sirdi. Es mētājos savās, pēkšņi līdz kaklam apnikušās četrās sienās, tēlaini runājot, „meklējot piekto stūri”, bet to neatradu. Un tad dvēselē radās protestējošs kliegziens: „Kungs! Es neatdošu Tev savu vīru! Kādēļ un par ko Tu ar mani tā rīkojies?! Es it visā centos piepildīt Tavu gribu, bet Tu vēlies man atņemt pašu dārgāko! Vai tiešām Tu esi tik netaisns un cietsirdīgs?!..”.

Mirkdama asarās es vairākas dienas un nakts mēmi saucu uz To Kungu, kad pēkšņi sirdī atskanēja vārds: „Kas tu esi, lai Man teiktu „es neatdošu”?! Es tev viņu esmu devis un Es viņu tev atņemšu kad gribēšu, kā gribēšu un kur gribēšu”. Kad knapi biju sapratusi teikto, es pamiru, apzinoties ka strīdos ar Pašu Dievu un sviežu Viņam sejā savu naidpilno izaicinājumu, nespējama pieņemt Viņa gribu. Mani pārņēma šausmas. Atmiņā uzplaiksnīja brīži no jau nodzīvotās dzīves, kad es savā neprātā darīju ko līdzīgu. Būdama niecīgs puteklis un pīslis, es iesaistījos strīdā ar visuma Radītāju! Nokritusi uz ceļiem un gauži raudot, es saucu: „Pie-dod man, Tēvs! Lūdzu piedod, ka vispār uzdrošinājos to

darīt! Nepieskaiti man šo pārdrošību par grēku! Es atsakos no saviem vārdiem un lūdzu, dod man spēku pieņemt Tavu gribu, lai kāda tā būtu priekš manis!” Šie lūgšanas vārdi vēl nebija paspējuši iziet no manas mutes, kā sirdī izlija pār-dabisks miers un neizskaidrojama pašlaušanās uz Dieva žēl-sirdību un Viņa gudrību.

Pēc trīskārt operētā ļaundabīgā audzēja radioaktīvās ap-starošanas mans vīrs daudzus gadus bija uzskaitē pie profe-sora-onkologa, regulāri devās pie viņa uz pilnām apskatēm metastāžu konstatēšanai, un katru reizi, gaidot viņa atgrie-šanos, es domās gatavoju sevi pašam sliktākajam. Tādos, lūk, apstākļos septiņu gadu garumā tika rakstītas grāmatas: „Atmoda sākas ar mani”, „Laiks ir klāt, ka sods sākas pie Dieva nama” un „Saucēja balss tuksnesī”. Visu šo laiku Tas Kungs turpināja strādāt pie manas dvēseles, mācot padevīgi un pazemīgi pieņemt Viņa gribu. Tikai tad man atklājās reiz izlasīto brīnišķīgo rindu dziļums, kuru jēgu es agrāk nesa-pratu: „Pakļaujoties Dieva gribai ciešanas pār mums zaudē savu varu”. Un tas patiešām tā ir. Pat ja sāpes un ciešanas paliek, to pieņemot ar lēnprātību, tās pazaudē spēju valdīt un novest mūsu dvēseli līdz garīgam izsīkumam.

14 gadus pēc audzēja konstatēšanas, profesors ar iz-brīnu pateica Henriham: „Visus šos gadus es gaidīju ka Jums parādīsies metastāzes. Pēc idejas, tām jau sen vajadzēja būt, bet to nav. Tādēļ tagad es priecājos paziņot, ka Jūs praktiski esat vesels, un es varu Jūs noņemt no uzskaites. Jums vairs nav nepieciešams atrasties manā uzraudzībā”.

Jā, tas patiešām bija Dieva brīnums, ko Tas Kungs iz-darīja vien tikai pēc tam, kad darīja mani spējīgu pazemoties Viņa priekšā un pieļauto pieņemt kā Viņa gribu. Protams, ar to es nebūt nevēlos teikt, ka pazemības gadījumā Dievs vien-mēr dos mums dziedināšanu, bet tas, ka pakļaušanās Viņa gribai vienmēr atdod pazaudēto mieru un pašāvēību, – par to nav nekādu šaubu.

Kad atnāk grūtības un apmulsums pieaug, daudzi ticīgie pārdzīvo smagu krīzi. Viņi itkā pazaudē Dievu. Šaubas pār-aug nedrošībā par Dieva klātesamību, bet vilšanās – par iz-misumu. Bet visvairāk nospiež apziņa, ka visvarenais un

vispēcīgais Dievs, Kurš ar vienu vārdu ir radījis visumu, Kuram ir vara pavēlēt vējiem un vētrām, Kurš zina visu un var palīdzēt, izglābt, aizstāvēt un izdziedināt, tagad nez kādēļ neatbild uz lūgšanām. Izmantojot šo situāciju, sātans sāk čukstēt: „Tu tagad esi pavisam viens! Redzi, kāds ir tavs Dievs! Jā, un vispār, Viņa nemaz nav! Bet tu Viņam tā ticēji!..”. Tādā stāvoklī tu jūties kā visnelaimīgākais cilvēks uz zemes. Dvēseli pārņem sajūta, ka esi pamests un nevienam nevajadzīgs, kas dažreiz pārāug sarūgtinājumā un dusmās uz To Kungu. Daži savā izmisumā aiziet tik tālu, ka pārstāj lūgt, lasīt Bībeli un aiziet no Dieva, Kuru nesaprot un Kuram vairs neuzticas.

Dārgie draugi! Mums visiem, kuri ejam cauri ciešanu skolai, ir svarīgi saprast, ka, kaut gan Dievs dzird mūsu lūgšanas un atbild uz tām, Viņš ne vienmēr dara tā kā mums to gribētos. Nereti mūsu lūgumiem Viņš pasaka „nē” vai paredz gaidīšanas laiku, lai īstenotu vēlamu. Bet mēdz būt arī tā, ka Tas Kungs vienkārši klusē, un arī šī klusēšana ir savdabīga Viņa atbilde. Tikai Dievs nosaka kā un uz ko Viņam reaģēt, un neviens cits nav pilnvarots Viņa vietā pieņemt kaut kādus lēmumus.

Neapšaubāmi, tādās situācijās mūsu ticība tiek pakļauta īpaši smagam pārbaudījumam, un tāpēc ir ļoti svarīgi tas, kāda šādā brīdī būs mūsu attieksme. Padosimies, nocietināsimies, sadusmosimies uz Dievu, sāksim šaubīties par Viņa mīlestību, un, varbūt, pat par Viņa eksistenci, domās pārsvītrosim Bībeles apsolījumus, vai, pazemībā, nāksim pie sapratnes, ka Dievam ir kāds augstāks mērķis, kuru mums vienkārši nesaprust. Pieņemt un pazemoties, vai izsamist un sanīknoties – tā ir mūsu izvēle.

Kāds laulāts pāris, dažu gadu periodā piedzīvoja divas nelaimes, kas viņus satrieca. Abi dēli, kurus tēvs un māte ļoti mīlēja, traģiski gāja bojā. Vecākais astoņpadsmit gadu vecumā noslīka glābjot savu draugu, bet jaunāko 24 gadu vecumā īsi pirms viņa kāzām, nonāvēja grupa iereibušu strādnieku, kad pēc to pieprasījuma viņš atteicās atdot tikko saņemto algu. Nelaimīgā māte mierinājumu savās bēdās atrada Dievā, bet viņas vīrs, nebūdamas spējīgs tikt galā ar šo

zaudējumu, tik ļoti nocietinājās, ka līdz pat dziļam vecumam to tik vien atkārtoja: „Kas tad tas ir par mīlošo Dievu, Kurš ko tādu pieļāva, atņemdamš vecumdienās jebkādu atbalstu! Viņš nav pelnījis to, lai Viņam kalpotu!”. Savā naidā viņš nevēlējās neko dzirdēt par kristietību, pilnībā no tās novērsdamies.

Kāds cits cilvēks, kuram sieva daudzus gadus cieta no smagas slimības, kas pilnībā viņai atņēma iespēju kustēties, reaģēja savādāk. „Mana sieva un es, – viņš teica cilvēkiem, – visu šo gadu garumā neko neesam Dievam prasījuši, atceļoties, ka Viņš – ir Dievs un mūsu Kungs. Mēs zinām, ka Viņa griba, kaut mums nesaprotama, ir pati labākā, un, kaut skumstam, tomēr pieņemam no Viņa šo pārbaudījumu”.

Vēl kāda jauna sieviete, kurai bija diagnosticēts ļaundabīgs audzējs nierēs, vēl neatjēgusies no pirmā šoka, pārnāca mājās un pavēstīja šo šausmīgo ziņu vīram un bērniem-pusaudžiem un tad ar pazemību teica: „Es nezinu kādēļ šī nelaime ir sasniegusi tieši mani, taču esmu pārliecināta, ka tāpat kā jebkurā citā gadījumā, Tas Kungs arī tagad nav pieļāvis kļūdu, tādēļ, kaut nesaprotu Viņa ceļus, tomēr paklausībā pieņemu Viņa gribu”.

Būdamš Radītājs, Dievs var ar mums darīt ko vēlas, kā vēlas un kad vēlas, tādēļ nevajag gaidīt, ka katrā konkrētajā gadījumā Viņš brīnumainā veidā atsvabinās mūs no visām nepatīkšanām. Tieši pretēji, vēl dzīvodams uz zemes, Jēzus zināja, ka Viņa mācekļiem ciešanas nepaies garām un tādēļ teica: „...Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jņ. 16:33). Tādā veidā, Tas Kungs nekad nav apsolījis mums nodrošināt bezrūpīgu dzīvi un vēl jo vairāk – nav apņēmis dot izsmēlošus paskaidrojumus attiecībā uz savām darbībām un grūtībām, ar kurām mēs sastopamies.

Gudrais Mācītājs teica: „Gluži tāpat kā tu nezini, kāds ceļš ir vējam, nedz arī, kā veidojas kauli grūtas sievas miesās, tik pat maz tu pazīsti Dieva rīcību, kā Viņš visas lietas veic” (Sal.māc. 11:5). Sālamana pamācībās 25:2 ir teikts: „Dieva gods ir kādu lietu apslēpt, bet ķēniņa gods ir kādu lietu izdibināt un noskaidrot”. Itkā to apstiprinot, apustulis

Pāvils vērsoties pie korintiešiem uzdod vēl vienu jautājumu: „Jo kas ir atzinis Tā Kunga prātu, lai Viņam varētu dot padomu...?” (1.Kor. 2:16).

Patiesi ir jāpiekrīt, ka ar savu ierobežoto cilvēcisko domāšanu mēs neesam spējīgi saprast Dieva darbošanos un veidus, kādos Viņš iejaucas mūsu dzīvēs. Bet Viņš nesteidzas mums paskaidrot, vēl jo vairāk, – nesteidzas mums atvainoties par to, ka pieļauj skumjas, ciešanas un sāpes, bet lietojot pravieša Jesajas lūpas, itkā izdara kopsavilkumu: „Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi”, saka Tas Kungs”. „Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām” (Jes. 55:8-9).

Spridiet paši, vai var kļūdīties Tas, Kurš ar Savu neaptveramo gudrību ir radījis visumu? – Nekad! Protams, var teikt: „Ja jau tas ir tā, tad kā savienot Viņa mīlestību, žēlsirdību, līdzdalību un līdzjūtību ar to, kas nes mums asaras, ciešanas un sāpes tikai tā iemesla dēļ, ka Viņš to ir pieļāvis? Priekš kam? Kāda tam ir jēga?! Vai tiešām mūsu ciešanas dod Viņam prieku?!..”

Lūk, tā esot savās pārdomās mēs nonākam strupceļā. Jo mūsu prāts ir spējīgs aptvert vien to, kam, pēc mūsu ieskata, ir jēl kāda jēga. Patriotisma jūtu vadīti, tautas varoņi savu personīgo vai no kāda cita pārņemto ideju labad, bija gatavi mirt, jo redzēja sev priekšā augstu mērķi. Tajā, ko brīžiem mūsu dzīvēs pieļauj Tas Kungs, daudzi neredz ne jēgu, ne mērķi. Cilvēciskā loģika nav spējīga pieņemt tai neaptveramas Dieva darbības, jo pieprasa paskaidrojumus un pierādījumus. Taču Dievs negatavojas ar mums strīdēties un vēl jo vairāk – klusējot apiet mūsu neapmierinātos „kāpēc?!”, stingri un nepārprotami sakot: „Bēdas tam, kam nesaskaņas ar savu Radītāju, lauskai starp māla trauku lauskām! Vai tad māls var sacīt savam Veidotājam: ko tu te dari? – Jeb vai tas darbs, ko tu dari, tev sacīs: tev jau nav roku?” (Jes. 45:9).

Tādēļ jau Dievs ir Dievs, ka ir neatkarīgs no mūsu vēlēšanās, viedokļa un noskaņojuma. Viņš – ir suverēns, svēts, visvarens un nevienam neatskaitās. Viņš mums nav „izsūtāmais zēns”, kurš cenšas izpildīt visus mūsu uzdevumus.

Nevis Viņš, bet mēs esam Viņa kalpi. Viņš – mūsu Kungs, un nevis vienkārši kungs, bet kungu Kungs, Kuram ir tiesības it visā rīkoties pēc Sava ieskata. Vai par īstenu ķēniņu varētu nosaukt to, kurš dreb savu pavalstnieku priekšā, un no katra prasa padomu? Protams, ka nē, jo tāds cilvēks vienkārši nav spējīgs būt par valdnieku. Tad kādēļ gan mēs cenšamies piespiest To, Kurš ir visa Valdnieks, „dancot pēc mūsu stabules” un piepildīt visas mūsu vēlēšanās un nodomus.

Galū galā ja izzinām, tad mums, kas pieprasām no Dieva atskaiti, tas kļūst saprotams. Jo kas tad mēs īsti esam? Vien Viņa žēlastības un mūsu prātam neaptveramas izvēles dēļ mēs esam nonākuši to skaitā, kas dzīvo uz zemes, tai pat laikā, kad miljardi ieņemto vēl mātes miesās beidz savu eksistenci, tā arī neieraugot saules gaismu. Ar ko viņi bija slīktāki par mums, ka viņus tas tā piemeklēja? Kādēļ Dievs pieļāva aprauties viņu dzīvības stīgai vēl ilgi pirms viņu nākšanas pasaulē, bet mums ļāva piedzimt? Tikai pateicoties Viņa īpašai labvēlībai mēs esam saņēmuši priekšrocību dzīvot uz zemes. Un ja tā, kā mēs vispār uzdrošināmies Viņam kaut ko norādīt?!

Apzinoties Dieva varenību un neaptveramību, nesauksim savās dvēselēs uz Viņu: „Ko Tu dari?!” un „Kā Tu varēji ko tādu pieļaut?!” , līdzīgi kā to izdarīja kāds smagi slims cilvēks, kurš iziedams uz ielas nokrita ceļos, vicinot dūres un sitot sev pa galvu, skaļi kļiedza: „Dievs! Paskaties uz mani, – kas esmu kā apliecinājums Tavam netaisnīgumam! Kur ir Tava mīlestība?! Kur ir Tava žēlastība, apžēlošana un līdzjūtība?! Nē, Tu nebūt neesi nelaimīgo Mierinātājs! Tu esi cietsirdīgs, ļoti cietsirdīgs! Un lai, uzlūkojot manu nelaimi, visi redz Tavu bezjūtību!”. Garām ejošie cilvēki uzskatīja viņu par vājprātīgu un ar bažām apmeta viņam līkumu, cenšoties ātrāk tikt garām šim ceļa posmam. Ar savu rīcību šis nelaimīgais ne tikai nesasniedza mierinājumu savās iekšējās mokās, bet vēl vairāk pasliktināja savu, jau tā bēdīgo stāvokli, demonstrējot sevi kā prātu zaudējušo.

Ja mēs patiešām neesam spējīgi rast skaidrojumu tam, kas notiek, tad labākais, ko varam darīt, ir – sakostiem

zobiem pārdzīvot vilšanās sāpes, un visu atdodot Dieva rokās, gaidīt, kad Viņš mums sūtīs skaidrību. Kas zina, varbūt notiks, ka pēc daudziem gadiem, mēs, beidzot saprotot, vēl pateiksimies Debesu Tēvam par to, par ko kādreiz nevaldāmi raudājām. Tā kāds svētīts Dieva kalps skuma par savu vecāko dēlu, kurš degdams pirmajā mīlestībā uz To Kungu, traģiski gāja bojā palīdzot savam tuvākam. Nabaga tēvs no bēdām nezināja ko domāt. Viņam nebija saprotams, kādēļ Dievs paņēma viņa pirmdzimto – vecāku prieku. Pagāja gadi, un viņa divi palikušie bērni pieaugot, ne tikai aizgāja no ticības, bet sāka piekopt netīru, izlaidīgu dzīvi, kļūstot par kaunu un lāstu saviem vecākiem, kuri dienām un naktīm lēja asaras par viņu atkrišanu no ticības. Novecojis un tuvodamies nāvei, šis cilvēks vairs neskuma, bet priedējās par pirmo, bojāgājušo dēlu, nešaubīgi ticot, ka satiksies ar viņu mūžībā pie Glābēja kājām. Tā viņa skumjas un bēdas izvērtās par neizsakāmu prieku, jo arī šajā gadījumā Dievs nekļūdījās.

Vērojot cilvēku likteņus, brīžiem gribās vienkārši raudāt par to šķietamību, ka Dievs ir tāds, Kurš uzlūko cilvēka vaigu, tāpēc ka vienus dzīve lutina, dodot visu to labāko, bet citiem sit pa vaigiem, brīžiem liedzot pat pašu nepieciešamāko. Bet īpaši smagi ir uzlūkot netaisnību, kad redzi, ka patiesi un Tam Kungam uzticami kristieši izcieš dažādas slimības, bēdas un grūtības, tai laikā kad pasaules cilvēki bauda visu, ko vien zemes dzīve var dot. Neviļus rodas jautājums: “Kādēļ viss notiek tā? Vai tad Dievs nevar visu vadīt savādāk? Vai tiešām tāda ir Viņa balva par uzticību?”

Ir jāsaka, ka ticība Dievam, uzticamība kalpošanā Viņam un sekošana Viņam, nebūt negarantē mums laimīgu un bezrūpīgu dzīvi. Tieši otrādi. Visos gadsimtos daudziem no Viņa uzticamajiem sekotājiem nācās ne mazums ciest savas zemes dzīves laikā, un spilgts piemērs tam var būt „vīrs pēc Dieva sirds” – ķēniņš Dāvids, kurš savu bēdu un skumju laikā teica: „Apžēlojies par mani, mans Kungs, jo mani māc bailes un no bēdām manas acis zaudē savu spožumu; mana dvēsele ir apbēdināta, un mana miesa ir sagurusi. Jā, skumjās paiet mana dzīve, un mani gadi aizrit vienās

nopūtās. Aiz bēdām manas paša vainas dēļ sabrūk mans spēks un mani kauli izģinst... Bet es domāju savās bailēs: „Es esmu atstumts no Tavām acīm!” Bet Tu uzklausi manu lūgšanu pilno saucienu, ar kuru es griezos pie Tevis... Esiet drosmīgi un dariet stipras savas sirdis jūs visi, kas cerat uz To Kungu!” (Ps. 31:10-11, 23, 25). Un tas patiešām tā ir. Dievs mums nepalīdz izvairīties no dzīves vētrām, bet Viņš palīdz mums caur tām iziet. Debesu Tēvs vēlās, lai grūtos brīžos mēs tuvotos Viņam, un tad Viņš mūs piepildīs ar savu dziedinošo mīlestību un atjauninās spēku. Labākais veids kā pārciest kārtējo dzīves vētru – pazemībā un Dieva bijībā noliekties jo zemu, cerot uz To, Kurš neļaus mūs pārbaudīt pāri par mūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varam panest. Ne velti taču ir rakstīts: „Kad taisnie sauc, tad Tas Kungs viņus uzklausa un viņus izglābj no visām viņu bēdām. Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauztas sirdis, un palīdz tiem, kam satriekts un noskumis prāts. Daudz ciešanu taisnajam, bet no visām Tas Kungs viņu izglābj. Viņš pasargā visus viņu locekļus, neviens no tiem netiek samaitāts... Tas Kungs izglābj Savu kalpu dvēseli, un nekā ko nožēlot nav tiem, kas uz Viņu paļaujas.” (Ps. 34:18-21, 23).

Tādējādi Tas Kungs Savus bērnus nevis atbrīvo no bēdām, bet sniedz brīvību bēdu vidū. Ja tu esi Dieva bērns, tad tavā dzīvē neizbēgami būs ciešanas. Jo Jēzus ne velti teica: „...Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jņ. 16:33). Tas Kungs mums nedod uzvarošu dzīvi uzreiz, bet Viņš mums to dāvā tādā mērā, kā mēs pārvaram grūtības. Pieliktā piepūle kļūst par spēku. Ja no mūsu puses nebūs piepūles, tad nebūs arī spēka. Ne velti taču ir rakstīts: „...Debesu Valstībā laužas iekšā un tīkotāji ar varu cenšas to sagrābt” (Mt. 11:12). Uzvari savu personīgo neizlēmību, veic pirmo soli, un Dievs izies tev pretim ar Savu palīdzību. Pārvarot grūtības mēs pamanām, ka Tas Kungs dāvā mums nepieciešamo spēku, pie kam ne rītdienai vai nākamai stundai, bet esošā brīža piepūlei.

Sekošanas ceļš Kristum – vienmēr ir ciešanu ceļš un daudzu, daudzu bēdu ceļš. Bieži mēs nesaprotam, kādēļ

Dievs mūs vada tieši tā, un mēs esam neizpratnē par Viņa mērķiem, ejot cauri pārbaudījumiem un grūtībām. Vien kad Viņš sasniedz to ko no mums vēlās un mēs skaidri saskatām rezultātus tam, ko Viņš ir paveicis, tad izbrīnā sakām: „Tagad es nešaubos, ka Tas Kungs bija tajā kas notika. Viņš bija ap mani un mani virzīja, kaut es to nesapratu”. Ja tā dziļāk aizdomājamies, tad ir jāatzīst, ka bēdas un grūtības iemāca mums daudz ko pārciest, nezaudējot iekšējo klusumu un mieru sirdī. Bet tas ir tieši tas, kas mums tik ļoti ir vajadzīgs un par ko pastāvīgi lūdzam. Ciešanas mūs pietuvina Dievam un Viņa Godībai, padarot dzīvi jēgpilnu, garīgi bagātāku un dziļāku. Pieļaujot bēdas Tas Kungs ne uz brīdi nepārstāj ar mums darboties. Ļoti lēni, gudri un uzmanīgi Viņš noved mūs līdz vajadzīgajai „kondīcijai”. Kad mēs atrodamies ciešanu ugunī, tad redzam, dzirdam un jūtam vien tikai sāpes, bet laiks paiet un pārdzīvotais atnes svētību un prieku. Tādā veidā pat vissmagāko pārbaudījumu Debesu Tēvs vērš mums par svētību.

Dzīve parāda, ka savādāk mēs neesam spējīgi virzīties Dieva atziņā, kā vien caur bēdu un ciešanu pārbaudījumiem. Par to bija jāpārliciecinās arī psalmu dziedātājam Dāvidam, kurš teica: „Es maldījos, pirms kļuvu pārbaudīts un pazemots, bet tagad es turu Tavu Vārdu... Tas man bija par labu, ka mani pārbaudīja un pazemoja, lai es mācos Tavus likumus”. (Ps. 119:67,71).

Neviens nekļūst svēts un Dieva izredzēts bez ciešanām, kuras, pareizi pieņemtas, kalpo par ceļu uz debesu Godību, kas ir mūsu centienu galvenais mērķis. Dievs rūpējas par katru cilvēku un katru vada savādāk. Viņš vada, pārliecina, māca, sūta, pieļauj, piešķir svētības un dara visu, lai izzinātu un pārdzīvoto mēs pēc tam varam iemiesot savā dzīvē. Tiklīdz mēs izšķiramies sekot Viņa atklāsmēm un būt paklausīgi Viņa vadībai, visi Tā Kunga nodomi izvēršas mums par labu. Var gadīties, ka ceļš, pa kuru mani ved Dievs, izrādīsies pats grūtākais, taču tieši tas būs priekš manis vienīgais pareizais.

Skaidrs, ka katrs saprātīgi domājošs cilvēks speciāli nemeklē sev ciešanas, taču ja tās tomēr nāk, Svētais Gars tās

lieto, lai iekš mums paveiktu ko labu un vienoti sasniegtu Viņa nosprausto mērķi. Mūsu Glābējam, miesā esot, arī bija dabiska vēlēšanās, lai ciešanu kauss par cilvēces grēkiem ietu Viņam garām, taču, vērsoties pie Sava Debesu Tēva, Viņš teica: „...tomēr, ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!” (Lk. 22: 42), un šajā, mums Viņa mācekļiem, vajag Viņam līdzināties. Ne velti taču ir rakstīts: „Jo, kurus Viņš sākumā nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus Sava Dēla tēlam...” (Rom. 8:29). Bet, lai taptu līdzīgs Kristum, ir jābūt Viņam līdzīgam it visā, tajā skaitā arī ciešanās.

Sāpes un mokas ir cilvēkam kaut kas nevēlams, tādēļ viņš visādos veidos cenšas no tām izvairīties. Tomēr bez tā, ka jāpārdzīvo nepatīkamais, bieži nav iespējams saņemt vēlamo. Tā piemēram, nepiekrītot nogulties zem ķirurga skalpeļa, nevar cerēt tik brīvam no daudzām slimībām un ciešanām. Arī cilvēka ienākšana šajā pasaulē ir saistīta ar visāda veida neērtībām un sāpēm, bet ar kādu prieku pēc tam šīs ciešanas noslēdzas! Vai tad mūsu Pestītāja nežēlīgā spīdzināšana un nāve, esot pienaglotam Golgātas krustā, nebija grūtas, bet tas bija priekšnoteikums mūsu piedošanai un glābšanai? Tā sāpes, bēdas, spiediņi apstākļi un ciešanas var novest pie brīnišķīgām sekām.

Kā lielisks apstiprinājums tam var kalpot divas dabas parādības, par vienu no kurām bija aprakstīts grāmatā „Meklējumu ceļā”, bet ko tagad gribētu vēlreiz pieminēt, – par dārgas pērles rašanos. Molusks, kas atrodas gliemežvākā, dzīvo jūras dzelmē un elpo ar sava veida žaunām, caur kurām laiku pa laikam iesūc ūdens strūklu, kas atnes viņa organismam nepieciešamo skābekli. Tad nu, lūk, reizēm gadās „nelaime”: kopā ar ūdens strūklu viņš savās žaunās iesūc smilšu graudiņu vai mazu akmentiņu. Šis iekļuvušais svešķermenis moluskam dara neizsakāmas sāpes un ciešanas, no kurām viņam, praktiski, nav iespējams tikt vaļā. Taču Radītājs šai mazajai būtnei ir devis brīnišķīgas spējas. Kā atbildi uz griezīgajām sāpēm žaunās, viņa organisms sāk izstrādāt speciālas gļotas, kas pamazām apņem akmentiņu vai smilšu graudiņu līdz tam brīdim, līdz tie vairs nerada mokas. Tā, sāpju un moku rezultātā, izveidojas brīnišķīga pērle,

kuru pielieto kā lielisku rotājumu, kurš ir sapņu priekšmets un slēptāko ilgu piepildījums daudzām sievietēm.

Iespējams, daudzi arī zina, ka vērtīgie briljanti rodas no necila grafīta, ko pazīstam kā parasto zīmuļu kodoliņu. No teiktos dabas apstākļos, iedarbojoties lielam spiedienam, grafīta formulā notiek oglekļa atomu pārkārtošanās, kas noved pie dimanta veidošanās, kurš, apstrādē ar nākamo spiedienu un slīpēšanu, pārvēršas par mirdzošu, daudzšķautnainu, dārgu briljantu.

Arī mūsu cilvēciskajā dzīvē Dievs pielieto spiedienu caur dzīves grūtībām, lai iemirdzētos brīnišķīgās Kristus rakstura šķautnes. Bēdas, kas grieķu valodā burtiski nozīmē „spiediens”, atrod mūsu kroplīgo, grēcīgo dabu un rosina sākt ar to cīnīties. Zem dažādu nelabvēlīgu apstākļu spiediena mūsu skopums, skaudība, egoisms, iekāre, lepība un daudz kas cits, uzpeld virspusē, un tad mums atveras garīgā redze.

Domājot par šiem piemēriem, kas notiek dabā, neviļus atceries apustuļa Pāvila vārdus, ar kuriem viņš pamācīja Romas kristiešus: „Bet ne vien par to: mēs teicam sevi laimīgus arī savās ciešanās, zinādami, ka ciešanas rada izturību, izturība – pastāvību, pastāvība – cerību, bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots. (Rom. 5:3-5).

Visi notikumi mūsu dzīvē tiek vērtēti atkarībā no tā, kādu mācību mēs no tiem iegūstam. Vienu cilvēku viņa smagais ciešanu ceļš noved pie grēka: viņš krīt, cenšas no tā izvairīties meklējot citu, kaut nepareizu, bet vieglāku ceļu. Bet cits no savām ciešanām gūst ievērojamu labumu, un, pakļaujoties Viņa nezināmajam nodomam, sperot soļus pa viņam agrāk nepazīstamu ceļu, kļūst par to, ko Dievs vēlējās no viņa izveidot. Svarīgi ir arī tas, **par ko** mēs pārvēršam mums pieļautās grūtības un sevišķi, **kā** izlietojam attiecības ar cilvēkiem, kurus Dievs sūta mūsu dzīvēs. Ja visu pieņemam kā no Viņa mīlošajām un uzticamajām rokām, tad garīgi nostiprināmies un, pēc tam atskatoties, kopā ar psalmu dziedātāju sakām: „Visi Tā Kunga ceļi ir žēlastība un uzticība tiem, kas tur Viņa derību un Viņa liecības... Taisnajiem nāk

palīdzība no Tā Kunga, Viņš ir viņu patvērums bēdu laikā” (Ps. 25:10; Ps. 37:39).

Misionāre L.B. Kaumane, panesot daudzas grūtības un ciešanas savas kalpošanas laikā Japānā un Ķīnā, divdesmitā gadsimta sākumā rakstīja: „Kad mūsu skumjas ir uzticētas Dieva spēkam, tās mums nāk par labu. Bēdas paver mums neizdibinātus dvēseles dziļumus un agrāk apslēptās spējas, dod pieredzi augstākai kalpošanai. Viegļprātīgi un bezrūpīgi cilvēki, kuri nav spējīgi uz dziļākiem pārdzīvojumiem, bieži vien neapzinās savas esības tukšumu. Ciešanas un bēdas – tas ir Dieva arkls, kas uzirdina dvēseles augsni un padara to spējīgu nest lielu plauju. Viņas ir spēcīgs līdzeklis, kas palīdz mums sevi izzināt, māca domāt skaidrāk un dziļāk, rosina virzīties pa dzīves ceļu apdomīgāk, apzinoties savus soļus un motīvus, liekot mūs uz altāra kalpošanai Dievam un cilvēkiem”.

Neviens neapstrīd, ka tas ir ļoti grūti, ja tevi viena pēc otras piemeklē slimības, ja pēkšņi nomirst mīļotais bērniņš, pievil un pamet mīļotais vīrs vai iepriekš uzticīgā sieva, kad draugs, kuram tu tā uzticējies, nodevīgi sit no mugurpuses, vai, kad „izspiežot” no tevis veselību un spēku, firma, kurā tu daudzus gadus strādāji, izmet tevi kā nevajadzīgu. Ko tur teikt, daudzas un dažādas mēdz būt situācijas, kad sirds satriekta, dvēsele asiņo, bet prāts atkārto: „Tu laikam esi Dieva atstumts!”. Tādēļ, tieši tādos brīžos ir svarīgi ar gribas piepūli atturēties no tālākas krišanas un ar visu sirdi saukt uz To, Kurš pacietīgi un saudzīgi atgādina: „Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs, cildināms tautu starpā, cildināms pa visu pasauli!” (Ps. 46:11).

Ir cilvēki, kuri gadiem un gadu desmitiem cieš neskaitāmas bēdas, un tikai daži no tiem ir spējīgi to panest nekurnot. Parasti ciešanās mēs sūdzamies, vaidam, kurnam, izrādām nepacietību, sašutumu, aizkaitinājumu, spītību, neuzticību un neticību, un nenojaušam, ka ar to Dievam izsakām savu neapmierinātību. Pie tam, mums ir ļoti raksturīgi piedzīvotās ciešanas un sāpes padarīt par savu sarunu galveno tēmu, un gandrīz vai par savas dzīves mērauklu. Aptraudot grūto likteni, mēs salīdzinām sevi nevis ar tiem,

kuriem ir sliktāk, bet ar tiem, kuriem visās jomās ir labāk: vai tas attiecas uz veselību, vai personīgo dzīvi, finansiālo stāvokli vai kādiem citiem zemes labumiem. Diemžēl, mēs neaptveram, ka kaut kur līdzās dzīvo cilvēki, kuri cieš daudz vairāk nekā mēs. Iespējams, ka kāds jau gadiem ilgi ir piekalts pie gultas, būdams paralizēts, kāds nevar pārvietoties bez invalīdu ratiņiem, kādam varbūt nepaiet ne stunda, kad kaut kas nesāpētu, kāds jau no dzimšanas ir akls un nekad nav redzējis saules gaismu. Vai gan ir iespējams uzskaitīt visas ciešanas, ko izcieš cilvēki! Un ja mēs salīdzinātu savas sāpes ar sāpēm, kuras cieš smagi slimi cilvēki, tad pienestu Tam Kungam daudz vairāk pateicības un godu par to, ka mūs ir piemeklējis ne tas pats sliktākais. Jo ar sevis žēlošanu un kurnēšanu par likteni neko palīdzēt nevar.

Izciešot bēdas un ciešanas, nevajag meklēt patvērumu žēlumā pret sevi, un tēlot sevi kā cilvēku, kuram pienākas īpaša līdzjūtība. Nevajag arī uzskatīt, ka visiem apkārtējiem cilvēkiem ir jāizrāda jums maksimumu uzmanības, steidzoties kaut kā jums palīdzēt. Mēs cilvēki, visi esam taisīti no vienas „mīklas”. Mūsu dzīslās plūst vienas un tās pašas asinis, un arī rētas sāp vienādi. Atšķirība ir vien tajā, ka vieni sakožot zobus, lūdzot Tam Kungam spēku, turpina pieaugt ticībā un iet tālāk, bet citi, kurnot un nepārtraukti žēlojoties, garīgi guļ uz grīdas un gaida palīdzību, nolādot tos, kuri iet garām.

Ciešanās un nelaimēs mēs, kā nekad agrāk, varam nokļūt tuvu Tam Kungam. Kad likteņa sitiens pēc sitiena mums atņem veselību, draugus, tuviniekus, īpašumu, naudu un visu, ko mēs uzskatījām par savu labumu, mums atliek balstīties tikai uz savu Debesu Tēvu. Un tad mēs Viņu mīlam par to, ka Viņš ir Dievs, nevis par to, ka Viņš mums kaut ko dod. Ciešanu ceļš mūs aizved turp, kur mēs kopā ar psalmu dziedātāju varam teikt: „Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes! Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi!” (Ps. 73:25-26). Tieši tādā brīdī, kad mums nepaliek nekas un neviens izņemot Dievu, mēs, beidzot sākam saprast, ka mums vispār neko un nevienu arī nevajag.

Tajos retajos gadījumos, kad cietēji atrod sevī spēku pieņemt savu likteni kā debesu gribu, viņi, to paši nemaz nepamanot, kļūst par lielu svētību apkārtējiem. Reizēm var tikai brīnīties, vērojot, cik pateicīgi un priecīgi viņi var būt, izejot ciešanu skolu pilnīgā vientulībā. Tādejādi kādu cilvēku ciešanas un zemes ķibeles padara labāku, bet kādu – iztukšo un nocietina. Ja mēs pareizi reaģējam uz dzīves grūtībām, tad pašiem nemanot mācāmies pacietību un iegūstam garīgu briedumu. Jo pašas nozīmīgākās mācību stundas un dziļākās patiesības tiek apgūtas tieši smagās situācijās un apstākļos. Tādēļ ir skumji, ja atbildot uz tiem mēs sadusmojamies un kļūstam par drūmiem pesimistiem, nekur neredzot nekādu gaišumu.

Jebkādos, pat vissmagākajos brīžos, nedrīkst aizmirst, ka mūsu Glābējs un Kungs bija un vienmēr paliks mums kā mīlošs Tēvs, Kurš visu dara mums par labu, kaut mēs to, visbiežāk, nemaz tā neuzskatām un nepieņemam. Un tieši šajā Dieva neaptveramībā visprātīgākais ir – samierināties Viņa gribas priekšā, lai kāda tā būtu priekš mums, un visā pilnībā nodot sevi Viņa rokās. Tas, Kurš mūsu glābšanas dēļ ir sūtījis Savu Vienpiedzimušo Dēlu mokošā krusta nāvē, vienkārši nevar pieļaut kaut ko, kas mums nenāktu par labu, vai mēs to saprotam vai nē.

Tumšajos skumju, sāpju, bēdu, vilšanās un dvēseles moku laikos, sajūtot, ka tumša mums apkārt sabiezē, pasteidzieties vērsties pie Jēzus. Viņš ir mūsu gaisma un patvērums. Tikai Viņā mēs atrodam spēkus tam, lai ietu tālāk. Nevilcinoties nolieciet galvu karstā lūgšanā, izlejiet Viņa priekšā savas skumjas, problēmas un vajadzības. Nolieciet pie Viņa kājām savas rūpes un raizes. Paņemiet rokās Bībeli, lūdzot, lai Tas Kungs runā uz jums caur Savu Svēto Vārdu. Nesteidzieties to nolikt malā, ja Rakstu vieta, kas atvērusies jums neko neizsaka vai ir pilnīgi nesaprotama. Lasiet tālāk. Dieva Patiesības gaisma, iekļūstot jūsos, aizdzīs drūmās domas par to, ka viss ir zaudēts un dzīve izskatās bezjēdzīga, bez cerības un iespējām. Turpiniet pildīt Tā Kunga prātu, kas sastāv no šķīstīšanās, svētošanās, pielūgsmes un kalpošanas Viņam. Neizvairieties no saviem ticības biedriem.

Tiecieties uz sadraudzību ar tiem, kuri ir stiprāki ticībā un ir spējīgi jums garīgi palīdzēt. Tas viss palīdzēs pieaugt cerībā un pašāvēībā uz Dievu. Atcerieties, ja ar pazemību nepieņemsiet savu likteni, nav iespējams virzīties uz priekšu. Visā, kas ar mums notiek, ir jāredz Dieva plāns un Viņa roka, kas vada. Ja mēs tā nerīkosimies, tad diez vai noturēsimies uz vienīgā pareizā ceļa, kas ved uz glābšanu un mūžīgo dzīvību.

Noslēdzot šo tēmu, gribās teikt: ejot pa raudu ieleju nedrīkst aizmirst, ka mēs ejam turp, kur neviens vairs neko nezaudē, uz to zemi, kur vairs nav ne sāpju, ne asaru, ne bēdu, bet tikai prieks un kalpošana Dieva Jēram. Debesis, kur Jēzus mums ir sagatavojis mājvietu, uz visiem laikiem kļūs par atpestīšanu no visa, kas mūs uz šīs zemes nomāca, skumdināja, nomocīja, kā par to ir teikts Atklāsmes grāmatā: „Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Atkl.gr. 21:4).

4. Nodaļa

Vientulība

Uz mūsu planētas Zeme, saskaņā ar statistiku, dzīvo vairāk nekā seši miljardi cilvēku, tādēļ būtu dīvaini runāt par komunikācijas iespēju trūkumu. Taču tieši šī iemesla dēļ neskaitāmas dvēseles daudzās pasaules malās cieš un raud. Gandrīz katrs no mums zina, ko tas nozīmē, jo vienu reizi vai vairākkārtīgi ir to piedzīvojis.

Vientulība – ir rūgts dvēseles stāvoklis, kad cilvēks jūtas nevienam nevajadzīgs, pamests, atraidīts un aizmirsts. Būt vientuļam nozīmē atrasties atšķirtībā no citiem sev līdzīgiem, vai arī tādām, kurš palicis bez tuviniekiem un draugiem. Dzīvē var saskarties ar daudziem gadījumiem, kas apliecina šo parādību. Vientulības sāpes rodas mūsu cilvēciskās dabas dēļ. Dievs mūs ir radījis vienu otram, tādēļ vēlēšanās pēc cilvēciskas kontaktēšanās ir pilnīgi pareiza un dabiska.

Būt vientuļam un sajusties vientuļam – tās ir divas pilnīgi atšķirīgas lietas. Patiesi vientuļš ir cilvēks, kuram nekad nav bijis tuvinieku, vai viņš tos ir zaudējis kādu traģisku apstākļu dēļ. Tāds var būt bērns – bārenis, kurš dažādu iemeslu dēļ ir palicis bez tēva un mātes, vai ir ticis viņu pamests likteņa varā, atraitņa kārtā palicis kāds vīrs vai sieva, apglabājot savu dzīves draugu un esot bez bērniem, ir pilnīgi vieni. Vientuļi bieži kļūst tie, kuri savā laikā dažādu iemeslu dēļ nav stājušies laulībā. Tādas meitenes, vientuļas sievietes un tā saucamie „vecpuīši” parasti nomokās apziņā par savu neizveidoto dzīvi. Smalkjūtības trūkums, netaktiskums un dažreiz pat neslēpti noliedzoša attieksme no apkārtējo puses ir iemesls tam, ka viņi jūtās nicināti un atraidīti. Visiem šiem cilvēkiem ir raksturīgas apmēram tādas domas: „Visā plašajā pasaulē esmu pavisam viens. Nav nevienas dvēseles, kurai es būtu vajadzīgs un dārgs... Ak, cik gan vientuļš es esmu! Man līdzās nav neviena... Man ir tik vientuļi manās četrās sienās! Visas draudzenes ir atradušas sev mīļotos un viņām ir ģimenes, kādēļ

gan man nav neviena?! Vai patiesi mana mīlestība nevienam nav vajadzīga?!.. Pēc vīra nāves es pastāvīgi esmu viena. Nevienu neinteresē kā es jūtos!..”. Katrā tādā situācijā, paužot savas sāpes, cilvēki runā par vientulību, taču katram tā ir atšķirīga.

Vēl daudzveidīgāki un daudzšķautnaināki ir gadījumi, kad cilvēks itkā nedzīvo viens, bet viņam nav neviena ar ko padalīties savā dvēselē. Jo var būt gan ģimene, gan radi, paziņas, labi draugi un tomēr justies vientuļš. Tādēļ nereti var skumt un bēdāties māte savās vecumdienās un vārgs palicis tēvs, kuri ir laiduši pasaulē un izaudzinājuši vairākus bērnus, bet pieaugot, pametuši vecāku ligzdiņu un aizlidojuši uz visām pusēm, vien retu reizi atceras par saviem dēla vai meitas pienākumiem. Ak, cik gan daudz ir tādu vecu cilvēku, kuri pilnīgā vientulībā izdzīvo savas vecumdienas uz šīs zemes, retu reizi redzot tos, kuros kādreiz bija ielikuši visus savus spēkus! Cik asaru ir jālej tagad tukšajās, bet reiz bērnu smieklu un trokšņa piepildītajās istabās!

Smagi ir arī tad, kad tevi neviens nesaprot, un tu, tuvu cilvēku vidū, paliec viens. Bet īpaši asas dvēseles sāpes nes atsvešinātība un vēsums vīra un sievas attiecībās, kuri, būtībā, ir viena miesa. Jo nereti mēdz būt tā, ka divi cilvēki gadiem un gadu desmitiem ilgi dzīvo kopā, bet ir viens otram sveši. Šajā gadījumā sapratnes trūkums, vienaldzība, cietsirdība un raupjums nomoka un nāvīgi ievaino dvēseles. Tieši šī iemesla dēļ daudzas sievas naktī nevar aizvērt acis, norijot aizvainojuma asaras, bet drūmie vīri, atgriežoties no darba, nevēlas iet mājās, lai varētu izvairīties no jaunām nepatīkšanām un konfliktiem. Tādās ģimenēs nav garīgas tuvības, un tas vēl vairāk šķir sirdis. Dzīve atkal un atkal pierāda, ka ne kopējais jumts virs galvas, ne viens galds, ne kopīgi bērni, pat ne laulāto gulta nevar savienot vīru un sievu, ja jautājumos, kas attiecas uz dvēseli, viņiem nav savstarpējas sapratnes. Sāpes un rūgtums sasniedz savu kulmināciju, kad kāds no laulātajiem, aizmirstot laulībās doto uzticības solījumu, nežēlīgi samīn visu, kas reiz ir bijis vērtīgs un dārgs, uz visiem laikiem saraujot laulības saites.

Savā ģimenē vientuļi var justies vienīgais bērns, par kura problēmām, ar sevi aizņemtajiem vecākiem, nav nekādas daļas. Arī invalīdi, kuri gan dzīvo ar saviem radniekiem, bet slimības dēļ ir atšķirti no pasaules, bieži saka, ka grūtākā daļa viņu dzīvēs ir vientulība. Arī tāds cilvēks, kurš sava rakstura dēļ vienkārši nav spējīgs ar citiem sadzīvot, jūtas nevajadzīgs un nevērtīgs. Vientuļš mēdz būt arī tas, pret kuru apkārtējie cilvēki un visa sabiedrība attiecas ar nicinājumu, bet tādos stāstus cilvēces vēsture zina ne mazums.

Uz zemes ir milzīgs daudzums cilvēku, kuri savu dzīvi dienu no dienas pavada vientulībā. Pie kam, runa nav par tiem, kuri kādu īpašu apstākļu dēļ ir atšķirti no apkārtējās pasaules un civilizācijas (kā, piemēram, cietumā ieslodzītie), bet par tiem, kuri ir vientuļi cilvēku pilnās ielās, pūļa vidū lielpilsētā ar tūkstošiem cilvēku un burzmā mūsu kristīgās baznīcās. Jā, jā! Nebrīnieties par to! Pat Dieva bērnu vidū, kuri, liekās, ir viena garīgā ģimene, kristietis var justies nevienam nevajadzīgs!

Arī ciešanas var padarīt cilvēku vientuļu. Kad citi cenšas viņu mierināt, tādām cilvēkam viņu balsis liekas bezgala tālas. Ļaudīm mēdz būt patiesa vēlēšanās šādam cietējam kaut kādā veidā palīdzēt, bet kad viņi ar to runā, viņš itkā atrodas caurspīdīgā izolētā kamerā. Itkā redz visu apkārt notiekošo, bet nedzird to balsis, kas pie viņa vērsas. „Kā jūs varat zināt, kas ir manā dvēselē”, – viņš domā, mierinājuma un uzmundrinājuma vārdus laižot gar ausīm. Viņu pastāvīgi vajā domā: „Kādēļ tas notika tieši ar mani?! Es esmu vienīgais, kuru ir piemeklējusi tāda nelaime!”.

Tāda cilvēka problēma ir tajā, ka ciešanu vientulībā viņš pastāvīgi ir aizņemts pats ar sevi. Tad sirdī viegli iekļūst rūgta sajūta, ka viņu neviens nesaprot. Esot ciešanu skolā ir viegli nocietināties savā dvēselē, jo, ar saviem jautājumiem, kas nepārtraukti atkārtojas: „Par ko gan man ir pieļautas šīs ciešanas?” un „Kādēļ tām nolemts esmu tieši es?” mēs atkal un atkal uzplēšam savu sāpīgo brūci.

Īpaši asi vientulību izjūt tad, kad cilvēka dzīvē notiek kaut kas, kas viņa dvēselē iecērt dziļas brūces un piepilda tās ar sarūgtinājumu. Šādā situācijā viņš var kļūt cietsirdīgs

un ļauns. Neapmierinātība ar savu vientuļnieka stāvokli ieved viņu nomāktā garastāvoklī, nepamatotā pazeminātā pašvērtējumā, sajūtā, ka esi nepilnvērtīgs un nevienam nevajadzīgs. Papildus visam, šie cilvēki vēl izjūt pastāvīgu spiedienu no visām pusēm. Vecāki un tuvi radi, pārdzīvojot par viņu nākotni, laiku pa laikam atgādina, ka viņiem noteikti ir jāmaina savs ģimenes stāvoklis. Draugi, cenšoties pakalpot, mēģina ar kādu „savesť kopā”. Darba kolēģi mīlīgi pajoko, norādot uz viņu maksātnespēju, bet valsts vientuļajiem paaugstina nodokļus.

Kaut iemesli, kas izraisa izolāciju, var būt dažādi, bet sāpes un tā dēļ dziļi pārdzīvotie zaudējumi un nepilnvērtība gandrīz visiem ir vienāda. Tiem, kuri paši nekad nav piedzīvojuši to kas ir vientuļība, ir grūti saprast cilvēku bēdu un izmisuma dziļumu. Pat pie vislielākās vēlēšanās, viņiem var palīdzēt tikai daļēji. Taču, lai cik grūti būtu to pārdzīvot, nedrīkst aizmirst par to, ka, ja mēs ticam Kristum Jēzum kā mūsu Kungam un Glābējam, tad mēs neesam vientuļi, jo Viņš vienmēr un visur ir ar mums. Viņš ir Tas, Kurš reiz apsolīja: „...Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” (Mt. 28:20) un „...Es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu” (Ebr. 13:5). Jo Kristus, – kas ir Imanuēls, nozīmē neko citu, kā „Dievs ir ar mums”, un tas nav tikai apsolījums, bet realitāte. Protams, nav šaubu, ka mums visiem ir vajadzīga kontaktēšanās ar dzīviem cilvēkiem, taču, ja tomēr, kaut kādu iemeslu dēļ esam palikuši vieni, īpaši neatlaidīgi jāmeklē garīgo tuvību ar To Kungu, Kurš vienmēr var būt mums līdzās.

Ir jāteic, ka gandrīz visi vientuļie cilvēki par vainīgiem savā izolācijā uzskata citus (tuviniekus, paziņas, draugus, darba kolēģus vai ticības brāļus un māsas), apvainojot viņus nesapratnē, neuzmanībā, raupjumā, žēlsirdības un kristīgas mīlestības trūkumā, bet patiesībā tas ne vienmēr tā ir. Dzīve rāda, ka daudzi kļūst vientuļi tikai tādēļ, ka ar savu uzvedību un attieksmi pret tuvākiem drīzāk būvē sienas, kas šķir, nevis tiltus, kas savieno. Un kaut arī daudziem, kuri cieš no vientuļības, negribās tam piekrist, diemžēl, tas patiešām tā ir. Jo nereti mēdz būt tā, ka pašiem to nemanot, apzināti vai

neapzināti, ar saviem vārdiem, rīcību, darbiem un attieksmi pret saviem radniekiem, kaimiņiem, kolēģiem un draugiem, mēs sekmējam savas izolācijas rašanos.

Viena no šādām šķērssienām, kas ved uz vientulību, ir mūsu iedzimtais egoisms, jo praktiski katrs cilvēks, tādā vai citādā pakāpē, ir sevis mīlētājs. Bet, ja viņš domā visvairāk par sevi pašu, tad, saprotams, arī aizņemts ir galvenokārt tikai ar sevi. Apkārtējo bēdas, rūpes, uztraukumi un vajadzības viņu neinteresē. Viņš gaida sapratni, līdzjūtību un līdzcietību tikai pret sevi. Cilvēks, kuru nomoka egoisms, pat nepamana, ka citus ar to atbaida, un tādā veidā paliek viens. Saprātīgi spriežot, kurš gan vēlēties draudzēties un būt tuvās attiecībās ar cilvēku, kurš no visa tiecas iegūt labumu un, ja rodas izdevība, izmanto draugus saviem savtīgiem mērķiem? Egoisms, uzskatot sevi par uzmanības cienīgu, pieprasa, lai tam kalpo, tā radot ļaudīs riebumu. Mīlestība, apveltīta ar valdzinošu pievilksšanas spēku, kalpo citiem, saistot pie sevis, un tādēļ no vientulības necieš.

Nākamais vientulības iemesls ir lepņība un ar to saistītā augstprātība un tuvāko noniecināšana. Izpaužot šīs pretīgās īpašības, arī tā mēs atgrūžam no sevis apkārtējos cilvēkus, kuri aizvien biežāk sāk no mums vairīties, aizejot no mūsu dzīves un iespēju robežās cenšas pārtraukt ar mums visas attiecības. Lepnuļi un augstprāši, kuri uz citiem skatās no augšas, agri vai vēlu zaudē savus labākos draugus un paliek vieni paši.

Vēl viens vientulības iemesls ir noslēgtība un nesa-biedriskums. Dieva Vārds saka: „Citam daudz draugu uz nelaيمي; tomēr ir draugi, kas ir labāki nekā brālis” (Sal.pam. 18:24). Atvērti un komunikabli cilvēki reti cieš no vientulības, jo apkārtējie tiecas būt ar viņiem. Noslēgtus un savrupus apiet ar likumu, jo bieži nezina, kas viņiem ir prātā un kā viņu klātbūtnē izturēties.

Katra dvēsele, tādā vai citā mērā, jūt kāda ir attieksme pret viņu. Tādēļ, ja attiecībā uz citiem mēs parādam nevērību vai atsvešinātību, nevajag cerēt uz atvērtu un sirsnīgu atbildes reakciju. Kāda paruna precīzi to ataino: „Kā sauksi, tā atsauksies”. Vācu tautai ir arī viens joks, kuru var tulkot

apmēram šādi: „Neviena cūka man nepiezvana, neviens si-vēns par mani neinteresējas”. Lai cik jokpilnā veidā tas tiktu teikts, tajā ir labi pamanāma dažu patiesais izolācijas iemesls.

Nereti vientuļš paliek arī tas, kurš nespēj piedot. Dažbrīd dzīvē satiec cilvēkus, kuri no tuviniekiem ir aiz-barikādējušies aiz neieņemamas cietokšņa sienas, kas vei-dota no daudziem aizvainojumiem, aizdomām, sašutuma, vilšanās un sarūgtinājuma. Ar savu izolāciju viņi cenšas parādīt savu nepatiku un nespēju pieņemt to, kā ar viņiem rīkojas. Pārliecinātiem, ka tādā veidā viņi kādam kaut ko pierādīs, šiem nelaimīgajiem pat nerodas aizdomas, ka ar to soda vien paši sevi, nolemjot nevērtīgai un tukšai dzī-vei, bez prieka.

Prakse rāda, ka paši laimīgākie cilvēki ir tie, kuri pul-cina ap sevi tuviniekus un draugus, nevienu neapskauž, vienmēr ir ar kaut ko aizņemti, bet pats svarīgākais – citiem piedod bez grūtībām. Spēja piedot – tā ir rakstura īpašība, kas kopā ar mīlestību ir visu cilvēku tikumu karaliene, un iespējams, pati retākā no tām. Diemžēl, arī kristieši ir spējīgi dzelžainā tvērienā turēties pie sava aizvainojuma, dusmām un niknuma, uzskatot, ka viņu apvainotājiem par visu ir jāat-bild. Daži šo ļaunumu iznēsā savā sirdī visu dzīvi, un pat pirms nāves, atrodoties kapa malā, nevēlas dzirdēt par to, ka otram piedot – ir viņu pašu labā.

Ja Tas Kungs mums piedotu tā kā to darām mēs, tad mums pestīšanas nekad neredzēt. Tādēļ, kad tev liekās, ka piedot nav iespējams, atceries par to, cik ir piedots tev. Tikai tādā veidā praktiskajā dzīvē ir iespējams piepildīt to, par ko ir teikts Svētajos Rakstos: „Tad nu kā Dieva izredzētie, svē-tie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, paze-mībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs” (Kol. 3:12-13). Tā rīkojoties, mēs nekad nenonāksim izolācijā.

Kaut gan no visām situācijām, kurās izjūti vientulību, nav iespējams izvairīties, tomēr ir kādi noteikumi, kas palīdz pārvarēt šo rūgto sajūtu.

Pirmkārt, – pacenties nekurnēt, jo tā vai citādi ar to nekas nebūs līdzēts, bet tikai vēl vairāk saasināsi situāciju, izsaucot uz sevi Dieva dusmību.

Otrkārt, – lūdziet To Kungu, lai Viņš jums palīdz katru dienu paļauties uz Viņu, būt apmierinātiem un pateicīgiem par to, kas ar jums notiek, saņemot visu kā no Viņa rokas. Neaizmirstiet, ka, vientuļam esot, arī ir savas priekšrocības. Piemēram – viņš var brīvi un neatkarīgi ne no viena lietot savu laiku. Neprecētiem cilvēkiem nemēdz būt ar ģimeni un bērnu audzināšanu saistīti stresi un nepatīkami brīži. Viņam ir iespēja pilnībā sevi veltīt kalpošanai Tam Kungam, kā to kādreiz darīja apustulis Pāvils, kļūdams par spožu zvaigzni pie garīgā debesjuma. Nolēmis sevi nesasaistīt ar laulības saitēm, viņš uzskatīja par labāku savu dzīvi atdot Tam Kungam, Kuru mīlēja vairāk par visu pasaulē. Būdams ar Viņu tuvās attiecībās un kalpojot ļaudīm, šis cilvēks nekad necieta no vientuļības. Atceroties to, vientuļajiem lūgšanās ir jāmeklē tuvība ar Dievu, Viņa priekšā ir jāizlej savas dvēseles sāpes un savas skumjas. Jo Tas Kungs vienmēr ir kopā ar mums, bet tas nozīmē, ka ik brīdī varam sevi iepriecināt ar Viņa klātbūtni.

Centieties darīt cilvēkiem labu, un viņi, izjuzdami pateicību, meklēs kontaktu ar jums. Tas, ka būsiēt vajadzīgi un noderīgi citiem, atsvabinās jūs no paša bezvērtības sajūtas. Esiet gatavi doties palīgā savam tuvākam, kad viņam tas ir nepieciešams, tad arī jums grūtā brīdī kāds palīdzēs. Mīliet cilvēkus, nevairieties no tiem, tad arī jūs pašus mīlēs.

Nepalieciet ilgi bez saskarsmes ar Dieva tautu, jo tā daudz dod garīgajai izaugsmei. Negaidiet, ka jums pievērsīs uzmanību un piedāvās kopā darīt to vai ko citu. Paši izrādiat iniciatīvu un painteresējieties, kur jūs varētu būt noderīgs. Jo Dieva Vārds ne jau vienkārši tāpat dod padomu: „Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem” (Ebr. 10:24).

Cik iespējams, apmeklējiet tādus pašus kā jūs. Tas palīdzēs gan jums, gan viņiem nejusties atstātiem un aizmirstiem. Aizejiet pie tā, kuram sāp un ir skumji, un, kas zina, var gadīties, ka jūs un tas cilvēks – abi tiksiet vaļā

no vientulības. Atrodiet kādu, ar kuru jums varētu būt vērīga garīga komunikācija. Centieties saglabāt labas attiecības ar radniekiem, tuviniekiem, paziņām, kaimiņiem un darba kolēģiem.

Lūdziet par to, lai Tas Kungs dod jums labus un uzticamus draugus. Atrodiet laiku, lai ar viņiem personīgi tiktos. Esiet atvērti un komunikabli. Dalieties ar draugiem savās domās un jūtās. Izrādiet interesi viņu vajadzībās. Atsakieties no tiekšanās uz to, lai viss būtu pēc jūsu prāta. Iemācieties cilvēkiem sagādāt prieku ar nelieliem uzmanības pierādījumiem: apsveikuma kartiņām, telefona zvanu, ziedu pušķi, jūsu cepto kūkas gabaliņu un tam līdzīgām lietām. Kas zina, varbūt arī viņus tas rosinās izpaust savu atzinību un meklēt turpmāku kontaktu ar jums. Ja jūs kādā veidā esat sev apkārt uzcēluši šķērslī, kas traucē mīlestības plūsmai plūst pie jums un caur jums, tad nepieciešams pēc iespējas ātrāk ļaut Tam Kungam to sagraut.

Vēršoties pie tiem, kuri nekad nav piedzīvojuši vientulību, būdami visu dzīvi apņēmti ar mīļotiem, tuviniekiem un draugiem, gribās jūsu uzmanību saasināt uz šo cilvēku kategoriju, kuri, velk savu nožēlojamo „pelēkās peles” eksistenci, un var tikai sapņot par tādu dzīvi. Lūdzu, izrādiet viņiem sapratni, žēlsirdību un līdzjūtību! Uzdāviniet daļiņu no savas sirds siltuma! Piedāvāriet savu palīdzīgo roku, negaidot ka viņi to lūgs. Padalieties priekā esot sadraudzībā! Piesaistiet viņus sev un tam darbam, ko jūs dariet Tam Kungam! Tā rīkojoties, jūs varbūt, paši to nemaz nenojaušot, pienesīsit kopā ar viņiem viņu nastu un nožāvēsiet asaras, kuras viņi lej savā nogurdinošā vientulībā.

Mūsu cietsirdīgajā laikmetā, kas piepildīts ar egoismu un sevis mīlestību, dvēseles alkst pēc uzmanības un mīlestības, līdzīgi kā zieds, kas ar visām savām ziedlapiņām tiecas uz sauli. Visā būdami veiksmīgi, mēs varam nostaigāt pa dzīvi, turoties pie likumiem, nolikumiem un Bībeles noteikumiem. Varam būt pazemīgi, godīgi, taisnīgi, dāsni un enerģiski. Bet, ja mums nebūs mīlestības pret tiem, kuri ir nelaimīgi un vientuļi, visi šie tikumi nevarēs to kompensēt.

Baznīcai, kura ir Jēzus Kristus sekotāju kopa, bez visiem citiem uzdevumiem ir arī šāds nozīmīgs – būt patiesai garīgai ģimenei, kurā neviens nejūtas vientuļš. Mūsdienų pasaulē, kurai ir tik raksturīga cilvēcisko saišu un attiecību saraušana, tieši tāda aicinājuma izpratne baznīcu ved pie tās galvenā mērķa, – tā apzinātākas un saprātīgākas īstenošanas dzīvē. Katrai patiesi kristīgai baznīcai ir jābūt kā dzimtai mājai, uz kuru traucas dvēsele, lai tur varētu atpūsties, vai kā klusai ostai, uz kuru no visām pusēm steidzas kuģi, kuras bangojošajā jūrā ir piemeklējusi vētra. Jo Dieva bērnu draudze tādēļ jau saucas draudze, ka ļaudis tajā dzīvo draudzīgi, daloties viens ar otru savās bēdās un problēmās. Vai tad tas tā nebija arī pirmapustuliskajā draudzē, par kuru Dieva Vārds stāsta: “Bet visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs; viņi pārdeva savus īpašumus un rocību un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja. Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gaviļēm un vientiesīgu sirdi, slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā. Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.” (Ap.d. 2:44-47).

Cik vienkārši, un, ak vai, cik nesasniedzami tas ir priekš mums šajos pēdējos laikos, kaut liekās, ka arī tagad uz tā paša Evaņģēlija ir balstīta evaņģēlisko baznīcu teoloģija! Teorētiski – viss it kā tā būtu, bet praksē izskatās pavisam citādāk. Par vienlīdzību un objektivitāti attiecībā uz dažādiem draudzes locekļiem un, vēl jo vairāk, par mīlestību, kas reiz bija kristiešu vidū pirmapustuliskajā baznīcā, ne vienmēr var runāt. Nereti viss ir pilnīgi pretēji tam, par ko lasām Apustuļu darbus, un tas, neapšaubāmi, nedara mums godu.

Visiem vientuļajiem cilvēkiem, lai kādos apstākļos tie atrastos, galvenais, ko viņi meklē baznīcā, – ir atbalsts, ko var atrast tuvās, patiesi draudzīgās attiecībās ar tām raksturīgo atklātību, uzticēšanos un sajūtu, ka esi aizsargāts. Ja draudzes locekļi pret vientuļiem (liela daļa no kuriem ir neprecētas māsas) izturas ar mīlestību un sapratni, tad tas viņu dzīves piepilda ar prieku un jēgu, ievērojami atvieglo to sāpi, kas nomāc dvēseli un mierina miesas ciešanās. Ja baznīca

šo palīdzības sniegšanas funkciju tiem, kuriem tā ir visvairāk vajadzīga, nepilda, tad tā kā draudze zaudē savu aicinājumu un kļūst par parastu reliģisku organizāciju.

Pravieša Jesajas grāmatā ir brīnišķīga Dieva pamācība un uzruna Savai izredzētajai tautai, kas nezaudē savu aktualitāti arī mūsu dienās: „Svešinieks, kas turas pie Tā Kunga, lai nesaka: Tas Kungs droši vien mani izslēgs no Savas tautas vidus! Bezdzimuma cilvēks lai nesaka: es esmu tikai nokaltis koks! Jo tā saka Tas Kungs bezdzimuma ļaudīm: „Kas ievēro Manu sabatu, izvēlas to, pie kā Man labpatika, dara pēc Mana prāta un tur Manu derību, tiem Es došu vietu Savā namā un Savos mūros un došu tiem vārdu, kas labāks kā dēli un meitas, – mūžīgu vārdu, kas netaps izdzēsts!” (Jes. 56:3-5). Ja jau Dievs tā rūpējās par svešiniekiem un einuhiem, tad cik gan Viņam ir dārgāki tie, kuri ticībā ir kļuvuši par Viņa dēliem un meitām. Svētie Raksti, kā piemēru izlietojot cilvēka ķermeni, tēlaini mums atgādina, ka ir jārūpējas par vājajiem un nespēcīgajiem mūsu kristīgās baznīcas locekļiem, pie kuriem neapšaubāmi, pieder arī vientuļie (1.Kor. 12:18-26).

Īsumā aplūkojuši dažādus vientuļības paveidus, gribētos detalizētāk apstāties pie tā specifiskā veida, kādu piedzīvo tie, kurus Tas Kungs ir aicinājis tādai vai citādi kalpošanai Savā vīna kalnā.

Garīgā vientuļība pašos pamatos atšķiras no visiem iepriekš minētiem veidiem un tai ir pilnīgi cita daba, jo to pieļauj Pats Dievs un tam ir īpašs mērķis, kas nāk par labu tiem, kas to piedzīvo. To pazina gandrīz visi lielie Dieva vīri, kuru vārdi ir palikuši Bībeles lappusēs, sākot ar Mozu un beidzot ar apustuli Pāvilu. Jā, arī Pats Kristus, ne reizi vien ar to sastapās, kaut pastāvīgi atradās cilvēku pūļa ieskausts. Iesākumā dzīve paša ģimenē, kur miesīgie brāļi Viņu nepieņēma; tad velna kārdināts četrdesmit dienu gavēnī un tukšnesī; tad cīnoties lūgšanā Ģetzemanes dārzā, gatavojoties dzert rūgto ciešanu biķeri. Vēlāk – savu mācekļu atstāts, pilnīgi viens, Jēzus stāv tiesā Pilāta priekšā, un, visbeidzot, pat paša Debesu Tēva atstāts pirmsnāves agonijā pie Golgātas krusta, Viņš sauc: „...Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?” (Mt. 27:46).

Ko nozīmē – sajusties vientuļam pūļa vidū, kas no tevis kaut ko gaida, to zina tikai tas, kas to pats ir piedzīvojis. Mozus pastāvīgi bija vientuļš, neskatoties uz to, ka dzīvoja savas tautas vidū. Šim Dieva izredzētajam bija pa spēkam kaut ko tādu izturēt tikai tādēļ, ka Tas Kungs vienmēr atradās viņam līdzās, saglabājot draudzību, kā par to ir teikts Svētajos Rakstos: „Un Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā, kā kāds sarunājas ar savu draugu” (2.Moz. 33:11). Arī daudzu Vecās Derības praviešu dzīves pavadīja garīga vientuļība, kaut cilvēku bari tiem sekoja, un aiz ziņkārības gribēja dzirdēt to, par ko ir runājis Dievs.

Apustulis Pāvils, aprakstot savu kalpošanu ar vārdiem: „Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ik dienas, rūpes par visām draudzēm. Kur ir kāds nespēcīgs, un es nebūtu nespēcīgs? Kur kāds krīt grēkā, un mana sirds nedegtu?”, tomēr ar sāpēm bija spiests atkal un atkal atcerēties „Tu zini to, ka ir novērsušies no manis visi, kas dzīvo Āzijā... Man pirmo reizi aizstāvēties neviens nebija klāt, bet visi bija mani atstājuši...” (2.Kor. 11:28-29; 2.Tim. 1:15, 4:16).

Vientuļība, ko nākas paciest dažam patiesam Dieva bērnam, izredzētam kādai kalpošanai, var būt kā rezultāts sevišķai staigāšanai Tā Kunga priekšā, liedzot saskarsmi ar citiem cilvēkiem. Viņa, Dieva radītā, būtība rūgti raud tieksmē pēc garīgas tuvības ar sev radniecīgām dvēselēm, taču tikai nedaudzi ir spējīgi just līdzīgu viņa pārdzīvojumam, un tādēļ viņam nereti ir jāiet vienam.

Cilvēks, kurš ir iegājis Dieva klātbūtnē, savos iekšējos meklējumos atradīs vien nedaudzus, kas spēs saprast. Protams, viņš saskaras ar reliģioziem cilvēkiem, kas piedalās noteiktā baznīcas darbībā, taču, atrast tos, ar kuriem viņš varētu patiesi garīgi kontaktēties, nav vienkārši. Savā apkārtņē viņš atrod vien nedaudzus, ar kuriem var parunāt par to, kas ir viņa interešu galvenā sfēra, tādēļ viņš bieži ir domīgs un kluss, izvairoties no skaļām sarunām, kā rezultātā iegūst garlaicīga, neinteresanta un pārmērīgi nopietna cilvēka reputāciju. Pamazām no viņa sāk vairīties, un plaisa starp viņu un sabiedrību palielinās. Šī iemesla dēļ viņš aizvien biežāk paliek savas dvēseles dārzā vienatnē ar Dievu,

personīgajā kontaktā ar Viņu baudot augstāko apmierinājumu.

Tādam kristietim ir citādāks gars kā vairumam cilvēku, kuri piepilda Tā Kunga nama pagalmus. Viņam ir spēja redzēt un pārdzīvot to, par ko citi tikai dzird. Nereti viņš vienkārši klusēdams aiziet viņiem garām, kā Caharija izejot no Tempļa, kad pēc sastapšanās ar Dieva Eņģeli pazaudēja spēju runāt. Cilvēki, kuri viņu redzēja, nesaprata, kas ir noticis, un varēja vien pieņemt, ka viņš ir redzējis parādīšanu. (Lk. 1:21-22). Nespēja atrast cilvēku vidū ko tādu, kas apmierinātu viņa dvēseles vajadzības, vedina cilvēku meklēt to vientulībā ar Dievu. Tā vientulības klusumā viņš pamazām pieņemas gudrībā un dziļās garīgās zināšanās, ko nekad nevarētu iegūt skaļā pūlī.

Neviens putns nav tik vientuļš kā ērglis. Atšķirībā no zvirbuļiem, kuri lido baros, viņš pilnīgā vienatnē planē augstu, augstu debesīs. Reti kuram no spārnainajiem ir tik asa redze kā viņam. Tas Kungs meklē cilvēkus, līdzīgus ērgļiem. Neviens nevar noskaidrot, ko Dievs mums ir sagatavojis, ja neiemācās atrasties ar Viņu vienatnē. Tam Kungam veltītā dzīvē, kurai kaut kādā mērā ir liegta komunikācija ar citiem, cilvēkam tiek dota iespēja iepazīt augstāko saskarsmi ar Dievu. Vientulībā ir kaut kas noslēpumains un majestātisks. Kaut kādā neaptveramā veidā tā veicina garīgo spēku pieplūdumu, nostiprināšanos ticībā un garīgā brieduma iestāšanos.

Mūsu laikā, kuram tik raksturīga steiga un kņada, nošķiršanās divvientulībai ar Dievu ir vienkārši nepieciešama. Lai sajustu Viņa klātbūtni, no jauna vajag atgūt pazaudēto spēju pārdomāt un palikt īpašā „apslēptā vietā”, kur klusumā dvēsele var netraucēti lūgt un runāt ar Dievu. Kāds ir teicis: „Lai debesis varētu atspoguļoties ezera ūdenī, tā ūdens virsmai ir jābūt mierīgai”. Un tas patiešām tā ir. Dieva vara nekad netop redzama troksnī un brēkšanā. Tā – sastopama mierā.

Ir jāteic, ka starp tiem, kuri cieš miesīgu vientulību un tiem, kuriem ir dots piedzīvot garīgo vientulību, ir milzīga atšķirība. Pirmkārt – garīgi vientuļš cilvēks nav augstprātīgs

un supersvēts askēts, par kuru cilvēki mīl runāt ar neslēptu izsmieklīgu, uzskatot ka, norobežojies no citu vajadzībām un problēmām, viņš dzīvo tikai Debesu Valstības gaidās. Tieši pretēji, viņš drīzāk jūtas kā pēdējais cilvēku vidū, un, neapšaubāmi, savā vientulībā vairo tikai pats sevi. Viņš vēlētos savas jūtas un pārdzīvojumus dalīt ar citiem, vai, pareizāk sakot, ar kādu sev radniecīgu dvēseli, kura viņu saprastu, bet garīgā atmosfēra, kas ir viņam visapkārt, to neveicina, tādēļ viņš klusē un savas skumjas atklāj tikai Dievam. Otrkārt – viņš nebūt nav aizvērts un noslēdzies cilvēku ciešanām. Tieši pretēji. Vientulība padara viņu jūtīgu, spējīgu just līdzīgi grēka izkropļotām un salauztām dvēselēm.

Daudzi ievērojami mērķi tika sasniegti viņam pilnīgi iegrimstot vientulībā un, tajā atrodoties, mācoties būt nelokāmam un spējīgam pilnībā paļauties tikai uz Dieva palīdzību. Tā ir īpaša pašu izcilāko cilvēku pieredze. Parasti viņi attālinās no tuviniekiem un draugiem, līdzīgi kā Mozs, kurš četrdesmit gadus dzīvoja Midiāna zemē, vai kā Jēzus, Kurš daudzas dienas un naktis pavadīja tuksnesī, vai kā Pāvils, kādu laiku esot Arābijā, un tur, runājot tikai un vienīgi ar Dievu, iziet īpašu garīgo skolu.

Esot tādā tuvībā ar To Kungu un ciešā personiskā sakarsmē ar Viņu, kas pārspēj visas citas draudzīgās saiknes, šie Dieva izredzētie tiek piepildīti ar spēku, kas nepieciešams, lai īstenotu savu aicinājumu. Esot vienatnē ar Radītāju viņi saņem vīziju par savu nākotni, kas ikdienības steigā neizbalo, bet līdzīgi bākas signāluguniņ virza viņus cauri vētrām un tumsai, līdz tiks piepildīts viņu dzīves galvenais mērķis.

Kāds svētīts, jauns misionārs rakstīja savai mātai: „Tavā dzīvē iestāsies tādu pārbaudījumu laiks, kad tu paliksi pilnīgi viena”. Vientulības agoniju, kas pausta šajā apgalvojumā, nāksies iepazīt katram, kurš vēlas piepildīt Dieva gribu.

Lai kļūtu par trauku godam, kas derīgs katram labam darbam, kristietim jābūt, no Augšienes paredzētā pārbaudījuma laikā, sagatavotam un rūpīgi pārbaudītam. Viņa uztīcamībai Svētajiem Rakstiem ir jābūt nelokāmai un bez

ierunām. Neviena algādzis vai iztapaņa, nevar izdarīt to īpaši grūto uzdevumu, kam Debesu Tēvs viņu ir aicinājis. Lai pierādītu savu uzticamību, tādām Tā Kunga sūtnim nākas iziet caur daudziem zaudējumiem un grūtiem pārbau-dījumiem, ne reizi vien vienam nostājoties pret vairākuma viedokli, pārciest nežēlību un pretestību, cilvēku izsmieklu un pazemojumus, kad viņš aizstāv Dieva atklāto patiesību un savu pārliecību.

Dažādi apstākļi patiesu un izredzētu Dieva kalpotāju var nolikt, kā liekās, absolūti bezcerīgā situācijā. Pēkšņa nāve var aizraut cilvēku, uz kuru viņš balstījās. Nelaiemes gadījums vai slimība vienā mirklī ir spējīga viņam pašam liegt aktīvi darboties, lai tādā veidā tiktu iegūts nepiecieša-mais laiks garīgiem meklējumiem un Dieva noslēpumu ie-pazīšanai.

Pastāvīga plāpāšana, liels daudzums vieglprātīgu cil-vēku un maznozīmīgas tēmas neveicina dziļu domu rašanos. Vēloties, lai kāds rakstnieks vai sludinātājs izsaka vadošu patiesību, Tas Kungs pieļauj apstākļus, kas brīžiem liekās traģiski, lai dotu šim cilvēkam nepieciešamo mieru, kura laikā tas spēs iegūt patiesas dievišķas atklāsmes.

Kristīgā rakstniece Elizabete Brauninga guva mugur-kaula traumu un bija spiesta garas stundas un dienas pavadīt savā istabā, esot pilnīgi vienai. Tieši tad viņai radās laiks dzi-ļām pārdomām. Aprakstos tās savos darbos, viņa daudziem kļuva par īstu svētību.

Apkārtējo nesapratne var nošķirt kristīgus darboņus no sajūsminātās auditorijas un samazināt plānoto tikšanos skaitu. Bieži tieši izolēta dvēsele atrod pietiekami laiku, lai īpaši attīstītu tuvas attiecības ar To Kungu un sasniegtu Viņa labvēlību. Īstam kalpotājam un katram patiesam kristietim vienreiz ir jātiek atrautam no visas draudzīgas komunikāci-jas vai cilvēka – starpnieka, lai uzzinātu kā pilnībā paļauties uz vienīgo palīgu – Dieva Dēlu Kristu Jēzu.

Džona Veslija līdzstrādnieks, bīskaps un misionārs Eš-beri, XVIII gadsimta otrajā pusē jaunajos Amerikas štatos pārdzīvojot kritiskas minūtes, kad tika noraidīts un atstāts, kļīstot pa mežiem un purviem ar satriektu sirdi, rakstīja savā

dienasgrāmatā: „Izskatās, ka es pašlaik esmu pilnīgi nederīgs. Es jūtos kā stūrī iedzīts. Mans ķermenis ir izmocīts. Visi mani angļu brāļi ir aizbraukuši, tā ka nav pat neviena ar ko apspriesties. Viss apkārt esošais rada tikai grūtsirdību un vilšanos”.

Pulkvedis Bringls, patiess un nopietns kristietis, piedzīvojis vientulību un dziļu izmisumu, stāsta: „Manas armijas karjeras vidū atrodoties tālā zemē, es biju agonijā, mokošas un bīstamas slimības sagrauts. Daudzas nogurdinošas nedēļas es pavadīju gulēdams pie nāves vārtiem svešu cilvēku vidū, un visbeidzot atgriezos mājās, būdams pilnīgi bez cerības – nevis cilvēks, bet ēna. Pēc vairākiem gadiem, atrodoties hospitālī, izmocīts, ciezdams no ķirurģiskām šuvēm, kas apdraudēja manu dzīvību, es saņēmu ziņu, ka mana dārgā un karsti mīļotā sieva mirst. Cik viegli ir sludināt par žēlastību, kas ir tik neaptverama kā jūra, kad esi stiprs un fiziski vesels! Priekš manis Dieva žēlastība ir pietiekama, bet man nācās iziet caur daudziem pārbaudījumiem un dzīvot saskaņā ar šo pārliecību briesmu, vājuma, nabadzības, vientulības, smagu zaudējumu un nolaidības, no apkārtējo puses, brīžos. Es negribētu nostaiģāt pa dzīves taku bez spēcīgiem satricinājumiem tajā pat laikā, kad daudzi mani tuvie pārdzīvo likstas. Arī mans Skolotājs bija sāpju vīrs, iepazinis slimības, izmocīts un brūcēm klāts. Ja man ir nepieciešams saprast Viņu un citus cilvēkus, tad ir arī jāpārdzīvo tādi vai līdzīgi pārbaudījumi savā dzīvē. Ja gribu, lai man ir īstas zināšanas par Viņa spēku un vēlēšanās sniegt atbalstu, tad arī pašam ir jāpiedzīvo situācijas, kad esmu spiests lūgt Tam Kungam palīdzību.

Spēcīga liecība, kas atradīs visdažādākos ceļus uz cilvēku sirdīm, pieprasa savā pieredzē iegūtas zināšanas par Viņa žēlastības daudzveidīgajām izpausmēm. Mūsu liecības vērtība ir atkarīga no iegūto garīgo zināšanu līmeņa un ticamības. Vai tu esi nabags? Es iepazīnu briesmīgu nabadzību, dzīvojot pilnībā bez naudas, tomēr, Visuaugstais mani apģērba un pabaroja. Viņš pateica, ka parūpēsies par mani un Savu solījumu izpildīja. Ciešot no sirdssāpēm es klīdu pa vientulības drūmajiem labirintiem, kuros atradu To Kungu,

un vairs nebiju vientuļš. Vai tu esi tramīgs? Pilns baiļu? Es piedzīvoju mokošu baiļu naktis, kad Viņš man pietuvojās un teica: „Tas esmu Es, nebaidies”, pēc kā manas bailes uzreiz izzuda un sirds piepildījās ar mieru un rimtumu. Vai tevi moka baisa sāpju agonija? Es tiku tās sagrauts un nomocīts tik stipri, ka, likās, šīs ciešanas vairs nespēšu izturēt. Bet tad es atcerējos Viņa sāpes un agoniju, ko Viņš Golgātā cieta manis dēļ. Mans gars godbijīgi noliecās un sajūsmā tika pacelts tajā apziņā, ka man bija atļauts iepazīt kādu daļiņu no Viņa fiziskajām ciešanām. Un tad es sveicu mokas ar prieka un uzvaras saucieniem. Likās, ka sāpes ir pierimušas un es par tām aizmirsu esot miera, prieka pārpilnībā un saskarē ar Viņu”.

Nu ko, šajos vārdos ir daudz no tā, par ko ir vērts dziļāk aizdomāties. Dārgais, draugs! Nesludini par spēku, pirms tava sirds nezina, ko nozīmē būt vājam un nav ar to cīnījies daudzās vientulības stundās. Nerunā par tikumu, kamēr tava dvēsele, pievarējusi šķēršļus, nav satikusies ar kārdinājumu un ieguvusi pār to pilnīgu uzvaru. Nelielies ar grēka neaptraipītu tērpu, pirms tu tajā nebūsi devies caur kārdinājumu ugunij un izgājis no tās neskarts.

Pravieši un Dieva kalpi negāja pa rozēm kaisītu ceļu, bet pa bīstamu, vientuļu, asins traipiem klātu taku, kura ieskauda no slēpnī sēdošiem nikniem ienaidniekiem un likumīgu, mantisku interešu tranšejām. Viņiem bija jātājas pretī esošajām tradīcijām, ķēniņiem, priesteriem un pārējiem cilvēkiem, kuri nepieļauj nekādu kritiku. Gados jaunajam Jeremijam nācās izteikties ne tikai pret Dieva tautu, bet arī pret citām nacionalitātēm. Cik liela gan bija viņa vientulība kalpošanā, un cik bīstams bija šis ceļš! Ko tur teikt, grūts un nepateicīgs uzdevums!

Osvalda Čembersa darbi pārsteidz ar savu garīgo dziļumu, kļūstot par varenu un nenovērtējamu svētību daudziem kristiešiem visā pasaulē. Mums ir noderīgi iepazīt ciešanu disciplīnu, kas ir veidojusi un radījusi šī salīdzinoši jaunā autora domu pasauli. „Par katru iespēju apgaismot sirdis un prātus, – viņš teica, – man vajadzēja samaksāt pilnu cenu, kļūstot par objektu jaunai un vēl

skarbākai disciplīnai, pretējā gadījumā tā varētu panīkt, kļūstot par parastu sapīkumu”.

Vientulība bija podnieks, kas veidoja šo trauku jau no tā jaunības dienām. Vislabāk šo sagatavošanas procesu apraksta fragmenti no Osvalda Čembersa dienasgrāmatas un vēstulēm: „Būt vientuļam ar To Kungu – salīdzinoši viegls uzdevums, kad mūs neieredz citi. Bet būt vientuļam ar Viņu, kad esi kopā ar mīlošiem brāļiem un māsām Kristū, kur komunikācija ar viņiem dod iedvesmu un pārliecību, – tas ir brīnumains Svētā Gara darbs, kas paredz mums būt vientuļiem ar Dievu.

Tikai Tas Kungs ir patiesais dzīves mērķis un jēga. Tik daudzi cilvēki meklē nevis to, kas Dievam patīk, bet kas pašam! Baidos, ka tik arī es nesāku darīt tāpat. Mūsu Kunga vientulība nāk pie manis arvien biežāk un biežāk. Cik maz ir tādu kristiešu, kuri ir ieinteresēti dot apmierinājumu Viņa sirdij. Es dzirdu kā Viņš lūdz: „Iedod Man padzerties”. Kungs! Neļauj atdzist manai kaislīgai vēlmei būt par biķeri Tavās rokās, no kura Tu varētu remdēt Savas slāpes! Man interesē tikai viena lieta, kas pārņem visu manu būtni, – lai Viņš varētu manī īstenot to, ko Viņš ir iecerējis. Arvien vairāk un vairāk es apzinos, ka manas dzīves jēga – ir tikai Viņš Pats. Ne evaņģelizācija, bet Viņš Pats un paklausība Viņam. Es saprotu, ka pats svarīgākais ir uzticība Tam Kungam un nekas cits. Cik svētīgs ir vientuļīgais ceļš, kas ved pie Viņa! Ja aizgājušajās dienās esmu saviem tuviniekiem un radiniekiem sagādājis lielas ciešanas un sāpes, ja viņi manis dēļ tika ļaužu atstāti, tad reiz, atstājot visas pretrunas un šaubas, viņi uzzinās par to, ka es vairāk par visu mīlēju To Kungu. Tad viņi aizmirsīs bēdas, priecājosies, ka Dieva griba ir piepildījusies, lai ko man tas maksātu”.

Pēc tam Čembersa dzīvē sākās tumšs periods. Katrs cilvēks, kurš atrodas tumsā, uzzin to, ko nav iespējams uzzināt gaismā. Ešlijs Kings savās piezīmēs, atceroties Čembersa pārbaudījumu laiku, raksta:

„Es ļoti labi atceros, kā misters Čembers mums nedaudz atklāja no savas dzīves un garīgās pieredzes, stāstot, ka pēc veiksmīgas kalpošanas kā sludinātājam, kad daudzi

pēc viņa svētrunām atgriezās pie Tā Kunga, viņu apņēma nepārredzama tumsa, kas turpinājās vairākus gadus. Šajā laikā vārdi no 139. psalma: „...tad arī tumsība Tev nebūtu tumša, un nakts Tev spīdētu kā diena, tumsība Tev būtu kā gaisma” viņam ļoti palīdzēja. Galu galā viņš izgāja no tumšas stiprināts ticībā, ar brīnišķīgu iekšējo balansu, kurš vairāk netika izjaukts no visa tā, kas iepriekš viņu ietekmēja, uzbudinot emocijas. Es domāju, ka tieši tas bija vissvarīgākais viņa dzīves raksturojums, kas daudziem cilvēkiem ar kuriem viņš satikās, nesa svētību”.

Nesapratne un garīga vientulība – ir ne tikai Dieva izredzēto un īpašai kalpošanai aicināto cilvēku daļa. To pārdzīvo katra patiesa dvēsele, kura meklē un neatrod vēlamo kontaktu un garīgo vienotību ar tiem, kuri tai ir tuvi un dārgi. Kaut, no vienas puses, tāda situācija izsauc skumjas un nožēlu, no otras – tā mūs rosina pastiprināti meklēt personīgu kontaktu ar To Kungu un tuvību ar Viņu.

Šo tēmu noslēdzot, gribētos vēl pieminēt tādas ciešanas un mokas, kurās neviens nevar palīdzēt. Tā ir nevis vienkārši vientulība, bet neticami smaga **cīņa esot vientuļam**. Līdzīgus pārdzīvojumus tēlaini var nosaukt par garīgo tukšnesi. Daudziem pazīstamajā kristīgajā grāmatā „Piligrima ceļojums” Džons Bunjans alegoriskā veidā pasniedz šo parādību kā nāves ēnas ieleju, ar ko domāja tās šausmīgās minūtes ticīgo dzīvē, kad viņu dvēselē valda vien tukšums un krēsla.

Cilvēks nonāk līdz spēku izsīkumam. Viņu nomoka šaubas par Dieva žēlastību un bailes no nenovēršamas bojāejas. Liekās, ka zem kājām zūd pamats. Tāds iespaids, ka nav pie kā tverties un nav uz kā balstīties. Cilvēks jūtās bezspēcīgs un pilnīgi nespējīgs stāties pretim elles spiedienam. Bezpalīdzības, bezcerības sajūta un šausmīgs izmisums apņem dvēseli. Velnišķais spēks burtiski liek sajukt prātā, neatlaidīgi iedvešot, ka tava bojāeja ir neizbēgama, ka tev tik un tā nekas nesanāks un tu esi Dieva noraidīts. Tādos brīžos domā, ka zaudēsi veselo saprātu, jo neesi spējīgs neko citu pieņemt, izņemot šos apdullinošos sātana rēcienus. Šādos garīgos viesuļos ir ļoti grūti saņemt sevi rokās. Tev liekās, ka esi uz robežas, lai zaudētu kontroli pār savu rīcību un

domām. Stāvoklis izskatās tik bezcerīgs, ka nāve liekās kā vienīgā izeja un vēlāmā atbrīvošanās no neciešamajām dvēseles mokām.

Viens kristietis, pārdzīvojot ko līdzīgu, savu stāvokli aprakstīja tā: „Jau divus mēnešus man ir garīgi tik smagi, ka grūti atrast vārdus, lai to izteiktu. Tāds iespaids, ka pret mani ir sacēlusies visa elle. Dienā mani pārvar domas, ka manas garīgās vienaldzības dēļ Dievs mani ir atstūmis, bet naktīs, murgainos sapņos, redzu sevi uz elles kraujas malas. Brīžiem liekās, ka ar ausīm skaidri dzirdu sātana izsmējīgos smieklus, un tad mani pārņem neaprakstāmas šausmas. Dvēselē valda necaurredzama krēsla. Debesis klusē, neatbild uz maniem vārdiem un saucieniem. Nekad nevarēju iedomāties, ka kaut kas tāds var būt. Vai tiešām es tik ļoti esmu sarūgtinājis To Kungu, ka esmu zaudējis glābšanu?! Visi tuvinieku un draugu mēģinājumi mani nomierināt un iesēt cerību – nepalīdz. Kā nekad agrāk varu saprast ķēniņu Dāvidu, kurš izmisumā sauca: „Apžēlojies par mani, ak, Dievs, Savā žēlastībā, izdēs manus pārkāpumus Savā lielajā apžēlošanā! ... Neraidi mani prom no Sava vaiga un neatņem no manis Savu Svēto Garu! Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku un stiprini mani ar paklausības garu!” (Ps. 51:3.13-14). Vēlms nomoka manu dvēseli atgādinot to vārdus, kuri ir atkāpušies no Tā Kunga un garīgi aizgājuši bojā, pārliecinot, ka es būšu nākamais. Laiku pa laikam manās ausīs skan biedējoši zaimi. No kurienes tie nāk? No manas personīgās sirds vai tie ir sātana ierosināti? Šķiet, ka pilnībā esmu zaudējis izšķirtspēju. Vai tiešām es esmu kļuvis spējīgs lādēt To, Kuru nesen tik nedalīti un patiesi mīlēju?! Kas notiek ar mani?! Es vairs nesaprotu pats sevi. Cenšos cīnīties un stāties pretim šai baismīgai apmātībai, bet atvieglājums neiepstājas. Bet pats galvenais, – ka šajā cīņā es jūtos pilnīgi viens. Dvēseles mokas ir tik neizturami smagas, ka manī ieņāca domas par pašnāvību. Ja tas vēl ilgi tā turpināsies, es vairs neizturēšu un nomiršu. Briesmīgi atzīt, bet nāve pašlaik izskatās kā vienīgais glābējs no visām šīm briesmām”.

Līdzīgas, ārkārtīgi smagas minūtes var rasties jebkura ticīgā dzīvē. Un tad viņam pašam tam ir jāiziet cauri, rēķinoties

tikai ar Tā Kunga palīdzību. Tāds stāvoklis kaut kādā mērā atgādina Jēzus atrašanos tuksnesī un nereti ir saistīts ar īpaši spēcīgiem pārbaudījumiem un kārdinājumiem. Bet, lai cik smagi tas būtu, nekādā gadījumā nedrīkst nolaist rokas un pārtraukt cīņu, atceroties, ka gudrais Dievs neļaus mums nest nastu, kas būtu pāri mūsu spēkiem. Ne velti taču ir rakstīts: „Tas Kungs izglābj Savu kalpu dvēseli, un nekā ko nožēlot nav tiem, kas uz Viņu paļaujas” (Ps. 34:23). Atcerieties, ka Debesu Tēvs pieļauj tāda veida saķeršanos ar velnu nevis tādēļ, lai mēs piedzīvotu pilnīgu sakāvi, bet lai, baudot uzvaru pēc uzvaras, mēs nostiprinātos ticībā un iemantotu nenovērtējamu pieredzi gūt uzvaru garīgā cīņā.

Dārgais draugs, brāli un māsa iekš Tā Kunga, tie, kuri cieš, un tie, kuri skumst vienatnē! Nav šaubu par to, ka tev nav viegli. Tikai, skumstot par savu likteni, centies neaiziet pārāk tālu, iekrītot kurnēšanā un sevis apraudāšanā. Pat ja ir grūti ar to samierināties, pieņem savu likteni kā Tā Kunga noliktu, Kurš nekad un nekur neklūdās. Ja tu pats neesi savas izolācijas vaininieks, tad stiprinies cerībā uz Debesu Tēvu, Kurš to ir pieļāvis ar vienu vienīgu Viņam zināmu mērķi, un tādēļ neatstās tevi bez atbalsta un palīdzības, lai no kuras puses un kādā veidā tā nāktu. Ne tev, ne man, nav jāzina Radītāja plāni attiecībā uz mums, taču vari būt pārliecināts par to, ka tie visi, kā vienmēr, nāk mums par labu. Mūsu prāts ir pārāk ierobežots, lai apgūtu dievišķo gudrību, kas paredz to vai ko citu mūsu dzīvē. Meklē To Kungu ar visu savu sirdi un Viņš Pats, Kurš daudzkārtīgi uz zemes ir piedzīvojis vientulību, atradīs ceļu, lai tevi mierinātu, mazinot tavas dvēseles skaudrās sāpes. Ar godu izej cauri šim uzticības pārbaudījumam, un, kas zina, varbūt iestāsies brīdis, kad, atskatoties atpakaļ uz šo aizgājušo grūto dzīves posmu, kas vadīts vienatnē, tu vēl pateiksies Glābējam par to nenovērtējamo, ko šajā laikā ieguvi savai dvēselei.

5. Nodaļa

Ievainojumu sāpes, tuvinieku izraisītas

Dievs cilvēku nav radījis kā vienpati, bet kā personību, kurai ir nepieciešama saskarsme ar viņam līdzīgiem, tādēļ, prasme dzīvot cilvēku sabiedrībā ir ļoti svarīga īpašība. Jo mums katram ir savs raksturs, savi uzskati, sapratne, viedokļi, gaume, ieradumi un noslieces.

Ir jāatzīst, ka tur, kur satiekas divi cilvēki, konflikti, praktiski ir neizbēgami. Kāds kādu nav pareizi sapratis, kāds uz kādu ir apvainojies, kāds par kaut ko ir sašutis un sākas nesaskaņas un strīdi. Uz kādu, ko reiz esi tik ļoti mīlējis, vairs nevari pat paskatīties. Bez kura nesen vēl nevarēji iedomāties savu dzīvi, par to nevēlies pat atcerēties. Par kuru esi runājis ar dziļu cieņu un gandrīz vai ar svētbijību, to tagad visādi aprunājam, izsakot par viņu ne visai glaimojošas piezīmes. Cilvēciskā draudzība un tuvas attiecības, bieži neiztur pat pirmo pārbaudījumu izturībā.

Kas to zina, tas neapšaubāmi apstiprinās, ka dvēsele sāp tajā laikā, kad esi ar kādu nesaskaņās. Nereti kas tāds notiek ģimenēs, kad paši tuvākie cilvēki – vīrs un sieva – nedēļām nesarunājas viens ar otru, tā demonstrējot savu nepieņemšanu un aizvainojumu. Kaut kas līdzīgs, pilnīgas savstarpējās sapratnes trūkuma gadījumos, var notikt vecāku un bērnu starpā. Sastrīdējušies par kaut ko, ko nav varējuši sadalīt, māsas un brāļi nonāk līdz ienaidam. Nedēļām un mēnešiem ilgi viens otram nervus beidz darba biedri. Reiz mierīgie kabineti un ofisi var pārvērsties par īstiem kaujas laukiem. Veselas baznīcas mēdz izjukt aizdomu, kritikas un nosodījuma dēļ. Nežēlīgi baumu un apmelojumu vārdi iznīcina pat pašas labākās reputācijas, liekot cilvēkiem celties no iesēdētām vietām un bēgt kurp acis rāda, – kur viņus neviens nepazīst. Strīdi un nesaskaņas iedarbojas ļaunāk par bīstamām slimībām, jo nogalina nevis miesu, bet dvēseli. Cilvēciskās dusmas ir tik pat grūti pārvarēt kā triecienuzbrukumā ieņemt nepieejamu cietoksni. Ne velti taču Dieva Vārds saka: „Apkaitināts brālis

turas savā taisnībā stingrāk nekā nocietināta pilsēta, un nesaskaņas turas spēcīgāk nekā aizšaujamais pils durvīs.” (Sal.pam. 18:19).

Ja kaut kas tāds notiek, cilvēki sāk vairīties viens no otra un iekaist dūsmās vismazākā iemesla dēļ. Daži, pilnīgi noslēgušies, apklust uz ilgu laiku, ar tādu uzvedību vēloties dot prettriecienu, nodarīt sāpes un atriebties savam pāridarītājam. Ja šādā veidā neizdodas panākt savu, saniknotais cilvēks ķeras pie dūsmīgiem skatieniem, nīrgāšanās, aizmuguriskiem psiholoģiskiem sitieniem un naidpilniem vārdiem, kas pazemo. Kad arī tas nelīdz, viņš meklē sev sabiedrotos, izklāstot tiem tikai savu personīgo viedokli un pasniedzot faktus tikai tā kā pašam tas ir izdevīgi. Tāda vienpusīga informēšana kļūst par spēcīgu, graužošu ieroci, un no dzirksteles uzliesmo vesels ugunsgrēks, kurā sadeg daudzas dvēseles, un tādēļ pat dienas gaisma vairs neliekas mīla.

Daži, lasot šīs rindas, droši vien domā, ka es pārāk sabiezinu krāsas un krītu galējībās. Taču, diemžēl, tas nav pārspīlējums. Dvēseļu aprūpes pasaule, kur visas dievbijīgās maskas tiek norautas un lietas tiek sauktas īstajos vārdos, ir tam neapgāzams pierādījums! Neviļus rodas jautājums, – kādēļ tā notiek? Kas mūsos ir tāds, kas ļauj sātanam dot iznīcinošu triecienu un iecirst mokošas rētas tiem, kas, būtībā, ir mums tuvākie vai atrodas mums blakus?

Pēc savas dabas būdami egoisti un patmīļi, mēs, cilvēki, esam tendēti ļoti vētraini reaģēt uz ikkatru sāpi, kas ir nodarīta personīgi mums, un nepamanīt, ka tieši tāpat mēs rīkojamies pret citiem. Ja mums pret šo jautājumu ir šāda attieksme, tad tas arī nosaka mūsu atbildes reakcijas – uzbrūkot, apvainojot, pieprasot, kad tiek skarts mūsu „ES”, bet aizbildinoties-aizsargājoties, kad nepatikšanu vaininieki esam mēs paši. Atliek vien brīnīties, cik viegli un bezrūpīgi, nedomājot par sekām, mēs esam spējīgi viens otram dvēselē cirst rētas. Gadījumu, iemeslu un situāciju tam visam ir tik daudz, ka vienkārši nav iespējams visas uzskaitīt, tādēļ aplūkosim kaut dažas no tām, un vienlaicīgi padomāsim par to, kādā veidā no tā var izvairīties.

1. Sāksim ar visizplatītāko parādību – dažādas nesaskāņas, strīdi un sadursmes ģimenē vistuvāko cilvēku starpā – starp vīru un sievu, vecākiem un bērniem, brāļiem un māsām. Protams, tas neatstāj neskartus vecmāmiņas un vectētiņus, kuri, liekās pilnīgi pamatoti, uzskata par savu tiešo pienākumu mācīt, vest pie prāta un pamācīt mazbērnus un bērnus par to, kas pēc viņu ieskata tiek darīts nepareizi. Šī iemesla dēļ privātmājās un dzīvokļos reizēm notiek īstas kaujas.

„Lūdzu, nelienu manā ģimenē! – savai mātei sapīkusi saka pieaugusī meita. – Gan jau es pati kaut kā tikšu galā ar savu vīru un bērniem. Tu taču arī nevari palepoties, ka tēvam esi bijusi ideāla sieva un mūs izaudzinājusi par lieliskiem cilvēkiem! Cik reizes es dzirdēju kā tu viņam runāji pretī! Kādēļ tad tu man bērniībā neparādīji, ko nozīmē būt īstenam palīgam. Bet tagad māci mani kā ir jāizturas pret vīru, aizmirsdama, ka pati tā vis nedarīji!.. Par saviem bērniem es atbildēšu Dieva priekšā, tā ka dod man iespēju viņus audzināt tā, kā es uzskatu par vajadzīgu. Jūs abi ar tēti nemaz tik daudz laika tam neveltījāt! Mēs jums uzaugām kā zāle pagalmā!..”. Kā atbildi uz šiem vārdiem, sašutusi un galēji aizvainotā māte asarainā balsī gandrīz klieudz: „Kā tu uzdrīksties ar mani tā runāt!? Es esmu nodzīvojusi garu mūžu, bet tu to tikai sāc dzīvot! Kaunējusies būtu, kādā tonī tu runā!.. Vai tiešām tā ir tava pateicība par visu to labo, ko es priekš tevis esmu izdarījusi?! Tā ir vienkārši nekaunība – kaut ko tādu teikt savai mātei!”.

Retāk, bet ir arī konflikti tēvu un dēlu starpā: „Paklau, cik ilgi tu darīsi man kaunu ar savu uzvedību?! – knapi valdot naidu, pie savas atvases vērsas sirms tēvs. – Vai tu kaut reizi esi redzējis, ka es tā rīkotos? Tavas uzvedības dēļ man kauns cilvēkiem acīs skatīties! Tu mani esi novedis tik tālu, ka esmu vai gatavs nožēlot, ka laidu tevi pasaulē!”, uz ko dzird atbildi: „Kādēļ jūs ar mammu no manis tikai prasāt un pieprasāt?! Mani vienaudži ar saviem vecākiem komunicē kā ar draugiem, bet jūs ar mani tā, itkā es būtu jūsu vergs! Šo nedrīkst un to nedari, un tur neej, un ar to nedraudzējies! Kā man viss jau ir apnicis! Ko vēl jūs no manis gribat?! Kaut no mājām bēdz prom!”.

Kaut kas līdzīgs var notikt arī laulāto starpā. „Tu vienmēr gribi pateikt pēdējo vārdu, itkā ģimenes galva būtu tu, ne es!” – vīrs ir sašutis. „Ja jau tu esi saimnieks, tad arī uzvedies kā tādām pieklājas! – purpina sieva. – Citādi visu atbildību esi uzvēlis man, bet pats, tiklīdz kaut kas, tā pazūdi. Man vienai par visu ir jā rūpējas un jāgādā, jo tev jau nekad nav laika! Vienalga kam tu velti uzmanību, tikai ne man un bērniem!..”.

Šādā veidā apmainījušies ar „laipnībām”, viens otram tuvie cilvēki pilni sašutuma, aizvainojuma un sāpju, ieraujas katrs savā vietā, bet velns šajā laikā svin uzvaru, jo tāds jau bija viņa mērķis – „sasist kopā ar pierēm”. Pēc tāda veida strīdiem diena vairs neliekas jauka. Dvēselē ir satraukums un riebums. Bet sirdī skan neizpratnes un rūgtuma pilns jautājums: „Kādēļ viņš ar mani tā izrīkojas? Ko sliktu es viņam esmu nodarījusi? Centies, centies, gribi kā labāk! Strādā kā vērsis, gatavo ēst, uzkop māju, mazgā veļu, gludini, gribi lai viss būtu labi, un še tev – balva!.. Kāda nepateicība!.. Ja būtu zinājusi, ka mani gaida šāda dzīve, ne par ko nebūtu gājusi pie viņa par sievu!..”.

Ak, šī ļaunā un nesavaldīgā mēle! Ne par vienu cilvēka ķermeņa locekli nav teikts tā kā par to: „Ja zirgiem liekam iemauktus mutē, lai tos darītu sev paklausīgus, mēs valdām līdz arī visu viņu augumu... Un arī mēle ir kā uguns, netaisnības pasaule, mēle ir likta starp mūsu locekļiem, tā apgāna visu miesu un aizdedzina dzīves ritumu, jo pati ir elles aizdedzināta... bet mēli nevienš cilvēks nevar savaldīt: nemītīgs ļaunums, pilns nāvējošas indes” (Jēk. 3:3,6,8). Patiesi, cik gan nelaimju tā ir paveikusi un cik bēdu it visur ir atnesusi, vēl arvien turpinot savu graužošo darbu!

2. Ne reizi vien, daudziem no mums dzīvē ir gadījies, ka sirds sāpīgi sažņaugusies no ļauniem un apvainojošiem vārdiem, ko pret mums ir vērsuši draugi, paziņas, darba kolēģi, kā arī citi cilvēki, kad tie ir bijuši dusmīgi, sašutuši un nikni. Šī sitiena satricināti, mēs neatrodam pat vārdus ko pateikt pretī un aizejam, ļaujoties skumjām. Savā dvēselē raudot un tik tikko valdot niknumu, mēs nedomājam par to, ka daudz kas dzīvē funkcionē pēc bumeranga principa, tas ir, –

atbildes sitiens uz sitienu. Tādēļ, pirms dodam vaļu savām negatīvajām jūtām, labāk padomāsim, vai šī nav rūgtā pļauja tam, ko paši reiz esam iesējuši. Jo taču zinām no vēstules galatiešiem 6:7 Svēto Rakstu vārdus: „Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus”, kas katru dienu, atkal un atkal, apstiprina savu patiesumu.

Padomājiet un atcerieties, vai uz zemes nedzīvo kāds cilvēks, kuru jūs reiz, ar savām pārsteidzīgajām, neapdomīgajām piezīmēm vai indīgiem vārdiem esat sāpīgi ievainojuši, un tā arī aizgājuši, pat neatvainojoties. Ja kas tāds ir noticis un nav bijusi izlīdzināšanās, tad nebrīnieties, ka jūs ir piemeklējis kas līdzīgs. Vienkārši taisnīgums svinējis savu uzvaru un tagad ir pienācis laiks uz sevis izbaudīt cietsirdību, ko savā laikā esat pieļāvis. Iespējams, Tas Kungs tādēļ to pieļāva, lai, piedzīvojot ko līdzīgu, jūs kļūtu uzmanīgāks un piesardzīgāks attieksmē pret citiem. Ja mēles jūs ir nejauši ievainojušas, tad atcerieties padomu, ko reiz ir devis gudrais Mācītājs: „Tiešām, virs zemes nav neviena tik taisnīga cilvēka, kurš darītu tikai labu un nekad negrēkotu. Nepiegriez pārmeģu vērbu arī visām runām, kas tiek runātas, citādi tu kādreiz varētu pat dabūt dzirdēt, ka tavš kalps tevi apsmej, jo to tu it labi pats zini, ka arī tu esi citus zobojis un apsmējis” (Sal.māc. 7:20-22).

3. Neizturamas sāpes var izraisīt arī balamušu vārdi, kas ir līdzīgi saindētām bultām un kuru saimnieki neapgrūtinā sevi aizdomāties par sekām, ko dzēlīgie izteicieni izraisījuši. Ļauna replika, iznīcinoša piezīme, cilvēka cieņu aizskaroša nīrdzīga replika darbojas spēcīgāk kā uzasināts nazis un ievaino sirdi.

Svētie Raksti par izrunātiem vārdiem ticīgu cilvēku starpā māca sekojošu: „Saprātīgais savaldās savā runā”; „Vientiesīga neprašas lūpas pavedina uz bāršanos, un viņa mute cīnās, lai beidzot viņš pats saņemtu sitienus”; „Bet Es jums saku: par ikkatru veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā; jo pēc saviem vārdiem tu tiksi taisnots, un pēc saviem vārdiem tu tiksi pazudināts”; „Zinait, mani mīlie brāļi: lai ikviens cilvēks ir čakls klausīties, kūtrs runāt, kūtrs dusmoties”; „Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir

sirsnīga”; „Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sālīta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt”; „Un visu, ko vien jūs darāt vārdos un darbos, to visu darait Kunga Jēzus Vārdā”; (Sal.pam. 17:27 un 18:6; Mt. 12:36-37; Jēk. 1:19; Rom. 12:10; Kol. 4:6 un 3:17).

Ja šos svarīgos Bībeles brīdinājumus un pamācības lasi pārdomājot, neviļus nonāc pie secinājuma, ka mūsu reālās dzīves raupjumā un cietsirdībā mēs esam ļoti, ļoti tālu no to piepildījuma, jo grēkojam pret tuvāko visvairāk tieši vārdos un attieksmē. Cik sitienu un ievainojumu ir veikts, cik sāpju izciests, cik asaru izraudāts un cik dvēseles moku pārdzīvots tikai tādēļ, ka ticīgi cilvēki neievēro pašus elementārākos kristīgās ētikas noteikumus!

Mūs vairs nepārsteidz tas, ka pasaulē sastopam rupjus, neaudzinātus cilvēkus, kuri ne tikai nekaunas, bet vēl arī lepojas ar savu neaudzinātību, iedomājoties sevi esam brīvus un neatkarīgus no apkārtējo viedokļa, tā sakot „mūsdienų varoņi”. Taču nelaime ir tajā, ka tāda veida „varoņus” arvien biežāk sastopam kristiešu vidū. Demonstratīvi uzsverot savu izaicinošo uzvedību, kam nav nekā kopēja ar pašiem visparastākajiem labā toņa noteikumiem un ir atbaidošā, viņi to uzskata par savu priekšrocību, brīvību un neatkarību. Viņiem neko nenožīmē apvainot, pazemot un vienkārši samīt savu tuvāko, ja tādām ir pašām sava izpratne un uzskati, kuri atšķiras, saucot to par brīvu un neatkarīgu viedokļa izteikšanu. Tikai kas tā ir par „brīvību” un no Kura viņi ir neatkarīgi – tāds ir tas jautājums. Saskaroties ar šāda veida cilvēkiem, vislabāk ir rīkoties pēc Svēto Rakstu padoma, kas saka: „No tādiem attālinies” (1.Tim. 6:5).

4. Cilvēka dvēsele raud arī tad, kad viņu nepareizi saprata un aplami izskaidroja kādus vārdus vai darbības, no viņa novērsās, nosaucot par nelieti, nodevēju vai kādā citā pazemojošā vārdā. Nicināms un sabradāts, viņš nevar atrast vietu savas dvēseles sāpēs. Tādos brīžos gribās aizstāvēties, attaisnoties un pierādīt savu nevainību. Bet vai vienmēr tas ir vajadzīgs? Stāvot Pilāta priekšā un uzklusot visas Viņam izvirzītās apsūdzības, Jēzus vienkārši klusēja. Tikai vienreiz Viņa lūpas atvērās, lai romiešu pārvaldniekam izteiktu šādus

vārdus: „Tev nebūtu nekādas varas pār Mani, ja tā tev nebūtu dota no augšienes” (Jņ. 19:11).

Kas zina, varbūt arī tevi, dārgais draugs, ir piemeklējuši tādi rūgti brīži tikai tādēļ, ka Pats Tas Kungs to pieļāva ar noteiktu mērķi. Spriežot cilvēcīgi, no apvainotāja, protams, var pieprasīt pamatojumu izvirzītajām apsūdzībām vai tās noliegt, kā pilnīgi nepamatotas. Var viņam izteikt arī pret-sūdzību un atriebjoties darīt zināmu to, ko zini, un kas viņu, neapšaubāmi, kompromitēs. Bet, vai nebūtu labāk notikušajā ieraudzīt **Dieva nodomu** un kaut ko labu no tā mācīties? Jo Tas Kungs, Savos plānos var pieļaut mūsu dzīvēs dažādus apstākļus un grūtības, kas vienkārši ir nepieciešami, lai piepildītu Viņa nosprausto mērķi.

Atcerēsimies biblisko piemēru par Jāzepu, kuru skaudības dēļ paša brāļi pārdeva verdzībā uz Ēģipti. Tā vietā, lai pie pirmās izdevības izgāztu uz viņiem visu savu, liekās, pilnīgi pamatotu naidu un sašutumu, viņš sāk tos mierināt viņu nožēlas brīdī, sakot: „...Es esmu Jāzeps, jūsu brālis, kuru jūs pārdevāt uz Ēģipti. Bet tagad neesiet apbēdināti un nebīstieties, ka jūs mani esat šurp pārdevuši, jo Dievs mani šurp sūtījis, lai jums saglabātu dzīvību... Tā ne jūs mani šurp esat sūtījuši, bet Dievs, un Viņš mani ir iecēlis faraonam par tēvu un par kungu visam viņa namam, un par valdnieku pār visu Ēģiptes zemi” (1.Moz. 45:4,5,8).

Ir jāteic, ka arī mēs gadiem ejot pamazām, līdzīgi kā Jāzeps, sasniedzam augstāku pakāpi Dieva gribas izpratnē, cenšoties ieraudzīt aiz to cilvēku vārdiem, kuri mūs nomelno, Dieva roku, kas visu mums vērš par labu, pat ja sirds sāpēs vaid un acis ir pilnas asaru. Pieaugot ticībā un arvien lielākā uzticēšanās spējā Dievam, mēs arvien mazāk pievēršam uzmanību tam, ko par mums runā cilvēki, un vairāk domājam par sevis veltīšanu Debesu Tēvam. Tad, vajadzīgā brīdī, Viņš iestājas par mums, apkaunojot tos, kuri, liekās, ir gatavi mūs saraut gabalos.

Šajā sakarā nāk prātā apbrīnojams piemērs, kad Jēzus gudri aizstāv sievieti, kura bija pie Viņa atvesta, lai to notiesātu, un Viņa mīlestības pilnie vārdi: „Sieva, kur viņi ir? Vai neviens nav tevi pazudinājis?.. Arī Es tevi nepazudinu;

ej un negrēko vairs!” (Jņ. 8:10-11). Tad nu, ja mēs arī esam pelnījuši apsūdzību, bet pazemojamies un nožēlojam izdarīto, Tas Kungs nāk talkā, iestājas par mums un atbrīvo mūs no aklas cilvēku cietsirdības. Mēs – esam Dieva rokās, un nav svarīgi ko par mums domā un saka cilvēki. Galvenais – dzīvot un rīkoties tā, lai par mums vēlētos iestāties taisnais un taisnīgais Kungs, Kurš vienmēr ir pazemoto un apvainoto pusē.

Ir svarīgi piezīmēt, ka mūsu izteiktajos vārdos un piebildēs ir redzamas mūsu domas, jūtas, emocijas un attieksme pret citiem. Ko neizsakām ar savu mēli, tas top redzams rīcībā un darbībās, kuras arī var dziļi ievainot.

5. Piemēram, mēdz būt tā, ka ļoti tuvs un sirdij dārgs cilvēks grūtā brīdī tevi nodod un pamet. Īpaši mokošas sāpes ir no ievainojumiem, ko izdara tas, kurš tika uzskatīts par tavu labāko draugu, kuram tu pilnībā uzticējies, būdams absolūti pārliecināts, ka lai nu kuram, bet viņam tu vari uzticēties vienmēr. Iespējams, jūs pat kopā kalpojāt Tā Kunga druvā, stāvot plecu pie pleca viskritiskākajās situācijās. Bet pēc tam kaut kas notika. Velnam izdevās atrast vietu un iesēt aizvainojumu, skaudību, greizsirdību, aizdomas vai pat ienaidu, kas iesniedzas galējā ļaunumā. Tava pacietīgā nogaidīšana, līdz šis cietsirdības vilnis beigsies, un visi mēģinājumi noskaidrot sacelšanās iemeslus, lai varētu sakārtot attiecības, reizi pēc reizes beidzas ar izgāšanos. Visbeidzot pienāk brīdis, kad visi kontakti pārtrūkst un jūsu draudzība pilnībā izjūk.

Labi vēl, ja šajā gadījumā abas puses klusējot vienkārši aiziet katrs uz savu pusi. Bet mēdz būt arī tā, ka ienaida cēlājs nevar nomierināties un aiz tavas muguras turpina savu ļauno darbu, izplatot par tevi apmelojumus un reizēm, izstāstot pat to visslepenāko, ko tu viņam reiz esi uzticējies. Šādu pārbaudījumu ir īpaši grūti izturēt. Vilšanās un izmisuma sāpes liekās vienkārši neizturamas, bet sirds ievainojumi nevar sadzīt gadiem ilgi.

Vīram pēc Dieva sirds, psalmu dziedātājam Dāvidam arī nācās piedzīvot ko līdzīgu, kas pēc tam atspoguļojās viņa psalmos: „Taču tas nav ienaidnieks, kas mani nievā, – to

es varētu panest; tas nav mans nīdētājs, kas saslejas pret mani, – no viņa es paslēptos; nē, bet tas esi tu – cilvēks man līdzīgs – mans draugs un uzticīgais biedrs, ar kuru mīļi satikāties un kopā gājām Dieva namā”; „Pat mans labākais draugs, kam es cieši uzticējos, kas manu maizi ēda, pacēl pret mani kāju spērienu” (Ps. 55:13-15; Ps. 41:10). Kaut kas līdzīgs, bet ne tik izteikti, notika arī ar apustuļiem Pāvilu un viņa līdzstrādnieku kalpošanā Marku, kad viņi nošķīrās un vairs nestaigāja kopā (Ap.d. 15:36-40).

Piedzīvojot šāda veida satricinājumus, pat piedodot vainīgajam, ir ļoti grūti turpināt viņam uzticēties. Sasistā kristāla vāze ne vien zaudē savu vērtību un skaistumu, bet nav vairs arī tik stipra kā iepriekš. Reti, ļoti reti izjukusi draudzība pilnībā atjaunojas. Tādēļ saudzējiet to, un ja jums ir uzticami draugi, kuru patiesums ir ar gadiem pierādījies, novērtējiet tos augstu, jo mūsu tik mainīgajā laikā uzticamību un uzticību var sastapt aizvien retāk un retāk. Laimīgi ir tie, kuru draudzība ir izturējusi laika pārbaudi. Izvēloties draugus vadieties pēc Bībeles gudrā padoma: „Meklēdams draugu, meklē to bēdu brīdī un netici drīz, jo cits labā laikā ir draugs, bet nepastāv bēdu dienā. Dažs draugs paliek par ienaidnieku un ceļ tavu kaunu gaismā.” (Sīraka 6:7-9).

Lai cik lielas nebūtu sāpes, kas piedzīvotas nodevībā no tā puses, kuram pilnībā uzticējies, tam sekojošā ļaunu valodu izplatīšana ievaino vēl vairāk. Tādēļ nav brīnums, ka tādu cilvēku gribās izsvītrot no savas atmiņas, aizmirst un vienkārši norakstīt. Tikai nesteidzieties to izdarīt. Būs saprātīgāk, ja ļausiet Tam Kungam teikt pēdējo vārdu, bet laikam ritot – dziedēt jūsu rētas. Apustuļi Pāvils arī vairs nevēlējās misijas ceļojumos ņemt līdzi Marku, bet Debesu Tēvs taču viņu nenorakstīja, bet palīdzēja nožēlot grēkus un piecelties, pēc tam lietojot viņu mums visiem zināmā Marka evaņģēlija uzrakstīšanā.

Tas Kungs nav pārsteidzīgs Savos lēmumos, kā mēs – cilvēki. Ne velti par Viņu ir rakstīts: „Ielūzušu niedri Viņš nenolauzīs un kvēlojošu degli Viņš neizdzēsīs...” (Jes. 42:3); „...mēs esam kā ūdens, kas zemē izliets un kuru nav vairs iespējams sasmelt...” (2.Sam 14:14). Tad nu arī mums

attieksmē pret cilvēkiem ir jālīdzinās mūsu Skolotājam. Ja kalpojot Dieva druvā, kaut kādu iemeslu dēļ mūsu ceļi ar bijušo draugu ir šķīrušies, nesteigsimies viņam „pārvilkst strīpu” kā nederīgam, jo Tas Kungs var pret viņu parādīt to pašu mīlestību, žēlsirdību, pacietību un piedošanu, kuru līdz šim ir parādījis mums.

6. Ļoti sāpīgi un pašā sirdī ievaino cilvēku bezjūtība un cietsirdība laikā, kad tik ļoti gribās atbalstu, sapratni un līdzjūtību, sevišķi ja tā nenāk no tiem, kuri tev ir bezgalīgi dārgi. Kad tavam lūgumam pēc palīdzības nepievērš uzmanību svešs cilvēks, tas tevi tikai apbēdina, bet ja tieši tā pat reaģē tuvs radnieks, viņa atteikums tiek uzņemts pilnīgi savādāk. Grūtos dzīves brīžos īpaši mokoša ir dzīvesbiedra atturība, vienaldzība un nevēlēšanās just līdzi.

Kāda ticīga sieviete, kurai tika diagnosticēts vēzis pēdējā stadijā, gatavojoties nāvei, ar asarām acīs teica: „Tagad es ciešu ne tik daudz sāpju dēļ, kas ir saistītas ar strauju audzēja attīstību, cik aiz bezsirdības un cietsirdības no mana vīra puses. Arī iepriekš mums bija sarežģītas attiecības. Bet tagad, kad es gatavojos viņu atstāt un doties mūžībā, kā var palikt tāds pats bezsirdis kā iepriekš, – tas man nav saprotams! Bet viņš arī ir kristietis. Ak, cik raupjš un neiedomājami akls var būt cilvēks, ja viņa sirds ir nocietināta!..”.

Ir jāsaka, ja tu ar kādu pēc būtības esi viena miesa, tad trieciens, kas ir dots pašā sirdī, nevar tikt salīdzināts ne ar vienu citu un tiek uztverts ļoti, ļoti smagi. Par nožēlu, nav reta parādība, ka vīrs, kurš savu sievu burtiski nēsāja uz rokām, apgalvojot ka viņa viņam ir vienīgā un neaizstājamā, ar gadiem, kad viņas skaistums izbāl un veselība pasliktinās, sāk aizrauties ar gados jaunas sievietes jaukumu un svaigumu un aiziet pie viņas, lai turpinātu baudīt dzīvi. Cik daudz asaru ir slacinājušas spilvenus aiz aizvērtām, vientuļām guļamistabas durvīm no pamestu sieviešu acīm! Cik bēdu un sāpju ir pārdzīvojušas tās, kas kādreiz bija tik mīļotas! Retāk, bet tik pat sāpīgi, pamešanu pārdzīvo vīrieši, kad viņu sievas, aizrāvušās ar citu vīrieti, ir spējīgas tādā mērā „pazaudēt galvu”, ka pametot to, kuram reiz zvērēja mūžīgu mīlestību, pametot bērnus, aizmirstot mātes

pienākumus, ir gatavas kaut kur skriet ar to, par kuru vēl nav zināms kā viņš sevi parādīs.

Skumīgi, bet ir jāatzīst, ka mūsu izlaidīgajā laikā, kad katra trešā vai pat otrā laulība sabrūk, dzīvesbiedru neuzticība ir kļuvusi par kliegzošu pasaules problēmu. Cik bēdas ir nesis viegli ievainojamām bērnu sirdīm, kuras ir spiestas izvēlēties starp mammu un tēti, kuri abi viņiem ir ļoti dārgi! Cik daudz ir visā savā apzinātā dzīvē, tādas netaisnības dēļ, saniknotu un nocietinātu dēlu un meitu dvēseles, raujoties vai pušu starp vecākiem, un pēc tam paši nav varējuši izveidot savu svētīto ģimeni!

Dzīves biedru neuzticība – ir vairāk kā sirds ievainošana. Būtībā tā ir paša tuvākā cilvēka dvēseles nogalināšana. Vien nedaudzi, pēc tik smaga trieciena pārdzīvošanas, ir spējuši pilnībā atkopties. Kas zina, varbūt dzīvē mēdz būt kādi īpaši reti gadījumi, kad pašķiršanās uz kādu laiku vai pat laulības šķiršana liekās kā vienīgais veids kādas mokošas problēmas atrisināšanai, visbeidzot sapinušos mezglu pārcērtot, taču tādi gadījumi ir daudz retāki nekā mums liekās. Dzīves prakse rāda, ka deviņos gadījumos no desmit laulību varēja saglabāt, ja laulātajiem būtu bijis vairāk atbildības sajūtas un piemistu bijība Dieva priekšā, sevišķi ja viņi ir kristieši.

7. Mēdz būt tā, ka mēs kādam savam tuviniekam, draugam vai paziņam atdodam daudz mīlestības, spēka un laika, bet par atbildi uz to nesaņemam ne pateicību, ne atzinību. Tādos brīžos cilvēka dabiskā reakcija ir apvainošanās un sašutums. Kad kaut kas tāds ar mums notiek, ir ļoti vērtīgi pārskatīt savas darbības motīvus. Kas ir tas virzītājspēks šādās labajās lietās, kas tiek darītas priekš citiem? Vēlēšanās būt atzītiem?.. Dzirdēt sev adresētu uzslavu vai radīt par sevi tikumīga cilvēka reputāciju?.. Pacientieties paši pret sevi būt godīgi: vai mēs vienmēr esam pienācīgi izturējušies pret citiem viņu izrādīto pūļu dēļ? Vai neesam kādreiz aizmirsuši kādam izteikt pateicību?.. Pat ja šajos jautājumos vienmēr esam bijuši nevainojami, nevajag to pašu gaidīt no citiem. Mums vienkārši vajag ļaut Tam Kungam, Kurš zina laikus un brīžus, novērtēt

mūsu paveikto un apbalvot tā, kā Viņš vēlas. Jo Viņš neaizmirsīs nevienu ticības darbu.

8. Ļoti bēdīgi un sāpīgi dvēselei ir tad, kad tu uzzini, ka kāds savtīgos nolūkos ir izmantojis tavu labvēlību, tavu darbu, tavas zināšanas, spējas, autoritāti, vai vienkārši tavu labo vārdu. Tas, kas tev tik dārgi ir maksājis, pie kā tu esi pūlējies daudzus gadus, darot to kā priekš Tā Kunga, citi izmanto tam, lai negodīgā veidā ieraustu naudu, iegūtu cieņu vai lai kļūtu visu atzīts. Ja kas tāds notiek pasaulē, – tas izraisa sašutumu, bet ja kas līdzīgs notiek kristiešu vidū, tas izsauc sāpes un neizpratni. Nevīlus rodas jautājums: „Vai tiešām tādiem ticīgajiem nav Dieva bijības, vai viņi vispār nelasa Bībeli, kura brīdina, sakot: „Un, ja kāds aizņemas ko no sava tuvākā... tad tas jāatlīdzina.” (2.Moz. 22:13); „Tev nebūs pievilt savu tuvāku un nebūs viņu aplaupīt.” (3.Moz. 19:13); „Bēdas tam, kas ceļ savu namu ar netaisnību un savas istabas ar nepatiesību! Tāpat arī tam, kas savam tuvākam liek strādāt bez atlīdzības un tam atrauj viņa algu.” (Jer. 22:13); „Raugi, alga, atrauta strādniekiem, kas ir nopļāvuši jūsu laukus, brēc, un pļāvēju saucieni ir sasnieguši Tā Kunga Cebaota ausis.” (Jēk. 5:4); „Mīlestība tuvākajam ļaunu nedara.” (Rom. 13:10).

Mēs visi zinām, ka eksistē tāda cilvēku kategorija, kuri, līdzīgi kā parazītaugi, ir pieraduši dzīvot uz citu rēķina. Cenšoties iegūt uzticību, viņi liekuļo, lišķē, cildina tavas spējas, par tevi stāsta citiem un pie katras izdevības taisni vai dievina. Taču viss šis teātris turpināsies līdz tam brīdim, kamēr tu esi viņiem vajadzīgs un vēl var no tevis ko iegūt. Panākot savu un iegūstot visu, ko gribēja, viņi pagriežas un aiziet, nereti pat „paldies” nepasakot.

Saskaroties ar tāda veida patērētājiem un piedzīvojot ko līdzīgu, nebrīnieties un nesatraucieties. Lai cik grūti ir sajust ka tiek izmantots, mieriniet sevi ar domu, ka reiz pienāks Dieva Tiesas diena, kad katrs saņems atmaksu atbilstoši tam, kā viņš ir dzīvojis un ko darījis. Tiesa, mēdz būt arī tā, ka Tā Kunga dusmība par šādu kliezsošu netaisnību izlejas pār vaininieku jau šeit uz zemes, jo Viņš vienmēr ir to pusē, kam nodarīts pāri. Gadās arī tā, ka Debesu Tēvs Pats pieļauj

tādu netaisnību, lai bezdievīgā grēka kauss ātrāk piepildītos un pār viņu varētu īstenoties taisnā tiesa. Bēdas tiem, kuriem visi veidi ir labi, lai sasniegtu savus savtīgos mērķus! Paši to nemaz nenojaušot, viņi uz savām galvām krāj degošas ogles tiesas dienai.

Bet tiem, kurus nekaunīgi izmantoja, mierinājumam gribās teikt: „Jūsu balva un atmaksa ir debesīs, bet šeit, uz zemes, esiet gatavi piepildīt grūti uztveramus Pestītāja vārdus: „Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: aci pret aci un zobu pret zobu. Bet Es jums saku: jums nebūs pretim stāvēt ļaunajam; bet, kas tev sit labajā vaigā, tam pagriez arī otru. Un, kas ar tevi grib tiesāties un ņemt tavus svārkus, tam atdod arī apmetni. Un, kas tevi spiež iet vienu jūdzi, ar to paej divas.” (Mat. 5:38-42).

9. Ticīga cilvēka sirds vai lūst no sāpēm, ja viņš saskaras ar nesapratni un atsvešināšanos no ticības brāļu un māsu puses. Īpaši smagi tas ir tad, ja par tādām kļūst attiecības ar tiem, ar kuriem ir bijusi sirsnīga tuvība, uzskatu radniecība un kopēja sadraudzība, kuri garīgi bagātināja, nesot svētību un ne ar ko nesalīdzināmu apmierinājumu. To zaudējot kristietis vai kristiete ilgi nevar samierināties, mēģinot visādā veidā atjaunot savstarpējo sapratni, bet atkal un atkal saskaras ar necaurejamu nežēlības un noraidījuma sienu. Visas pūles, kas vērstas uz tuvināšanos, tiek uztvertas kā ļauni nodomi ar mērķi vilināt uz savu pusi.

Diemžēl, kas tāds nereti notiek tad, kad kāds no bijušajiem draugiem kaut kādu iemeslu dēļ maina savus uzskatus par pareizu staigāšanu Tā Kunga priekšā. Lieta tāda, ka katram ticīgajam, kurš atrodas tajā vai citā kristīgajā konfesijā, ir raksturīgs garīgi šaurs skatījums, kas pamatots nesatricināmā pārliecībā par to, ka tikai tur, kur viņš atrodas, ir Dzīvais Dievs, bet viss pārējais, – ja nav maldi, tad vismaz ir kas ļoti šaubīgs. Tādēļ, ja kāds no šādas pieejas piekritējiem, pārdomājot savus uzskatus, pamet iestaigāto taciņu un sāk meklēt ko citu, iepriekšējā lokā to uzņem galēji negatīvi un novērtē kā atkāpšanos no patiesības, par nodevību pret draugiem, Dievu un baznīcu. Šādiem fanātiķiem nez kādēļ pat prātā neienāk paņemt rokās Bībeli,

lai pārliecinātos par to, ka viss vecais un pierastais ne vienmēr ir neapgājama patiesība, pat ja bija pamatota, it kā, pareizā Dieva gribas izpratnē.

Lai par to pārliecinātos, pietiks ja atcerēsimies patiesos praviešus, kas tika sūtīti, lai pamācītu Israēla tautu, kas bija attālinājusies no Tā Kunga un iestigusi mirušās tradīcijās. Ar kādu nicinājumu viņi tika noraidīti un cik nežēlīgi nogalināti, kaut bija Dieva sūtņi! Un Kristus priekštecis – Jānis Kristītājs! Vai tad viņš nepazaudēja galvu tikai tā iemesla dēļ, ka neglaimoja tām ausīm, kurām piederēja vara, runājot to, par ko viņi nevēlējās dzirdēt? Jā un Pats Jēzus Kristus! Vai ne tamdēļ, līdzīgi ļaundarim, Viņš tika piesists pie apkaunojošā krusta, ka sludināja to, ko farizeju un bauslības mācītāju sirdis nevarēja uzņemt viņu pārliecības dēļ par savu paša „taisnību”, nevēloties Viņā redzēt Mesiju – Glābēju?! Bez tam, ne jau vien šie dedzīgie tēvu tradīciju aizstāvji pretojās Dieva Dēlam. Pat Jēzus miesīgie brāļi un māte Marija, kura bija saņēmusi par Viņu atklāsmi no augšienes, uzskatīja Viņu par veselā saprāta zaudējušo!

Tā kā, – var gadīties, ka radinieki, paziņas un draugi par kādu no mums, gadiem ilgi raudās kā par pazudušiem un lūgs Dievu, lai atver mums garīgās acis un palīdz atgriezties uz iepriekšējā „pareizā” ceļa, nenojaušot, ka paši pretojas Dieva gribai. Ne vienmēr tādos gadījumos ir prātīgi par sevi cīnīties, aizstāvēt savu jaunās izpratnes patiesumu, vai kaut ko viņiem pierādīt. Labāk ir lūgšanā to nodot Tam Kungam (un pacietīgi gaidīt, kad Viņš pats noliks visu savā vietā), un turpināt mīlēt ar kristīgu mīlestību tos, kuri tevi nesaprot. Divas Dieva patiesības nemēdz būt, tādēļ, agrāk vai vēlāk pienāks tā stunda, kad vienai no pusēm nāksies atzīt, ka viņai nebija taisnība. Un, pat ja tas nenotiks šeit – uz zemes, tad noteikti atklāsies mūžībā.

Gribētos vēl pieminēt: ja cilvēks savu izmainījušos uzskatu un jēdzienu dēļ pamet draudzi, pie kuras piederēja, bet uz viņu tiek vērsti apvainojumi par neuzticību un nodevību, tad tas ļoti atgādina kultu un sektu darbību, kur katrs aizejošais tiek pasludināts par ienaidnieku un nomaldījušos. Jēzus tā nerīkojās, bet par atbildi uz septiņdesmit

Viņa mācekļu aiziešanu mierīgi vērsās pie atlikušajiem un jautāja: „Vai arī jūs gribat aiziet?” (Jņ. 6:67). Patiesība cilvēku nesasaista un sev nepiesien, bet dod tam pilnīgu izvēles brīvību.

10. Daudz dvēseles moku un sirds sāpju ticīgajiem atnes nesaskaņas, strīdi un šķelšanās, kas notiek baznīcās, un ar kurām mēs, diemžēl, sastopamies arvien biežāk un biežāk. Sātans lieliski zina, cik mokoši ir ievainojumi, ko nodarījuši ticības brāļi un māsas, un tieši tādēļ viņa rokās tie bieži kļūst par pašu stiprāko, gandrīz vai iznīcinošāko ieroci. Par nožēlu, draudzes locekļu sapulces, kurās visbiežāk notiek „attiecību skaidrošana”, ved nevis pie problēmas atrisināšanas, bet vēl pie lielākas spriedzes jau tā sakaitētajā situācijā. Un pēc tādas „lietas izskatīšanas” cilvēki aiziet satriekti, nomākti ar ievainotu dvēseli, nožēlojot, ka vispār tajās ir piedalījušies. Kaut kas līdzīgs var notikt arī brāļu padomēs, kur tiek risināti sasāpējuši jautājumi, tā sakot, augstākā līmenī. Daudzi no tiem, kuru problēmas tur tiek apspriestas, atgriezušies mājās, ilgi vaid un raud savā dvēselē, jo ir satriekti par liekulību, netaisnību un vaiga uzlūkošanu.

Piemēram, kādā, šķietami visai veiksmīgā draudzē, pie gados vecākas māsas, kura ilguš gadus vadīja sieviešu lūgšanu sapulces, vērsās nesen ieticējusi jauna, skaista sieviete. Asaras rīdama viņa izstāstīja, ka pēdējo divu mēnešu laikā baznīcas diakons, kurš ir arī brāļu padomes loceklis, ne tikai izrāda viņai acīmredzamus uzmanības apliecinājumus, bet dod nepārprotamus mājienu, vilinot uz laulības pārkāpšanu, kaut viņam ir sieva un divi bērni. Viņa uzstājīgā uzmanības izrādīšana ir aizgājusi tik tālu, ka pat viņas neticīgais vīrs ir apjautis kaut ko ļaunu. Nezinot kā apturēt šo uzmākšanos un neuzdrošinoties vērsties pie mācītāja, jaunatdzimusi lūdza kalpotājai padomu un palīdzību.

Noskaidrojot vēl kādas šīs lietas detaļas, paveca kundze izlēma personīgi aiziet pie diakona un parunāt ar viņu aci pret aci, taču, neskatoties uz viņas cienījamo vecumu, jaunais kalpotājs ne tikai nepieņēma viņas atmaskojumu un brīdinājumus, bet vēl arī izsmēja. Tad viņa ar šo problēmu

vērsās pie draudzes mācītāja, kurš bija vainīgā radnieks. Par spīti viņas cerībām, tas vaininieku ņēma savā aizsardzībā. Neredzot citu izeju no izveidojušās situācijas, paveca māsa ieradās uz kārtējo brāļu padomi un tur atnākušajiem izstāstīja par notikušo. Cik liels gan bija viņas pārsteigums, kad visi kalpotāji, it kā vienojušies, apvainoja viņu apmelošanā un tieksmē ienest šķelšanos brāļu starpā.

Tāda tikšanās rezultāta satriekta, viņa palūdza māsu, kura šo visu bija viņai izsūdzējusi, pašai izklāstīt ko piedzīvojusi, taču tas noveda pie vēl lielākas spriedzes. Jauno māsu apvainoja tīšā apmelošanā un ļaunās aizdomās, izsakot aizrādījumu un solot izslēgt, ja viņa neizbeigs celt neslavu viņu diakonam. Tik ļoti satriekta netaisnā lēmuma dēļ, jaunā sieviete pašā brāļu padomē rūgti apraudājās, paziņojot, ka uz visiem laikiem aiziet no šīs draudzes. Var tikai iedomāties, ko šī nabaga nenostiprinājusies dvēsele pārdzīvoja, piedzīvojot šādu apiešanos. Stāstīja, ka viņa ilgi ārstējās no depresijas, pārtraucot apmeklēt jel kādus dievkalpojumus.

Pēc viņas aiziešanas, viss brāļu naidis izgāzās pār māsu – lūdzeju, kuru tagad uzskatīja par notikušā galveno vaininieci. Mācītājs uzreiz viņai aizliedza vadīt sieviešu kalpošanu un palūdza atturēties no Vakarēdiena pieņemšanas. Pēc šī notikuma viņa svētrunās un citu draudzes sludinātāju uzstāšanās reizēs, galvenais uzsvars tika likts uz aprunāšanu un baumošanu, kas it kā izpaužas pie kādiem draudzes locekļiem, skaidri norādot uz viņu. Pēc brāļu padomes sapulces kalpotāji izvairījās no satikšanās ar viņu, lai sasveicinoties nebūtu jāsniedz roka. Un tajā pašā laikā patiešais vainīgais staigāja „kā uzvarētājs”, pavadot viņu ar izsmējīgu, uzvarošu skatienu.

Nav grūti iedomāties kā jutās visas šīs kliecjošās netaisnības upuris. Cik asaru izraudāts un cik karstu lūgšanu sūtīts Dievam, lūdzot pēc aizstāvības! Viss beidzās ar to, ka šo sievieti ar miokarda infarktu aizveda uz slimnīcu. Atlabusi un atgriezusies mājās, arī viņa pameta baznīcu, kurā bija pavadījusi daudzus gadus, un jau no turienes aizejot uz zināja, ka aizmuguriski ir atstādināta no draudzes, un neviens pat nebija papūlējies to viņai personīgi paziņot. Vēlāk,

satiekot viņu uz ielas, viens no brāļu padomes locekļiem viņai indīgi pajautāja: „Nu ko, sasniedzi ko gribēji? Cerams ka uz visu savu atlikušo dzīvi esi zaudējusi vēlēšanos sacelties pret saviem brāļiem (žēl, bet daži kristieši tieši tā saprot brāļu vienotību)”.

Iespējams, kāds teiks, ka šis piemērs ir galējība un reālajā dzīvē sastopams ļoti, ļoti reti. Kas zina, varbūt ierindas kristiešiem tas tiešām izskatās kā izņēmums. Tikai dvēseļu aprūpētājiem, kuriem viņu kalpošanā ir jāuzklausā liels daudzums sirdi plosošu stāstu un dvēseļu traģēdiju, šādi gadījumi nav retums.

Par lielu nožēlu jāteic, ka mēdz būt arī tā, ka lejojot rūgtas asaras par mums nodarītajām nelielajām pārestībām, mēs ar nodomu vai neapzinoties, paši arī kādu dvēseliski ievainojam. Jo cilvēkam ir tik raksturīgi būt prasīgam pret citiem, bet ļoti piedodošam pret sevi. Sevis mīlestība un egoisms padara mūs cietsirdīgus un pilnīgi aklus attiecībā pret savu tuvāko. Mēs no viņiem sagaidām iekļūtību un sapratni, tajā pat laikā pašiem esot neekļūtīgiem, netaisniem un nežēlīgiem.

Piemēram, ir cilvēki, kuri, saslimstot, pieprasa no saviem tuviniekiem tik daudz uzmanības, ka tie, cenšoties izpatikt, burtiski krīt vai no kājām nost, bet tā vietā lai saņemtu, liekās dabiski tādos gadījumos, pateicību un atzinību, dzird vien nosodījumu un pārmējumus. Kaut kas līdzīgs mēdz būt arī no kādu vecāku puses, kuri pastāvīgi saviem bērniem atgādina bausli: „godā savu tēvu un savu māti” (bet tajā pašā laikā aizmirst pavēli: „Tēvi, nekaitiniet savus bērnus, lai tie netop bailīgi”), liek viņiem skraidīt sev apkārt, un pēc tam, būdami sašutuši par uzmanības trūkumu, ar asarām sūdzas paziņām par savām „nepateicīgajām” atvasēm. Tā nu sanāk, ka tas vēl ir jautājums, kurš kuram dara gauži. Reizēm lielāku līdzjūtību ir pelnījuši nevis tie, kuri žēlojas, bet tie, kuriem tiek izteikti visādi apvainojumi. Diemžēl, atliek vien atzīt, ka tāda īpašība kā žēlsirdība, mums cilvēkiem, visumā nav raksturīga. Drīzāk, mēs savus tuviniekus padarām par upuriem, nekā apžēlojam, aizmirstot Jēzus vārdus: „Man patīk žēlastība un ne upuris” (Mat. 9:13).

Tieši šāda attieksme pret mūsu tuvākajiem dod sātanam lielisku iespēju, uzliekot mums sava veida melnās brilles, piespiežot redzēt tajos, kuri atrodas līdzās, nelabvēļus, kuri jebkurā brīdī ir gatavi dot iznīcinošu sitienu. Iespēju un ceļu, lai to īstenotu, viņam ir vairāk nekā pietiekami. Galvenais, lai mums uz to būtu nosliece un pretestībai nepieciešamais dvēseles stāvoklis.

Gadās, ka no kāda cilvēka aizrādījuma, rīcības vai uzvedības mūsos saceļas mūsu lepna „ES” ar visu tam piemītošo skaudību, ļaunumu, dusmām, sašutumu, aizvainojumiem un daudz ko citu, kas atrodas sirdī un ko mēs ļoti vēlētos no citiem noslēpt. Mums ir smagi to atzīt, tādēļ dusmojoties uz vaininieku, kurš mūs atmaskojis, mēs zaudējam savaldību. Bet, kur gan te ir viņa vaina? Dievs tikai viņu lietoja kā lakmusa papīru, lai atvērtu mūsu acis uz mūsu patieso dvēseles stāvokli, vai kā slīpripi, ar kuru vēlas noslīpēt un likvidēt tavas un manas dvēseles „asos stūrus”. Nekļūsim cietsirdīgi pret cilvēku, bet labāk pateiksimies Tam Kungam par šo „skalpelī”, ar kura palīdzību, mums pašiem par labu, Viņš uzšķērda jau ilgi pūžņojošo „augoni”.

Vēl viens visai izplatīts iemesls kādēļ mēs cilvēkos sākam redzēt ienaidniekus ir tas, ka viņi izturas ne tā, kā mums to gribētos, izraisot pamatīgu iekšēju sašutumu. Jo vairāk viņi to atkārt, jo vairāk mūsu sirdī pieaug nosodījums, kriticisms, nepatika un nicinājums, līdz pat pilnīgām antipātijām. Ar laiku mēs sākam vairīties no tikšanās ar tādām cilvēkiem, atrodot dažādus iemeslus un attaisnojumus, un iespēju robežās ne visai cildinoši par viņiem atsaucamies.

Nereti atsvešināšanās iemesls ir pārsteidzīgs spriedums par cilvēku un aizspriedumainas, tīri subjektīvas domas par viņu, kas balstītas no kāda dzirdētos nelabvēlīgos stāstos un negatīvās atsauksmēs. Necenšoties noskaidrot to ticamību un bez iedziļināšanās pieņemot par patiesību ļaunus apmelojumus, vari izrādīties vaininieks nepareizā spriedumā un būt par cēloni dvēseles brūcei un sāpēm tam, kurš to nekādā veidā nav pelnījis. Zināmu lomu tādā pieejā var nospēlēt mazdūšība priekšnieku un vadītāju priekšā.

Tā, piemēram, kādam jauneklīm vajadzēja stacijā sagaidīt uz viņa pilsētu uzaicināto Dieva kalpu, par kuru daudzi ticīgie, tajā skaitā arī viņa baznīcas kalpotāji, stāstīja daudz sliktā. Dzirdētā ietekmēts, jaunais cilvēks vēl pirms tikšanās ar viņu, savā sirdī sajuta izteiktu naidīgumu un ar lielu nepatiku pildīja uzdoto pienākumu. Atbraukušais kalpotājs uzreiz sajuta vēsumu un norobežošanos pret sevi, bet, kaut tas darīja viņam sāpes, to neizrādīja, radušos situāciju nododot Tā Kunga rokās, Kurš to atrisināja brīnišķīgā veidā. Neparedzētu apstākļu dēļ, viņiem abiem nācās vairākas dienas kopā ceļot, lai dažādās pilsētās varētu noturēt dievkalpojumus. Ar Sava sūtņa muti Dievs tik skaidri un neapšaubāmā Svētā Gara spēkā runāja uz atnākušajiem, ka jaunā brāļa sirds, kurš viņu pavadīja, tika satriekta. Pēc vienas šādas sapulces viņš piegāja pie kalpotāja un atklāti atzīstot savu kļūdu, palūdza piedošanu, un pēc tam viņi kļuva par labiem draugiem.

Daudz problēmu, aizvainojumu un pārpratumu mums mēdz būt arī tādēļ, ka vai nu mēs nemākam cienīt otru cilvēku, vai mums neienāk prātā nolikt sevi otra vietā tajā vai citā grūtā situācijā. Nereti, spēja saprast mūsu tuvāko rīcības motivāciju, ne tikai atvieglo kontaktēšanos ar viņiem, bet palīdz paredzēt viņu rīcību dažādās dzīves situācijās, tādā veidā izvairoties no nevajadzīgiem konfliktiem un dažādām nepatīkšanām. Ir jāteic, ka cieņas pilna attieksme pret citu uzskatiem un viedokļiem nemaz nenozīmē piekrišanu tiem vai samierināšanos ar to negatīvajām izpausmēm, bet tikai paver labas iespējas pozitīvi ietekmēt to domas un jūtas, ar kuriem mēs tādā vai citā veidā komunicējam.

Sālamana pamācību grāmata satur daudz gudru padomu un pamācību attiecībā uz cilvēku savstarpējām attiecībām, kurās ieklausoties, mēs varam izvairīties no daudzām problēmām un kļūdām, piemēram: „Nelolo nekādu ļaunu nodomu pret savu tuvāku, kas uzticībā pret tevi pie tevis dzīvo. Nekļidojies un nerājies ne ar vienu bez jebkāda pamata, ja viņš nav tev neko pāri darījis” (Sal.pam.3:29-30); „Nesteidzies tūliņ ar kādu citu uzsākt asu vārdu pārmaiņu, jo ko tu darīsi tad, ja tevi tavs tuvākais būs apkaunojis? Kārto savu lietu ar

savu tuvāko un neatklāj kāda cita noslēpumus, lai par tevi nerunātu ļaunu tas, kas to dzirdētu...” (Sal.pam. 25:8-10); „Neatbildi nejēgam pēc viņa nezināšanas, lai tu nekļūtu līdzīgs viņam” (Sal.pam. 26:4); „Kas iziet citu priekšā un ielaucas svešās nesaskaņās, ir kā tāds, kas suni plēš aiz ausīm” (Sal.pam. 26:17); „Lepno starpā arvien ir nesaskaņas, bet gudrība mīt tajos, kuri ļaujas sev dot kādu padomu” (Sal.pam. 13:10); „Cilvēka lepnība viņu gāzīs, bet pazemīgais iemantos godu” (Sal.pam. 29:23).

Konflikta situācijās, pat ja citi mūs ir aizvainojuši, pacientīsimies „neieslīgt” žēlumā pret sevi un pašā apraudāšanā, bet labāk saņemsim sevi rokās, un lūdzot Tam Kungam palīdzību, atturēsim savas lūpas no tā, lai ar atbildes vārdiem neievainotu kādu sirdi. Dievbijīgi nokrītot ceļos neraudāsim arī Tā Kunga priekšā, lūdzot Viņu vest pie prāta pāridarītāju, nedomājot par to, ka šajā brīdī mūsos brēc mūsu „ES”, kuru Dievs neieredz. Neticat!? Tad padomājiet, vai ne tādēļ mēs gaidām, lai otrs palūgtu mums piedošanu, jo paši nevēlamies pirmie to izdarīt? Atceroties mums veltītos rūgtos vārdus, mēs pat nevēlamies domāt par to, kur pašiem nebija taisnība. Mūs uztrauc tikai personīgās sāpes, bet kā jūtas mūsu tuvākais – mūs neinteresē.

Cik bieži izšķirot mazus kaušļus mēs pieprasām, lai viņi tūdaļ salabst, un brīnāmies par viņu stūrgalvību, vērojot kā tie, sabozušies, dusmīgi uzlūko viens otru un nesteidzas to darīt. Bet mēs – pieaugušie, vai esam savās sadursmēs gudrāki un labāki par viņiem? Stundām, dienām, nedēļām, bet reizēm pat mēnešiem un gadiem esam spējīgi nēsāt savus aizvainojumus, nevēloties ne soli spert pretī izlīgumam, būdami pārliecināti, ka tas ir jāizdara otram! Bet mums nenāktu par ļaunu lieku reizi pazemoties. Pirmajam iet un palūgt piedošanu – nav mīkstčaulības un rakstura vājuma pazīme, bet gribas un gara spēka izpausme.

Pamēģiniet aizmirst jums sagādātās sāpes un aizvainojumu un atcerieties to, ko un kā teicāt jūs paši. Vai to izdarījāt pareizā intonācijā, vai jūs bijāt dusmīgs, uzbudināts un aizkaitināts? Vai jūs būtu gribējis, lai ar jums runā tādā pašā veidā? Bet kā ir ar jūsu sirdsapziņu? Vai tā ir mierīga, vai

sirds dziļumos jūs nosoda? Atcerieties, ko par to saka Dieva Vārds? „...ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds un zina visas lietas” (1.Jņ. 3:20). Pasakiet, tā sakot, liekot roku uz sirds, vai jūs tiešām esat pārliecināti, ka pilnīgi visā jums ir taisnība un, ka jūs pilnīgi nepamatoti ir apvainojuši, vai varbūt tajā, kas tika pateikts tomēr ir daļa patiesības? Pacientieties kaut vienatnē ar sevi būt godīgi un neliekuļot. Piekrīti, ka dzirdētajā tiešām izskanēja patiesība, lai cik rūgta tā priekš jums būtu. Jo Dievs sen jau to zina. Bet ja tā, tad tieši tagad ir īstais laiks pazemoties, pirmajam piedot un palūgt piedošanu tuvākajam, darot to patiesi un no visas sirds.

Dārgie draugi! Mēs dzīvojam pasaulē, kas ir pilna ar dvēseles aukstumu, cietsirdību un vienaldzību, tādēļ, kuram gan citam, ja ne mums – ticīgajiem, izrādīt viens otram un tiem, kas ir mums apkārt pretimnākšanu, līdzdalību, siltumu un to dievišķo mīlestību – „Agape”, kas ir patiesi apliecinājums taisnīgumam Kristū Jēzū. Dievs ir mīlestība, tādēļ, cik neapjaušams mūsu prātam ir Viņš Pats, tik pat neapjaušama ir mīlestība, ko Viņš mūsos ir licis. Kaut to ir apdziedājuši daudzi desmiti un simti rakstnieku un dzejnieku, tā tik un tā ir palikusi neizskaidrojama un līdz galam neatminēta.

Ir puķes, kuru ziedi vienmēr ir pavērsti pret sauli. Kā virzās tā, turp pagriežas arī viņu ziedlapiņas. Ir arī puķes, kas atveras tikai saules gaismā. Kad tās nav, to ziediņi paliek aizvērti un izskatās pavisam necili. Bet atliek vien glāsmainajiem saules stariem uz tiem atspīdēt, kā tie uzreiz atplaukst pretī siltumam, apburot ar savu valdzinošo skaistumu un lieliskumu. Tieši tāpat notiek arī ar cilvēku dvēselēm. Tās uzreiz atraisās pretī mīlestībai ar kaut kādu neizskaidrojamu no augšienes dotu sajūtu un atpazīst to.

Lai izprastu mīlestības nozīmi cilvēka dzīvē, divdesmitā gadsimta vācu zinātnieki veica vienu eksperimentu, kas cilvēkus šokēja ar saviem rezultātiem, no jauna noliekot jaugtājuma priekšā – kas tas ir. Kādā sieviešu klīnikā nelielu grupu jaundzimušo bērnu, kuru mātes dažādu iemeslu dēļ bija no viņiem atteikušās, novietoja atsevišķā palātā, pilnībā

nepieļaujot visas mātes un cilvēciskās mīlestības izpausmes. Apkalpojošais personāls visu darīja pēc priekšrakstiem par bērnu barošanu un apkopšanu, bet viņiem bija aizliegta jēl kādas siltu jūtu izpausmes pret mazuļiem. Mēnešiem mazuļi neredzēja cilvēku sejās ne laipnu izteiksmi, ne smaidu. Neviens viņus „nečubināja”, neizrādīja redzamu interesi, uzmanības vai maiguma izpausmes. Šādas attieksmes rezultāts pārspēja visu, ko varēja sagaidīt. Visi bērni no šīs grupas, būdami fiziski pilnīgi veseli, bet nesaņemot mīlestību, viens pēc otra nomira, nenasniedzot pat gada vecumu. Baismīgs rezultāts, vai ne! Nav brīnums, ka tas satrieca arī pašus eksperimenta autorus – zinātniekus. Iespējams, ja viņi iepriekš būtu zinājuši šī eksperimenta iznākumu, nekad nebūtu to pielāvuši.

Diemžēl, dzīvē mēdz būt tā, ka par tādiem pašiem „iz-
mēģinājuma trusīšiem”, pašiem nemaz to neapzinoties, mēs bieži vien padarām savus tuvākos, liedzot viņiem maigumu, uzmanību un dvēseles siltumu. Laiku pa laikam dvēseļu aprūpē vērsas cilvēki, kuru dvēseles ir izkropļotas tieši mīlestības trūkuma dēļ. Viņu tēvi vai mātes, kuri uzauguši bērnu namos bez vecāku glāstiem, nebija spējīgi saviem bērniem dot to, ko savā laikā nav saņēmuši paši. Stāstot par savām ciešanām šie nabaga nelaimīgie saka, ka jūtās apdalīti un apzagti. Līdzīgs garīgs diskomforts mēdz būt arī tiem, kuri dažādu apstākļu dēļ (savstarpējo attiecību vēsums ģimenē, nespēja stāties laulībā, ilgstoša piespiedu izolācija utt.), tā arī nav spējuši pilnā mērā izrādīt savu mīlestību pret citiem un piedzīvot savstarpējas atbildes jūtas.

Sirsnīga mīlestība un pieķeršanās, ko mēs izjūtam pret draugiem un tuviniekiem, ir cilvēkam raksturīga un pilnīgi dabiska. Dievišķā mīlestība, kas dod spēku meklēt citu labumu, neatkarīgi no tā, kā viņi pret mums attiecas (mīl vai neieredz), – ir pārdabiska un var tikt saņemta tikai no Dieva. Tās Avots un mēraukla ir mūsu Glābējs Kristus Jēzus, Kurš no Svēto Rakstu lappusēm arī vēl šodien runā: „Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, **kā Es jūs esmu mīlējis**, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu” (Jņ. 13:34). Ar vārdiem „kā Es jūs esmu mīlējis” Viņš rāda mums atkārtotības cienīgu

piemēru. Izejot no tā, mēs jau mīlam ne tādēļ, ka tā mūs māca Bībele vai ka cilvēks to būtu pelnījis, bet tādēļ, ka vairs nevaram nemīlēt, jo „Viņš ir mūs pirmais mīlējis” (1.Jņ. 4:19).

Vecās Derības likums, kas dots israēliešiem caur Mozu, ar savu otro bausli mūs aicina uz ierobežotu mīlestību, kas ir ietverta vārdos; „Mīli savu tuvāko kā sevi pašu” (3.Moz.19:18), bet Jēzus šeit iet daudz tālāk un saviem mācekļiem māca kaut ko vērtīgāku: „Mīliet savus ienaidniekus” (Mt. 5:44).

Tādā veidā, Kristus no mums gaida nevis vienkārši cilvēcisko, bet Viņa Paša parādīto dievišķo mīlestību, kas izplatās ne tikai pār mūsu draugiem, bet arī pār mūsu ienaidniekiem, tātad, pār tiem, kuri mūs ir aizvainojuši, darījuši gauži vai cirtuši dvēselē brūci. Tā nav saistīta ar mūsu emocijām un dabīgajām piesaistēm, jo ir pilnīgi saprotami, ka ir grūti saglabāt simpātijas pret ļaunu, naidpilnu cilvēku, kas tevi neieredz.

„Agapes” – mīlestība, kas ir Dieva dāvāta, izpaužas nevis miermīlībā, bet spējā neskatoties ne uz ko, izturēties pēc taisnības un neatmaksāt ļaunu ar ļaunu. Tāda ir viņas daba. Tikai Kristus un Viņa mūžīgais Evaņģēlijs dara to iespējamu, ieliekot mūsu dvēselē patiesu cilvēkmīlestību, jo rosina uzlūkot cilvēkus nevis viņu labo vai slikto īpašību gaismā, bet Kristus Asiņu, kas par viņiem ir izlietas, gaismā. Mīlestība, pacietība, labestība un žēlsirdība, ko apustulis Pāvils ir aprakstījis 1.vēstules korintiešiem 13.nodaļā, ir tie Svētā Gara augļi, kuri mums, kristiešiem, ir absolūti nepieciešami, ja tas attiecas uz mūsu tuvākiem un cilvēkiem, kuri ir ap mums.

6. Nodaļa

Garīgā stagnācija

Daudzu kristiešu dzīve sākas ar brīnīšķīgu un satraucošu notikumu – atgriešanos pie Tā Kunga un iekšēju atjaunošanos. Dvēsele, no tumsas valstības izrāvusies brīvībā, līksmo un triumfē. Cilvēkam, pēc iespējas vairāk, gribās zināt par savu Glābēju, lai varētu par Viņu liecināt citiem. Sirdī deg pirmās mīlestības uguns, kas aizdedzina apkārtējos nododot viņiem to pašu tiekšanos. Bet, paiet gads, vēl viens, jau trešais... un pēkšņi jūti, ka šī pacilājošā noskaņojuma vairs nav. Ir pazudusi sajūsma un prieks. Bībeles lasīšana, lūgšanas un dievkalpojumu apmeklēšana ar laiku ir kļuvusi drīzāk par pieradumu nekā par dvēseles vajadzību. Tāds iespaids, ka esi apstājies un mīņājies uz vietas, vai, ka nevirzies uz priekšu, bet vienkārši riņķo pa apli. Dvēsele arvien biežāk nīkuļo un raud, no sākuma klusiņām, tad arvien skaļāk un skaļāk. Šāds stāvoklis raksturo ne tikai to, ka ir pazaudēta pirmā mīlestība uz Dievu, bet arī to, ka kristietis nepieaug ticības dzīvē, tā ieejot garīgas stagnācijas stāvoklī. Tas notiek ne tikai ar cilvēkiem, kuri nākuši no pasaules, bet arī ar tiem, kas kristīgā vidē dzimuši, vai jau daudzus gadus tajā atrodas.

Lieta tāda, ka garīga pieaugšana sevī ietver meklējumus, kas rodas no neapmierinātības sajūtas. Ja mēs esam garīgi paēduši un ar sevi apmierināti, tad mums, pats par sevi saprotams, vairāk neko nevajag. Zemes dzīvē tikai nabagi alkst maizes, un tamdēļ to nenogurstoši meklē. Bagātajiem tas nav vajadzīgs, jo viņiem visa ir pārpārēm. Par nožēlu, mūsdienu kristiešu pamatdaļa tieši tāpat ir garīgi bagāti un paēduši un atgādina Lāodikejas draudzi, par kuru Tas Kungs reiz teica: „Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag ne nieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails” (Atkl.gr. 3:17).

Vēl būdams uz zemes, Kristus teica: „Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder Debesu valstība. Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti” (Mat.5:3,6).

Tādā veidā, patiesību, – tas ir Dieva patiesību, arī ir jāmeklē, nevis par tādu jāpieņem visu, ko mums liek priekšā. Ja mūžībā ar novēlošanos nāksies atzīt, ka uz zemes tās mums nekad nav bijis, tad vairs nevarēsim attaisnoties ar to, ka esam to pieņēmuši tādā veidā, kā citi to mums ir pasnieguši.

Atbildība par patiesības atzīšanu gulstas uz katru individuāli. Ne velti Dieva Vārds aicina; „Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klaudziniet, tad jums taps atvērts. Jo ikviens, kas lūdz, dabū, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klaudzina, taps atvērts” (Mat. 7:7-8). Šis aicinājums attiecas ne tikai uz mācītājiem, misionāriem, evaņģēlistiem, dvēseļu aprūpētājiem un citiem kalpotājiem, bet uz katru, kas sevi uzskata par kristieti. Jo mūsu grūtajos, pēdējos laikos, kas, bez visa cita, raksturojas ar dažādiem kultiem, sektām, maldiem un mācībām, kas piedāvā savas „patiesības” un savus „Kristus”, šis jautājums kļūst arvien aktuālāks.

Apustuļa Pētera otrajā vēstulē, trešajā nodaļā, 17 un 18 pantos ir tādi vārdi: „Tad nu jūs mīlie, to jau zinādami, sargieties, ka, maldu līdzī aizrauti, nezaudējat savu stipro pamatu. Bet **audziet** mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā! Viņam lai ir gods tagad un līdz mūžības dienai!”.

Pieaugšana sevī ietver periodu un pakāpju nomaiņu kāda vai kaut kā attīstībā. Ja tas attiecas uz cilvēku, tad ar to ir domāta pieaugšana un izmaiņas prātā, kas raksturo mazu, bērna, pusaudža, jaunieša, nobrieduša un gados veca cilvēka dzīves periodus. Augt – nozīmē kļūt lielākam, stiprākam, gudrākam, prasmīgākam. Jūdu Talmudā ir rakstīts, ka tie, kuri neaug, nevis vienkārši apstājas savā attīstībā, bet slīd atpakaļ, topot arvien mazākiem un mazākiem. Ja kāds orgāns mūsu organismā pārstāj attīstīties, tas pamazām zaudē savu spēju funkcionēt un atrofējas, tas ir – samazinās izmērā vai zaudē savu dzīvotspēju. No šejienes ir radušies medicīniskie termini, tādi kā : muskuļu atrofija, aknu atrofija, redzes nerva atrofija, gļotādas atrofija utt. Tāda ir cilvēka ķermeņa struktūra.

Šis fakts ir neapgāzams un ir patiesa realitāte, kas aplicina sevi ne tikai cilvēka organismā, bet arī darījumu pasaulē un katras valsts ekonomiskajā un politiskajā attīstībā. Kad valsts ekonomika sāk slīdēt uz leju, tās valdība zaudē savu mieru un meklē izeju no izveidojušās situācijas, jo šāds stāvoklis nes sev līdzī nabadzību, bēdas un bezdarbu. Kā augoša ekonomika nes sev līdzī tautas labklājības pieaugumu, tā garīga pieaugšana cilvēka dvēselei nes svētību. Kā savlaicīga un pareiza augļu koka vai dārzāju augšana nes bagātīgu ražu, tā arī kristieši, pieaugot ticībā, kļūst par auglīgu vīnakoka zaru Dieva vīnadārzā.

Viss, kas nevairojas, neaug un nevirzās uz priekšu, sāk samazināties vai sairt. Šis princips attiecas arī uz garīgo pasauli. Nepieaugot žēlastībā un dziļākā Tā Kunga iepazīšanā, mēs nevis vienkārši sastingstam uz vietas, bet automātiski atgriežamies sākotnējā stāvoklī, kas mums bija pirms ieticējām.

Vecāki vienmēr ļoti uztraucas, ja viņu bērni neaug. Mātes bieži nomēra un nosver savus mazulus, vērojot, vai viņi pieņemas svarā un augumā. Bet vēl lielākas bailes viņām izraisa mazuļa garīgā atpalcība, jo tas ir satraucošs signāls, kas, nereti, nes sev līdzī smagas sekas.

Kādā jaunā ģimenē piedzima pirmais mazulis – visu gaidītais dēls. Cik prieka un laimes šis notikums ienesa namā! Bērniņam piedzimstot, ārsti neatklāja nekādas novirzes no normas. Pirmās pazīmes, kas mammu darīja uzmanīgu, parādījās 5-6 mēnešu vecumā. Bērniņš gultiņā gandrīz nekustējās, „negulgoja”, praktiski nesmaidīja, priecīgi nereaģēja uz viņas parādīšanos, nepauda nekādas emocijas, vien ar sastingušu skatienu lūkojās griestos un skaļi kļiedza, kad bija izsalcis. Gāja nedēļas un mēneši, bet viņa uzvedība mainījās maz. Viņš nerāpoja, necentās celties kājās un stāgāt, bet kā jaunpiedzimis mazulis gulēja, sūkāja knupi un nokārtojās autiņos.

Norūpējušies vecāki vērsās specializētā bērnu klīnikā, un tikai tad noskaidrojās, ka mazuļa smadzenes neattīstās, paliekot tādas pašas kā piedzimšanas brīdī. Tā nu prieks un laime ģimenē nomainījās ar neremdināmām bēdām. Gāja

gadi. Puisēns mainījās tikai izmēros, bet viņa prāts un uzvedība palika kā mazulim. Sasniedzot divdesmit gadu vecumu, viņš joprojām gulēja gultā, ilgi gulēja, caur knupi sūca pienu un citu šķidru barību, kaut ko nesakarīgu blāva un kā iepriekš kārtoja savas vajadzības autiņos. Var vien stādīties priekšā, cik smags pārbaudījums, pastāvīgi augošajā ģimenē, bija šis lielā auguma „mazulis”.

Dārgie draugi, ja cilvēkiem ir tik svarīga viņu pēcnācēju normāla fiziskā un prāta attīstība, tad cik gan svarīgāka mūsu Debesu Tēvam ir pareiza, savlaicīga un nepārtraukta garīgā augšana Viņa bērniem! Tikai nez kādēļ tas, kas ir tik svarīgs un vērtīgs mūsu Kungam, maz satrauc mūs pašus. Jo kādēļ gan nākas satikt tik daudz kristiešu, kuri piedzimuši iekš Kristus, tas ir, ieticējuši un pieņēmuši Viņu par savu personīgo Glābēju, visu savu turpmāko dzīvi paliek šajā garīgā zīdaina stadijā un vairs vispār neaug? Kā reiz viņi liecināja cilvēkiem par savu atgriešanos, tā atkārtoti to pašu arī šodien, – vēl pēc desmit, divdesmit, dažreiz pat trīsdesmit un četrdesmit kristietībā nodzīvotiem gadiem. Kā savas kristietības pirmajos mēnešos viņi barojās ar garīgo pienu, tā turpina to darīt arī tagad. Kā pirmajos mēnešos, pēc savas atgriešanās, viņus apmierināja kristīgās mācības iesākumi, tā arī tagad – tālāk viņi nevirzās.

Apstājoties pašā sākumā un garīgajā izaugsme nevirzoties uz priekšu, viņi ir līdzīgi bērniem, kuri atpaliekot prāta attīstībā no saviem vienaudžiem, ir spiesti apmeklēt speciālas skolas ar pazeminātām prasībām. Atšķirība vien tā, ka tas, kas zemes dzīvē izpaužas kā psihiska nepilnība un sava veida slimība, garīgajā dzīvē parādās kā slinkums un nevēlēšanās pieaugt, nedodot iespēju Tam Kungam piemums strādāt.

Tādi ticīgie, lasot Bībeli, necenšas tajā iedziļināties un nopietni to studēt, bet no citas garīgi-pamācošās literatūras ņem rokās tikai tās grāmatas, kas stāsta par mīlestību, par Tā Kunga bezgalīgo pacietību un žēlastību, par laimi un svētībām tiem, kas uz Viņu tic. Visbiežāk tie ir viegli saprotami darbi, kas pēc izlasīšanas neprasa dziļas pārdomas. Pie tiem

pieder aizraujoši kristīgie romāni par mīlestību, kas drīzāk aizskar mūsu emociju un jūtu sfēru, nevis atver garīgās acis, lai redzētu savu staigāšanu Tā Kunga priekšā un saprastu to, kas Viņam nav patīkams. Nopietni garīgi darbi, kas skaidro Bībeli, vai ir saistīti ar dvēseles aprūpi, viņiem liekās nogurdinoši, garlaicīgi, neinteresanti un no kristiešiem pagēroši pārāk lielu piepūli. Gadiem un desmitgadēm, skaitīdamies Dieva bērni, šie ticīgie savu dvēseli baro tikai ar „pienu”, visādi izvairoties no cietas garīgās barības. Tā rezultātā, visu savu kristīgo dzīvi, viņi paliek kā mazuļi iekš Kristus, ne tik daudz nespējīgi, cik tādi, kuri nevēlās rūpēties par savu garīgo pieaugšanu.

Mēdz būt arī tāda galējība, ka kristieši pat ar lepnumu paziņo to, ka, izņemot Bībeli, neko citu nelasa. Pirmajā mirklī tas liekās pārliecinoši un pilnīgi pamatoti, ņemot vērā pēdējās desmitgadēs saradušos literatūras kalnus, ko diez vai var nosaukt par patiesi garīgu. Bet nelaime tā, ka lasot Bībeli, vien nedaudzi no viņiem to labi saprot, un tādēļ, papildus literatūras lasīšana, kas izskaidro Svētos Rakstus, viņiem nāktu tikai par labu.

Ir arī ticīgie, kuri savā intelektā un izaugsmē ir ne tikai ļoti ierobežoti, bet vēl ar to lielās un savu nevēlēšanos pilnīgoties attaisno ar apustuļa Pāvila vārdiem: „Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu, kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu” (Fil. 3:8).

Citējot šīs rindas, viņi, par nožēlu, aizmirst, ka visas daudzpusīgās zināšanas (tajā skaitā arī tās, kas iegūtas „pie Gamaliēla kājām”), viņam ne tikai netraucēja, bet pat kaut kādā mērā palīdzēja. Vienā no savām vēstulēm šis svētīgais vīrs rakstīja: „Kad biju bērns, es runāju kā bērns, man bija bērna tieksmes un bērna prāts, bet, kad kļuva vīrs, tad atmetu bērna dabu” (1.Kor. 13:11). Vai gan mums, draugi, nevajadzētu rīkoties tāpat? Garīga zīdaiņa stāvoklis ir normāla parādība kristietības pirmajā laikā, bet ja tā ievelkas gadu desmitiem ilgi, tad tam būtu jāizraisa satraukums.

Kristīgajā dzīvē šāds garīga zīdaiņa stāvoklis ir sastopams visai bieži un parāda sevi caur naivumu, caur to, ka trūkst garīga brieduma un ir ierobežots esošais cilvēka uzskatu un pārliecību klāsts. Ir ļoti raksturīga arī šaura izpratne par daudziem Svēto Rakstu izteikumiem, kuriem, drīzāk, ir garīga, nevis tieša, burtiska nozīme.

Piemēram, daži ticīgie, lasot par to, ka Tas Kungs ir mūsu ārsts, vispār sāk noliegt medicīnu un pat pašos ekstremālākajos apstākļos nevēlās vērsties poliklīnikā vai slimnīcā. Nav izslēgts, ka daudzu tādu kristiešu dzīve priekšlaicīgi pārtrūka tikai tādēļ, ka viņi nepiekrita piedāvātajai operācijai vai kategoriski atteicās lietot nepieciešamās zāles.

Mēdz būt arī tā, ka viens ticīgais pārliecina otru, ka tas zaimo Svēto Garu, ja par neapgāžamu patiesību nepieņem dažu Bībeles pantu skaidrojumu, kas ir viņa konfesionālās mācības stūrakmens.

Vēl izplatītāka pārliecība, dažādu kristiešu vidū, ir par to, ka tikai viņu baznīcā ir pareizā mācība, un tikai pie viņiem ir patiesība. Bet visur citur tiek sludināts ne līdz galam pareizs vai nepilns Evaņģēlijs. Atrodas arī tādi, kas iet vēl tālāk, – ka tikai viņi ir Dieva apsolījumu mantinieki, un tikai viņi tiks izglābti. Tāda pieeja liecina ne tikai par zīdaiņa stāvokli, naivumu un aprobežotību, bet arī par garīgo lepnību, kas Tam Kungam derdzās. Mūs neglābj ne konfesija, ne baznīca, bet ticība Kristum Jēzum un dzīve, kas rit saskaņā ar Svētajiem Rakstiem.

Par pilnīgu Bībeles nezināšanu un zemu garīgo līmeni liecina arī tāda izpratne, ka Dievs, būdams svēts un taisns, nevar tuvoties cilvēkiem, kas dara netaisnību, un noteikti nevar ar viņiem runāt. Ja tas patiešām tā būtu, tad diez vai kāds no dzīvojošiem uz zemes varētu izglābties. Dieva Vārdā ir aprakstīti daudzi gadījumi, kad Jēzus izrādīja mīlestību un žēlsirdību tieši tādiem cilvēkiem. Atcerieties kaut netaisno muitnieku Caķeju, vai sievieti, kura bija pienākta laulības pārkāpšanā, par kuru Kristus iestājās, vai Mariju Magdalēnu, no kuras tika izdzīti septiņi ļaunie gari, vai Mateja Evaņģēlijā astotajā nodaļā aprakstītos divus ļauno garu

apsēstos, kuri bija izgājuši no alām, kurās apglabāja mirušos. Vai tad Jēzus ar balsi neuzrunāja Savu vajātāju Saulu, kurš pēc tam kļuva par apustuli Pāvilu, kad tas gāja uz Damasku, lai apcietinātu Viņa sekotājus?! Visi mēs (lai kas un kādi mēs būtu) glābjamies Tā apžēlošanās dēļ, Kurš nāca, lai „atrastu un izglābtu pazudušos”, nevis pie veseliem, bet pie slimiem, ne pie taisniem, bet pie grēciniekiem.

Skumji, ka mēs, saukdami sevi par Dieva bērniem un Kristus sekotājiem, nezinām Viņa mācību, bet vēl skumīgāk, ka tie, kuri sevi uzskata par nobriedušiem un pieredzējušiem kristiešiem, visas savas dzīves garumā mācās vien kristietības alfabētu un tā pamatpatiesības, neapgrūtinot sevi spert soli tālāk. Par tādiem apustulis Pāvils reiz rakstīja: „Jo, lai gan laika ziņā jums pašiem pienākas būt tiem, kas māca, jums atkal vajadzīgs kāds, kas jums māca Dieva Vārda pirm-sākumus, un esat tapuši par tādiem, kam vajag piena, ne cietas barības. Jo katrs, kas bauda pienu, ir taisnības vārda nepratējs, jo tas ir bērns. Bet pilngadīgiem pienākas cieta barība, tiem, kam ir piedzīvojumi un kam prāti vingrināti izšķirt labu un ļaunu” (Ebr. 5:12-14).

Ja skolnieks 12 gadu laikā atkal un atkal mācītos to, ko pasniedza pirmajā klasē, viņu, neapšaubāmi, uzskatītu par garīgi atpalikušu, bet, kad kaut kas līdzīgs notiek garīgajā skolā ar Kristus skolniekiem, nevienam pat prātā neienāk to iedēvēt par nenormālu kristietību. Nevienš skolēns nekļūtu par profesionālu darbinieku, jel kādā nozarē, ja nepapildinātu zināšanas, ko saņēmis skolā, ar jaunām atziņām. Nevienš profesors un akadēmiķis nekļūtu par zinātnieku, ja paliktu tajā pat līmenī, kuru bija sasniedzis universitātē. Nevienā zinātnes un tehnikas nozarē nav iespējams kļūt par labu speciālistu, ja pastāvīgi nepilnīgojas, interesējoties par jaunākajiem atklājumiem un sasniegumiem. Daži cilvēki, komunikācija ar kuriem ir labvēlīga un vērtīga, ir daudzpusīgi tikai tamdēļ, ka daudz un ar patiku lasa, iedziļinoties dažādos gan zemes dzīves, gan garīgās dzīves aspektos.

Dažu ticīgo pārlicība, ka, atsakoties no jebkādas citas literatūras lasīšanas, izņemot Bībeli, viņi tādā veidā izvairās

no bīstamības krist kādā maldu mācībā, ir visai apšaubāma, jo daudzu sektu, kultu un viltus kustību pārstāvji, ar retiem izņēmumiem, arī lasa Bībeli, taču skaidro To pēc sava prāta. Tā nu, tikai Bībeles vien lasīšana nebūt nepasargā mūs no nepareizām izpratnēm. Labas pamācošas grāmatas, svētrunas un dvēseles aprūpes sarunas, kas ierakstītas kasetēs un kompaktdiskos palīdz sevi ieraudzīt Svēto Rakstu gaismā, pamatīgāk iedziļināties kādos grūti saprotamos pantos un nodaļās, pārlūkot savu staigāšanu Tā Kunga priekšā, un izvērtēt dzīves prioritātes. Tas ir milzu ieguldījums, mums tik nepieciešamajā, garīgajā attīstībā, bet nereti tas izved no garīgās iestrēgšanas.

Viena krievu paruna teic: „Ja baidītos no vilkiem – uz mežu neietu”. Garīgajā dzīvē tas izskatās tieši tāpat. Ja mēs, baidoties iekrist viltus mācībā, no visa pastāvīgi bīsimies, tad diez vai jel kad kļūsim par stipriem kristiešiem. Tāpat kā zemes dzīvē nav iespējams izvairīties no visām kļūdām, tāpat mūsu patiesības meklējumos noteiktos garīgās attīstības periodos nav izslēgtas garīgas novirzes, vai kādi nepareizi jēdzieni vai sapratnes. Taču Tas, Kurš vienmēr ir nomodā, uzmana mūs un redzot mūsu meklējumu patiesumu, nepieļaus, ka aizejam pārāk tālu maldos, un atradīs veidu kā mūs no turienes izvest, tā iemācot vairāk uzmanīties un būt ar skaidru prātu. Jo, kā cilvēks caur kritieniem un ciešanām iegūst dzīves pieredzi, tāpat garīgais briedums nāk caur mokošiem meklējumiem, kuros reti var izvairīties no kļūdām.

Visi vecāki zina, ka neviens bērns neizaug bez tā, ka bērnībā, pusaudzā gados, dažreiz arī jaunībā, nedabū zilumus, sasitumus un grieztas brūces. Aizmirstot šo neapstrīdamo dzīves faktu, mēs nez kādēļ uzskatām, ka uz garīgo sfēru tas neattiecas, un, ka kristīgajā dzīvē no tā visa var izvairīties. Šī mērķa dēļ baznīcu kalpotāji ļoti nopūlas, lai viņu garīgie bērni nekādā veidā „neizkristu” no viņiem pieņemamām un saprotamām mācībām, kuras, parasti, uzskata par vienīgajām pareizajām. Uz ko gan tik viņi nav gatavi, lai nekas jauns, nesaprotams un svešs sirdīm un prātiem, viņiem nepieskartos!

Šāda veida pieeja bieži noved pie pilnīgi pretēja rezultāta. Neiemācītas domāt, salīdzināt un analizēt, mūsu garīgās atvases kļūst nespējīgas stāties pretī dažādu mācību vējiem, kad ar tiem sastopas. Tādā veidā mēs no viņiem veidojam nevis ticībā stiprus un pamatīgus Dieva Armijas kareivjus, bet trauslus „siltumnīcas augus”, kas ir spējīgi dzīvot vien mūsu baznīcas mikroklimatā.

Nereti dzīvē ir tā, ka mazs bērns no uguns sāk baidīties tikai tad, kad nejauši, nedaudz ir apdedzinājis rociņu un sajutis svelošās sāpes. Kaut kas līdzīgs notiek arī garīgajā sfērā. Piemēram, kāda jauna meitene iedegās vēlmē dzirdēt cik iespējams daudz pravietojumu par sevi un sāka izmantot katru iespēju, lai saņemtu kādu atklāsmi. Redzot šo neveselīgo ziņkārību, vecāki un kalpotāji viņu brīdināja, pieminot, ka Bībele vairākkārtīgi piemin bīstamību, ko sevī ietver viltus pravieši. Taču visi šie padomi nepalīdzēja, un viss beidzās ar to, ka meitene nonāca maldos, gadiem ilgi sekojot svešam garam. Izejot cauri šausmīgām dvēseles mokām un daudzām pievilšanām, viņa, beigu beigās, izrāvās no tīkliem, kas saucas par atkarību no cilvēkiem, pēc tam dedzīgi liecināja citiem, brīdinot no līdzīgas kļūdas.

Vēl viens jauns kristietis, nolēmis, ka viņa baznīcā valda garīga nāve, sāka meklēt interesantākus dievkalpojumus, kuros izpaustos dedzība Dievam un spēks no augšienes. Nekāda pārliecināšana no vecāku un draugu puses, ka tuvības meklēšana ar Dievu sākas no sevis šķīstīšanas un attīrīšanas, nepalīdzēja. Jaunietis palika pie sava viedokļa. Reiz uz ielas satiekot grupu jaunu cilvēku, kas sevī arī sauca par ticīgiem, viņš tiem pievienojās, kļūstot par bīstamas sekas locekli, kur viņam tā tika „izskalotas smadzenes”, ka garīgi kļuva pilnīgi akls. Pagāja septiņi gadi, pirms, pateicoties par viņu pienestām daudzām lūgšanām, izciešot dvēseles mokas un neizstāstāmu izmisumu, līdz pat pašnāvības mēģinājumam, viņš beidzot atgriezās kā pazudušais dēls pie sava tēva. Izsūdzot savu atkāpšanos un saņemot piedošanu no Dieva, šis jaunietis kļuva par dedzīgu kalpotāju, un, apmeklējot dažādas baznīcas, brīdināja kristiešus par briesmām, kas draud, kad aizraujamies ar maldu mācībām.

Protams, no tādas garīgas apgaismības, kas saņemta caur dvēseles mokām, labāk būtu izvairīties, taču, ja cilvēks savas spītības un brīvdomības dēļ pats sev ko tādu uzvel, Tas Kungs viņu ved ciešanu ceļā, lai tas varētu nākt pie prāta, pēc tam vērsot piedzīvoto par labu.

Ir vairākas pazīmes, kas raksturo garīgo stagnāciju un apstāšanos ticības dzīves izaugsme. Pēc tām orientējoties, katrs pats var konstatēt savu garīgo stāvokli.

1. Vispirms Svētie Raksti zaudē savu spēku, kas pievelk, un vairs neuzrunā. Uzreiz pēc atgriešanās pie Tā Kunga tie mums atklājās, bija saprotami un darbojās, tik ļoti aizskāra dvēseles, ka ātrāk gribējās ar kādu tajā dalīties. Bībele atspoguļoja mūsu meklējumus, runāja sirdī un mainīja dzīvi. No tās lappusēm ar mums runāja Pats Dievs. Bet tad kaut kas notika, un Dieva Vārds priekš mums pamazām sāka zaudēt savu pievilcīgumu un to dzīvinošo spēku, kas iepriekš caur to darbojās. Tas ir pats pirmais satraucošais signāls, kas vēsta, ka pilnveidošanās/pieaugšana ticības dzīvē ir mitējusies. Cilvēks zaudē slāpes un izsalkumu, kas iepriekš viņu rosināja meklēt garīgo maizi savai dvēselei.

2. Nākamā pazīme ir, kad mūsu dzīvē parādās īpaši nesatraucoši, mazi, „nevainīgi” grēciņi, kas atkārtojas. Nē, ne tie lielie grēki un briesmīgie netikumi, tādi kā smēķēšana, dzeršana, netiklība un zagšana, kuri pārņem cilvēku vai no jauna pie viņa atgriežas, kad viņš pilnībā novēršas no Dieva. Šeit runa par grēciņiem, kas ir tās „lapsas un lapsēni”, kas posta mūsu garīgo vīna lauku, par ko ir rakstīts Augstajā dziesmā 2:15. Pie tiem pieder: karstgalvība, asa, negatīva reakcija, neapmierinātība, apvainošanās, garastāvokļa maiņas, tieksme visu laiku sevi attaisnot, sevišķi, ja mūs nepelnīti apvairo. Novērojot, ka tie atkārtojas vai katru dienu, mēs satraucamies, bet nezinām kā no tā izvairīties un kā tikt vaļā. Viens Dieva vīrs šo stāvokli raksturoja tā: „Cilvēks, kurš attālinās no patiesības un pārstāj garīgi pieaugt, nevēlas atzīt sevi par vainīgu un nepiekrīt, ja kāds uzrāda viņa kļūdas un nepilnības. Viņš vienmēr pats sevi aizstāv un pastāvīgi attaisnojas. Viņam

ir ļoti grūti samierināties, pazemoties un pirmajam palūgt piedošanu”.

Šāda atpakaļ slīdēšana vienmēr sākas nemanot, ar parastiem sīkumiem: tur nedaudz novērsies no patiesības, te izgāji uz kompromisu ar savu sirdsapziņu, kaut ko neievēroji laika trūkuma dēļ (kas, mums vienmēr pietrūkst), šādos un tādos apstākļos pieklusināji kluso, brīdinošo Dieva balsi... un tā pamazām nonāci pie līnijas, no kuras nav viegli atgriezties atpakaļ. Bet rezultātā – garīgs tukšums, skumjas, dvēseles sāpes, zaudējuma sajūta, iekšēja nomācība, vilšanās, garīgs bezspēks, bet novēlota apzināšanās un nožēlošana visbiežāk nedod vēlamo atvieglojumu un mierinājumu.

3. Bez visa šī, kļūst ļoti manāms, ka manu iekšējo cilvēku sāk vadīt emocijas un jūtas, kas izspiež cerību un ticību. Spilgts visa šī apstiprinājums ir kāpumi un kritumi, kas tagad nosaka manu garīgo dzīvi. Kad emocijas ir uzlādētas, es jūtos augstumos, kad to avots izzīkst, – sāku panīkt, krītu izmisumā. Tāda lēkāšana „augšā – lejā” nav raksturīga kristietim, kurš garīgi aug, ir nostiprinājies un deg mīlestībā uz To Kungu.

4. Vēl viens neapšaubāms apliecinājums garīgai atpakaļ slīdēšanai ir sirdsprieka zaudēšana. Pie kam šeit ir runa nevis par to prieku, ko citu priekšā var viegli imitēt, uzvelkot sev atbilstošu masku un atkārtotot novazātas un neko neizsakošas frāzes, tādas kā : „Mēs jūs ļoti mīlam” vai „Mēs esam neizmērojami laimīgi iekš Tā Kunga”, kas nereti ir tālu no patiesības. Nē, runa ir par to patieso, no iekšas starojošo, kluso prieku, kas tiek dots no augšienes, kas ir neatkarīgs no mūsu garastāvokļa, situācijas un apstākļiem. Tas atrodas mūsos tikai tamdēļ, ka sirdī dzīvo Jēzus, veicinot mūsu stiprināšanos ticībā un garīgo pieaugšanu.

5. Pacietības un mīlestības trūkums pret tuvākiem, kas ir mums blakus, runā par to, ka ir rimusies pieaugšana ticībā un iestājies garīgs atsalums. Attālinoties no Tā Kunga, mēs zaudējam mīlestību pret visiem, izņemot sevi. Vai gan ir vērts brīnīties ka izzūd savstarpējā sapratne ar tuviniekiem un draugiem, netiek vairs izrādītas pret viņiem rūpes

un uzmanība, arvien biežāk izspraucas nepacietība un aizkaitinājums.

6. Ļoti svarīga garīgās stagnācijas pazīme ir lūgšanas noniecināšana, tas ir – nevis tās pilnīga mitēšanās, bet nevēlēšanās to darīt. Noliecoties Dieva priekšā mēs nejūtam patiesumu izteiktajos vārdos, nesajūtam Dieva tuvumu, un Viņa spēka klātbūtni. Un ne tikai, lūgšanas laikā arvien biežāk rodas kādi traucēkļi: tad mēs steidzami kādam esam vajadzīgi, tad pēkšņi uzrodas steidzams darbs, tad negaidīti zvana telefons, tad atkal un atkal pa galvu joņo domas, ka jāizdara vēl šis un tas. Ir ļoti daudz iemeslu, lai sevi attaisnotu, un tie visi izskatās pilnīgi pamatoti. Ejot to pavadā, mēs viegli noniecinām lūgšanu, pārliedot to uz vēlāku laiku.

Jēzus Kristus dzīvē vienmēr bija brīži, kad Viņš izjuta nepārvaramu vajadzību būt lūgšanā. Lai piepildītu šo nodomu, Viņam nekas un neviens nevarēja traucēt. Viņš lika pie malas visu, kas Viņam bija apkārt un kas Viņu traucēja, un gāja prom, lai kaut kur paliktu vientulībā ar Debesu Tēvu. Tieši tāpat ir jārikojas arī mums. Laiku pa laikam, ar gribas piepūles palīdzību, ir jāatvirza no sevis visas nīcīgās lietas, rūpes un visa veida neatliekamie darbi, lai paliktu vienatnē ar To Kungu, smeļoties no Viņa garīgo spēku, kas mums visiem ir tik ļoti vajadzīgi.

7. Kaut viss uzskaitītais tieši liecina par atsalšanu un garīgu stagnāciju, tomēr, pati spilgtākā pazīme, kas uz to norāda, ir tas, ka ticīgam cilvēkam rodas nepārvarama tieksme dzīvot tā, kā to dara pasaule. Viņi sāk ģērbties atbilstoši pēdējām modes tendencēm, uzvesties tā, kā tas ir pieņemts neticīgiem cilvēkiem, aizrauties ar lietām, kam savu laiku velta pasaule, un rast apmierinājumu tur, kur to rod neticīgie.

Uzņemot sevī to, kas ir tāls no Bībeles mācības, kristietība pasaules priekšā zaudē savu pievilcību un to spēku, kas pievelk. Dievkalpojumu apmeklēšana drīzāk kļūst par pieradumu, tradīciju un pienākumu, nekā vajadzību. Ar retiem izņēmumiem, tieši šī garīgā atsaluma pazīme mūsdienu baznīcā ir kļuvusi acīm redzama. Diez vai kāds noliegs, ka

draudžu kvantitātes un kvalitātes rādītāji gandrīz visās draudzēs ir neapmierinoši. Un kā gan tās var plaukt, ja it visur valda paviršība un attālināšanās no Tā Kunga, tādad, arī garīgā stagnācija.

Ir jāteic, ka pirmie, kuri pamana mūsu atkrišanu, – ir mums blakus dzīvojošie cilvēki: vīrs, sieva, māte, tēvs, pieaugušie bērni, darba biedri, dažreiz pat mūsu neticīgie kaimiņi. Tā, par piemēru, viens draudzes mācītājs, būdams daudz bērnu ģimenes paraugtētis, aizrāvās ar informācijas meklēšanu internetā. Iesākumā viņš meklēja un lasīja tikai Dieva Vārdu skaidrojošus rakstus un dažādus kristīgus forumus, kur smēlās interesantas domas savām svētrunām. Piepildījies ar šo, viņš, pašam nemanot pārslēdzās uz citām lapām, kas vēstīja par politiku un visādiem notikumiem no zinātnes un tehnikas pasaules. Vienu pēc otras tās šķirstot, reiz viņš uzdūrās pornogrāfijai, un cilvēcīgas ziņkārības pārņemts, tajā iekrita, kā staignā purvā. Lieta aizgāja tik tālu, ka naktī mozdāties, lai netraucētu sievu un bērnus, viņš slepus zagās uz savu kabinētu un, aizslēdzot aiz sevis durvis, apreibinājās ar visnespetnākajiem seksuālajiem jaunumiem. Uz visiem sievas jautājumiem, kādēļ viņš naktīs pazūd no guļamistabas, kalpotājs vienkārši meloja, ka izmanto bezmiegu, lai sagatavotos dievkalpojumam.

Grēks velk sev līdzī nākamo grēku. Lai varētu noslēpt melus, ir jāizmanto divkārši vai pat trīskārši meli. Un tā, aizvien vairāk pieaugdama, šī „sniega bumba” izmaina dvēseli un pārvērš to no Dieva ieroča par sātana ieroci. Caur to visu cilvēks kļūst garīgi aklus, sirds paliek raupja un nocietinās, vairs neredz sevi un visu laiku meklē iemeslu, lai par savu nožēlojamo stāvokli apsūdzētu citus. Tā bija arī šajā gadījumā. Laikam ritot sieva un pieaugušie bērni sāka manīt acīmredzamas izmaiņas viņa uzvedībā. Ar katru dienu viņš kļuva aizvien neciešamāks, kašķīgāks un piktāks attiecībā pret viņiem. Bieži jau no paša rīta šīs ģimenes galva bija sliktā garastāvoklī, un likās, ka tikai meklē iemeslu, lai izteiktu savu neapmierinātību un sašutumu. Visus mājinieku mēģinājumus norādīt uz to, viņš

uzņēma naidīgi, būdams pilnīgi pārliecināts, ka visi viņu nesaprot un attiecībā pret viņu ir galēji netaisni. No viņa, reiz tik interesantajiem, sprediķiem, kas rosināja uz dziļām pārdomām, pazuda Svētā Gara spēks. Arī draudzes garīgais stāvoklis kļuva arvien sliktāks un sliktāks. Viens pēc otra atklājās netiklības un laulības pārkāpšanas grēki draudzes locekļu vidū. Jo ticīgo dvēseles tagad barojās ar to garīgo barību, kam bija pievienots seksuālais grēks, kas bija skāris viņu mācītāju.

Kas zina kā tas viss būtu beidzies, ja Tas Kungs Savā žēlastībā nebūtu nolīcis šo mācītāju uz slimības gultas un viņš nebūtu nokļuvis slimnīcā. Būdams nošķirts no sava izklaides avota, mocīdamies stiprās ķermeniskās sāpēs, šis cilvēks, beidzot, aptvēra savas krišanas zemumu un dziļi visu nožēlojot, saņēma piedošanu un atbrīvošanu no grēka verdzības. Pēcāk viņš ne reizi vien stāstīja savu liecību vairākās konferencēs, novedot klausītājus līdz savas vainas apzināšanai, atzīšanai un grēku nožēlai.

Ja esi sevī pamanījis pieaugšanas ticībā neesamību un garīgo panīkumu, nekavējoties ir jāuzdod sev jautājums: „Kādēļ tas ar mani ir noticis? Kas ir šāda stāvokļa iemesls? Kur un kā esmu paslīdējis, iespējams pat nepamanot manā priekšā esošo bīstamību? Kas ir veicinājis manu attālināšanos no Dieva un garīgo atsalšanu?”. Nopietni izanalizējot pēdējā laikā notikušo, savus vārdus, rīcību, vēlmes un darbības, kā arī lūdzot To Kungu, lai Viņš atver manas sirds acis, es varēšu saprast apsīkuma iemeslus un no tiem izrietošo garīgo nespēku. Bet tie, visbiežāk, mēdz būt sekojoši:

1. Vilšanās, kas piemeklējusi mūsu dvēseli, vai nu savā dzīvē vai kādā cilvēkā. Nereti mēs atrodamies zem spiediena no daudzām pusēm. Tas ir gan darbs, kas izsūc mums spēku, gan finanšu grūtības, gan smagi ģimenes apstākļi, gan slimībās novārdzināts ķermenis, vai kaut kādas problēmas baznīcā, un daudz kas cits, no kā mēs kļūstam vāji un zaudējam cerību, neredzot gaismas stariņu. Šie neskaitāmie spiedieni atņem mums vēlēšanos virzīties uz priekšu, lai ko tas maksātu, jo tie paši par sevi prasa piepūli.

2. Lepnība, ko Dievs īpaši neieredz, arī var kļūt par garīgās apstāšanās iemeslu. Un, kā gan var notikt virzība uz priekšu, ja galvenais virzošais spēks – Tas Kungs – kļūst nevis par draugu, bet mūsu pretinieku (skat.Jēk. 4:6). Tādā stāvoklī neviens neko mums nevar pateikt, jo mēs vienkārši to nepieņemam. Kad kāds mums pasaka to, kas mūs atmasko, tad mēs tūdaļ sākam sevi aizstāvēt un esam sašutuši, jo ir uzdrīkstējies kaut ko sliktu par mums padomāt. Ir vietā pateikt, ka, jebkāda sevis paaugstināšana un otra pazemošana, automātiski noved pie garīgās izaugsmes apstāšanās, atkal un atkal mums apstiprinot Svēto Rakstu vārdus: „Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts” (Lk. 14:11).

3. Nespēja glabāt pērles, ko Tas Kungs ir uzticējis, arī var kļūt par iemeslu garīgās pieaugšanas apstāšanai. Dzīvē mēdz būt tā, ka kādam no Saviem bērniem, kā īpašu svētību, Debesu Tēvs dāvā tikai viņam personīgi domātu atklāsmi, kuru pieņemot, ir jāsaglabā. Taču, tā vietā, lai šo dārgumu pasargātu, cilvēks iet un katram pretimnācējam stāsta savu noslēpumu, pēc tam mokās, izjūtot sevi apzagtu un garīgi iztukšotu. Ne velti Dieva Vārds saka: „Nedodiet svētumu suņiem un nemetiet savas pērles cūkām priekšā, ka tās ar savām kājām viņas nesamin un atgrieždamās jūs pašus nesaplosa” (Mat. 7:6). Garīgās pērles, ko Savā žēlastībā laiku pa laiku mums personīgi dāvā Tas Kungs, ir saudzīgi jāglabā un nevajag steigties tās mest zem kājām tiem, kam tās pilnīgi neko nenožīmē.

4. Mēdz būt arī tā, ka ticīgie Dieva doto talantu neizlieto, lai tas pieaugtu, bet steidzas pie pirmās izdevības to izšķiest. Tādēļ viņiem arī nav virzības uz priekšu, nav viengabalainas un apzinātas dzīves, nav bagātīgu augļu, piensamu Tam Kungam. Viņi ir kā abos galos atvērta caurule, no kuras saturs pastāvīgi līst ārā. Tāda vieglprātība, garīga neauglība un bezmērķīga dzīve ir svarīgs iemesls, kādēļ nīkuļo un mokās kristieša dvēsele.

5. Garīgs panīkums iestājas katru reizi, kad mēs savā dzīvē apzināti pieļaujam kādu grēku, atkal un atkal to atkārtojot. Ar laiku tas mūs pilnīgi pārņem, ar saviem astoņkāja

taustekļiem aptverot mūsu dvēseli. Tas nospiež, atņem spēku, lai varētu pretoties un nepieņemt to, ko mums uzspiež velns. Tāds stāvoklis izveidojas katru reizi, kad mēs sākam pārāk daudz laika veltīt mūsu miesīgajām vēlmēm un aizrautībām, kas parasti beidzas ar attālināšanos no Dieva, bet nereti pat ar pilnīgu atkāpšanos.

6. Pie pakāpeniskas garīgas atsalšanas noved arī pastāvīga detektīvromānu un mīlas romānu lasīšana un arvien pieaugoša mākslas filmu, seriālu vai kā cita skatīšanās, kas mūsaprāt ir „nekaitīgas” pārraides. Kaut pēc vairākuma viedokļa noskatīties labu filmu par dzīvi – nav pārkāpums, tomēr tas var novest pie tālākas grēka attīstības, kas izpaužas kā kaislība, nepārvarama vilkme vai pat sava veida atkarība. Bez tam, ekrānā redzētais liek cilvēkam just līdzi, noved pie pārdomām, kas parasti attālina no Tā Kunga un ar laiku iztukšo dvēseli un sirdi. Tā, nemanot var attālināties no Tā Kunga un attapties tikai tad, kas sajūti acīmredzamu vienaldzību un garīgu nespēku. Līdzīgi jūrā aizmirstas peldētājs. Gulot uz muguras un ļaujoties viļņiem, viņš nepamana, kā straume viņu aiznes bīstami tālu no krasta.

7. Tādu pašu rezultātu dod pārmērīga aizraušanās ar datoru, nerunājot jau par internetu, sevis atdošana kādam hobijs, kas mēdz pāraugt īstā kaislībā, tukša laika nodarbošanās ar draudzenēm un draugiem, kas parasti neveicina garīgo pieaugšanu, vēlme, kas kļuvusi par ieradumu – saņemt informāciju no laicīgām avīzēm un žurnāliem un vēl daudz kas cits.

Jēga tam visam ir tāda, ka tas izraida Dievu no mūsu domām un sirds, virzot uz zemišķo, vēltīgo un nīcīgo, aizved neesošā, no dzīves atrautā, nereālā nepiepildāma sapņa pasaulē, atņem milzumu laika, ko varēja pavadīt sniedzot daudz lielāku labumu savai dvēselei, savai ģimenei un tuvākajiem.

Skaidrs, ka visas šīs kaislības nebagātina, bet drīzāk gan apzog dvēseli, izpostot tās iekšējo pasauli. Tas viss jebkurā brīdī var kļūt par mūsu elkiem, kuru priekšā mēs neapzināti sākam zometies, ar laiku kļūstot par īstu elku kalpošanu, ko Dievs neieredz. Tā kā cilvēkam ir ļoti raksturīgi zaudēt pār

sevi kontroli, kurai ir mūs jāpasargā no visāda veida pār-mērībām, viss beidzas ar to, ka mēs, nemanot, kļūstam par savu iegribu vergiem. Bet vergam, pat negribot, ir jādara viss, ko pavēl viņa kungs. Tādā veidā, mēs arvien vairāk attālināmies no tā, ko saka Dieva Vārds: „Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis. Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā!” (Gal. 5:1).

Par spilgtu piemēru, kas demonstrē postošo ietekmi, ko nes līdzī tāda „nevainīga” aizraušanās, var kalpot kādas jaunas sievietes stāsts, kura bija trīs bērnu mamma, un, pirmajā acu uzmetienā, – tīri laba kristiete. Jaunībā viņa aizrāvās ar mīlas romānu lasīšanu, „rijot” tos vienu pēc otra. Augot kristiešu ģimenē un esot Dieva priekšā ar zināmu bijības devu, lasīšanai viņa izvēlējās daudz maz morāli tīrus darbus, kas tieši neuzsvēra intīmās attiecības, bet vadīja brīnišķīgajā romantisko jūtu pasaulē, kura ir visai attālināta no reālās, patiesās dzīves.

Apprecoties, šī lasīt mīlētāja, visai ātri vīlās savā izredzētajā, kurš, kā izrādījās, pilnīgi neatbilda viņas literāro vīriešu ideālam ar viņu bruņnieciski cienīgo un drosmīgo rīcību. Arvien vairāk viņoties savā ģimenes dzīvē, viņa nepārstāja savu dvēseli pildīt ar, tā saucamajiem, kristīgajiem romāniem, kur tieši tāpat tika apdziedāta brīnišķīgā mīlestība ar tās cildenajām jūtām. Būdama neapmierināta, ka jūtu izpausmes no vīra puses nav tik romantiskas, viņa sāka uzlūkot brāļus baznīcā, tad kaimiņus un garāmgājējus, domājot par to, kurš no viņiem vislabāk varētu atbilst viņas ideālam.

Jaunavas sapņi par savu bruņinieku, tā arī neīstenojušies dzīvē noveda pie rūgtas vilšanās, kas pārauga sarūgtinājumā. Karsti vēlēdamās sevis izdomāto neparasto mīlestību un pārmetot vīram par to, ka viņš to nav spējīgs viņai dot, viņa daudzkārt noveda viņu līdz izmisumam. Ne par kādu garīgumu un pieaugšanu ticībā, protams, nevarēja būt ne runa. Šī, ar neveselīgu barību saindētā dvēsele dzīvoja vien nomināla kristieša dzīvi. Vai gan ir jābrīnās, ka beigu beigās paņemot visus bērnus, viņa iesniedza laulības šķiršanu un pameta savu vīru, satrauktajiem baznīcas

kalpotājiem paskaidrojot, ka nav viņas spēkos vairs tā dzīvot, pārciešot vienu vilšanos pēc otras. Lūk, tā, iesākot ar, liekās, nevainīgu aizraušanos, šī nesaprātīgā sieva ar savām rokām sagrāva ne tikai savu ģimeni, bet visu turpmāko dzīvi viņas vīram un trim bērniem.

Vēl viens kristietis, kas reiz bija izcēlies ar savu dedzīgo kalpošanu tam Kungam, labām Dieva Vārda zināšanām un dziļām pārdomām par ticību un dzīves jēgu, ar ko bieži dalījās ar saviem draugiem, iegādājās datoru un ķērās izpētīt tā iespējas ar domu, ka baznīcā varētu to izmantot kādā kalpošanā. Pašam nemanot, viņš tā aizrāvās ar nopirkto tehniku, ka katru dienu pavadīja pie tā daudzas stundas. Protams, tas drīz aizveda līdz tam, ka Bībeles lasīšanai un divvientulībai ar Dievu viņam vairs neatlika laika. Atgriežoties no darba un uz ātru roku kaut ko uzēdot, viņš steigās pie sava datora un pat dusmojās, ja sieva vai bērni traucēja viņa nodarbei, lūdzot tiem veltīt nedaudz uzmanības. Viņa lūgšanas kļuva steidzīgas un īsas, sapulču apmeklēšana zaudēja savu pievilcību, kalpošana draudzē kļuva formāla, un drīz viņš vispār pārstāja sludināt. Pagāja daži gadi, un neviens viņu vairs nevarēja pazīt. No kristieša, kurš reiz bija citiem kā paraugs un svētība, viņš pārtapa garīgā graustā.

Ticīgu cilvēku vidū var satikt daudzus tādus, kas dzīvo un lepojas ar pagātnes svētībām. Ar aizkustinājuma asarām acīs viņi stundām var stāstīt par to, ko reiz ir piedzīvojuši, kaut no tā laika ir pagājuši daudzi gadi un pat gadu desmiti. Atceroties garīgās dedzības laikus un savu pirmo mīlestību uz To Kungu, par izciestajām ciešanām, par to, kas bija darījis Dieva godam, viņi pat nepamana, ka tik daudz runā par gaišo pagātni tikai tādēļ, ka šīs gaismas viņiem jau sen nav tagadnē. Bet Dieva Vārds ne velti saka, ka „ne sākums vaināgo darbu, bet beigas”, kurš, ak vai, daudziem no viņiem neizskatās visai pievilcīgs. Kritika, nosodījums, aprunāšana un citu kristiešu nepieņemšana noved viņus pie atsvešinātības un pašpaaugstināšanās. Iepriekšējos jēdzienos balstītie un sastādītie likumi un nolikumi šādus cilvēkus tur atbilstošā formā tikai ārēji. Ja ieskatāmies dziļāk, tad viņu patiesais

garīgais stāvoklis bieži ir nevis labāks, bet sliktāks par tiem, kurus viņi noniecina.

Tādiem ir adresēti Tā Kunga vārdi, ko Viņš reiz ir teicis itkā dievbijīgajai Efezas draudzei: „Es zinu tavus darbus un pūles, tavu pacietību un ka tu nevari panest ļaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem. Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekūsis. Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību. Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nāksu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tās vietas, ja tu neatgriezīsies” (Atkl.gr. 2:2-5). No tā izriet, ka visa mūsu bijusī dedzība un iepriekšējie nopelni Tā Kunga priekšā, vēl nav garantija svētlaimībai mūžībā, ja pašreizējā staigāšana ir tālu no tā, kāda tā bija agrāk.

Kaut kas līdzīgs var notikt arī ar tiem, kas nesen ieticējuši. To vidū, kuri ir vērsušies pie Tā Kunga, ir ne mazums tādu cilvēku, kuri, pēc kāda laika, atdziest savā mīlestībā un arvien biežāk sāk skatīties atpakaļ, uz iepriekšējo dzīvi, atrodot tajā savus jaukumus. Pamazām viņi te vienā, te otrā lietā, kas viņus kristietībā piesaistīja, viņi soli pa solim atkāpjas atpakaļ, atstāj visu, ko reiz ir pieņēmuši. Tādai atkāpei ir ļoti daudz iemeslu, bet galvenās no tām ir sekojošas:

Pirmkārt, kaut viņu sirdsapziņa jau ir atmodusies, sirds vēl nav izmainījusies. No vienas puses, viņi trīc bailēs no gaidāmās Tiesas, un tādēļ, liekās, patiesi nožēlo savus padarītos grēkus, bet no otras – joprojām ar dvēseli tiecas uz iepriekšējo dzīvi. Ar laiku bailes pēc pirmās grēknožēlas pazūd, un kopā ar tām arī iemesls, kas rosināja viņus uz atgriešanos pie Kristus. Viņi vienkārši cenšas nedomāt par nāvi un gaidāmo tiesu. Pāiet vēl kāds laiks, un tāds cilvēks atgriežas pie iepriekšējā dzīves veida.

Otrs atkāpšanās iemesls ir bailes no cilvēku viedokļa. Nevēlēdamies būt apsmiets un nosodīts, jaunatgriestais sāk pielāgoties un lavierēt tā, lai būtu savstarpējā sapratne un tuvs kontakts gan ar ticīgajiem, gan pasaules cilvēkiem. Pie kam, viņš pārliedina sevi un citus, ka daudzi no viņiem ir

viņam svētība, jo pārsteidz ar savu aso prātu un gudrību, kā par to ir teikts Svētajos Rakstos: „...jo šīs pasaules bērni savās lietās ir gudrāki par gaismas bērniem”(Lk. 16:8). Bez tam viņus biedē iespēja, ka dēļ savas ticības uz Kristu, var tikt vajāti, un tādēļ, izsverot visus „par” un „pret”, viņi pie pirmās izdevības atgriežas pie iepriekšējās, vieglprātīgās dzīves.

Zinot mūsu noslieci ātri zaudēt pirmo mīlestību, Dievs ir spiests mūsu dzīvē pieļaut tādas situācijas un apstākļus, kuros mums ir īpaši vajadzīga palīdzība no augšienes, kad meklējam tuvību ar Viņu, kuram ir vara un spēks. Ciešanas, nelaimes un dažādas ligas pamodina mūs no garīgā miega un pastiprina tiekšanos pēc Glābēja. Pārdzīvotās vilšanās (lai uz ko un kādu tās attiektos) atradina no zemišķajām piesaistēm un nesaprātīgas pieķeršanās cilvēkiem, koncentrējot skatu uz To Kungu. Pat pilnīga pakrišana un izdarīts grēks, kas ir nožēlots, vedina mūs tuvoties Dievam, lai Viņā varam atrast mieru un piedošanu. Jebkurš notikums mūsu dzīvē, tajā skaitā arī bēdu pilns, kas tuvina mūs Tam Kungam, kļūst noderīgs, ja tikai to ieraugam pareizā gaismā.

Dārgais draugs! 73 psalma 27 pantā ir tādi vārdi: „Jo redzi, tie, kas neuzticībā no Tevis atstājas, iet bojā; Tu izdeldē tos, kas no Tevis atkāpjas”(Ps. 73:27). Briesmīgas ir atsalšanas sekas, vai ne tā? Tādēļ neturpini pārbaudīt Dieva pacietību, bet labāk pasteidzies izdarīt visu no tevis atkarīgo, lai tiktu ārā no sava garīgā sastinguma. Atjauno savas attiecības ar savu Debesu Tēvu un turpini iet uz priekšu, pieaugot ticībā un nesot labus augļus. Tev var palīdzēt sekojošais:

1. Izpēti savu dzīvi. Atrodi tajā to, ko tev vajag nožēlot un atnest pie krusta. Atceries tos, pie kuriem vajag aiziet un palūgt piedošanu par sāpēm, ko esi viņiem sagādājis. Nevilcinies viņiem pateikt „piedod”, jo šāda nepieciešamība jau sen ir nobriedusi.

2. Sāc atkal savu laiku pavadīt studējot Dieva Vārdu un iedziļinoties tajā. Tā viņš no jauna kļūs par lukturi dvēselei, kura gaismā tu ieraudzīsi, ko vēl tev vajag izlabot. Nebaidies iet šajā virzienā, tiekot skaidrībā ar savu dzīvi. Noliec malā

tavu neatliekamo darbu plānu, sarunātās tikšanās un paredzētos pasākumus. Atrodi laiku Bībelei un tad visai drīz ieraudzīsi, ka šeit iztērētās stundas sevi attaisnos. Kā pārtikas trūkums mūsu organismu noved pie nespēka un nāves, tā nepietiekama dvēseles barošana ar Dieva Vārdu, noved pie skumjām sekām. Bez Bībeles mēs zaudējam ne vien dzīves gudrību, bet arī pašu vēsti par Kristu. Lasot un studējot to, mēs līdzināmies pravietim Jeremijam, kurš teica: „Cik bieži man atskanēja Tavs Vārds, es to uzņēmu kā barību, un tas man bija par svētlaimību un sirds līk-smību...” (Jer. 15:16).

3. Nenonieciet lūgšanu, sevišķi ja Tas Kungs tevi vedina nošķirties un meklēt komunikāciju ar Viņu. Tas nostiprina, spārno un piedod spēku mūsu iekšējam cilvēkam pārbaudījumos un kārdinājumos, kas mūs ir piemeklējuši. Nevēlēšanās lūgt runā par nenopietnu pieeju dzīves garīgajai pusei. Kad nav lūgšanu, dvēsele kļūst vāja un panīkst. Lūgšanas, kas nav pastāvīgas, centīgas un neatlaidīgas nevar būt veiksmīgas. Tajās pieļaujot slinkumu, attaisnojot ar to, ka nesaņem atbildes, tas grauj mūsu ticību. Ja Dievam prasīto uzreiz nesaņemam, tas vēl neliecina par to, ka Viņš mūs nedzird. Tas, ka Viņš atliek – nav atteikums, bet vien pierādījums tam, ka pagaidām nav vēl pienācis Dieva noliktais laiks, lai tas piepildītos. Tas Kungs zina laikus un termiņus. Viņam ir galamērķis, un Viņš zina, kad redzamā veidā atklās Savu varenību.

4. Iemācies būt Dievā. Atceries Jēzus vārdus: „...Kas Manī paliek un ES viņā, tas nes daudz augļu...” (Jņ. 15:5). Bet tas ir garīgās izglītības process. Iemācies klausīties un paklausīt. Paklausībai ir liela loma staigāšanā ar To Kungu. Bez tās mēs vienkārši nevarēsim Viņam sekot nekrītot un neklūpot. Dievs runā uz mums, un ja tu patiesi esi Viņa bērns, tad esi Viņam paklausīgs.

5. Meklē Dieva pilnību. Nevis vakardienas svētību pilnību, bet šīs dienas pilnību. Ir labi un viegli runāt par pagātnes svētībām, par to, kas sen ir pagājis, bet mums ir vajadzīga Dieva pilnība šodien. Neapmierinies ar formālu, virspusēju kristietību. Būdam apmierināti ar to, kas tev ir,

tu nekad netieksies iepazīt kaut ko lielāku. Garīgajā dzīvē mums ir jāvēlas nepārtraukti virzīties uz priekšu un dzīvot nevis no atmiņām par sen pagājušo, bet ar svētībām, ko piedzīvojam tagad. Kāds labums ir no tā, ka kāds kaut kur piedzīvo lielas lietas ar Dievu, ja ar mani nekas tamlīdzīgs nenotiek! Kāda jēga no dzirdēšanas un lasīšanas par kādas baznīcas vai valsts atmodu, ja tās nav manā draudzē un manā personīgajā sirdī!

6. Katru reizi, kad ievērojam, ka garīgā dzīve aizplūst un iestājas vienaldzība, nekavējoties to apstādinī. Kaut kas ir nostājies starp tevi un Dievu, tādēļ ir nepieciešams steidzīgi aizvākt šo šķērslī, kas traucē tev skatienu turēt pavērstu uz To Kungu. Baidies samierināties ar savu garīgā panīkuma stāvokli un sargies no vārdiem „nav iespējams”. Atceries, ka viss kļūs iespējams, ja pacelsi savu skatu uz Kristu. Ja tavā dzīvē ir kaut kas tāds, ko tu esi izdarījis vai nevari izmainīt, tad tieši ar to arī vajag vērsties pie Dieva, Kurš ir spējīgs paveikt neiespējamo. Atsalis pret Dievu – nebaidies to atzīt. Steidzies pie Debesu Tēva ar savu nožēlu. Nav svarīgi, cik tālu tu no Viņa esi aizgājis. Atceries, ka Viņš tevi gaida un atrodas vienas lūgšanas attālumā.

7. Kristietim ļoti svarīga ir izturība un spēja paciest. Vienmēr un visā – paismos un bēgumos, pacēlumos un kritienos, uzvarās un sakāvēs – centies par to neaizmirst. Daudzi ir pagriezušies atpakaļ tikai tamdēļ, ka nevēlējās ciest un gaidīt. Nesaņemot lūgto vai vēlamo, nesteidzies visam atmest ar roku un krist izmisumā, uzskatot ka viss ir veltīgi. Dievam ir Savs plāns, kas var nesakrist ar tavējo, taču tas vēl neliecina, ka Viņš tevi ir pametis. Esi pacietīgs un turpini meklēt Viņa vaigu. Atnāks stunda, kad tev kļūs skaidra Viņa griba.

8. Nekad neatstāj bez ievērības tavas iekšējās dzīves šķelšanos. Sargies no garīgas vienaldzības, pirmās mīlestības zaudēšanas un dedzības pēc Dieva, zaudējot to draugu vai apstākļu ietekmē! Sargies no visa, kas var nošķirt tevi no Kristus un ieraudzīt sevi atdalītu no Viņa! Patiesam Dieva bērnam nav nekā svarīgāka par pareizu garīgo dzīvi un pastāvīgumu.

Lasot Bībeli un iedziļinoties Israēla vēsturē, atkal un atkal ieraugi to faktu, ka Dievs ne reizi vien karoja pret Savu izredzēto israēliešu tautu. Piemēram, Soģu grāmatā 2:15 ir teikts: „Un visur, kur tie izgāja cīņās, Tā Kunga roka bija pret viņiem uz ļaunu vien... un Viņš tos noveda lielās bēdās”. Šis šķietamais paradokss ir skaidrojams ar to, ka Israēls atkal un atkal pārkāpa noslēgto derību un Dieva baušļus, stipri pieķeroties neīstiem dieviem.

Mūsdienās notiek tas pats. Ja kristiešu sirdis attālinās no Tā Kunga, Viņš sāk ar tiem karot, lai atgrieztu tos atpakaļ pie Sevis. Kaut kas līdzīgs notiek ar katru no mums. Ja tu vai es kļūstam pašpārliecināti un lepni, ja lūgšanas un Dieva Vārda lasīšana mums sāk likties tukša laika tērēšana, Dievs sper soli uz priekšu un ņem iniciatīvu Savās rokās. Un šī Viņa kauja nenotiek uz ļaunu, bet mūsu labumam. Tādā veidā Viņš mums dod izgaršot zaudējuma rūgtumu, atsaluma pret Viņu, garīgās atkāpšanās sāpes. Šādos brīžos mēs esam spējīgi ātrāk saprast Viņa vārdus: „...Griezieties atpakaļ pie Manis no visas savas sirds ar gavēšanu, asarām, nožēlām un sērām! Saplosiet savas sirdis un ne savas drēbes un atgriezieties pie Tā Kunga, sava Dieva! Jo Viņš ir žēlīgs, līdzcie-tīgs un lēnprātīgs, Viņam bezgalīgi laba sirds, un Viņam paliks jūsu žēl jums uzliktā soda dēļ. Kas zina, Viņam varbūt atkal tiešām kļūs jūsu žēl un Viņš parādīs jums vispirms Savas žēlastības svētību...” (Joēla 2:12-14). Nekad neaizmirsīsim, ka Dievs mūs soda nevis Savās dusmās, bet mīlestībā, tādēļ nevajag gaidīt, kad Viņš pieteiks mums karu, bet labāk vērsties pie Viņa cik vien ātri iespējams, lūdzot piedošanu un palīdzību. Mūs mīlot, Debesu Tēvs neatļaus manai un tavai dvēselei ilgi atrasties bēdīgā stāvoklī.

Pieaugot garīgajā dzīvē, arvien vairāk pārliecinies par to, ka pats galvenais, kas mums ir vajadzīgs – tas ir Dievs. Tuvoties Viņam – nozīmē pieaugt mīlestībā pret Viņu un Viņu iepazīt, lai reiz kopā ar psalmu dziedātāju izsauktos: „Bet pie Tevis es palieku vienumēr, Tu mani turi pie manas labās rokas, Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot mani uzņemsi godībā. Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes! Jebšu man arī pamirtu

miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi!” (Ps. 73:23-26).

Dārgie draugi, mums ir jātiecas uz augšu. Un ne tādēļ, ka esam kas īpašs, bet tādēļ, ka Dievs mūs ir aicinājis svētumam, Savā brīnišķīgajā gaismā. Tad nu bīsimies mierīgi noskatīties uz to, ka garīgi nepieaugam. Pamanot apstāšanos savā virzībā uz priekšu, nevilcināsimies, cerībā ka stāvoklis ar laiku pats kaut kā uzlabosies. Neatlieciet uz rītu to, ko ir jāizdara tieši šodien. Dieva laiks – ir nevis vēlāk, bet **tagad**. Sajūtot pamudinājumu uz lūgšanu un grēknožēlu Dieva priekšā, nevilcinieties, jo šis brīdis un šī vēlēšanās pāries, bet jūs tā arī neizdarīsiet to, kas šobrīd priekš jums ir pats svarīgākais. Atcerieties Tā Kunga vārdus: „Piesauc Mani, tad Es tevi uzklausīšu un tev atklāšu lielas un brīnišķas lietas, kas tev nebija zināmas” (Jer. 33:3). Ieklausieties tajos, jo tagad tie skan ne kādam citam, bet tieši **jums**.

7. Nodaļa

Kad debesis klusē

Sakiet, draugi, vai jums ir kādreiz gadījies redzēt kā zīdāinis „sarunājas” ar savu mammu? Kad viņa ir līdzās un runā viņam maigus vārdus, viņš smaida, gulgo, priekā un apmierinājumā vicina kājiņas, stiepj viņai pretī savas rociņas, un smieklīgi kustina lūpiņas, itkā gribētu ko pateikt. Bet ja mamma ilgi nav, mazulis sāk kļūt nemierīgs, šņukst, tā itkā ar to vēlētos viņu pasaukt, bet, kad viņa nenāk, no sākuma bikli, bet tad arvien skaļāk un skaļāk sāk raudāt.

Līdzīgi uzvedas arī mūsu dvēsele, kurā visa Visuma Radītājs reiz iedvesa Savu Garu, dodot viņai dzīvību. Ja viņa ilgu laiku nedzird tai tik vēlamo Radītāja balsi, tad sāk nīkuļot, vaidēt, mocīties un, beigu beigās, rūgti raudāt. Pie tam mēs ne vienmēr esam spējīgi novērtēt savu stāvokli un, mokoties, nodarbinām sevi ar vienu jautājumu: „Kā man pietrūkst? Kas ar mani notiek? Kā izmainīt šo stāvokli, kas mani tā nomoka?”. Šāds stāvoklis mēdz būt cilvēkiem, kad viņi lūdz, gribēdami uzziņāt Dieva gribu, vai gaida atbildi no Tā Kunga par vienu vai kādu citu viņiem aktuālu jautājumu, bet debesis, it kā slēgtas viņiem, klusē. Iemeslu tam ir ļoti daudz, tādēļ pamēģināsim tikt skaidrībā kaut par dažiem no tiem.

Galvenais un visizplatītākais iemesls šādam stāvoklim ir, ka Dieva bērns nespēj uztvert Debesu Tēva balsi. Dvēseļu aprūpes sarunās daži ticīgie, baidīdamies saņemt padomu, kas viņiem var izrādīties neizpildāms, apjukumā jautā: „Ko nozīmē dzirdēt Tā Kunga balsi un kādā veidā tas notiek?”. Šāda neinformētība parasti ir saistīta ar gados un desmitgadēs izveidojušos nepareizu pieeju šim jautājumam, kā arī ar jēdzieniem, ko nosaka tā vai cita kristīgā konfesija, – no pārmērīgas aizraušanās ar visāda veida vadībām, līdz pilnīgai tādas iespējas noliegšanai. Kad cilvēks nāk pie Dieva, tas notiek augstākā mērā vienkāršā ceļā – dzirdot un ticot Dieva Vārdam, kas ierakstīts Bībeles lappusēs, bet tad, kad viņš sāk To Kungu iepazīt visā Viņa dziļumā, tad saprot,

ka sadzirdēt Viņa balsi kaut kādā konkrētā situācijā, mēdz būt visai sarežģīti.

Nekad neaizmirsīšu dažu lasītāju reakciju, pēc tam, kad iznāca grāmata „Meklējumu ceļā”, kur es aprakstīju dažus gadījumus, kad ar miesīgām ausīm dzirdēju Dieva balsi. Viens no lasītājiem, no simtiem kilometru liela attāluma, atbrauca, lai personīgi aprunātos, citi zvanīja pa telefonu vai rakstīja, trešie satiekoties sašutuši teica: „Kā Jūs izlēmāt pastāstīt par to, ka itkā dzirdējāt skaidru Tā Kunga balsi, Kurš Jums kaut ko teica?! Kādēļ Jūs esat pārliecināta, ka tas patiešām bija Dievs? Mums, piemēram, tas liekās ļoti aizdomīgi. No kurienes Jums tāda vadība? Kas Jūs – Ābrahams vai, ar kuru kādreiz runāja Dievs?! Par ko jūs sevi uzskatāt? Tā taču ir tīrā zaimošana – kaut ko tādu apgalvot! Taču, Jūs var saprast. Jo Jūs taču esat no Vasarsvētku draudzes, kuriem šāda maldīšanās ir ļoti raksturīga...”.

Tiesa, atradās arī citi ticīgie, kuri satiekoties sajūsmināti izsaucās: „Slava Tam Kungam, ka Viņš deva tev vīrišķību vienkārši un patiesi izstāstīt to, ko tu piedzīvoji! Tas ir tik līdzīgi tam, ko kādreiz ne reizi vien dzirdēju arī es. Debesu Tēvs vairākas reizes tādā pat veidā vērsās pie manis ar balsi, ko es uztvēru ar ausīm, brīdinot par gaidāmām briesmām. Es jau tikai tādēļ izglābos no nāves, ka toreiz ņēmu vērā Viņa brīdinājumu!”.

Interesanti, ka tādas lietas stāstīja ne Vasarsvētku vai harizmātisko draudžu pārstāvji, kuri, patiesi, mēdz pārlietu aizrauties ar vadību no augšienes, bet baptistu, luterāņu, metodistu un citu kristīgo baznīcu, kur pret tādām parādībām izturas ar piesardzību vai vispār noliedz. Uz manu jautājumu vai viņi par saviem pārdzīvojumiem ir stāstījuši citiem, viņi parasti nedaudz izbijušies atbildēja: „Nē, ko tu, protams ka nē! Pie mums ko tādu neatzīst, pareizāk būtu teikt, pat nepieļauj. No katedras māca, ka laiks, kad cilvēki tika Dieva balss vadīti, ir sen pagājis, – beidzoties pirmapustuliskās baznīcas laikam, un ka tagad Tas Kungs pie cilvēkiem vērsas tikai no Svēto Rakstu lappusēm. Bet viss pārējais – ir aizdomīgs un nav uzticības

cienīgs. Tādēļ es daudzus gadus klusēju par piedzīvoto, kaut man nav ne mazāko šaubu, ka ar mani runāja tieši Dievs”.

Vai jums ir pazīstami šādi izteikumi, draugi? Gandrīz nešaubos, ka jā. Jautājums par Dieva balss dzirdēšanu ir tikpat neviennozīmīgs un pastāvīgi diskutējams, kā, piemēram, dilemma attiecībā uz pazīmēm, kas liecina par Svētā Gara klātbūtni cilvēkā un Viņa izpausmēm kristietības praktiskajā dzīvē. Gan vienā, gan otrā gadījumā, kā tas, diemžēl, bieži mēdz būt, ticīgie krīt te vienā, te otrā galējībā.

Pieskaroties tieši Dieva balss tēmai, vieni ticīgie uzskata, ka nav iespējams dzirdēt Dievu, jo mēs esam pārāk grēcīgi, lai Viņš vērstos pie mums personīgi. Citi, savukārt, tieši otrādi, tikai par to vien runā. No viņu lūpām, burtiski neatkāpjās vārdi: „Dievs man teica... Dievs deva man saprast... Dievs man to parādīja sapnī, redzējumā, īpašas apskaidrības veidā..” un tā tālāk. Pat tur, kur, liekā, pietiktu, ja izmantotu mums Dieva doto veselo saprātu, šie cilvēki gaida pārdabiskas atklāsmes. Pēdējo vidū ir arī tie, kuri aiziet pārāk tālu, apgalvojot, ka komunicē ar Dievu, kad to grib, itkā tas būtu atkarīgs tikai no viņu vēlēšanās, nevis no Viņa augstākās gribas. Brīžiem ir jābrīnās par to familiaritāti un sava veida atraisītību, ar kādu daži kristieši ir pieraduši tuvojoties Tam Kungam. Pārlietu liela aizraušanās ar balsīm, cilvēkus padara no tām atkarīgus, atņemot skaidru un patstāvīgu domāšanu. Rodas iespaids, ka šādas galējības īpaši raksturīgas ir pēdējo laiku kristiešiem.

Šajā sakarā rodas jautājums, vai pieejā šim jautājumam ir kāds „zelta vidusceļš”? Jo, esot Dieva bērniem, mums patiesi ir nepieciešama kontaktēšanās ar Debesu Tēvu. Vai gan neizskatītos dīvainas tādas tēva un viņa bērna attiecības, kur bērns tikai runā un runā, stāsta savas problēmas, raizes un pārdzīvojumus, bet atbildē nedzird ne vārda? Vai, ja tētis redz, ka viņa dēlam vai meitai draud briesmas, bet tomēr klusē?

Sprīžot cilvēcīgi, tas ir neiedomājami, vai vismaz ciet-sirdīgi. Bet mūsu Debesu Tēvs, katru dienu izrādot mums uzmanību, taču ir mīlošs un žēlastības pilns! Dvēsele, kas

piedzimusi no augšienes, raud, ja tai nav komunikācijas ar To, Kurš viņu ir radījis. Ticīgo cilvēku, kuri vērsas pēc dvēseļu aprūpes palīdzības, sāpju un rūgtu nopūtu pilnie stāsti, kuriem nav personīgu kontaktu ar savu Glābēju, daiļrunīgi izteic to, cik svarīgs un aktuāls garīgajā dzīvē un dvēseļu aprūpes praksē ir šis jautājums.

No debesu augstumiem nākošā Dieva balss vienos izsauc prieku un sajūsmu, bet citos, – milzīgu bijību, bet trešajiem – paniskas bailes. Par pēdējās reakcijas piemēru var kļūt israēliešu tautas uzvedība, kas, baidīdamās no tiešas komunikācijas ar To Kungu, lūdza Mozu runāt ar Viņu divatā, bet pēc tam dzirdēto pateikt viņiem. 2.Mozus grāmatā 20:19 lasām: „Un ļaudis sacīja Mozum: „Runā tu uz mums, mēs tev klausīsim, bet lai Dievs nerunā uz mums, citādi mēs mirsim”.

Pārsteidzoši, ka kopš tā laika ir pagājuši gadsimti, bet cilvēki nav mainījušies. Un tagad tie, kuri sevi sauc par Dieva tautu, uzskata par labāku nevis klausīt Pašu Dievu, bet Viņa kalpotājus. Kristieši mīl labas svētrunas un aizraujošas liecības, bet netiecas uz to, lai ar viņiem runātu Pats Dievs. Kādēļ mēs baidāmies Viņu izdzirdēt? Vai ne tādēļ, ka zinām, ka tādā gadījumā mums būs jāpieņem lēmums – vai paklausīt, vai nepaklausīt tam, ko Viņš mums saka. Kalpotāja balss nekādus pienākumus neuzliek, bet Dieva balss pavēl. Un tad neatliek nekas cits, kā – vai nu izpildīt, vai pretoties.

Senos laikos Dieva vīri dzirdēja skaidru Tā Kunga balsi, saprata Viņu un izpildīja visu, kas tika pavēlēts, nešauboties par to, ka ar viņiem ir runājis Pats Dievs. Vēl pirms plūdiem Noa sadzirdēja balsi no debesīm, kas pavēlēja būvēt šķirstu, kurā izglābās viņš un viņa ģimene. Pie Mozus, ar dzirdamu balsi, pirmo reizi Dievs vērsās no degošā ērkšķu krūma un pēc tam vēl vairākkārtīgi visas viņa kalpošanas laikā. Jozua vadīja israēliešu tautu Dieva balss virzīts. Cietējs Ījabs arī varēja dzirdēt Visuma Radītāja balsi, kas bija vērsta uz viņu. Ābrahamam ar balsi tika pavēlēts iziet no viņa senču zemes un virzīties nezināmajā, pakļaujoties Visuaugstā gribai, Kuram priekš viņa bija Sava plāns.

Bez visa šī, Bībelē ir daudz citu piemēru, kad Dieva bērni dzirdēja Tā Kunga balsi. Sākot ar Samuēlu, kuru Dievs trīs reizes sauca vārdā, arī vēlāk dzīvojošie pravieši ar savām miesīgajām ausīm uzņēma vārdus, kas atnāca pie viņiem no debesīm, un nodeva tos tālāk cilvēkiem. Ēlija, Jesaja, Ecēhiēls, Jeremija, Daniēls, Amoss un citi Vecās Derības Dieva sūtņi, kā arī mums zināmie Jaunās Derības apustuļi un Kristus mācekļi, kuri dzirdēja Tā Kunga balsi un Tam paklausīja, ir spilgts apstiprinājums tam, ka Dievs var un grib Sevi atklāt Saviem bērniem. Un Viņš sagaida no viņiem nekavējošu bezierunu pakļaušanos.

Lai paskaidrotu šo domu paņemsim, piemēram, vienu cilvēku no Apustuļu darbu grāmatas, kura vārds Filips. Tā Kunga balss viņam atskanēja varenās garīgās atmodas laikā Jeruzālemē, kas sākās pēc vasarsvētku dienas, pašā tās karstumā, un par ko Svētie Raksti saka tā: „Tā Kunga eņģelis sacīja Filipam: „Celies un ej uz dienvidus pusi pa ceļu, kas no Jeruzālemes ved uz Gazu; tas ir tuksneša ceļš.” Un cēlies viņš gāja. Un, lūk, kāds etiopietis, etiopu ķēniņienes Kandakes dižciltīgs galminieks, kas pārzināja visas viņas mantnīcas, bija nācis uz Jeruzālemi Dievu pielūgt” (Ap.d. 8:26-27).

Nav šaubu par to, ka tajās dienās Jeruzālemē notika daudz dievkalpojumu, kuros cilvēki nožēloja grēkus, slavēja Dievu un pateicās Viņam par notikušo. Un, lūk, šajā burzmā un aizņemtībā Dievs atnāk pie Filipa un saka, lai viņš iet uz ceļu, kas atrodas sausā un tuksnešainā vietā. Zīmīgi, ka šis Tā Kunga kalps neuzdod nekādus precizējošus jautājumus, nešaubās vai dzirdējis tieši Dieva balsi, bet tūlīt pamet savu atrašanās vietu notikumu vidū un iet viņam norādītajā virzienā, neprātojot – kādēļ gan viņam tur vajadzētu būt.

Nonākot uz ceļa, kas ved uz Gazu, viņš redz einuhu, Etiopijas ķēniņienes Kandakes galminieku, kurš sēdēdams ratos, lasa pravieša Jesajas grāmatu. Dieva Gars pavēl Filipam pieiet viņam klāt un uzsākt sarunu, ko viņš uzreiz arī izpilda. Viņu nemulsina ne izskats, ne dižciltība, ne satiktā ceļnieka stāvoklis. Viņš, kā iepriekš, neuzdod jautājumus, bet ar pilnu pārliecību, ka tiek Dieva balss vadīts, tuvojas

ratiem, dzird uzaicinājumu, un tajos iekāpis, jautā: „Vai tu arī saproti, ko tu lasi?“. Tā viņu starpā izveidojas saruna. Gala rezultātā Filips pieved etiopieti Kristum, tad apstājas pie kāda ūdens un viņu pagremdē. Maz ticams, ka tas viss varētu notikt, ja viņš nebūtu sadzirdējis balsi, kas pie viņa atnāca no debesīm.

Lasot par līdziīgiem Dieva vīriem, var teikt, ka tie laiki ir sen pagājuši, un tagad Dievs vairs tā nerunā, jo ir devis mums Bībeli, kurā ir uzrakstīts viss nepieciešamais. Protams, nav nekādu šaubu, ka Svētie Raksti mums ir galvenais un neapstrīdams Dieva patiesības rupors. Tas Kungs patiesi tagad visbiežāk runā tieši caur Savu Svēto Vārdu – Bībeli. Tā ir bijusi un paliek galvenais Dieva pamācību, norādījumu un pamudinājumu avots, tas ir – no viņas lappusēm uz mums vērstā Tā Kunga balss. Ne velti, taču, Jāņa evaņģēlijs sākas ar vārdiem: „Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs” (Jņ. 1:1). Taču, arī mūsu dienās ir gadījumi, kad Debesu Tēvs pie Saviem īsteniem, uzticamiem un meklējošiem bērniem vēršas īpašā un reizēm pat visai negaidītā veidā priekš viņiem, kam kā apstiprinājums var kalpot šis traģiskais notikums.

Vairākus gadus atpakaļ Baltijas jūrā notika katastrofa. Kārtējā reisa laikā milzīga prāmja aizmugurējā lūka nezināmu iemeslu dēļ atvērās, un ūdens, ieplūdis tilpnē, veda pie ātras kuģa grimšanas. Šī nelaime notika dziļā naktī, kad visi, izņemot kuģa apkalpi, saldi gulēja. Pasažieru vidū atradās viens dziļi ticīgs jauneklis, kurš arī mierīgi gulēja savā kajītē. Pēkšņi viņu pamodināja kāds viegls pieskāriens. Satrūcies, viņš atvēra acis, bet nevienu neredzot izdzirda skaidru balsi: „Kuģis grimst jūras dzelmē. Skrien uz klāju, meties jūrā un peldi prom no tā, cik tālu vien vari, citādi iesi bojā”.

Varat iedomāties tādu situāciju, draugi? Kas būtu, ja kas tāds būtu noticis ar jums? Nakts vidū jūs pamodina balss un dod tādu norādījumu. Laika pārdomām nav. Atmiņā nenāk neviens Svēto Rakstu vārds. Vai jūs būtu paklausījis šai balsij, vai turpinātu gulēt gultā, domājot par to,

ko gan tas varētu nozīmēt? Diemžēl, tieši tā viss arī izskatītos, ja jūs nekad iepriekš nebūtu dzirdējuši Dieva balsi.

Par laimi, jaunais kristietis jau bija ar to pazīstams, tādēļ nekavējoties izpildīja to, kas viņam tika pavēlēts. Izskrējis uz klāja un pārlecis pāri bortam, viņš ieraudzīja, ka kuģis jau līdz pusei ir iegrimis ūdenī. No visa sava spēka jaunietis peldēja prom no kuģa, cenšoties tikt cik iespējams tālu. Vēlāk noskaidrojās, ka tieši tas izglāba viņam dzīvību, jo, kuģis, kas bija uztvēris „SOS” signālu un steidzies palīgā, viņu vienu no pirmajiem izvilka ārā no aukstā ūdens. Lielu daļu citu peldētāju, kuri bija metušies pāri bortam pēc viņa, ūdens virpulis, kas izveidojās pēc kuģa pazušanas zem ūdens, ievilka tos jūras dzelmē.

Ir jāatzīst, ka ar skaidri sadzirdamu balsi, ko uztver cilvēka auss, kā tas bija ar Mozu, Ābrahamu, Samuēlu, Filipu un tikko pieminēto jaunekli, Dievs, patiešām, runā visai reti. Parasti mēdz būt tā, ka Viņa balsi var noturēt par kaut ko citu, un mēs uzdodam sev jautājumu, vai tas tiešām bija Dievs? Tomēr, Tam Kungam ir daudz veidu, kā ar mums komunicēt, tādā veidā atklājot Savu gribu. Piemēram, Viņš var ar mums runāt caur spiedīgiem apstākļiem, dažāda veida grūtībām, līdzīgi kā bija ar pravieti Jesaju, kurš to izteica ar šādiem vārdiem: „Jo tā Tas Kungs man sacīja, kad Viņa roka mani vadīja un Viņš man lika nestaigāt šās tautas ceļus...” (Jes. 8:11).

Viens ticīgs brālis, kura sieva pēkšņi nomira, dvēseles aprūpes sarunā ar asarām acīs stāstīja: „Ir rūgti atzīt, bet es viņu novērtēju tikai tad, kad viņa no manis aizgāja uz visiem laikiem. Cik bieži es biju netaisns, rupjš un pat nežēlīgs, apejoties ar viņu kā ar savu īpašumu. Visas viņas rūpes un aprūpi, es pieņēmu kā pašu par sevi saprotamu un pienākošu. Viņas dvēseles vajadzībām un problēmām man nekad nebija laika. Ar iekšējo balsi, kas skanēja manā dvēselē, Tas Kungs ne reizi vien mani atmaskoja par nepareizu attieksmi pret viņu, bet es neko tajā neizmainīju. No Bībeles es atcerējos vien tos pantus, kas runāja par sievas paklausību, un mājās par galveno uzskatīju tikai sevi. Tagad, pēc 27 kopdzīves gadiem, kad viņa nomira, es beidzot

sapratu, kādu dārgumu esmu zaudējis. Kādreiz es viņu pazemoju, uzskatot par dumju un aprobežotu, bet tagad – nesaprātīgs, bezpalīdzīgs un saprast nespējīgs jūtos es pats. Izrādās, visa mūsu ģimenes dzīvē griezās ap viņu, nevis ap mani, kā es to biju iedomājies. Bet kādēļ tikai šie smagie apstākļi varēja atvērt manas garīgās acis?! Kur tās man bija iepriekš, kad viņa vēl bija dzīva?! Jā... Tas Kungs ir taisnīgs. Es biju kurls pret savas sirdsapziņas balsi, tādēļ Viņam nācās uz mani runāt caur sērām. Tagad es sevi nosodu par cietsirdību, tikai šī novēlotā nožēla man nedod atvieglojumu”.

Zieds, koks, Dieva kalps arī var mums izteikt to, ko mums vēlās pateikt Dievs. Kāda vecāka, ticīga sieviete, apbedījot vīru, krita tādā izmisumā, ka brīžiem domāja pat par pašnāvību. Viņa nevarēja saprast savu draudzeni, kura bija pirms dažiem gadiem kļuvusi atraitne, bet turpināja dzīvot pilnvērtīgu dzīvi, paliekot dedzīga kristiete, kura deg savam Kungam. Nelaimīgā ilgi sauca uz Dievu, lūdzot atklāt, kādēļ Viņš ir tā izturējies pret viņu, bet debesis klusēja. Viņai likās, ka Debesu Tēvs ir no viņas novērsies.

Vienā tādā dienā, kad sieviete īpaši asi izjuta savu vientulību, viņai nez kādēļ, pēkšņi radās vēlme aiziet uz mājas tuvumā esošo mežu. Ieejot tajā viņa izbrīnā apstājās. Tieši viņai priekšā zemē gulēja koks, ko iepriekšējā naktī stiprs vējš bija nogāzis. Ielauzts zināmā augstumā no zemes, tas izskatījās kroplīgi un nožēlojami. Tam apkārt bija citi koki, kuriem vētra neko nebija nodarījusi. Būdami tādos pat apstākļos kā nolauztais, tie, tomēr varēja pastāvēt.

Noliecoties pie lūzuma vietas, kristiete pamanīja, ka tieši tajā vietā koksne bija sapuvusi. Šajā mirklī viņa uzplaiksnīja doma: „Lūk, tā izskaties arī tu. Tavs galvenais balsts dzīvē bija vīrs, nevis Dievs. Tu paļāvies uz cilvēku, un tas kļuva par tārpu grauzumu tavā ticības stumbrā. Tieši šajā vājajā vietā tevi salauza dzīves vētra. Tava ticības māsa, kura tevī izsauca izbrīnu, savas saknes izplēta mūžīgos pamatos, kas ir Tas Kungs, tādēļ dzīves viesulis nevarēja viņai kaitēt”. Tā vētras nolauztais koks kļuva par

Dieva balsi šai raudošai dvēselei, lejot gaismu uz viņas garīgo stāvokli, kam iemesls bija pārdzīvotās bēdas.

Mēdz būt gadījumi, ka Tas Kungs lieto kādu kristieti kā Savu trauku, lai kādai citai dvēselei norādītu ceļu uz grēknožēlu, šķīstīšanos un glābšanu. Tas notiek tad, kad Svētā Gara mudināts, ticīgais, vērsīsies pie kāda ar jautājumu par ticību Dievam, dzīves jēgu vai vienkārši ar īsu savu liecību. Pie kam, runātājs pats var neapzināties, ka tiek Dieva balss virzīts, taču sekojošie augļi paši norāda uz Avotu. Kaut kas līdzīgs ir aprakstīts Apustuļu darbos, kad Pēteris un Kornēlijs satikās pateicoties Svētā Gara vadībai (skat. Ap.d. 10:19-48).

Bieži Dievs cilvēka dvēseli aizsniedz caur sirdsapziņu, apstādinot, atmaskojot un pārliecinot. Un ja viņš tajā ieklausās, tad dod Tam Kungam iespēju audzināt, mainīt un labot to, kas Viņam tajā cilvēkā ir nepatīkams. Sirdsapziņa ir līdzīga luksofora sarkanajam signālam, kas iedegās tajā brīdī, kad dvēsele tiek kārdināta, vai mūsu dzīvē kaut kas nav kārtībā.

Bet visbiežāk uz Savu bērnu sirdīm Dievs runā ar noteiktiem Svēto Rakstu pantiem un Rakstu vietām konkrētās mūsu dzīves situācijās, padarot tos tik dzīvus un iedarbīgus, ka dvēsele bez jebkādam šaubām to pieņem par atbildi no debesīm. Pie kādas patiesas kristietes, kura vēlējās piepildīt Dieva gribu it visā, atnāca ciemos viņas ticības māsa. Šī apmeklētāja jau daudzus gadus bija pārliecināta, ka visdrīzākā laikā Dievs izvedīs Savu Izredzēto tautu noteiktā zemes vietā, lai izglābtu viņus no gaidāmām bēdām. „Tieši no turienes, – viņa pārliecināja savu sarunu biedreni, – notiks baznīcas paraušana, tādēļ lūdz Dievam skaidrību, tieši uz kuriem tev ir jāpārceļas”.

Par nožēlu, šajos pēdējos laikos, šāda veida maldīšanās ir sastopamas arvien vairāk un biežāk. Dažādu atklāsmju vadīti, kristieši pārceļas no pilsētas uz pilsētu, no valsts uz valsti, vai gadiem ilgi dzīvo kaut kādu personīgi saņemto atklāsmju piepildījuma gaidīšanā, pilnīgi aizmirstot Jēzus brīdinošos vārdus: „Ja tad kas jums sacīs: redzi, šē ir Kristus vai tur, – tad neticiet. Jo uzstāsies viltus kristi

un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja iespējams, arī izredzētos. Redzi, Es jums to esmu teicis jau iepriekš. Tāpēc, kad tie jums sacīs: redzi, Viņš ir tuksnesī, – tad neizeita ārā; redzi, Viņš ir kambaros, – tad neticiet. Jo, kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana” (Mt. 24:23-27).

Uzklausījusi savu ticības māsu, kristiete ļoti satraucās, skumstot par to, ka viņai nav tādu atklāsmju, bet citi ticīgie tiek Dieva balss vadīti. Lūgšanā viņa lūdza Debesu Tēvu arī viņai atbildēt tā, kā Viņš vēlas. Nākamajā rītā, kad viņa atvēra Bībeli, viņas skatiens pievērsās vārdiem, ko Dievs caur pravieti Jesaju saka: „Jo tā saka Dievs Tas Kungs, Israēla Svētais: „Atgriežoties un paliekot mierā, jūs taptu izglābti, mierā un pašāvēībā jūs atrastu spēku, bet jūs negribat!” Jūs sakāt: „Nē! Mēs tad jau drīzāk dosimies projām ar zirgiem!” Nu tad skrieniet arī! „Ar ātrieiem zirgiem mēs jāsīm!” Nu tad jūsu vajātāji arī lai būtu tādi ātrskrējēji! Tūkstotis jūsējo bēgs no viena vienīga vīra kara sauciena, un no piecu vīru kara sauciena jūs bēgsit visi, kamēr jūs paliksiet pāri tikai kā ceļa stabs kalna galā un kā karogs pakalnā. Tādēļ Tas Kungs gaida, lai jums parādītu žēlastību, tādēļ Viņš pošas, lai jums būtu žēlīgs, jo Tas Kungs ir taisnīgas tiesas Dievs; svētīgs, kas ļauj uz Viņu” (Jes. 30:15-18). Lūk tā, lietojot konkrētus Svēto Rakstu pantus, Tas Kungs vienkārši un skaidri atbildēja Savai meklējošai meitai.

Jāņa evaņģēlijā ir Jēzus vārdi, ko zina katrs ticīgais, un kas mums ir ne tikai salīdzinājums, bet arī garīgs piemērs, kam savā kristīgajā dzīvē mums ir jāseko: „Patiesi, patiesi Es jums saku: kas neiet pa durvīm avju kūtī, bet citur kāpj iekšā, ir zaglis un laupītājs. Bet, kas ieiet pa durvīm, ir avju gans. Viņam durvju sargs atver, un avis klausā viņa balsij, un viņš savas avis sauc vārdā un izved tās ārā. Kad viņš visas savas avis izlaidīs ārā, viņš pats iet tām pa priekšu, un avis viņam seko, jo tās pazīst viņa balsi. Svešam turpretim tās neseķos, bet bēgs no tā, jo viņas nepazīst svešinieku balsi” (Jņ. 10:1-5).

Viens Dieva vīrs, Israēlā apmeklējot Bētlemi, tur satika divus ganus, kuri dažādās vietās ganīja savas aitas, bet nakts pavadīja kopā ar saviem ganāmpulkiem vienā un tajā pašā alā. Agrā rīta stundā viņš novēroja kā abi izgāja no savas paltvēruma vietas un viens no viņiem, paejot prom kādu gabaliņu, pasauca savas avis tikai vienu reizi. Atsaucoties uz viņa balsi, visas avis, kas viņam piederēja, uzreiz pacēla savas galvas un devās pie gana, tajā pat laikā pārējās nepievērsa tam nekādu uzmanību.

Šo ainu vērojošais kalpotājs bija ļoti aizkustināts no tā, ka redzētais precīzi apstiprināja viņu uzvedību tam, kā par to reiz runāja Jēzus, un pieejot pie gana, palūdza viņam iespēju izdarīt nelielu eksperimentu ar dzīvniekiem. Iegājis alā viņš uzgērba sev gana apmetni, kura smaržu avis labi zināja, un piegāja pie tām. No sākuma aitas uztvēra viņu kā savu ganu un gāja tam līdz, bet, kad viņš ierunājās, tās apstājās kā iemietas, bet tad metās katra uz savu pusi.

Piemērs ar avīm, ko Jēzus stāstīja, miniatūrā ir Dieva bērnu attiecības ar savu Debesu Tēvu. Ja šīs rindas lasi iedziļinoties, tad neviļus pamani tajās trīs galvenos, svarīgos punktus.

Pirmkārt, katra avs ir spējīga **pati** dzirdēt sava Gana balsi. Šeit nav ne runas par kaut kādiem **starpniekiem**, ko, diemžēl, nevar teikt par mums, kristiešiem. Dzīvē satiec daudzus ticīgos, kuri Dieva balss dzirdēšanu saprot tikai pravietojumu, redzējumu un dažādu citu atklāsmju veidā, kas visbiežāk pie viņiem nonāk no citu mutēm. Bet Jēzus par to runāja savādāk: „Manas avis dzird Manu balsi”, un tas nozīmē, ka katrs paties Dieva bērns var un viņam ir jādzird Debesu Mentora balsi, līdzīgi kā tas notiek starp dēlu vai meitu un viņu tēvu. Cilvēciskā starpniecība var mūs aizvest tālu prom.

Otrkārt, avs ir spējīga ne tikai dzirdēt, bet arī atpazīt sava gana balsi, atšķirot to no visām citām balsīm, ko, par nožēlu, nevar teikt par kristiešiem. Daudzi no viņiem nav spējīgi atšķirt Svētā Gara balsi no daudzām citām balsīm, kas skan viņu ausīs, prātā, sirdī un domās. Viņiem ir nosliece visu pieņemt par patiesību.

Treškārt, sapratusi, ka dzird sev svešu balsi, avs bēg prom no tā, kurš tai kaut ko saka. Bet mums mēdz būt kādreiz gluži otrādi. Mēs ne tikai nebēgam prom no svešas balss, bet ar ziņkārību tajā ieklausāmies. Tieši šo cilvēku vajību meistarīgi izmanto sekta, kultū un viltus mācības, ievilinot cilvēkus savos bīstamajos labirintos. Līdzīgi darbojas arī daudzskaitlīgie viltus pravieši, kuru skaits mūsdienās ir neaptverami pieaudzis.

Izmantojot dažādus ceļus, svešā balss runā tā, ka Dieva bērns to pat nepamana. Piemēram, tā var runāt caur mūsu miesu, pieprasot sev to vai ko citu. Tā izpaužas kliegšanā, dūsmās, īgnumā, sava labuma meklēšanā un vēl daudzus dažādos veidos.

Svešā balss var ierunāties caur mūsu lepno, atzinību gaidošo, augstprātīgo „ES”. Kāds atbraucis evaņģēlists, aicinot cilvēkus uz savu kalpošanu teltī, apgalvoja, ka katrs, kurš tajā piedalīsies, saņems dziedināšanu no visām savām slimībām. Liekas, tāda priekšlaicīga solīšana nav jau tik liels grēks kā slepkavība, zagšana un laulības pārkāpšana (ko, starp citu, viņš vēlāk izdarīja). Nē, šis cilvēks centās paveikt kaut ko labu. Simtiem ziņkārīgo tajā vakarā atnāca uz dievkalpojumu, bet neviens no tiem netika dziedināts. Tādā veidā noskaidrojās, ka balss, kas aicināja cilvēkus kļūt par „Dieva brīnumu” lieciniekiem, bija sveša, bet nesaprātīgās „avis” to pieņēma par sava gana balsi un gāja tam līdz.

Svešā balss var pie mums atnākt „gaismas eņģeļa” veidā. Pie kam sātans iedvēš lietas, kas nāk tieši no elles, bet mēs to pieņemam kā garīgo vadību un atklāsmi no augšienes. Piemēram, viens ticīgs brālis, kurš ilgu gadu uzdevās par Dieva svaidīto, kurš aicināts īpaši kalpošanai, lai palīdzētu cilvēkiem, katrā izdevīgā brīdī mīlēja atkārtot, ka, aizbraucot uz to vai citu vietu Labās Vēsts sludināšanai, pastāvīgi dzirdot balsi, kas viņu vada. Uz jautājumu, ko tad šī balss viņam saka, viņš vienmēr atbildēja: „Tas Kungs man paskaidro visu, lai ko es Viņam neprasītu, viņš mani vada turp, kur mani gaida. Liek pagriezties uz to vai citu ielu, ja es braucu nepareizi. Braukšanas laikā mašīnā ar

mani sarunājas. Iesaka, ko kuram teikt, kā katrā konkrētā gadījumā rīkoties, un ko tajā vai citā situācijā darīt”.

Ir jāteic, ka tāda vadība no „augšienes” vienus sajūmināja un aizkustināja, bet citus darīja uzmanīgus (kā vēlāk noskaidrojās, ne velti). Viss beidzās ar to, ka kārtējo reizi šī balss viņam pateica, lai viņš pamet savu ģimeni un stājas intīmās attiecībās ar sievieti, kura caur viņa kalpošanu kļuva ticīga, un itkā no viņa piedzimšanas dienas ir bijusi Paša Dieva paredzēta viņam kā sieva. Būdamis pārliecināts par savas vadības patiesumu, šis cilvēks tā arī rīkojās. Gala rezultātā tāda grēcīga kopdzīve abiem kļuva par īstu traģēdiju. Šajā sakarā atmiņā neviļus nāk vārdi, ko reiz Jēzus teica par viltus praviešiem: „No viņu augļiem jūs tos būs pazīt. Vai gan var lasīt vīnogas no ērkšķiem vai vīģes no dadžiem?” (Mt. 7:16).

Nedrīkst aizmirst, ka Dieva balss parasti skan klusi un maigi kā padoms, piedāvājums vai pamācība, un vien retu reizi – valdonīgi, kā pavēle, – kad draud briesmas, vai ja uz līdzenas vietas ir jāpieņem kāds svarīgs lēmums dzīvē. Svešā balss ir rupja, uzstājīga, prasīga un visbiežāk izsakās pavēles formā: „aizej”, „izdari”, „paņem”, „atnes”, „piezvani” un tamlīdzīgi.

Dievs ir pastāvības, miera un kārtības Dievs. Viņš nevar mainīt Savu gribu, – vienu dienu no mums pieprasot vienu, bet citu dienu ko citu. Piemēram, ja tu pārcelies uz kādu pilsētu vai valsti, uzskatot ka tādā veidā tu dari Dieva prātu, bet pēc neilga laika atgriezies atpakaļ, vai rūgti nožēlo to ko esi izdarījis, tad tevi vada, visdrīzāk, vai nu tavas cilvēciskās iegribas, vai nu svešs gars, jo Dievs Savus plānus nemaina. Ja pat mūs Dieva Vārds māca: „Lai jūsu vārdi ir „jā, jā”, „nē, nē”; bet kas pāri tam, ir no ļaunā”, tad cik gan vēl lielāka pastāvība ir raksturīga mūsu Kungam!

Bez tam, ja Tas Kungs liek mums kaut ko darīt, tad dod ne tikai spēku un vīrišķību to izdarīt, bet arī ieraudzīt svētītus darba augļus. Par nožēlu ir ne mazums dedzīgu kristiešu, kuri, savus emocionālos dedzības uzplūdus pieņem par Dieva balsi, sāk steidzīgi kaut ko organizēt, bet vēlāk pārliecinās, ka tajā nebija svētības no augšienes. Arī cilvēciska

dedzība var būt svešā balss, kas skan caur mūsu lepno, augstprātīgo un pašapmierināto „ES”.

Tiem, kuri līdz savas atgriešanās brīdim pie Tā Kunga ir aizrāvušies ar dažāda veida okultismu: ar šķīvīša palīdzību izjautājuši garus, spiritiski kontaktējušies ar mirušajiem, izmantojuši baltās un melnās maģijas burvju vārdus un tam līdzīgas lietas, ir bīstami aizrauties ar balsīm un meklēt vadību. Tādā pašā bīstamībā atrodas arī cilvēki, kuri agrāk ir sirguši ar alkoholismu un narkomāniju, ar delīrijas lēkmēm un halucinācijām. Ja cilvēks jau ir ticis balsu, kam nav nekāda sakara ar Dievu, vadīts, viņam vajadzētu atturēties no visām vadībām līdz brīdim, kad notiks pamatīga un pilnīga sirds attīrīšana.

Neskatoties uz virkni bīstamību, kas saistītas ar vadību, pilnīgi izvairīties no kontaktēšanās ar To Kungu arī nevar. Tiecoties uz kontaktu ar Viņu, svarīgi ir atcerēties vien to, ka sevi, kā trauku, ir jātur tīru un svētu.

„Manas avis dzird Manu balsi”. Šie Jēzus vārdi katram ticīgajam skan kā izaicinājums. Vai tas tā ir arī tev, dārgais draugs? Vai tu esi Tā Kunga patiesā avs, kura dzird Viņa tēvisšķo balsi? Vai Viņš var to pašu teikt arī par tevi? Atbildot uz sevis vērsto trīskārtīgi aicinošo Dieva balsi, jaunais Samuēls teica: „Runā mans Kungs, jo Tavs vergs klausās!”. Kādi brīnišķīgi vārdi, pilni pazemības un vēlēšanās uzklaut! Vai tad katram no mums nevajadzētu būtu līdzīgai vēlmei uzklaut Debesu Tēvu?

Teic, kad tev pēdējo reizi bija līdzīgs kontakts ar Viņu? Cik laika ir pagājis, kad lasot Svētos Rakstus, tu saprati, ka ar tevi sarunājas Dzīvais Dievs? (es šeit nedomāju kaut ko mistisku, velnišķu vai spiritisku, kas, diemžēl, siržu netīrības dēļ notiek aizvien biežāk). Cik bieži vispār Viņš ar tevi runā? Lai tā būtu ne skaidra balss, ko var dzirdēt ar cilvēka ausi, bet kaut kas cits. Ne par to ir runa. Svarīgi ir, ka tu vari būt pilnīgi pārliecināts, ka pie tevis vēršas Pats Dievs. Vai tu pazīsti Viņa balsi un vai tu varēsi to atpazīt? Jā, jā, tā pati, kas noved tevi līdz trīsām un bijībai Viņa priekšā? Balss, kuru dzirdējis, tu kļūsti dedzīgs kalpošanā Tam Kungam un sekošanā Viņam?

Vienam profesoram-kristietim, kurš daudzus savas dzīves gadus pavadīja invalīdu ratiņos, intervijas laikā uzdeva jautājumu: „Savas slimības dēļ, kas Jūs pavada jau no jaunības dienām, ne reizi vien jau esat bijis uz nāves sliekšņa. Sakiet, ko jūs sagaidāt aiz kapa malas?”. Viņš atbildēja tā: „Es nezinu, kas ir tur – pilnīgi citā mūžības dimensijā. Bet zinu tikai vienu, – ka **atpazīšu** labā Gana **balsi**, kas jau šodien man ir labi zināma, kad esmu vēl dzīvs”.

Patiesai Jēzus Kristus avij šie vārdi skan vienkārši un dabīgi, kā pats par sevi saprotams, bet vai mēs varam to pašu teikt par sevi, draugi? Vai mēs atpazīsim mūsu Gana balsi, kad satiksimies ar Viņu mūžībā, vai nevarēsim to izdarīt tikai tamdēļ, ka dzīvojot uz zemes, nekad neesam tiekušies ieklausīties Viņā, uzskatot to par kaut ko nesasniedzamu?..

Iespējams, no sava cilvēcīgā skata punkta mēs visu darām pilnīgi pareizi – ejam uz baznīcu, lūdzamies, lasām Bībeli, savā dzīvē pielietojam bibliskos principus un piedalāmies dažādos savas draudzes pasākumos. Tikai tā visa nav pietiekami. Dziļi ticīgam cilvēka ir raksturīgs kas daudz vairāk, nekā vienīgi tas. Īsta kristietība sevī ietver, pirmkārt – personīgas attiecības ar To Kungu un spēju dzirdēt Viņa balsi. Patiesi Dieva bērni ir cilvēki, kuri staigā ar Dievu. Viņš ar viņiem runā un atklāj Sevi! Vai tu piederi viņiem?..

Bez jautājuma par Debesu Gana balss dzirdēšanu, otra smaga problēma kristiešiem ir Dieva gribas izzināšana un tās piepildīšana. Tas ir vēl viens jautājums, kura dēļ klusējošās debesis mūsos izsauc nemieru, uztraukumu, skumjas un sāpes. Kā parasti mēdz būt, arī šajā jautājumā ir divas galējības. Vieni Dieva gribu meklē it visā bez izņēmuma pat tad, ja ir pietiekoši lietot veselo saprātu vai rīkoties saskaņā ar skaidru un konkrētu Svēto Rakstu norādi, lai atrisinātu tādu vai citādu grūtību. Citi uzskata, ka ir spējīgi paši vadīt savu dzīvi un rīkojas tā, kā, pēc viņu domām, būtu labāk.

Savā grāmatā „Vai kristietība ir bankrotējusi” Pauls Teins šajā sakarā raksta: „Man bieži jautā, kas ir jādara, lai uzzinātu Dieva gribu savā dzīvē? Ir godīgi jāatzīstas,

ka nevaru uz šo jautājumu skaidri atbildēt, jo es pats personīgi neko šajā virzienā nedaru. Jā, es lūdzu, bet ne jau manu pūli dēļ man atnāk sapratne par Viņa gribu. Es neko nevaru izdarīt, lai „iegūtu” šādas zinības. Bet, ja Dievs ir visuvarēns (un tieši tāds Viņš ir aprakstīts Viņa Svētajos Rakstos), un, ja Viņam viss ir iespējams, tad, protams, kad Viņš vēlās, lai es zinātu Viņa gribu, Viņš iespēs to padarīt priekš manis tik skaidru, ka sirdī nebūs šaubu, un es patiesi to zināšu. Reizēm es zinu Dieva gribu ar tādu pārliecību, ka esmu spējīgs noliegt visus prāta argumentus, kas mani mēģina pārliecināt par to, ka tas ko es daru ir pret veselo saprātu. Es ticu, ka „Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu” (Filip. 4:7), tādos brīžos piepilda sirdi un to saglabā”.

Kristieša garīgajā dzīvē ir viena ļoti svarīga patiesība, kura noteikti ir jāapgūst, – Tas Kungs nekad mums neatklāj visu Savu plānu. Viņš nedod arī iepriekš sagatavotu darbības plānu gadam uz priekšu, bet virza mūs soli pa solim un gaida, ka katru reizi mēs pilnībā Viņam uzticēsimies, nebaidoties no nezināmā un nelauzot galvu par to, kāds būs nākamais solis.

Augstākās gribas izzināšanas un piepildīšanas jautājumā Debesu Tēvs gaida no mums ticības soli, līdzīgi kā rīkojās Ābrams, kad izdzirdēja: „Izej no savas zemes, no savas cilts un no sava tēva nama uz zemi, kuru Es tev rādīšu” (1.Moz. 12:1). Kaut ko līdzīgu vēlāk veica arī Jāzeps, Marijas vīrs, kam Dievs pavēlēja: „Celies, ņem bērnu un Viņa māti un bēdz uz Ēģipti, un paliec tur, kamēr Es tev to teikšu...” (Mt. 2:13). Gan vienā, gan otrā gadījumā Tas Kungs, bez jebkādam garantijām un noteikumiem, gaidīja negaidītu un nesagatavotu ticības soli. Bet abi vīri, kā mēs lasām, tūdaļ devās ceļā, neko Viņam vairāk nejautājot.

Lai varētu ko tādu izdarīt, ir jābūt nesatricināmai ticībai un pašātvībai, skaidri apzinoties, ka šis solis patiešām ir Dieva griba. Bet, lai arī turpmāk tiktu Visuaugstā vadīts, ir jāatmet visi savi personīgie priekšstati un pilnībā jāpakļaujas Viņam. Nav prātīgi uzskatīt, ka uz ko tādu bija spējīgi tikai seno laiku Dieva vīri. Arī mūsdienās var satikt kristiešus, kuri ir spēruši ticības soli esot pilnīgā neziņā, tā citos izraisot

izbrīnu, un Tas Kungs brīnišķīgā veidā ir attaisnojis un apbalvojis viņu šķietami neapdomāto paļaušanos uz Viņu. Nereti tas notiek, kad piepilda aicinājumu vai rod dzīves biedru, kurš ir nevis paša cilvēka izvēlēts, bet paredzēts viņam no Dieva.

Protams, ja kāds ar sarūgtinājumu tam visam atmetīs ar roku, uzskatot, ka pats ir tiesīgs rīkoties ar savu dzīvi kā uzskata par vajadzīgu, tad neviens viņam nevar to liegt. Tikai šādas patstāvības sekas neliks sevi ilgi gaidīt. Daudzi no tādīem „patstāvīgajiem” gadiem un gadu desmitiem maksā par savu neprātīgo soli, kas sperts bez Dieva. Ne mazums laulāto pāru apraud un nolād to dienu, kad viņi, izlemjot visu ar savu prātu, pateica „jā” tam, ko izvēlējās sev par vīru vai sievu. Cik bēdu, materiālu zaudējumu, dvēseles un fizisko spēku, veselības, apkaunojuma un negoda maksā mums tas, kur nav bijis Tas Kungs!

Tā, kāda meitene piekrita iziet par sievu pie jaunatgriezta cilvēka tikai tādēļ, ka baidījās palikt „vecās meitās”, kaut, lūdzot skaidrību šajā jautājumā, skaidri saprata, ka tas nav Dieva prāts. Padomājot ar savu prātu, ka divdesmit septiņu gadu vecumā diez vai ir cerības saņemt vēl kādu piedāvājumu, viņa tomēr savienoja ar viņu savu dzīvi, kas izveidojās gandrīz vai traģiska. Uzreiz pēc laulībām jaunais vīrs paziņoja, ka ir nācis uz baznīcu tikai tamdēļ, lai varētu apprecēt ticīgu sievu, kura it visā viņam būtu paklausīga. Nepārtraukta dzeršana, meli, nodevība, piekaušana, pazemojumi, apvainojumi un neķītra ikdienas lamāšanās kļuva par neatņemamu šīs nelaimīgās dvēseles dzīves sastāvdaļu. No septiņiem bērniem, kuri piedzima šajā laulībā, nevienam nebija normālas dzīves. Visi aizgāja tēva-atkritēja pēdās, slīkstot tajos pašos grēkos un netikumos. Cik reižu, stāstot par savu rūgto likteni, šī kristiete atkārtoja: „Bet es taču labi zināju, ka tas nebija Dieva prāts, lai izietu pie viņa par sievu! Lūk, tagad ir atmaksa par manu nepaklausību! Kā es toreiz baidījos no vientulības, par kuru tagad varu vien sapņot!”.

Kāds cits jauns un, liekās, ļoti dievbijīgs kristietis, aizējot armijā un atvadoties no savas līgavas, ļoti lūdza gaidīt

viņa atgriešanos, lai varētu apprecēties. Tas Kungs parādīja īpašu žēlastību, atklājot, ka tieši šo meiteni ir noteicis par viņa dzīves līdzgaitnieci. Tās pilsētas baznīcā, kur viņš dienēja, bija ļoti skaista, jauna māsa, kurā nesamaitātais jaunietis iemīlējās no pirmā acu uzmetiena. Viņa spēlēja klavieres, lieliski dziedāja, skaisti lūdza un bija lielākā vairuma jauniešu pasākumu iniciatore. Ar savu skaistumu un citām cienīguma izpausmēm, skaistule triecienā ieņēma puisa sirdi.

Zaudējis galvu un aizmirsis par savu doto solījumu, viņš drīz apprecējās un pēc armijas vairs mājās neatgriezās. Bet ir tā kā saka „Laime, ja tev ir skaista sieva, bet nelaime, ka tev ir tāda laime”. Tieši tā notika arī ar šo brāli. Nebūdama vairs jaunava, jaunā sieva sāka viņu krāpt jau dažus mēnešus pēc kāzām. Ne vīra lūgumi, ne bērnu dzimšana nevarēja viņu atturēt no periodiskas laulības pārkāpšanas gadījumiem. Beidzot viņu izslēdza no baznīcas. Pēc kāda laika, ilgi nedomājot, viņa pameta vīru ar četriem bērniem un aizbēga nezināmā virzienā ar savu kārtējo mīļāko.

Neuzticīgā līgavaiņa pamestā meitene ilgi cieta, nespēdama izraut no savas sirds mīļoto. Pēc vairākiem gadiem viņa tomēr apprecējās un kļuva par labu sievu un māti, bet visu savu turpmāko dzīvi mocījās ar apziņu, ka nav spējīga dot savam vīram (kurš arī to juta) tādu mīlestību, kādu reiz izjuta pret savu līgavaini, kurš viņu nodeva. Tā, Dieva gribas neievērošana, padarīja nelaimīgus uzreiz vairākus cilvēkus.

Lūk, vēl viens rūgts gadījums. Ticīgu vecāku dēlam – pusaudzim, kurš nesen kā bija atgriezies pie Dieva, sāka parādīties smagas depresijas pazīmes. Vērojot kā mīļotais bērns acu priekšā iznīkst, māte un tēvs darīja visu ko varēja, lai viņam palīdzētu, bet uzlabošanās neiestājās. Tad viņi vērsās kristīgā draudzē, kuru tajā laikā apmeklēja, ar lūgumu pēc aizlūgšanas. Ticīgie draudzīgi iestājās par šo jauno ģimeni.

Drīz pēc tam bērna ārstējošais ārsts nozīmēja viņiem konsultāciju pie ļoti pazīstama speciālista, kas strādāja pie depresīviem stāvokļiem. Kad viņi ar prieku gaidīja šo vizīti,

viņiem negaidīti piezvanīja no vienas kristīgas misijas un piedāvāja vest zēnu pie viņiem uz dvēseles aprūpes sarunām, lūgšanām un, vajadzības gadījumā, izdzīt ļauno garu, pieņemot, ka viņš ir pakļauts dēmoniskai ietekmei.

Nabaga vecāki nezināja kuru no šiem abiem piedāvājumiem pieņemt. Nolēmuši paskatīties kāda būs dēla reakcija uz tikšanos un provizorisku sarunu ar dvēseles aprūpētāju misijā, vecāki viņu aizveda turp uz vienu dienu. Jau pēc pirmās sarunas ar kalpotāju puisis kļuva manāmi jautrāks un lūdza atstāt viņu misijā. Taču saklausījušies no cilvēkiem stāstus par neparastiem rezultātiem ārstēšanā, ko veica psihoterapeits, pie kura viņiem bija nozīmēta konsultācija, vecāki nolēma nezaudēt šo iespēju. Uz atvadām dvēseļu aprūpētājs vien īsi pajautāja, vai viņi ir pārliecināti par to, ka rīkojas saskaņā ar Dieva gribu, uz ko viņiem vajadzēja paklusēt.

Tādā veidā, neskatoties uz dēla protestiem un lūgumiem, vecāki aizveda viņu mājās. Taču, viņiem par rūgtu vilšanos, visi psihoterapeita centieni palīdzēt nelaimīgajam bērnam, nevainagojās panākumiem. Viņam kļuva aizvien sliktāk. Tagad viņš bija ne vien noslēdzies un nospiests, bet arī agresīvs. Visam pārējam vēl pievienojās nocietināšanās pret visu, kas saistīts ar Dievu, kristietību un visa tā pieņemšanu.

Šausmu pārņemti, vecāki atkal aizveda viņu pie tā paša kalpotāja, bet šoreiz zēns nevēlējās ar viņu runāt. Vairāk kā divas stundas nomocījies, dvēseļu aprūpētājs teica cerību zaudējušiem vecākiem, ka viņi ir pazaudējuši dārgo laiku, un viņš vairs nekā nevar viņiem palīdzēt. Dažas nedēļas pēc šīs tikšanās, dēlu nevaldāmā ārprāta lēkmē aizveda uz psihiatrisko slimnīcu, kur viņš pārgrieza sev vēnas un noasiņojis nomira.

Bēdas mums, ja izšķirošā dzīves brīdī cilvēcisko noliekam augstāk par Dievišķo! Šajā gadījumā Tas Kungs lie-toja kalpotāja lūpas, lai vedinātu vecākus uz domām, ka viņi rīkojas tikai ar savu prātu, taču mēdz būt arī tā, ka Viņš vispār neatklāj Savu gribu, jo labi zina, ka mēs to tik un tā nepildīsim.

Svētā Gara vadība izpaužas gan kalpošanā Tam Kungam, gan ikdienas dzīvē, ieskaitot dažādu personīgu problēmu risināšanā. Dieva bērni, atkarībā no sirds stāvokļa un viņu spējām atdot sevi, dažādi pieņem šo vadību. Jo skaidrāk mēs dzirdam Gana balsi, jo biežāk tā atklājas. Ar laiku no Dieva balss dzirdēšanas mūsu dzirdē kļūst asāka, un mēs sākam dzirdēt Dievu katru reizi, kad tas ir nepieciešams. Kas vēlas to apgūt, tam ir jāveltī vairāk laika Svēto Rakstu studēšanai, jo caur tiem Tas Kungs ar mums runā. Patiesa Svētā Gara vadība nevar būt pretrunā ar Bībeli. Kā priekšnoteikums tam ir tīra un dievbijīga dzīve. Jo Svētais Gars tādēļ jau tiek saukts par „svētu”, ka necieš neko nešķīstu.

Vēl viens nosacījums, kas atļauj Tam Kungam mūs vadīt, ir nepieciešamība audzināt dvēseli un apgaismot sirdsapziņu. Grēknožēlas dienā jaunatgrieztam cilvēkam nenotiek tās tūlītēja atmošanās, taču pieaugošās Dieva žēlastības iedarbības dēļ tās rašanās paātrinās. „...tomēr gan ar lēnprātību un bijību, paturot labu sirdsapziņu, lai, kur jums ceļ neslavu, top kaunā tie, kas nopeļ jūsu labo dzīvi iekš Kristus” mums saka Svētie Raksti 1.Pētera vēstulē 3:16, un šis padoms netiek dots gadījuma pēc.

Sirdsapziņa, līdzīgi kā fiziskās sāpes, pavēsta mums par garīgu bīstamību vai iespējamo zaudējumu, ko var piedzīvot, izdarot ko nepareizi. Kad mēs darām kaut ko, par ko lieliski zinām, ka to nedrīkst darīt, „labā sirdsapziņa” nedos mums mieru. Lai sirdsapziņa paliktu tīra, tā atbilstošā veidā ir jāsargā, bet tas nozīmē, – atbildēt uz viņas signāliem, ieklausīties tajos, novēršoties no it visa, kas Dievam ir nepatīkams, izsūdzēt savus grēkus un izlīdzināties ar saviem tuvākiem, kā par to ir teikts 1.Jāņa 1:9 un Lūkas evaņģēlijā 19:8. Netikumi, kas kļuvuši par ieradumu, slāpē tās balsi.

Ļoti palīdz arī mūsu dvēseles „barošana” ar centīgu Svēto Rakstu studēšanu. Kāds cilvēks to precīzi ir izteicis šādos vārdos: „Ja mūsu sirdsapziņa virzās kā rakstīts Dieva Vārdā, tad šim pavadonim var uzticēties”. Patiesa ticība un jūtīga sirdsapziņa mums var atņemt jēl kādu baudu grēkot, tā arī vēlmi sagrozīt patiesību, lai attaisnotu savus grēkus.

Vēršoties pie sava garīgā dēla Timoteja, apustulis Pāvils varēja ar pārliecību pateikt: „Tāpēc es arī cenšos vienmēr paturēt skaidru sirdsapziņu Dieva un cilvēku priekšā” (Ap.d. 24:16). Ir svarīgi neignorēt sirdsapziņas balsi, bet ieklausīties tajā, attīstīt sevī Kristus raksturu. Ja mēs to nedarīsim, ar mums var notikt tas pats, kas reiz notika 1.Tim. 1:19-20 aprakstītajā gadījumā ar Himenēju un Aleksandru, kuri „piedzīvoja ticības laivas sadragāšanu” tikai tamdēļ, ka noliedza savas sirdsapziņas balsi. Tā rīkojoties viņi lika apklust Svētajam Garam, kurš caur to uz viņiem runāja, un pēc tam tie sāka sagrozīt patiesību, lai attaisnotu savu nepareizo uzvedību.

Redzama Dieva vadības izpausme ir arī kristiešu brīdināšana vai pasargāšana no kaut kā, kas nesaskan ar Svētajiem Rakstiem vai būs par sliktu viņa dvēselei. Iekšējā balss, kas vērsta uz cilvēka garu, var, piemēram, pateikt: „Klusē, tagad šo nesaki”, vai: „Nedari tā, apstājies un pagaidām neko nepasāc”, vai: „Nesoli, jo nevarēsi izpildīt”, vai: „Nekad nesaki nekad, jo tu nezini, kas tevi turpmāk gaida” un tam līdzīgi.

Mēdz būt arī tā, ka sirds pēkšņi sažņaudzas, itkā nelaiimes priekšnojautās, un nav saprotams, no kurienes šis stāvoklis uzrodas. Tādā brīdī ir ļoti svarīgi apstāties tur, kur esi un neko neuzsākt, un domās vērsties pie Tā Kunga ar lūgumu pēc skaidrības. Ja mēs vairākkārt nepievēršam tādiem brīdinājumiem uzmanību, apbēdinātais Svētais Gars pārstāj tā darīt. Paklausība Dieva balsij un gatavība piepildīt Viņa gribu ir svarīgi nosacījumi, kas ļauj Tam Kungam mūs vadīt.

Dažreiz Dievs sajauc visus mūsu plānus. Mēs kaut kur ejam, bet Viņš mūs tur nelaiž. Cenšamies kaut ko īstenot, bet Viņš tajā nedod veiksmi. Darām gan vienu gan otru, bet neredzam svētību. Mēs ilgi tiepjamies, cenšoties panākt savu, bet, beigās piekrītam un darām to, ko Viņš piedāvā, vai ejam turp, kur Viņš mūs sūta. Tā bija arī ar apustuļi Pāvilu Mazāzijā. Viņš devās uz Āzijas provinci, bet „Svētais Gars to nelaista sludināt vārdu” tur kur viņš to bija nolēmis darīt. Tad, kopā ar saviem darbiniekiem, mēģināja iet uz

Bitiniju, „bet Gars viņiem neļāva” (Ap.d. 16:6-7). Visbeidzot viņi visi kopā devās uz Troādu, un tikai tur Pāvils uzzināja, ka Tam Kungam priekš viņa bija Savs plāns – aizsūtīt uz Maķedoniju sludināt. Dievs viņam parādīja – „Un Pāvils naktī redzēja parādību: kāds maķedonietis stāvēja, viņu lūgdams un sacīdams: „Nāc uz Maķedoniju un palīdzi mums!” Kad viņš šo parādību bija redzējis, mēs gribējām tūdaļ iet uz Maķedoniju, saprazdami, ka Dievs mūs aicina viņiem sludināt evaņģēliju” (Ap.d. 16:9-10).

Paklausījīs Svētā Gara vadībai, Pāvils piedzīvoja ne tikai brīnumu cietumā, bet arī daudzas citas svētības. Tādēļ, ja mūsu dzīvēs notiek kas līdzīgs, un mēs pamānām, ka Dievs vienu aiz otra grauj mūsu plānus, nebūsim nesaprašanā, noskumuši, sašutuši un neprotestēsim, bet labāk uzticēsimies Viņa gribai. Tad Viņš mūs virzīs uz Viņa izraudzīto vietu, lietos Savā darbā un tur svētīs mūsu kalpošanu.

Brīdinot no steigas un pārmērīgas aktivitātes, kas ir ne tik daudz aiz mīlestības uz Dievu, cik cilvēcīgas dedzības dēļ, Osvalds Čembers rakstīja: „Nekad nesteidzies apsteigt Dieva vadību. Ja tev ir kaut mazākā daļiņa šaubu, tas nozīmē, ka Dievs tevi nevada. Ja šaubies, nekur nekusties! Sākumā var likties, ka tev ir skaidrs, tieši ko Dievs no tevis sagaida: atteikties no draudzīgām vai darīšanu attiecībām, bet varbūt vēl no kaut kā, kur tu skaidri redzi Dieva gribu. Nekad neseko tāda veida jūtu ierosai. Ja tu to izdarīsi, tad visu tā sarežģīsi, ka būs nepieciešami gadi, lai to atkal atšķetinātu. Pagaidi kamēr Dievs Pats nokārtos tavu lietu. Viņš to izdarīs tik nesāpīgi, ka tu nenožēlosi to, ka visu esi uzticējis Viņam. Vienmēr, kad runa ir par Dieva providenci, gaidi uz Viņa vadību”.

Nobeidzot šo tēmu, gribās vēl reizi uzsvērt, ka iespaida, ka debesis klusē, ir šķietamība un visbiežāk kļūdaina. Protams, mēdz būt gadījums, kad kristietis patiesi nesaņem atbildi no Dieva. Taču tas notiek nevis tamdēļ, ka viņš nemāk dzirdēt Tā Kunga balsi, bet tā dēļ, ka viņa dzīvē ir šķērslis, kas atdala viņu no Debesu Tēva. Tādi šķēršļi var būt sekojoši:

1. Apzināts grēks, ko mēs slēpjam vai nevēlamies atstāt, attaisnojot to ar kādiem apstākļiem. Tādā gadījumā lūgšanas paceļas ne augstāk par griestiem, atstājot mūs bez atbildes. Jo ne velti ir rakstīts: „Redzi, Tā Kunga roka nebūt nav par īsu, lai tā nevarētu palīdzēt, un Viņa auss nav tā aizkritusi, ka tā nevarētu dzirdēt. Bet jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausās uz jums” (Jes. 59:1-2).

2. Kad mēs Dievam kaut ko prasām, uz ko nav Viņa prāts. Piemēram, būdami bez bērniem, gadiem lūdzam, lai mums sūta bērniņu, nevēloties samierināties ar esošo stāvokli, vai, vēloties saņemt dzīves biedru, raudam Tā Kunga priekšā, nespējot samierināties ar iespējamo aicinājumu uz bezlaulības dzīvi. Tas pats notiek, kad mēs neatlaidīgi cenšamies saņemt dziedināšanu, nedomājot, ka Dievam, iespējams, ir tam Savs nolēmums. Rīkojoties līdzīgā veidā, nedrīkst aizmirst par to, ka ne ar neskaitāmām lūgšanām, ne ar gavēņiem mēs nevaram Viņu piespiest izdarīt to, ko Viņš mums Savā plānā nav paredzējis.

3. Debesis var klusēt arī tad, kad pārbaudījumā, ko Dievs ir pieļāvis ar noteiktu mērķi un uz kādu laiku, cilvēks lūdz, lai tas tiktu paņemts prom vai lai ātrāk izbeigtos.

4. Svētais Gars apbēdinās un apklust, kad mēs vairākkārtīgi neņemam vērā Viņa balsi, nepievēršam uzmanību tam, ko Viņš runā. Mēs neapjaušam, ka tā rīkojoties, mēs izrādām acīm redzamu un rupju necieņu pret To Kungu, noliekot Viņu pazemojošā stāvoklī.

5. Dzirdēt To Kungu traucē arī pieķeršanās dažādām lietām. Nav tā, ka mēs pilnībā nevēlamies ar Viņu kontaktēties, mēs vienkārši esam pārāk aizņemti ar citām lietām un darbiem. Mēs veltam sevi savai kalpošanai, savām pārlicētibām, dažādu kristīgu pasākumu organizēšanai un daudz kam citam, un Viņš tajā brīdī var teikt visu ko, bet mēs Viņam nepaklausām.

6. Mēdz būt arī tā, ka, lūdzot To Kungu par skaidrību, cilvēks savā sirdī jau ir izlēmis kā rīkoties, un, faktiski, prasa vien to, lai Viņš apstiprina. Zinot, ka mēs tik un tā neizpildīsim Viņa gribu, Tas Kungs klusēdams ļauj mums darīt to, ko mēs paši esam nolēmuši.

7. Dažreiz Dievs uz mums runā, bet mēs Viņu nedzirdam, jo mūsu sirdī, apklusinot visu, plosās vētra. Parasti Tā Kunga balss ir ļoti klusa, tādēļ, lai to sadzirdētu, ir jānomierinās un jāieklausās. Bēdās un pārbaudījumos mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka Debesu Tēvs mūs nepamet dzīves vētru viducī. Jo Viņš ir Tas, Kurš reiz pavēlēja vējam un jūrai, sacīdams: „Klusu, mierā” (Mk. 4:39).

Tādā veidā, apkopojot teikto, atliek vien atzīt, ka debesu klusēšanā un ar to saistītajās mūsu dvēseles mokās, ir vainīgs ne Dievs, bet vien mēs paši. Viņš vēlas uz mums runāt, bet mēs nemākam klausīties. Viņš vēlas atklāt Savu gribu, bet mēs ne vienmēr esam gatavi to pieņemt. Tādēļ, lai atrisinātu šo problēmu, pirmkārt, ir nepieciešams pārskatīt savu attieksmi pret itin visu, kas ir sakarā ar vadību caur Dieva balsi un paklausību Viņa gribai, kā arī, aizvēkt no mūsu dzīves to, kas traucē Viņam darboties, rādot Sevi kā mīlošu debesu Tēvu un visuvarenu Dievu.

8. Nodaļa

Kristietība bez prieka

Nereti no pasaules cilvēku puses nākas dzirdēt tādus izteikumus: „Kam man tā reliģija un ticība Dievam ir vajadzīga! Kristiešu vidū ir tik daudz skumju un depresīvu cilvēku, ka zūd jēl kāda vēlēšanās sekot viņu mācībai. Uz viņu sejām skatoties nepateiksi, ka viņu Dievs ir prieka un līksmības Dievs. Nē, es labāk turpināšu dzīvot jautru un interesantu pasaules dzīvi!”.

Nu ko, ir jāatzīst, ka šajos vārdos ir daļa taisnības. Patiesi, kristiešu vidū mēdz būt tādi cilvēki, kuri bieži skumst un raud, brīžiem aizejot tik tālu, ka krīt depresijā. Bet kādēļ gan tā mēdz būt? Vai tiešām Dieva Vārds mūs maldina, uzstājīgi pārliecinot: „Esiet priecīgi vienumēr” (1.Tes. 5:16). Vai, varbūt šos Rakstu vārdus mēs ne gluži pareizi saprotam?

Ja pasekojam ticīgu cilvēku uzvedībai, tad rodas iespaids, ka vieniem šis aicinājums itkā vispār neeksistē, citi liek to par stūra akmeni un tik ļoti uzsvērti demonstrē savu, tā saucamo „prieku”, ka gudrus un domājošus cilvēkus tas drīzāk atgrūž, nekā piesaista. Gan viens, gan otrs ir nesaaprātīgas galējības, kas ir tik raksturīgas mūsu cilvēka dabai, un liecina par nepareizu pieeju sapratnē par to, ko gan Dieva Vārds ar to vēlējies pateikt.

Savā vēstulē, vēršoties pie kristiešiem Filipos, apustulis Pāvils teica: „Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties!” (Fil. 4:4). Lasot šīs rindas, neviļus rodas jautājums: „Vai tad var nepārtraukti priecāties, un vēl mūsu pēdējos laikos, kad ir tik daudz iemeslu skumt un bēdāties?”.

Un tas, patiesi, tā ir. Visapkārt ļaunums svin savu uzvaru. Pasaule ar mežonīgu ātrumu ripo pretī savam galam. Meli, krāpšana un netaisnība jau sen ir kļuvuši par dzīves normu. Nelaimes gadījumi, traģēdijas un katastrofas viena aiz otras satricina cilvēci. Pasaules terorisms, kas aizvien tikai izplatās, iedveš cilvēkos šausmas. Netiklība, morāls

pagrimums un okultisms, kas sit augstu vilni, acu priekšā iznīcina dvēseles. Praktiski gandrīz katra cilvēka dzīve ir iezīmēta ar skumjām, bēdām, nelaīmēm, ciešanām, slimībām, kārdinājumiem, pārbaudījumiem, vilšanos un daudz, daudz ko citu, kas patiesi nepriecē! Dažreiz viss izskatās tik bezcerīgi, ka nekur nevar rast mierinājumu un nomierināšanos. Pat ticība Tam Kungam, liekās, pārstāj būt palīgs. Tāds stāvoklis dažiem aiziet tik tālu, ka viņi zaudē pārliecību par glābšanu un vairāk nevēlas dzīvot. No visa šī mēs varam izdarīt secinājumu, ka reālajā, praktiskajā dzīvē pastāvīgi priecāties nav iespējams.

Nu, ko, liekas ka tam nav grūti piekrist. Cik, brīžiem, mums maz vajag, lai būtu nomākti un satraukti. Tuva cilvēka rupjš vārds, nepatīkami jaunumi, problēmas ar finansēm, slikta bērnu uzvedība, naidīga kolēģu attieksme, ārsta diagnosticēta smaga slimība, – un viss iegrimst mijkršlī, pat, ja aiz loga ir saulaina diena. Itkā ar prātu saproti, ka vajag priecāties, bet kā to izdarīt, ja viss ir pret tevi? Tādos brīžos pat visparastākais darbs liekas kā mocības. Par kādu gan prieku šeit var būt runa, kad gribās tikai raudāt!

Apmēram tā, laikam, savas dzīves grūtos brīžos jutās vīrs pēc Dieva sirds – ķēniņš Dāvids un no mātes miesām kalpošanai izraudzītais pravietis Jeremija. Nav šaubu, ka psalmu dziedātāja dvēselei bija ļoti smagi, kad savā sestajā psalmā viņš ar sāpēm runā par to, ka ir „noguris”, ka viņa acis ir „noģindušas” aiz skumības, bet kauli un dvēsele „satriekti”. Kaut ko līdzīgu pārdzīvoja arī Jeremija, kad raudāja uzskaitot nelaimes, kas viņu bija piemeklējušas, un ko Dievs bija pielāvis: „Es esmu vīrs, kam bija jāpieredz daudz bēdu no Viņa dusmības rikstes. Viņš mani vadīja un sūtīja tumsā un ne gaismā. Viņš darīja vecu manu miesu un manu ādu un satrieca manus kaulus. Viņš cēla ap mani un apņēma man visapkārt žulti un grūtības. Viņš mani ielika tumsā kā sen mirušos. Es kļuvi savai tautai par apsmieklu, par joku dziesmu augu dienu. Viņš mani ēdināja ar rūgtumu un dzirdināja ar vērmelēm. Viņš sagrūda man zobus ar zvirgzdiem, un mani pašu iemīda pīšļos. Manai dvēselei ir atņemts miers; viss labais man

jāaizmirst. Es sacīju: pagalam mans dzīvības spēks un mana cerība uz To Kungu.” (Raudu dz. 3:1-2;4-6;14-18).

Cik līdzīgi tas ir arī mums, kad savas dvēseles nopūtās pilnīgi aizmirstam par paļaušanos un prieku! Tikai šie Dieva vīri atšķīrās no mums daudziem ar to, ka zināja, kas viņiem ir jāpaveic. Atrodoties tādā stāvoklī gan viens, gan otrs cēla savus skatus uz debesīm, stingri ticot, ka Dievs nepametīs un noteikti viņus bēdās stiprinās. Ar gaišu cerību ir piesātināti viņu vārdi, kuros skan paļaušanās un prieks: „Tas Kungs klausā manu lūgšanu, manu saukšanu Viņš ir dzirdējis” (Ps. 6:10); „To es likšu sev pie sirds, un tādēļ lai ceru. Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals. Tās ir ik rītu jaunas, un liela ir Tava uzticība” (Raudu dz. 3:21-23).

Kad lasi šīs Svēto Rakstu rindas, neviļus atceries citus to pantus: „...Vakaram kā viešņas nāk līdzī asaras, bet jaunais rīts ir atkal pilns gaviļu... Manas žēlabas Tu esi pārvērtis līksmē, esi novīlcis man manas sēru drēbes, mani apjozdams ar prieku” (Ps. 30:6,12). Par šo vārdu patiesumu kā apliecinājums var kļūt sekojošs stāsts.

Viena kristiete, agri kļuvusi atraitne ar pieciem bērniem, strādāja vaigi sviedros, lai pabarotu savu ģimeni. Nomicījusies no smagā darba un atbildības, kas pār viņu nākusi, viņa naktīs ar asarām acīs lūdza To Kungu, lai sūta viņas dēliem un meitām grēknožēlu. Bet, gāja gadi, un izņemot vidējo meitiņu, kura bija ieticējusi agrā bērnībā, visi pārējie neko nevēlējās par Dievu pat zināt.

Nelaime atnāca ģimenē, kad neviens to negaidīja. Dažus metrus no viņu mājas, brāļu un māsu acu priekšā, mašīna notrieca šo ticīgo meitenīti, kura nenākot pie samanas, uz vietas nomira. Nabaga māte aiz bēdām nerada sev mieru. Vienīgā bērna, ar kuru kopā viņa lūdza par citiem bērniem, un ar kuru gatavojās pavadīt savas vecumdienas, pēkšņi vairs nebija. Viņai likās, ka tumsa ir apņēmusi viņas dvēseli. Bēru dienā viņa nevaldāmi raudāja, būdama pārliecināta, ka ir zaudējusi vislielāko savas dzīves prieku. Visi pārējie bērni satriekti stāvēja ap māsas kapu un nespēja izteikt ne vārdu. Visu nakti mātes asaras lija straumēm,

burtiski izkaltējot viņas jau tā izmocīto dvēseli. Agri no rīta, tikko ausa gaismiņa, viņa ar grūtībām piecēlās no gultas un izejot no guļamistabas, pārsteigumā apstājās. Četri bērni virtuvē stāvēja uz ceļiem un ar asarām sauca uz Dievu, lūdzot viņiem piedot un darīt par Saviem bērniem. Noliekusies blakus, sieviete tagad raudāja, bet nu jau aiz prieka, pateicoties Debesu Tēvam par to, ka viņas zaudējuma skumjas Viņš ir pārvērtis prieka gavilēs par pārējiem glābtajiem bērniem.

Aicinājums „vienmēr priecājieties”, ko mēs atrodam 1.vēstulē tesalonīķiešiem 5:16, viņa izpratnē, ir tuvs padomam, kas dots tajā pašā nodaļā, vienu pantu zemāk, – „lūdziet bez mitēšanās”. Katram no mums ir saprotams, ka cilvēkam nav iespējams dienu un nakti stāvēt uz ceļiem, nesot Dievam savu pateicību, vajadzības un lūgumus. Tātad, ar vārdiem „bez mitēšanās” ir domāta nevis vienkārši lūgšana bez apstājas, bet kaut kas cits. Jo kristietis nevar pamest visus savus ikdienas darbus un pienākumus, un pilnībā nodoties lūgšanai. Viņš noliecas Dieva priekšā kādā noteiktā laikā vai katru reizi, kad viņam rodas pēc tā vajadzība, saņemot garīgu iepriecību no saskares ar To Kungu. Izteicienu „bez mitēšanās” būs vieglāk saprast, kad ar lūgšanu tiek saprasta ne tikai darbība, bet arī atmosfēra. Vēršoties pie Dieva ar savām lūpām un sirdi, mēs liekam pie Viņa kājām pateicību, lūgumus, problēmas un vajadzības. Taču var arī dzīvot lūgšanas atmosfērā, padarot mūsu dzīves virzienu un noskaņu par lūgšanu. Ja mēs to pareizi sapratīsim un īstēnosim dzīvē, tad sirdīs iemītināsies un pastāvīgi valdīs tik ļoti ilgota Dieva miers, kas ir klusuma un apmierinātības izjūta, kas piepilda ticīgā dvēseli, kad viņš stingri paļaujas uz To Kungu. Dieva Vārds par to saka tā: „Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū”. (Filip. 4:7). Tādā veidā, bibliskie izteicieni „vienmēr priecājieties” un „priecājieties bez mitēšanās” ir radniecīgi to izprašanā un nozīmē.

Diemžēl, daudzi no mums nepareizi saprot gan nozīmi, gan jēgu, kas ielikta vārdos „prieks Tā Kunga priekšā”.

Mūsu cilvēciskajā leksikā ar prieku tiek saprasta jautrība un pilnīga dvēseles apmierinātība, kas izpaužas noteiktās emocijās un sajūtās.

Ir ticīgie, kas uzskata, ka priekam iekš Tā Kunga ir jāizpaužas paceltā garastāvoklī un pastāvīgā eiforijas izjūtā, neieredzot sevi par to, ka ne vienmēr tas izdodas. Kāds jauns cilvēks dvēseļu aprūpes sarunā ar skumjām teica: „Es zinu, ka Dieva Vārdā ir rakstīts, lai mēs vienmēr priecātos, bet man tā nemēdz būt. Man gribās nevis priecāties, bet raudāt. Lūgšanās es saucu uz To Kungu, lūdzot, lai Viņš man sūta tādu nebeidzamu prieku, bet Viņš mani nez kādēļ nedzird”.

Šāda pieeja un burtiska šo vārdu izpratne liecina par naivumu un garīgā brieduma trūkumu. Prieks iekš Tā Kunga, par ko ir runāts Svētajos Rakstos, nozīmē nevis ātri pārejošas emocijas un sajūtas, bet stingru pārliecību par to, ka tevi mīl tas Dievs, Kurš ir tavš Debesu Tēvs un labākais draugs, vienmēr tevi pasargā, aizstāv un palīdz, bet ja tava paša labuma dēļ kaut ko pieļauj, tad ne vairāk, cik tu spēj panest. Tieši šī apziņa, ka tu esi visuvarenā Dieva varenajās rokās, dod palāvību, cerību un pastāvīgu prieku sirdī, kas padara mūs par pateicīgiem un cerības pilniem Dieva bērniem. Apustuļa Pāvila augšminētais vēlējums „vienmēr priecājieties iekš Tā Kunga” ir ietverts tieši šajos vārdos – „iekš Tā Kunga”, un tas nozīmē, ka „priecājieties nevis paši sevī, bet Viņā”. Balstoties savā bagātajā garīgajā pieredzē, Dieva kalpotājs Džovets rakstīja:

„Kristīgais prieks – tas ir noskaņojums, kas ne mazākajā mērā nav atkarīgs no ārējiem apstākļiem. Ja mūsu prieks būtu atkarīgs no tiem, tad tas līdzinātos sveces gaismai vētrainā naktī. Īsu brīdi tā deg spoži un mierīgi, bet nu jau tās daktij izdegot, tik tikko gruzd un apkārt sabiezē tumsa. Kristīgais prieks nav saistīts ar pārejošiem dzīves apstākļiem un tādēļ nevar būt par aizejošās dienas upuri. Mūsu noskaņojums mainās kā laika apstākļi, bet prieks iekš Tā Kunga, paliek nemainīgs, un tā pastāvības noslēpums ir Dieva vārdos: „Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:20).

Mūsu mainīgajos laikos Tas Kungs, kā arī iepriekš, nemainās un nenogurst. Viņš nav tas līdzgaitnieks, kas ir kopā ar mums brīžos, kamēr spīd saule un viss ir labi, bet pazūd, līdz debesīs savelkas mākoņi. Glābējs no dienu virknes neizvēlās mūsu panākumu un labklājības brīžus un nestāv tālāk no mums dienās, kad esam nabagi un satriekti. Viņš netuvojas man vien tad, kad tiek pasniegts uzvarētāja vainags, bet slēpjas tad, kad uz manas galvas nolaižas ērkšķu kronis. Viņš ar mani ir kopā visas dienas – uzplaukuma dienās un nabadzības dienās; dienās, kad skan kapu zvani un dienās, kad šķind kāzu zvārguļi. „Ik dienas” – tas nozīmē – manas dzīves dienās, manas nāves brīdī un tiesas dienā”.

Tādā veidā, kristietis vienmēr var just prieku, pat visnelabvēlīgākajos apstākļos, tādēļ ka tā avots ir Kristus. Kāds šajā sakarā ir pareizi teicis: „Patiešs prieks – no Tā Kunga, Kurš ir mūsos, bet, nevis no tā, kas ir ap mums”. Bet ja tā, tad nav vajadzības demonstrēt savu ārišķīgo prieku un uzspēlēto jautrību, kas, kā viss nedabīgais, atbaida nevis pievelk, vēl jo vairāk, ja patiesībā sirdī ir pavisam citādāk. Kādēļ klaigāt „Slava Dievam” un „aleluja”, ja dzīve, kuru dzīvojam, neslavē bet apkauno Dieva vārdu!? Vai nav labāk šo liekulību nolikt malā un būt tādām, kāds patiesībā esi. Jo Dievam nav vajadzīga mūsu dievbijības izrāde.

Šajā sakarā atmiņā nāk gadījums, kad kādā dievkalpojumā slavētāju grupas soliste pārspēja pati sevi, demonstrējot it kā prieku, kas lija pāri malām. Bet, kad atbraukušais evaņģēlists savā sekojošajā svētrunā, kas satrieca cilvēku dvēseles, skāra liekulības tēmu, viņa nokrita ceļos, un asaras rijot, atkārtoja: „Tas viss ir precīzi par mani! Tieši es esmu šī liekule, jo spēlēju izrādi sanākušo priekšā, kaut patiesībā dzīvoju grēkā un esmu noziedzniece Dieva priekšā! Mana dvēsele raud! Ak, ja jūs zinātu, kā viņa raud!...” Lūk, tā reizēm Tas Kungs norauj uzliktās maskas no mūsu neīstā svētuma.

Ziniet, var kopā ar citiem skaļi dziedāt: „prieks, nebeidzams prieks, būsi priekā vienumēr...”, bet pašam sirdī būt bēdīgam un skumt. Ar dievbijīgu izskatu var kopā ar kori

vilkst: „Slavējiet Dievu, slavējiet ar visu dvēseli par Viņa vareno mīlestību...”, un tajā pat laikā lieliski apzināties, ka paša dzīve un staigāšana Tā Kunga priekšā, drīzāk kalpo Viņa apkaunošanai nevis godam. Mēs tā esam pieraduši skolā, institūtā, mājās, darbā un draugu lokā spēlēt savu lomu, ka, neaizdomājoties, turpinām to darīt arī baznīcā, dievkalpojumā. Te arī ir mākslīgie „gumijas smaidiņi” un neīstā jautrība, no kuras, brīžiem, paliek šķebīgi, un farizejiskā liekulība, kas pašam derdzas, un tēlota dievbijība, kas izbeidzas uz paša mājas sliekšņa, un daudz, daudz kas cits. Padomājiet, par kādu gan patiesu prieku var būt runa, kad mūsu dzīvē ir tik daudz nepatiesības! Katrā gadījumā To Kungu tāda izrādīšanās jeb kurā gadījumā neapmierina. Starp citu, ir kāds, kuru šis teātris pat ļoti apmierina. Un tas ir tas, kurš no iesākuma bija melu tēvs, un kura viens no pašiem spēcīgākajiem ieročiem ir liekulība.

Ir jāpiebilst, ka nesaprātīga nospiestības, skumju un sapīkuma demonstrēšana citu priekšā, arī nekalpo Dieva godam. Piemēram, kādā baznīcā, atnākot uz vakara sapulci, mācītājs zālē ieraudzīja vien trīs cilvēkus, kādēļ viņš, saprotams, stipri sašuta. Sarūgtinājumā izejot uz ielas, viņš sāka aicināt garāmģājējus viņiem pievienoties. Uzmetot acis viņa sadrūmušajai sejai, kāds cilvēks garāmejot izmeta: „Pateicos, draugs, man bez visa pašreizējā ir pietiekami rūpju un problēmu, lai vēl tām pievienotu jaunas”.

Tādā veidā, kristietība bez prieka, kas atspoguļojas mūsu sejās, var ātri atbaidīt apkārtējos cilvēkus. Kad mums mēdz būt smagi, vislabākais ir nepadarīt citus par sava nospiestā garastāvokļa lieciniekiem, nošķirties vientulībai ar To Kungu un izliet Viņam savas dvēseles sāpi, pastāstot par savām problēmām un vajadzībām. Tā kā Viņš, neviens cits, nepalīdzēs.

Bez jau iepriekš pieminētajām, ir vēl viena ļoti rupja un nepiedodama kļūda, kad kristietis pats sev atņem svētību un raud tur, kur viņam vajadzētu priecāties. Tas attiecas uz tiem cilvēkiem, kuri, iesākuši dzīves attīrīšanas procesu, savā grēku atziņā tik ļoti saskumst, ka nonāk līdz nervu sabrukumam un zaudē pārliecību par glābšanu.

Kad dienas gaismu ieraudzīja grāmata „Atmoda sākas ar mani”, uz mūsu misiju sāka nākt vēstules no cilvēkiem, kas krita izmisumā, jo uz visa uzrakstītā fona, ieraudzīja sevi kā šausmīgus grēciniekus. Svētā Gara atmaskoti, viņi nezināja, ko darīt. Viņu daudzie grēki nostājās viņu priekšā palielināti kā zem lupas. Šausmās viņi sāka rīkoties: vērsās pie savu baznīcu kalpotājiem, gribēdami izsūdzēt grēkus, atnesa nozagtās lietas turp, kur tās bija paņēmuši, saveda kārtībā savas attiecības ar tuviniekiem un darīja daudz ko citu, aizmirdami par prieku un pateicību Dievam par to, ka Viņš ir parādījis viņiem Savu žēlastību. Tā vietā, lai dotu iespēju Tam Kungam turpināt darboties ar viņiem, viņi no savas grēkatziņas krita depresijā, būdami pārliecināti, ka svētuma latīņa ir tik augstu, ka viņiem nekad nebūs iespējas to sasniegt.

Kaut kas līdzīgs notiek arī ar kristiešiem, kuri nopietni attiecas pret Tā Kunga pavēļu un baušļu pildīšanu, pieliekot daudz pūļu un spēka. Viņi atklāj savus grēkus, lūdz piedošanu saviem tuviniekiem, sakārto to, ko reiz ir izdarījuši nepareizi, cenšas būt nomodā pār kārdinājumiem, cīnās ar savām nepilnībām un dara, pēc viņu domām, visu nepieciešamo, lai dzīvotu patiesi taisnu dzīvi. Taču tas ne vienmēr izdodas. Pāiet laiks un, domājot, ka viņi tā arī nevarēs sasniegt gribēto uzvaru, nolaiž rokas, sāk skumt un, vai nu neiziet no nospīdības stāvokļa, vai atmet visam ar roku un gribas trūkumā sāk peldēt pa straumei.

Šādiem ticīgajiem kļūda ir tā, ka viņi pilnībā neizprot Tā Kunga rīcību, kad Viņš atver acis uz viņu garīgo netīrību, ievēdot attīrīšanās un svētošanās procesā. Jo uzrādīt mums mūsu grēkus ir Svētā Gara galvenais uzdevums, par ko Jēzus, kad bija ar viņiem, reiz teica Saviem mācekļiem (Jņ.16:7-8). Bet ja tā, tad mūsu atmaskojumus un nosodījumus caur mūsu sirdsapziņu, caur ko bieži runā Dievs, vajag pieņemt nevis ar skumjām, bet ar pateicību, jo tas ir nekas cits, kā žēlastība, kuru Debesu Tēvs izrāda tiem, kurus mīl. Vai tad mums nav labāk, šeit uz zemes, ieraudzīt savus grēkus un tos nožēlot, nekā ar novēlošanos tos apzināties mūžībā, kur vairs neko nevarēs mainīt.

Tieši tā pat ir ar mūsu sodīšanu, kas ir Dieva mīlestības apliecinājums, kā ir rakstīts: „Jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca, turēdams tomēr labu prātu uz viņu kā tēvs pret dēlu” (Sal.pam. 3:12). Tātad, mums ir pamats nevis skumt, bet priecāties, kad Svētais Gars dāvā mums garīgo apgaismību un mēs sākam sevi redzēt tajā gaismā, kādā mūs redz Dievs. Padomājiet, vai tad tas ir slikti, dziļi atzīt savus grēkus un ar visu sirdi tos neieredzēt, pieteikt tiem karu? Jo tieši to jau Tas Kungs no mums gaida. Mīlot un nevēloties mūsu bojā eju, Viņš mūs atmasko un soda ar vienu vienīgu mērķi – „...lai tizlais nekluptu, bet gan tiktu dziedināts” (Ebr. 12:13).

Tādā veidā, apzinoties savu grēcīgumu, nestaigāsim ar noskumušām sejām, jo tā mēs apbēdinām To Kungu, Kurš mūs attīra un svēto, ar to izrādot Savu tēvišķo mīlestību. Tas ir vienkārši nesaprātīgi – skumt un bēdāties par tādu žēlastību! Tiesa, ir sastopami arī citi gadījumi, kad sātans, nespēdams apstādināt attīrīšanās un svētošanās procesu, ielavas tajā un arī sāk kristieti apvainot, pie kam nereti pat par to, ko viņš vispār nav darījis. Ne velti taču viņš ir nosaukts par apmelotāju, kas runā par mums ļaunu dienu un nakti. Nesaprotot viņa viltīgo paņēmienu, Dieva bērns to pieņem par patiesību un, paguris cīņā ar patiesajiem un neīstajiem grēkiem, krīt depresijā (smalkāk par to tiks izstāstīts nākamajā grāmatā „Soļojot gaismā”). Šādos gadījumos ir jāatvairā šo kārdinājumu ar stipru ticību, izmantojot Svēto Rakstu padomu: „...stājieties pretī velnam, un viņš bēgs no jums” (Jēk. 4:7).

Protams, gadās arī tā, ka mēs patiešām pazaudējam sirds prieku, bet tas, kā likums, notiek mūsu vainas dēļ. Iemeslu tam ir daudz, tādēļ aplūkosim kaut nedaudzus.

1. Dvēseļu aprūpes pieredze rāda, ka visbiežāk mūsu prieku nozog satraukumi, stresi un bailes. Šie trīs iemesli parasti ir saistīti ar pārmērīgu mūsu emociju izpausmi attiecībā uz to, kas varētu notikt, bet varētu arī nenotikt. Piemēram, uztraukums, tas ir – pārmērīgas raizes par kaut ko, kas nebūt ne vienmēr notiek. Tās var mūs nomocīt un novājināt, bet beigās izrādīties pilnīgi nepamatotas. Stress jeb spēcīgs

pārdzīvojums par situācijām, kas no mums nav atkarīgas. Visbiežāk nekas jau nemainās, bet prieks sirdī tiek nozagts. To pašu var teikt arī par bailēm, kas izpaužas kā biedējošs nemiers par kādu bīstamību, ļaunumu vai sāpēm. Esošajā stāvoklī tas tāpat neko nemaina, toties palielina pašu problēmu, atņemot vīrišķību un spēku tieši tad, kad tas ir īpaši vajadzīgs. Šiem „prieka zagļiem” ir jāstājas pretī, atceroties reiz filipiešiem teiktos nomierinošos kopsavilkuma vārdus: „būdams pārliecināts, ka Tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai” (Filip. 1:6). Bet, ja tā, tad nesatrauksimies par to, kas tā vai citādi atrodas Tā Kunga rokās un Viņa kontrolē.

2. Nākamais iemesls, kura dēļ mēs nereti zaudējam prieku, – mūsu padarītais grēks. Tas nerada izbrīnu, jo jebkurš pārkāpums pret To Kungu uzreiz mūs atdala no Viņa, tātad arī sarauj saiti ar galveno prieka avotu. Tieši tamdēļ ķēniņš Dāvids pēc laulības pārkāpšanas ar Batsebu, vaidot savā dvēselē sauca: „Apžēlojies par mani, ak, Dievs, Savā žēlastībā, izdzēs manus pārkāpumus Savā lielajā apžēlošanā! Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem grēkiem! Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā! Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis un darījis to, kas ļauns Tavās acīs, lai Tu paliec taisns Savos spriedumos un nevainojams Savā tiesneša darbā... Šķīstī mani no grēkiem ar īzapu, lai es topu šķīsts, mazgā mani, lai es topu baltāks par sniegu! Liec man atkal baudīt prieku un lab sajūtu, lai līksmojas kauli, kurus Tu esi man salauzījis!... Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu! Neraidi mani prom no Sava vaiga un neatņem no manis Savu Svēto Garu! Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku un stiprini mani ar paklausības garu” (Ps. 51:3-14). Ticība visu piedodošajam un žēlsirdīgajam Dievam toreiz palīdzēja Dāvidam atkal piecelties un atgūt sirdi prieku.

Ir pilnīgi saprotams, ka savas niecības apzināšanās nomāc un skumdina. Bet, kad mēs pārstājam sevi attaisnot un pastāvēt uz savu nevainību, pazemīgi atzīstot, ka Tā

Kunga tiesa ir taisnīga un Viņa ceļi taisni, tad piedošanas prieks ielīst mūsu sirdī kā upe, nesot sev līdzi to, ko nekas cits nevar dot.

Prieks – ir auglis tīrai un patiesai staigāšanai ar To Kungu. Kad tā nav, nevar būt arī prieks. Izdarot grēku un to apzinoties, ir svarīgi pie tā neapstāties, bet ticībā izdarīt nākamo soli pretī Tam, Kurš, paceļoties Golgātā, atnesa piedošanu kritušajiem un atjaunošanu nomocītajiem. Tad skumjas un nomāktība nomainās ar gaviļiem un cerību, par kuru ir teikts, ka tā „nepamet kaunā” (Rom. 5:5). Ja mēs, noniecinot šo iespēju, gadiem un gadu desmitiem slēpjām savus grēkus un ar tiem dzīvojam, nevajag brīnīties, ka mums nav miera sirdī.

Vienā no himnām psalmu dziedātājs apraksta cilvēka prieka noslēpumu, kad viņam ir piedēvis Tas Kungs: „Svētīgs, kam pārkāpumi piedoti, kam grēki nolīdzināti!.. Kamēr es klusēju, mani kauli panīka, un man bija jāvaid cauru dienu, jo Tava roka smagi gūlās uz mani dienām un naktīm... Tad es atzinos Tev savos grēkos un neapslēpu savas vainas. Es sacīju: „Es izsūdzēju Tam Kungam savus pārkāpumus!”. Un Tu piedēvi man manu grēka vainu” (Ps. 32:1-5).

3. Daudziem kristiešiem nav prieka savā kristietībā tikai tamdēļ, ka tajā mazajā kalpošanas lauciņā, kurā Viņus ir ielicis Tas Kungs, sajūt sevi, pēc viņu domām, pārāk nenozīmīgus. Viņiem gribētos kaut ko vairāk, lielāku un ievērojamāku, lai citi viņus redzētu un teiktu viens otram: „Tu tikai paskaties uz viņu! Cik labi viņam viss izdodas! Kāds malacis!..”. Nereti prieks izpaliek, jo pie vilšanās ir klāt skaudība un rūgtums pret cilvēku, kuru Dievs svētī un lieto lielākā mērā. Piemēram, viens jauns kalpotājs, beidzis prestižu garīgo semināru, tika aizsūtīts darbā uz nesen izveidotu baznīcu. Kā mācītājs tur kalpoja ticības brālis, kurš vien dažus gadus vecāks par viņu un kuram nebija nekādas teoloģiskās izglītības. Daudzi šīs draudzes locekļi caur šo brāli atgriezās pie Dieva un tādēļ viņu ļoti mīlēja.

Atbraucējs bija pilns visādu ideju, ko loloja jau kopš studiju laikiem un kuras viņš gribēja ātrāk ieviest dzīvē, taču mācītājs pārliecināja, ka draudze tam šajā brīdī vēl nav

gatava. Šāda nepiešķiršana viņa ierosinājumiem, diplomētajam teologam pamazām izvērtās aizvainojumā un rūgtumā. Viņš uzskatīja, ka mācītājs līdz galam nenovērtē viņa spējas un nedod iespēju izvērsties, kaut draudzes dzīvē redzēja izteiktas svētības no Dieva. Gāja dienas, nedēļas, mēneši un gadi. Skaudība sirdī turpināja augt un darīt savu melno darbu. Katrs mācītāja vārds aizvien vairāk izraisīja sašutumu un kaitināja jauno kalpotāju. Par kaut kādu prieku sirdī, saprotams, nevarēja būt ne runas.

Kas zina, cik ilgi tas tā būtu turpinājies, ja reiz viņš nebūtu izlasījis īsu stāstiņu. Tajā bija runa par to, kā kara laikā ar Napoleonu viens kareivis, veicot kopā ar armiju tālu pārgājienus, skaļi pauda savu sašutumu, ka viņam tik ilgi ir jāiet kājām, bet viņa virsnieks pārvietojas sēžot uz zirga. Izdzirdējis šos vārdus, virsnieks tūdaļ nolēca no zirga un piedāvāja kareivim ieņemt viņa vietu. Iepriecināts par tādu iznākumu, tas nelika uz sevi gaidīt un zibenīgi atradās sedlos. Nepaspēja zirgs izdarīt pat dažus soļus, kā skauģi sasniedza ienaidnieka lode, un viņš beigtis nogāzās zemē.

Tā, ar stāsta palīdzību, Dievs uzrunāja jaunā kalpotāja sirdi un sirdsapziņu, atverot viņa garīgās acis, ko bija aptumšojušas skaudība un rūgtums. Ir jāteic, ka līdzīgi gadījumi mēdz būt visai bieži. Diemžēl, citu kalpošanās mēs redzam tikai priekšrocības, nenojaušot neskaitāmās grūtības, atbildību, bet reizēm pat bīstamības, kas ir sastopamas tajā, ko viņi dara. Tādēļ ir ļoti svarīgi palikt uzticamam tajā vietā, kur Tas Kungs vēlas redzēt tieši tevi, neatkarīgi no tā, vai tā ir augsta, vai maza un nepamanāma.

Osvalds Čembers šajā sakarā ir teicis tā: „Viena lieta ir izvēlēties sev cēlsirdīgas varonības ceļu, un pavisam cita – kad ceļš, ko tev ir izvēlēties Dievs, ved uz turieni, kur tevi iemīdīs mēslos un kur tu ieņemsi nemanāmu, nožēlojamu un nenožīmīgu stāvokli, kur kopā ar apustuli Pāvilu varētu teikt: „ar godu un negodu, ar slavu un neslavu” (2.Kor.6:8). Vai tu esi gatavs sevi tādā veidā pienest kā upuri? Vai tu spēj būt kā piliens jūrā vai kā uzgrieznis lielā mašīnā, tas ir – esot tik nenožīmīgam, ka par tevi pat neatcerēsies tavas kalpošanas Tam Kungam sakarā. Vai spēsi sevi upurēt tādā

pakāpē, ka tev svarīgāk būs pašam kādam kalpot, nekā ka tev kalpotu citi? Daži ticīgie nemāk strādāt melnu darbu un palikt svēti, jo uzskata to par sevis necienīgu. Nedrīkst būt upura, kam kristietis nav gatavs, un nav tādas nodarbes, kas viņam būtu pārāk pazemojošas. Ja jau pat apustulis Pāvils, vēršoties pie to dienu ticīgajiem, varēja teikt: „Bet, ja man arī jāizlej savas asinis, nesot jūsu ticības un kalpošanas upuri, tad es priecājos, priecādamies kopā ar jums visiem”, tad mums tas vēl jo vairāk ir jādara. Kļūt par upuri – ir gribas lēmums, nevis jūtas, un kad tu izdarīsi šo izvēli, tev vairs nebūs vēlēšanās nodarboties ar sevis apraudāšanu. Bet altāris vienmēr nozīmē uguni, tas ir – lai iekš mums sadeg viss tas, kas nekalpo Tā Kunga godam”.

4. Kad no Debesīm nenāk atbilde uz ilgstošām bet nesekmīgām lūgšanām, tad zūd prieks. Šādā gadījumā vispirms nāk nogurums, tad vilšanās, bet tām seko grūtsirdība un izmisums. Ko gan mums darīt? Būt sašutušiem un dusmoties uz Dievu? Krist depresijā tādēļ, ka Viņš mums neatbild? Atmest visam ar roku un novērsties no sava Glābēja?.. Nu ko, daži tieši tā arī rīkojas, bet vai tā ir izeja no situācijas?.. Bībele mums dod citu atbildi: „Esi kluss Tā Kunga priekšā un gaidi uz Viņu” (Ps. 37:7) un „ar savu izturību jūs iemantosīt sev dzīvību!” (Lk. 21:19).

Pacietība mūs atsvabina no nemiera un nedrošības sajūtas. Tā noslauka mūsu asaras un dod mums iespēju nomierināties. Pacietība samazina mūsu kaislīgo vēlēšanos kaut ko dabūt, saņemt, dodot spēku un izturību laikā, kad mēs kaut ko gaidām. Būdama svarīga kristīgās dzīves sastāvdaļa, tā dod pareizu Dieva pielūgsmes garu. Jēkaba vēstulē par to tā arī ir teikts: „Bet izturība lai parādās darbā līdz galam, ka jūs būtu pilnīgi caurcaurim un jums nebūtu nekāda trūkuma” (Jēk. 1:4). Būsim pacietīgi un tad iekš daudz kā varēsim bagātināties.

5. Tuvības zaudēšana ar To Kungu uzreiz atspoguļojas mūsu garīgajā stāvoklī, kas izpaužas kā nospiestība un nomāktība. Visbiežāk tas notiek tad, kad kaut kādā veidā mēs pārkāpjam Dieva gribu. Atrodoties uz zemes, Jēzus izjuta dziļu prieku esot ciešās attiecībās ar Savu Tēvu – Dievu un

ļoti gribēja, lai arī Viņa mācekļiem būtu tāds pats prieks, kas seko pa pēdām tam, ja mēs pakļaujamies Viņam. Patiesa laime pie mums atnāk tikai tad, ja mēs cik iespējams pilnīgi pieņemam savā dzīvē To Kungu. Esot iekš Kristus, pareizi Viņam sekojot un visu laiku turot Viņa baušļus, mums vienmēr būs pašlāvēība un prieks, pat ja ir grūti un, liekās, nav nekādu iemeslu, lai liksmotu un priecātos.

Nedrīkst arī aizmirst, ka prieks ir Svētā Gara auglis, tādēļ, lai atrastos priekā, ir jāstaigā Garā (Gal. 5:22,25). Dzīvojot Dieva tuvumā un topot Viņa vadītam, mēs varēsim priecāties par spīti apstākļiem. Vārdus „Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr, es vēlreiz teikšu, priecājieties!” apustulis Pāvils rakstīja filipiešiem, kad pats sēdēja cietumā. Tātad, līksmi dvēselē, kurai ir tuvas attiecības ar Debesu Tēvu, nevar apslāpēt ne cietuma sienas, ne cilvēku aprunāšanas, nedz kādas citas dzīves problēmas un grūtības.

6. Vēl viens iemesls, kas noved pie prieka zaudēšanas, ir kārdinājumi un pārbaudījumi. Apustulis Pēteris savā pirmajā vēstulē saka: „Tad jūs līksmosities, tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos” (1.Pēt. 1:6). Bet mums, parasti, mēdz būt tieši otrādi. Mūs kārdinājumi nomāc un atņem jebkādu prieku.

Visiem mums ir zināms, ka grūti laiki nes sev līdzī skumjas un sāpes sirdī. Ārēji tie izskatās pavisam nepievilcīgi un tādēļ, protams, nepriecē. Bet tas ir vien tādēļ, ka mēs aizmirstam kādus augļus tie dod vēlāk. Gudrais Mācītājs reiz ir teicis: „Labāk ir skumt nekā smieties, jo, kad vaigs ir noskumis, tad sirdij ir labi” (Sal.māc. 7:3). Bet ja tas ir tā, ka mūsu sirds grūtībās patiešām kļūst labāka, tad mums ir pamatojums arī tādos brīžos priecāties, atceroties, ka visus pārbaudījumus un kārdinājumus Dievs ir spējīgs vērst mums par labu.

Vecās Derības lappusēs ir stāsts par jūdu atgriešanos no Bābeles trimdas un tai sekojošo Jeruzālemes un tās sienu atjaunošanu. Priesteris Ezra kopā ar Nehemiju, pēc galveno darbu veikšanas sasauca tautu, lai ar Dieva Bauslības grāmatas lasīšanu uzmundrinātu to un pavairotu vīrišķību turpmākajiem labiem darbiem. „...Un nebēdājieties, jo Tā

Kunga prieks ir jūsu stiprais patvērums!” (Neh. 8:10). Vārdos „jūsu stiprais patvērums” slēpjas mierinājums, cerība un rāmums arī priekš mums. Prieks Tā Kunga priekšā – ir Dieva dots patvērums, kur mums patverties no bēdām, skumjām, kārdinājumiem un pārbaudījumiem. Protams, tas nebūt nenozīmē, ka mūsu dzīve kļūs bezrūpīga un bez ciešanām. Šie vārdi drīzāk ir kā atgādinājums par to, ka iekš Tā Kunga mums ir patvērums no skumju gariem.

7. Divkosība un dalīta sirds, meklējot to Kungu un sekojot Viņam, arī padara mūsu kristietību bezjēdzīgu un bez prieka. Ir ticīgie, kuru garīgo dzīvi uzlūkojot, neviļus jādoma, ka viņu uzdevums ir pārbaudīt Dieva pacietību. Te viņi deg kalpošanā Tam Kungam, un liekās, ir gatavi apgāzt kalnus, te krīt kaut kādā vienaldzībā un garīgā apātijā, nevēloties dzirdēt atgādinājumus par atbildību pret savu dvēseli. Šāda nepastāvība un garastāvokļa mainīgums norāda uz nepareiziem motīviem, pēc kādiem cilvēks savā kalpošanā vadās, kā arī uz dalītu sirdi, kas traucē sevi pilnībā nodot Dievam.

8. Bez prieka ir arī tā kristietība, kur ir pazaudēta dzirkstele, tātad – nav uguns. Tad Dievam tu kalpo nevis tādēļ, ka tas priekš tevis ir tava dzīve, bet vien tādēļ, ka uzskati to par nepieciešamību. Tādā kalpošanā nav dzīvības, tātad, tā nav spējīga nest dzīvību arī citiem. Rietumeiropas valstīs kristīgās ģimenēs plaši ir izplatīta Bībeles lasīšana vakara stundās un tai sekojoša kopīga lūgšana. Kad kristietība kļūst vienkārši par pieradumu un ārēju formu, tad pat šāda laba tradīcija kļūst par slogu. Tā kādā ģimenē, kur tēvs šo tradīciju padarīja par likumu, bērni pēc vakariņām palika sēžot pie galda skumjām sejām, itkā klausoties, bet nedzirdot to, ko lasa, vēloties tikai vienu, – lai viņš ātrāk beigtu.

9. Pie prieka zaudēšanas noved arī nepaklausība Dieva balsij, kā arī jebkāds noraidījums un pretošanās Viņa gribai, vai tas attiecas uz sadzīviskiem jautājumiem, vai uz aicinājumu uzņemties kādu kalpošanu. Šādā gadījumā dvēseles mokas turpināsies tik ilgi, kamēr mēs nepazemosimies Viņa priekšā, darot to, ko no mums sagaida Debesu Tēvs. Mīlot

To Kungu un saucot sevi par Viņa bērniem, vergiem un kalpiem, mēs nedrīkstam Viņu apbēdināt ar savu nepakļaušanos.

10. Kaut visiem šiem iemesliem ir liela vieta mūsu garīgajā dzīvē, galvenais, kas atņem mums prieku, – tā ir kristietība tradīcijas pēc. Tieši tā neapmierina ne mūs, ne To Kungu, jo ir mirusi, tātad, bezjēdzīga. Pravieša Jesajas laikā Dievs vairs nevarēja par to klusēt. Saucot lietas īstajos vārdos, Viņš noraksturoja formālu, virspusēju kalpošanu Sev ar šādiem vārdiem: „Kam Man vajadzīgi jūsu daudzie kaujamie upuri?” saka Tas Kungs. „Man ir apnikuši jūsu aunu un baroto teļu dedzināmie upuri, Man netīk jēru un āžu asinis”.

Tagad apstāsimies pie šī panta. Mūsu dienās tauta vairs nenes, kā samierināšanas upuri par saviem grēkiem dzīvniekus, jo ir Svētais Jērs, Kurš reizi par visām reizēm kļuva par mūsu izpiršanas upuri. Sanākot kopā dievkalpojumos, kristieši tagad pienes savus lūpu upurus, tas ir – lūgšanas. Bet kādas tās ir? Vai tās ir patiesas Dieva priekšā, vai paceļas pie žēlastības troņa no tīras sirds? Vai to daudzums vienmēr Debesu Tēvam ir patīkams, un vai kvantitatē ir to vērtība Viņa priekšā? Lieliski zinot mūsu dzīvi un staigāšanu Viņa priekšā, vai Tas Kungs nevar arī šodien mums teikt: „Kam Man vajadzīgi jūsu daudzie kaujamie upuri?”

Nesteidzieties uz šo reaģēt ar sašutumu, draugi! Kopā iziesim cauri šīm rindām, kurās Dievs vērsas pie mums, pielietojot to jau ne kā Israēlam, bet mums pašiem. Jo tie esam mēs, kas esam Viņa izredzētā tauta. Tagad ne jau israēlieši svētdienās piepilda lūgšanu namus, bet mēs, tātad, ne pie viena cita kā pie mums tagad ir vērsti šie vārdi: „Kad jūs nākat rādīties Manā priekšā, kas tad no jums prasa, lai jūs samīdāt Manus pagalmus?”

Nekad neaizmirsīšu vienu vēstuli, ko saņēmu 1990. gadā, drīz pēc grāmatas „Atmoda sākas no manis” klajā nākšanas. Kādas Krievijas draudzes mācītājs rakstīja: „Izlasot šo grāmatu, es sapratu, ka trīsdesmit gadus, vedot sev līdz Dieva tautu, veltīgi esmu mīdījis Tā Kunga pagalmus...”. Ko tur teikt, sirdi plosošā atzīšanās, kuru, domāju, viņam nebija

viegli izdarīt. Var tikai apbrīnot šī kalpotāja vīrišķību, patiesumu un atklātību, uz ko mūsdienās ir spējīgi tikai nedaudzi. Taču turpināsim mūsu pārdomas.

Neapstājoties pie šiem vārdiem, Dievs runā tālāk: „Nenesiet Man vairs veltīgo un liekulīgo ēdamo upuri, to kvēpināmā smarža ir negantība un iedveš Man riebumu. Es neieredzu un nevaru ciest jūsu jaunajos mēnešos un sabatos noturamās svētku sapulces, jo tās ir gan krāšņas un svinīgas, bet tai pašā laikā bezdievības pilnas! Es ienīstu jūsu jaunos mēnešus un jūsu gadskārtējos svētkus, tie Man ir par nastu, tie Man kļuvuši neciešami...”

Tā neko!.. Izrādās, daudz kas no tā, ko mēs savās baznīcās darām par slavu un Dievam par godu, tajā skaitā arī visi mūsu izpriecas un izklaides pasākumi, var būt Viņam nekas cits kā nasta!..

Bet arī tas vēl nav viss. Lasot tālāk, burtiski pārņem šausmas no sekojošiem vārdiem: „Kad jūs paceļat savas rokas, Es apslēpju Savas acis no jums, un, lai cik daudz jūs arī lūgtu, Es jūs tomēr neuzklausu...”

Neticami, vai ne tā? No teiktā izriet, ka Dievs mūs reizēm vienkārši nedzird. Bet kā tad tā? Mēs taču esam pilnīgi pārliecināti, ka Viņš mūs dzird vienmēr!.. Vai patiešām īstenībā viss izskatās pavisam savādāk? Izrādās, Dievs var mūs nedzirdēt, bet kādēļ?!.. Dieva atbilde neliek sevi gaidīt, un ir tepat blakus: „jo jūsu rokas ir aptraipītas asinīm”.

Ko?!.. Mūsu rokas aptraipītas ar asinīm?!.. Tā taču nav taisnība! Kā taisnīgais un taisnais Dievs var apgalvot to, kas īstenībā nemaz nav?! Viņš taču ir pati Patiesība!..

Jā, draugi, lai cik skumji ir to atzīt, bet tas patiesi tā ir. Un, lai varētu pieņemt tik smagu, bet pelnītu apvainojumu, tagad ir jāļauj šai Patiesībai atvērt mūsu acis tam, ko mēs paši, neapšaubāmi, lieliski zinām. Tad nu atcerēsimies, cik reižu mēs burtiski nogalinājām tos, kuri mums ir dārgi, ar saviem ļaunajiem, cietsirdīgajiem vārdiem. Tos izsakot, mēs, protams nedomājām par to, kā asiņoja mūsu mīlošo sievu, vīru, tēvu, māšu, dēlu, meitu, paziņu un draugu sirdis, atstājot uz mūsu rokām neredzamas asinis. Cik skumju un sāpju nesa necienīga uzvedība attiecībā pret jel kādu! Cik

rētu jau esam apkārtējiem cirtuši, graužot sev visu visapkārt pa labi un kreisi?..

Ja mēs vēl esam spējīgi būt godīgi paši pret sevi, tad mums nāksies atzīt, ka viss patiesi ir tā, un mūsu sirdsapziņas balss to apstiprinās. Bet ja tā, kurp mums tagad ar šādu nastu iet? Kā to visu izlabot? Un vai priekš mums maz vairs ir žēlastība un piedošana?..

Jā, ir. Lūk, padoms, ko mums ar pravieša Jesajas lūpām dod Tas Kungs: „Mazgājieties, šķīstieties, pārtrauciet savus ļaunos darbus Manu acu priekšā! Mītieties ļaunu darīt! Mācaities labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stājieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni! Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūs grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna. Ja jūs būsit Man padevēģi un paklausīgi, tad jūs baudīsiet zemes svētību. Bet, ja jūs pretosities un nepaklausīsiet, būsit cietgalvīgi, tad zobens jūs aprīs, jo Tā Kunga mute to runājusi” (Jes. 1:11-20).

Ko lai uz to saka, draugi? Vai mēs esam gatavi pielietot šādu padomu jeb tas mūs neapmierina? Mēs, laikam, negaidījām, ka Dievs pret mums var būt tik stingrs, jo sevišķi jau šajā žēlastības laikā. Jo līdz šim mums pastāvīgi nācās dzirdēt par Viņu pavisam ko citu. Jā, protams, Viņš arī tagad ir un paliek mīlestības, žēlsirdības Dievs, taču tas Viņam netraucē, mīlot grēcinieku, ienīst grēku. Citādāk jau Viņš nebūtu svēts un taisns. No tā, vai mēs izmantosim Viņa padomu vai nē, ir atkarīga mūsu nākotne, ietverot arī prieku, pie kam ne tikai šeit uz zemes, bet arī mūžībā, kas tuvojas.

Vēl ievērojiet, ka šajā Dieva aicinājumā Savai tautai, izskan ne tikai sašutums un taisnas dusmas par to, ka tie, kuri godā Svēto, paši dzīvo nesvēti, un tie, kuri pienes lūpu upurus, turpina grēkot. Nē, galēji stingros Tā Kunga vārdos ir redzama liela vēlēšanās, lai Viņa bērni nožēlotu grēkus un labotos. Debesu Tēvs nevēlās mūsu bojāeju. Viņš alkst pēc pārmaiņām mūsos! Viņu neapmierina formāla, rituāla kristietība, kas ir kā tradīcija. Viņam vajag patiesu kalpošanu, ko diktējusi patiesa mīlestība.

Nevajag domāt, ka Dievs no mums pieprasa ko neiespējamu. Ir grūti stādīties priekšā, cik dvēseļu, gadiem ilgi dzīvo bezspēcīgu, nožēlojamu kristietību bez prieka, un pieliekot pūles ir izrāvušās no savas garīgās bezizejas. Piemēram, kāds brālis izbrīnā sauca: „Patiešām! Kaut kas tāds ir iespējams! Es pavisam biju zaudējis cerības, bet tagad redzu, ka tas strādā! Tas Kungs man panāca pretī trīs soļus, kad es, lai nomirtu sev, paspēju izdarīt tikai vienu! Pēc tam, kad es beidzu „likt pirmajā vietā savas tiesības”, pieprasot mani atzīt kā ģimenes galvu, sieva sāka klausīt bez kādiem aizvainojumiem un skandāliem! Es tik ilgu laiku nomocījos, lai atrastu mūsu ģimenes problēmu risinājumu, bet tagad tās it kā pašas par sevi risinās, bez manu pūļu pielikšanas. Tajā laikā, kad es nodarbojos ar savu dvēseli un savedu kārtībā attiecības ar citiem cilvēkiem, Dievs veica izmaiņas manu tuvinieku sirdīs! No tā laika, kad es izlaboju visu uz ko Viņš man norādīja, mani vairs nekas nenospiež. Ak, cik pateicīgs es esmu Tam Kungam, ka Viņš izveda mani no manas tradicionālās, nominālās kristietības, kur biju pavadījis daudzus gadus!..”, vai: „Kopš tā laika, kad esmu pārskatījusi savu dzīvi un staigāšanu Tā Kunga priekšā, manā ģimenē sākušas notikt brīnišķīgas izmaiņas. Nesen mani divi vecākie bērni, par kuriem es lūdzu daudzus gadus, atnāca ar mani uz sapulci un tur pirmo reizi nožēloja grēkus, bet jaunākais dēls pārstāja lietot narkotikas! Mans neticīgais vīrs arī ir tā kā pieklusis un pat ir pārtraucis lamāties un dzert! Cik esmu skumusi un raudājusi, nesaprotot kādēļ manas lūgšanas par viņiem paliek neatbildētas! Bet tagad es esmu pārpildīta ar prieku, jo Dievs man ir kļuvis par Dievu, Kurš dzird un atbild!..”.

Tādā veidā, panīkusi un skumīga kristietība, kas līdzīgi slogam gūlās pār kādu izmocītu dvēseli, sāka dzirkstīt, gaviļējot un pateicoties Tam Kungam. Tādas izmaiņas var salīdzināt ar košu varavīksni, kas parādās pēc pērkona lietus uz tumšā, bet jau pamazām gaišāk topošā debesjuma. Īsts prieks, kas piepilda patiesa kristieša sirdi, ir dabīgas sekas viņa tuvajām attiecībām ar Dievu un pareizam dzīves un

ticības veidam. To nevajag demonstrēt un reklamēt. Tas neizpaužas trokšņainā eiforijā, bet gan ar īpašu, gaišu acu izteiksmi un neatkārtojamu zīmogu sejā, kas pauž cilvēka iekšējo mieru un klusumu dvēselē. Satiekot tādus cilvēkus, neviļus tavs acu skatiens uz viņiem apstājas, bet paejot garām, neviļus atskaties.

Nobeigumā, kā īpašu piemēru gribētos pastāstīt par kādu jaunu kristieti, kurš, neskatoties uz smagu iedzimtu invaliditāti, atrada nebeidzamu prieku iekš Tā Kunga, kļūstot par lielu svētību un ticības stiprinājumu daudziem desmitiem tūkstošu un miljoniem cilvēku.

Niks Vujačičš piedzima 1982. gada 4. decembrī Melburnā (Austrālijā). Viņa vecāki – patiesi kristieši, ar nepacietību un prieku gaidīja sava pirmdzimtā parādīšanos šajā pasaulē. Nika mamma – pieredzējusi medmāsa, kas palīdz dzemdētājām, nešaubījās, ka sava bērna dzemdēšana viņai neradīs grūtības, jo labi zināja dzemdību gaitu. Grūtniecība noritēja normāli, un tajā laikā esošā medicīnas tehnika, auglim, kas attīstījās, nekonstatēja nekādas novirzes no normas. Bet kad bērniņš nāca pasaulē bez rokām un kājām, tēvs ar māti un visi kristieši draudzē, piedzīvoja īstenu šoku, ko nomainīja nesatricināma pārliecība, ka Dievs to paredzējis īpaši tam, lai puisītī parādītu neparastu brīnumu. Taču, neskatoties uz viņu milzīgo ticību, visas lūgšanas un lūgumi palika bez atbildes. Tas Kungs, kas valda pār likteņiem, nez kādēļ neparedzēja rokas un kājas augošajam mazulim.

Ko tas nozīmēja pašam psihiski pilnīgi veselajam Nikam, nav iespējams īsumā aprakstīt. Par to var spriest pēc tā, ka viņam bija domas par savas eksistences bezjēdzību un bezmērķīgumu, kas noveda tik tālu, ka jau 8 gadu vecumā viņš domāja par pašnāvību. Zaudējumu sāpes palielinājās vēl arī tādēļ, ka pēc viņa ģimenē piedzima vēl divi pilnīgi normāli bērni: māsa un brālis.

Vienā no tādiem grūtajiem brīžiem, Dievs uz Niku runāja caur brīnišķīgu Svēto Rakstu vietu no Jeremijas grāmatas, kurš pats bija piedzīvojis ne mazumu ciešanu: „Jo Es zinu, kādas Manas domas par jums, saka Tas Kungs, miera

un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat” (Jer. 29:11). Tas viņu ļoti iedvesmoja, un viņš nolēma, ka Dievs drīzumā tomēr viņam dāvās rokas un kājas, un tas kļūs par pasaules mēroga sensāciju, kas apgriezīs kājām gaisā visu pasauli, un viņa fotogrāfijas būs visos pasaules žurnālos un avīzēs. Taču Dievs ir suverēns Dievs, un arī šajā gadījumā neļāva pār Sevi valdīt, bet vienkārši gaidīja, kamēr Viņa bērns Viņa priekšā norims un sāks klausīties uz to, ko Viņš vēlas viņam pateikt. Mēs, cilvēki, – esam savu spriedumu vergi. Un Dievam bieži mēdz būt tik grūti aizklaunēties līdz mūsu sirdij, jo Viņam nākas „spraukties” cauri mūsu saprašanas un secinājumu brikšņiem, gudriem skaidrojumiem un lēmumiem, plāniem un cerībām.

Bet, slava Tam Kungam, ka Niks tomēr sadzirdēja maigo Tēva balsi, kas saudzīgi „aizveda” viņu no sākotnējām idejām par dziedināšanu un tā vietā dāvāja svētīgāko kalpošanu, kura tā arī saucas „Nav roku, nav kāju, nav rūpju”. Kaut tās nosaukums skan viegli un pat ar humoru, aiz tā stāv gadi cīņā ar Dievu, Viņa plānu nesaprašana un dzīves jēgas meklējumi.

Daloties ar savu liecību, smaidošais Niks, apbur savus klausītājus ar to **neviltoto prieku**, kas mirdz viņa acīs. Tur, kur no pleciem, pēc idejas, vajadzētu būt rokām, viņa ķermenis kārtīgi noapaļojas, itkā Debesu Meistars tieši tā arī būtu iecerējis šī zemes trauka formu. Tagad viņa augums ir apmēram 97 cm. Mūsu ierastajā izpratnē, Niks ir vien... puse no cilvēka. Ķermeņa kreisajā pusē, lejā, kur vajadzētu būt kājai, Radītājs viņa ķermenī atstājis maziņu izaugumiņu, kas atgādina vistas kājiņu (kā viņš pats arī to sauc), ar kuru bieži spēlējas viņa sunītis. Lai cik bezformīga tā būtu, Niks lieliski var to izmantot dažādām savām vajadzībām: piemēram, viņš visai veikli ar to pāršķir Bībeli un raksta apmēram četrdesmit vārdus minūtē. Neskatoties uz kolosālajiem fiziskajiem ierobežojumiem, šis jauniešs iespēja pabeigt universitāti un iegūt izglītību finanšu jomā, kas deva viņam iespēju strādāt un sevi nodrošināt.

Dažādās valstīs lielu auditoriju priekšā Niks ar savas vistas kājiņas palīdzību ātri pārvietoja pa galdu, ar visu savu būtni izstarojot prieku, savu stāstu parasti sāk ar vārdiem no Svētajiem Rakstiem: „Priecājieties iekš Tā Kunga; vēlreiz saku: priecājieties!”, un tad turpina: „Manu iekšējo emocionālo cīniņu dēļ, ko izjutu apsmiekla, pašvērtējuma un vientulības dēļ, Dievs ielika manī karstu vēlēšanas stāstīt savu liecību un dalīties pārdzīvojumos ar citiem, lai palīdzētu viņiem tikt galā ar dažāda veida grūtībām viņu dzīvēs, un ļaut Dievam to vērst par svētību.

Es vēlos cilvēkus iedrošināt dzīvot pilnvērtīgu dzīvi un nekam neļaut nostāties uz viņu ceļiem un sapņiem īstenošanas ceļā. Saskaroties Bībelē ar pantu no vēstules Romiešiem 8:28: „Un mēs zinām, ka tiem, kas Dievu mīl, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa nodoma ir aicināti”, es sapratu, ka tagad patiešām zinu, ka tādu jēdzienu kā veiksmes, gadījums vai sakritība Tam Kungam vienkārši nav. Tā es ieguvu mieru un tagad zinu, ka Dievs nepieļaus mūsu dzīvēs kaut kam notikt, ja Viņam tam nav svarīgs iemesls, kas nāk mums par labu... Jā, no sākuma es ticēju, ka Dievs mani izdziedinās, lai kļūtu par varenu Viņa visvarenā spēka liecību. Bet vēlāk man tika iedota gudrība saprast, ka tas notiks tikai Viņa noliktajā laikā. Ja nav Dieva gribas, lai tas notiktu, tad Viņam priekš manis ir kas labāks. Dieva godība atklājas caur to, ka Viņš mani lieto tādu, kāds es esmu un tādā veidā, kādā nevar lietot citus...

Pēdējos gados esmu iemācījies būt patstāvīgs un tagad pats varu rūpēties par savām personīgajām vajadzībām. Es varu darīt visu – sākot no zobu tīrīšanas, matu ķemmēšanas, gērbšanās un personīgās higiēnas ievērošanas, pat skūšanos. Mājās es pārvietojos palēkdamies, bet ārpus mājas pārvietojos ar elektriskiem ratiņiem. Es dievinu peldēšanu, makšķerēšanu un futbola spēlēšanu. Pašlaik es pastiprināti lūdzu par to, lai Tas Kungs man sūta sievu. Lūdzu, lai arī jūs man šajā lietā palīdzat. Bez tam, man ir karsta vēlēšanās kalpot jaunatnei un vienmēr būt pilnā gatavībā, kad Tam Kungam manis var ievajadzēties. Un, lai kurp Viņš mani vestu, es Viņam sekošu.

Bez šiem man vēl ir daudz citu sapņu un uzdevumu, kuri daudziem var likties nerasniedzami. Taču es ticu, ja ir vēlēšanās un tiekšanās izdarīt kaut ko un uz to ir Dieva prāts, tad savā laikā var sasniegt nolikto mērķi. Kā cilvēki, mēs pastāvīgi sevi apkraujam ar visādiem ierobežojumiem, kuriem nav nekāda pamata! Bet vēl sliktāk – ierobežojam Dievu, Kuram nav nekā neiespējama. Ar to mēs Viņu itkā iesēdinām „kastē”. Satriecošs Dieva mīlestības spēks ir tajā, ka ja mēs vēlamies kaut ko izdarīt Tam Kungam, tā vietā, lai koncentrētos uz savām spējām, – sakoncentrējieties uz savu gatavību, zinot, ka Dievs darbojas caur mums un bez Viņa mēs nevaram neko. Būdami gatavi Viņa darbam, mēs varam paļauties uz Dieva spējām. Jo apustulis Pāvils ne velti ir teicis: „Es visu spēju Tā spēkā, Kas mani dara stipru!” (Filip. 4:13). Lai Tas Kungs jūs svētī, ka jūs ar visu sirdi Viņu meklētu, un tad Viņš dāvās jums Savu dievišķo gudrību un spēku jūsu ceļos...”.

Dārgie draugi! Cenšaties to sadzirdēt ar savu sirdi! Ja cilvēks, kuram nav ne roku, ne kāju, var tā priecāties iekš Tā Kunga un Viņam kalpot, tad cik gan vairāk iemeslu un iespēju ir mums! Līdzīgi kā Niks, arī mēs varam pacelties pāri visam tam, kas mums devis smagu triecienu, atņēmis prieku un garīgi notriecis no kājām. Un kaut tas, protams, nav viegli, tik un tā, viss ir iespējams pateicoties Viņam, Kurš ir spējīgs tumsu pārvērst gaišā dienā un pašu rūgtāko pārdzīvojumu pārvērst par svētību, garīgi pieceļot kājās ne tikai mūsu pašu satriekto dvēseli, bet arī daudzu citu dvēseles mums visapkārt, kalpojot par iedvesmojošu paraugu dzīvai ticībai, spārnotai cerībai un patiesam priekam.

Veicot kopsavilkumu un vēršoties pie katras dvēseles, gribās teikt: „Brāļi un māsas! Lai kā mūs nomāktu apstākļi, kuros mums ir jādzīvo, nekritisim izmisumā, nenolaidīsim rokas un nenoskumsim. Tik atbildīgā israēliešu dzīves brīdī, kā izešana no Ēģiptes un došanās uz apsolīto zemi, arī notika daudz kas tāds, kas Mozu varēja ievest bezizejā un bezcerībā. Taču viņš neskuma un nekrita izmisumā, bet turpināja darīt viņam uzticēto kalpošanu.

Tieši tā ir jārīkojas arī mums. Lai kā ap mums sabiezētu tumsa, saprotot katras dzīves minūtes vērtību, mums ir jāpauž ticības prieks visiem, kas ir ap mums, un vispirms mūsu bērniem un mazbērniem. Visvarenā un rūpīgā mūsu Debesu Tēva klātbūtnē ir vienkārši kauns būt izmisušam. Grūtos brīžos, kad dvēselei gribās raudāt, labāk atcerēsimies iedvesmojošus un uzmundrinošus vārdus, kas priekš mums atstāti Svētajos Rakstos: „Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtis nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu!” (Habak. 3:17-18).

9. Nodaļa

Patiesības un pareizās baznīcas meklējumos

Reiz vēlu vakarā iezvanījās dvēseļu aprūpes telefons. Paceļot klausuli un sasveicinoties, es stādījos priekšā. Atbildes sveiciena vietā atskanēja skaļas raudas un pēc tam izsauciens: „Beidzot es Jūs atradu! Man teica, ka jūs palīdziet cilvēkiem, kuriem ir garīgas problēmas. Nu jau divus mēnešus es Jūs meklēju, un, slava Dievam, ka Viņš palīdzēja man atrast!”. Cenšoties nomierināt raudošo sievieti, es pajautāju, kas ir viņas asaru iemesls, un kā atbildi izdzirdu šādu stāstu:

„Daudzus gadus es biju pareizticīgā, bet reiz izdzirdu par to, ka šī reliģija lūgšanu dēļ, kuras tiek lūgtas ikonu priekšā, un vēršanās nevis pie Kristus, bet pie citiem starpniekiem, ir elku kalpošana, tādēļ nolēmu meklēt citu baznīcu. Tādā veidā es no sākuma nokļuvu pie harizmātiem. Godīgi sakot, neko tādu iepriekš nebiju redzējusi. Dieva slavēšana viņiem ir līdzīga estrādes koncertam, bet dievkalpojumā var redzēt visu ko. Viņi gan lēkā, gan dejo, gan plaukšķina un „dzenā” velnu, un ļauj, un pat pavēl Svētajam Garam darboties, un nodarbojas ar slimību dziedināšanu, un krīt atmuguriski, un kaut kā briesmīgi smejas, saucot tos par svētiem smiekliem un apgalvojot, ka tā darbojas Dieva Gars. Svētību no Dieva viņi redz zemes dzīves labklājībā, tādēļ uzsvars uz materiālo atspoguļojas biežās ziedojumu vākšanās. Bet pats galvenais, kas mani satrieca – ir tas, ka pret Dievu viņi attiecas kā pret paziņu. Pareizticīgajā baznīcā mūs mācīja būt bijībā pret To Kungu, bet šie ticīgie, manu prāt, pat tādu vārdu nezina. Bībelē ir teikts, ka Dievs ir kārtības Dievs, bet viņu vidū tās nav. Es aizgāju pie viņiem dažas reizes un sāku meklēt citas draudzes. Mana paziņa atveda mani uz Vasarsvētku draudzi, bet arī tur es redzēju daudz ko tādu, kas mani satrieca. Paši dievkalpojumi notiek diezgan labi, bet kad viņi lūdz, tur sākas neiedomājams troksnis. Kāds raud, kāds runā, bet kāds pilnīgi ļļauj kaut kādās nepazīstamās valodās. Uz dievkalpojuma beigām man no visa

tā sāka sāpēt galva, ka uzreiz pazuda vēlēšanās pie viņiem vēlreiz atnākt. Mans nākamais mēģinājums bija baptistu draudzes apmeklēšana. Ārēji pie viņiem viss izskatās labi. Dievkalpojums notiek mierīgi un skaisti, lieliski dzied koris, no katedras tiek runāts viss labais, vērtīgais un vajadzīgais, bet nez kādēļ tas neskar manu sirdi. Nezinu kas par lietu, bet kaut kas viņiem pietrūkst, patiesums, vai? Arī luterāņu baznīcas apmeklējums man nedeļa vēlamo garīgo apmierinājumu. Tur pastāvīgi lasa kaut kādu grāmatu, kurā atrodas gatavas svētrunas, kas uzrakstītas vairāk kā 100 gadus atpakaļ. Kaut tās pēc satura ir labas, bet tajās, pēc manām domām, nav dzīvības. Tāda „garīgā barība” kaut kā atgādina sakaltušus sausiņus, kurus nākas ēst tajos gadījumos, kad nekā labāka nav. Ar to es arī beidzu labākas baznīcas meklējumus un tagad sēžu mājās, lasu, lūdzu, bet, atklāti sakot, dvēselē briesmīgi mokos. Vai es rīkojos pareizi, ja Bībele saka: „nepametiet savas sapulces”? Es jau nemaz arī negribētu to darīt, bet ir viens jautājums, kurp iet? Pie kādas baznīcas apstāties, lai nekļūdītos? Kurā no tām ir pareiza mācība un kur patiešām ir patiesība?..”.

Šo jautājumu ”Kur ir patiesība?”, dvēseļu aprūpē nākas dzirdēt atkal un atkal. To uzdod kristieši no dažādām denominācijām, vīrieši un sievietes, gados veci cilvēki un jaunatne, kas sāk dzīvi tikko iepazīt, jaunatgriezušies un vilšanos piedzīvojuši ticīgie, kas seko Tam Kungam jau daudzus gadus. Pirmo reizi šis jautājums skanēja no Pilāta mutes, tikai tika nedaudz savādāk nostādīts.

„Kas ir patiesība?” – jautāja Romas prokurators vēršoties pie Tā, Kurš neilgi pirms tam teica par Sevi: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība” (Jņ. 14:6, 18:38). Toreiz pati Patiesība Jēzus izskatā stāvēja Pilāta priekšā, taču, patiesību meklējot, viņš pavēlēja To krustā sist.

Ar vārdu „patiesība” apzīmē ne tikai to, kas ir patiesība un atbilst īstenībai, bet arī to, kam piemīt pilnība un pastāvīgums. Ar patiesību tiek saprasts arī visāds neapstrīdams stāvoklis, apgalvojums un spriedums, kas pārbaudīts praktiskās dzīves pieredzē. Patiess – nozīmē reāls, neapšaubāms un īsts, tas ir – neviltots. Patiesības klātbūtne cilvēkā ir

redzama no viņa dzīves svētuma, rakstura atklātības, godīguma, spējas neizlikties, neko neslēpt un neizrādīties par to, kas patiesībā nav. Jeremijas grāmatas 10.nodaļā 10.pantā ir teikts: „Bet Tas Kungs patiesi ir Dievs...” (latv. tulk.); „Tas Kungs ir patiesība” (kr. val. tulk.), un tas ir pats pareizākais patiesības un tās galvenā avota definīcija, jo Dievs to ne tikai māca, bet arī Pats ir tās iemiejums. Kuram patiesām savā sirdī ir Kristus, tam ir Patiesība. Šī vārda nozīmes pilnīgā izpratnē patiesību nekur un ne iekš kā vairāk nav iespējams atrast. Darbu, ko iesāka Jēzus, tagad turpina Svētais Gars – Patiesības Gars, un vispirms to dara caur Svētajiem Rakstiem, kas ir labākais ceļvedis pie tās.

Kāds gudrs cilvēks ir teicis: „Ja jūs meklējat patiesības tīrradņus, atcerieties, ka Bībele ir Zelta dzīsla”. Un tas patiesi ir tā. Svētie Raksti ir nevis vienkārši likumu, aizliegumu un recepšu apkopojums, bet Mūžīgā Dieva Dzīvais Vārds, kas izgaismo mūsu dzīves ceļu. Sekojot tam, mēs būsīm veiksmīgi un svētīti visos savos ceļos. Tādēļ, nevis vienkārši virspusējai lasīšanai, bet uzmanīgai un dziļai pētīšanai un Vārda piepildīšanai ir jāklūst par mūsu neaizstājamu vēlēšanos un tiekšanos. Dieva patiesība, kas mums atklājas garīgo meklējumu procesā, ietekmē ne tikai mūs pašus, bet arī cilvēkus, ar kuriem mēs kontaktējamies, jo viņi redz tās atspulgu mūsu dzīvē.

Par nožēlu, visos laikos ir bijuši ticīgie, kurus pilnībā nav apmierinājis tas, ko mums Tas Kungs ir atstājis Svēto Rakstu lappusēs. Tādēļ viņi ne tikai tos „papildināja”, bet atrada priekš sevis savas personīgās, acīm redzami sadomātās „patiesības”, pamatojot tajās jaunus jēdzienus un pat veselības mācības. Aizspriedumaina, neobjektīva un reizēm pat pārspīlēta dažu Bībeles pantu un tajos aprakstīto notikumu skaidrošana, kā arī to vai citu Dieva kalpotāju pārmērīga paugstināšana, līdz pat viņa personas kulta attīstīšanai, noved pie dažāda veida pievilšanas un novirzēm. Ar šādām parādībām bija pazīstami arī pirmie kristieši, par ko stāsta Jaunās Derības lappusēs atstātie satrauktie, brīdinošie apustuļa Pāvila vārdi: „Es lieku jums pie sirds, brāļi, ņemiet vērā tos, kas rada šķelšanos un pretestību tai mācībai, ko esat

mācījušies: vairieties no viņiem! (Rom. 16:17); „Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam” (Efez. 4:14); „Nevienam nav tiesības atņemt jums jūsu balvu, kaut arī tas atrod patiku pazemīgā kalpošanā eņģeļiem un kaut arī tas lepojas ar parādībām, ko viņš redzējis” (Kol. 2:18); „Neaizraujieties ar visvisādām svešām mācībām, jo ir labi, ka sirds tiek stiprināta žēlastībā...” (Ebr. 13:9).

Tādā veidā, ja šī parādība bija sastopama kristietības rītausmā un satrauca cilvēku prātus un sirdis, tad vēl jo vairāk tā ir izplatījusies mūsu vidū, – šīs dienas Jēzus Kristus sekotājos, ko Tas Kungs paredzēja un par ko Dieva Vārdā ir teikts tā: „Gars skaidri saka, ka vēlākos laikos daži atkritīs no ticības, pieķerdamies maldu gariem un dēmonu mācībām” (1.Tim. 4:1); „Jo nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību, bet uzkraus sev mācītājus pēc pašu iegribām, kā nu ausis niez, un novērsīs ausis no patiesības, bet piegriezīsies pasakām” (2.Tim. 4:3-4). Šo priekšpasacījumu patiesumu varam šodien apliecināt arī mēs, esot liecinieki pastāvīgai dažādu kustību, virzienu, mācību, sektu, kultu un grupējumu pieaugšanai, kas tautas masās ienes savas pārliecības, jēdzienus, uzskatus, šaubīgas teorijas un tā saucamās „patiesības”, kas nereti pilnībā ir pretrunā ar Svētajiem Rakstiem vai veikli zem tiem maskējas.

Mūsu dienās ir daudzas draudzes, kas uzskata sevi par kristīgām un pretendē uz vienīgās patiesības esamību tajās, kas izriet no viņu, itkā vispilnīgākās un pareizākās Rakstu izpratnes visā to kopumā. Viņi pastāvīgi un visur sevi reklamē, demonstrējot labāko, kas viņiem ir, izmantojot visas iespējas, lai papildinātu savas rindas ar iespējami vairāk locekļiem no citām baznīcām un pasaules cilvēkiem. Šādā konkurencē viss noder, – pat to pazemošana, kuriem ir citas domas par kristību, piedzimšanu no augšienes, izredzētību un citiem jautājumiem, un apgalvošana, ka viņi tiks atstumti. Tā rīkojoties viņi aizmirst, ka grēku piedošanai un cilvēku glābšanai tika izlietas vienas un tās pašas svētās Kristus Asinis pie Golgātas krusta. Šāda pieeja pret citādi domājošiem

runā ne tikai par pilnīgu kristīgās ētikas neesamību, bet arī par īsredzību, garīgo lepnību un konfesionālo aprobežotību, kas noved nevis pie vienotības, bet pie pilnīgas Dieva bērnu šķelšanas, ko, īstenībā, sātans arī cenšas panākt.

Rodas iespaids, ka vārdi, kas uzrakstīti Jāņa evaņģēlija 17.nodaļā un ir pazīstami kā Kristus Jēzus lūgšana par Saviem mācekļiem „Svētais Tēvs, uzturi tos Savā Vārdā, ko Tu Man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā mēs. Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis” – tika pilnīgi piemirsti un nodoti aizmirstībai.

Tas, ka trūkst vienotības un valda tiešs vai slēpts naidis Kristus sekotāju vidū, kļuva par lielāko lāstu, kas ir pārklājis tumšu ēnu pār visu gadsimtu kristietību, izraisot pelnītus pārmetumus no citu pasaules reliģiju puses. Arī pasaules cilvēki nevar saprast, kā tas ir iespējams, ka tiem, kuri pielūdz vienu Dievu un kuri glābjas ar Viņa Dēla Kristus Jēzus Asinīm, nav savstarpējas mīlestības, vienotības un saskaņas?!

Nu ko, viņiem ir pamats neizpratnei par šo jautājumu. Ja mūsu ticība Trīsvienīgajam Dzīvajam Dievam, kā mēs apgalvojam, ir vienīgā pareizā reliģija, tad kādēļ šī patiesība mūs neapvieno, bet šķir?! Uzlūkojot kristietību ar jūdu, musulmaņu vai budistu acīm, sāc saprast viņu attieksmi pret to, jo viņu priekšā atklājas reliģija, kuru plosa iekšējie konflikti un pretrunas. Arī paši ticīgie ir atsvešināti viens no otra ideoloģisku, politisku, dogmatisku un nacionālo motīvu dēļ, un vairāk līdzinās idejiskiem pretiniekiem nekā brāļiem un māsām ticībā. Mēģinot salīdzināt dažādu konfesiju teoloģiju, var viegli apjukt viņu mācību un teoriju dažādībā. Rodas iespaids, ka pamats viņiem ir nevis viens Kristus, bet daudz dažādu „Kristu”. Pavērojot pie dažādām konfesijām piederošu kristiešu savstarpējās attiecības, vienkārši esi izbrīnīts par to piepūli, ko viņi izmanto, lai parādītu savu pārākumu viens otra priekšā. Pie kam, pierādot savu „patiesību”, katrs no viņiem tur rokās vienu un to pašu Bībeli.

Arī visa kristietības vēsture, izņemot pirmapustuļu laiku, izskatās ne visai pievilcīga, jo ir piepildīta pastāvīgām

nesaskaņām un konfliktiem. Lai par to pārliecinātos, pietiek atcerēties šaušalīgās asins izliešanas tā saucamajos „brīvību nesošajos” krusta gājienos un citos cietsirdīgos karos, kas vadīti zem cīņas karoga par „patiesību”. Un kaut tauru skaņas, kas to laiku cīnītājus aicināja kaujās, sen jau ir apklusušas, mūsu dienās turpinās neredzama asins izliešana starpkonfesionālo cīņu laukos. To visu pārdomājot, neviļus atceries Tā Kunga vārdus, kas reiz bija teikti Pēterim: „Sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus” (Lk. 22:31). Nākas atzīt, ka šī nodoma veiksmīga izmantošana ir redzama visu gadsimtu garumā, kamēr kristietība pastāv, un tas ir tikai tamdēļ, ka mēs, Jēzus mācekļi, esam aizmirsuši savu galamērķi.

Neskatoties uz to, ka Kristus mācība sludina mīlestības un piedošanas likumu, daudzu kristīgo konfesiju sekotāji ir stingri un prasīgi ievērot viņu izveidoto kārtību, likumus un noteikumus, kas izslēdz piekāpšanos, pieņemšanu un to saprašānu, kuri kādos ticības jautājumos domā citādāk. Rodas iespaids, ka daudzu gadsimtu garumā, caur cilvēcīgā lepnuma, augstprātības un paštaisnuma ietekmi, kā arī dažādu politisko spēku spiediena rezultātā, kristietība ir sākusi izskatīties kā viena no daudzām reliģijām, kas sevī neatspoguļo Kunga Jēzus Personu.

Kristus nāca pasaulē ne tāpēc, lai izveidotu jaunu reliģiju ar nosaukumu „kristietība”, bet tamdēļ, lai cilvēciskā grēcīguma tumsā „sludinātu nelaimīgajiem prieka vēsti, dziedinātu sagrauztas sirdis, pasludinātu apcietinātajiem atsvabināšanu un saistītajiem pilnīgu brīvību” (Jes. 61:1). Viņš pasaulē ienesa Savas patiesības gaismu, kas nes dievišķo mīlestību – „Agape” tiem, kam ir alkstoša un izmocīta dvēsele. Bet mēs, ar savu augstprātību un izdomātu „patiesību”, ne tikai neturpinām Viņa iesākto darbu, norādot cilvēkiem ceļu uz satiecību un dvēseles mieru, bet vēl arī ievainojam grēka saplosītās dvēseles, kuras nāk pēc garīgas palīdzības.

Cik gan jaunatgrieztu, kuri rūgti pievīlušies kristiešos un kristietībā, dvēseļu apkopšanas sarunās ar sāpēm un asarām saka: „Es meklēju izeju no garīgās bezizejas un atbrīvošanos no savām pasaulīgajām problēmām, bet tā vietā

nonācu vēl sliktākā stāvoklī! Nekad nebūtu domājis, ka ticīgi cilvēki var uzvesties sliktāk par tiem, kuri Dievu vispār nepazīst!”.

Tieši vilšanās kristiešos un kristietībā ir galvenais iemesls tam, ka milzu daudzums pasaules cilvēku, neieraugot mūsu vidū mīlestību un vienotību, tā arī neieticēja Kristum Jēzum, Kurš vienīgais var viņus izglābt, tūkstošiem un miljoniem aizejot mūžīgā pazušānā. Grūti iedomāties kā mēs atbildēsim par šo vainu brīdī, kad atradīsimies mūsu Radītāja troņa priekšā. Vai Dievs neatprasīs šādu, uz mūsu zudumu, asinis no mūsu rokām?!

Bez tam, tagadējai kristīgajai reliģijai ir visai maz kopēja ar Dieva patiesības garu. Jo, kamēr pirmo kristiešu galvenais mērķis bija dzīvošana Kristū un Viņa mācības par mīlestību, vienam pret otru un Dievu, sludināšana, galvenais šodienas Viņa mācekļu uzdevums ir sekotāju iegūšana savai mācībai un viņu pamācīšana savas denominācijas garā. Tāda pieeja padara mūs līdzīgus cilvēciskajā dedzībā akliem citu pasaules reliģiju pārstāvjiem, nevis par patiesiem Dieva bērniem. Būdami pārliecināti, ka staigājam gaismā, kalpojam patiesajam Dievam un ka mums ir sadraudzība ar Viņu, mēs, tostarp, paaugstinoties pār citiem Viņa bērniem, nekaunamies viņus pazemot! Kā gan ir iespējams ko tādu savienot, ja Dieva Vārds skaidri saka: „Dievs ir gaisma un Viņā nav it nekādas tumsības. Ja mēs sakām, ka mums ir sadraudzība ar Viņu un dzīvojam tumsībā, tad mēlojam un nedarām patiesību. Bet, ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus Asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem?!” (1.Jņ. 1:5-7).

Balstoties šajā Svēto Rakstu nosacījumā, labas attiecības ar tuvākajiem un jo vairāk ar ticības brāļiem un māsām ir tiešs rādītājs mūsu garīgajam stāvoklim un tuvībai ar To Kungu, tāpat, katras atsevišķas baznīcas vai dvēseles veselības vai slimības rādītājs kopumā.

Uzskatot, ka tieši mūsu baznīcai vai denominācijai ir Patiesība, kurš no mums, uzliekot roku uz sirds, var pateikt, ka manā draudzē nav nekādu problēmu? Vai, kurš atļausies apgalvot, ka viņa denominācijas nosaukums precīzi

atbilst notikumu raksturam vai tā cilvēka vārdam un kalpošanai, no kura tā ir cēlusies?

Piemēram, baptistu denominācija („baptisms” nozīmē „kristība caur pagremdēšanu”) par pamatu savam nosaukumam paņēma Jāņa Kristītāja vārdu (kas skan kā „Joan Baptiste”) un ūdens kristību, kas ir cēlusies no grieķu vārda „baptizo”, kas nozīmē „kristīt”. Bet Kristus Priekšgājējs ne tikai kristīja, bet arī bezbailīgi, bez kompromisiem un, neuzlūkojot vaigu, **runāja par grēkiem** tā, kā pēc viņa, diemžēl, nerunāja neviens cits, bet vai šodien mēs bieži baptistu baznīcās ko līdzīgu dzirdam?

Vasarsvētku virziena draudžu kristieši tā saucas atbilstoši notikumam, kas ir aprakstīts apustuļu darbu otrajā nodaļā, kas zināms kā Vasarsvētku diena. Tikai toreiz Svētā Gara izliešanos pavadīja līdz tam nebijusi un nekad vēlāk neatkārtojusies **vienotība** un pilnīga Dieva bērnu **vienprātība**, ko Svētie Raksti apraksta tādiem vārdiem: „Ticīgo pulks bija **viena sirds un viena dvēsele**, neviens neko no savas mantas nesauca par savu, bet viņiem viss bija kopīgs” (Ap.d. 4:32). Bet vai tagad tajā denominācijā tā ir?

Metodistu tēvs ir Džons Veslijs, kurš atšķīrās ar īpašu degsmi mīlestībā uz To Kungu un pastāvīgu **jaunu metožu meklēšanu, lai dedzīgi Viņam kalpotu**, bet vai var to pašu teikt par mūsdienu metodistiem?

Katoļu baznīcas tradīcijas un nostāsti sešpadsmitā gadsimtā ieņēma tik svarīgu lomu, ka gandrīz pilnībā aizēnoja Svēto Rakstu autoritāti. Mārtiņš Luters ar savu baznīcas reformu veica īstu garīgu apvērsumu, kas **pamatojās tieši Bībelē**. Mūsdienās luterāņi savos dievkalpojumos pievērš uzmanību ne tik daudz tai, cik speciālai sprediķu grāmatai. Neskatoties uz konfrontāciju un vajāšanām no augstākās garīdzniecības puses, Luters bez bailēm izteica uzlabotus, avangardiskus uzskatus jautājumā par mūsu glābšanu un ieviesa daudz pārmaiņu, kas saknē izmainīja kristiešu dzīvi un dievkalpojumu veidu. Daudzi mūsdienu viņa sekotāji vērīgi stāvēja veco tradīciju sardzē, paniski baidoties no visa jaunā.

Harizmātiskā kustība, kas tagad pieņemas spēkā, sava nosaukuma pamatā paņēma vārdu „harizma”, kas ir

„dāvana”, ar to, protams, domājot **Svētā Gara dāvanas**. Bet dvēseļu aprūpes pieredze rāda, ka viņi plaši praktizētās izdziedināšanas, brīnumi un daudzveidīgās tā saucamās „Dieva spēka” izpausmes, nereti nes sevī okultu raksturu, kam nav nekā kopēja ar patieso Svēto Garu.

Kaut ko līdzīgu, ja iedziļinātos to iesākumos, praktiski, varētu pateikt par katru no mūsu laiku kristīgajām denominācijām. Tikai nez kādēļ visiem uz to acis aizveras. Bet ja neviens no mums nevar palielīties pat ar atbilstību savam nosaukumam, nerunājot jau par līdzināšanos Kristum, tad ar ko gan mums lepoties un paaugstināties citam cita priekšā?

Pravieša Jesajas grāmatā ir tādi atvēsinoši vārdi: „Bēdas lai tiem, kas tikai pašu acīs ir gudri un prātīgi tikai paši savās iedomās!” (Jes. 5:21). Šajā teikumā ir saklausāms nosodījums pašapmānam un paštaisnumam. Gudrība savās acīs – ir augstprātīga pārliecība par savu patiesības zināšanu un pareizā ceļa izvēli. Tā ir tīri cilvēciska pieeja, jo vienīgais un stiprais pamats visādām patiesām zināšanām ir atklāsmes no Tā Kunga, kas tiek dotas caur Svētajiem Rakstiem un tikai tām dvēselēm, kuras meklē un alkst. Tikai viens pats Dievs zina visu. Paļaujoties uz savu garīgo pieredzi un zināšanām, jebkurš no mums var kļūdīties, stiprinoties pats un pārliecinot citus tajā, kas nemaz nav patiesība. Pasargājot mūs no šīs pašapmierinātības, Dieva Vārds saka: „Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzienas tavas tekas. Nelicies sev pārmērīgi gudrs esam, bet bīsties To Kungu un vairies no ļauna” (Sal.pam. 3:5-7).

Mēs cilvēki – visi esam Ādama un Ievas pēcnācēji, un no šī skata punkta, viens otram radnieks. Bez tam, visus mūs, kristiešus, apvieno viena cerība – glābšana, kas mums dāvāta caur Jēzus Kristus nāvi Golgātā. Pat ja mūs atdala visdažādākie jēdzieni, savā būtībā mēs tik un tā esam vienādi. Bet ticot uz vienu Kungu un Pestītāju, vēl jo vairāk nevajadzētu vienam ar otru cīnīties, lai kādas atšķirības mūs šķirtu, mēs esam viena Kristus Baznīcas garīgā miesa, kur mūsu piederība tai kļūs skaidra vien mūžībā. Vai tādēļ

nebūtu labāk kopā darīt visu iespējamo, lai naida un grēka plosītajai pasaulei rādītu kristīgo vienotību, kas nāk no mūsu vienotības ar mūsu Kungu Kristu Jēzu. Bez tās esamības visi mūsu vārdi par Dievu un Viņa mīlestību pasaules cilvēkiem būs tikai farss un viena vienīga liekulība.

Kad divu Kristum ticīgo vidū ir nesaskaņas, tad vienotība sākas tikai tad, kad katrs sakārto savas attiecības ar To Kungu. Dieva troņa priekšā, kur viss ir atkarīgs no Viņa žēlastības, strīdnieki ieņem vienādu stāvokli. Uz vienotību ved tikai viens ceļš – caur To Kungu un kopā ar Viņu pienaglojot savu „ES” pie krusta, un to apiet nav iespējams.

Dvēseles aprūpes sarunās bieži nākas dzirdēt smagas nopūtas, ko nereti pavada asaras un vārdi: „Ko man darīt? Jau vairākus gadus es mūsu baznīcā nesaņemu to garīgo barību, pēc kā ilgojas mana izslāpusī un izkaltusī dvēsele. Mums pastāvīgi tiek dots viens un tas pats garīgais piens: par Dieva žēlastību un apžēlošanu, par grēku piedošanu, par to, ka Dievs mūs mīl tādas kādi mēs esam, un, ka mūsu vārdi ir ierakstīti debesu Dzīvības grāmatā. Iespējams, ka tas ir pareizi, vien zini, gribās jau arī cietu barību. Bet es, kā atnāku uz dievkalpojumu izsalcis un tukšs, tā arī aizeju tukšs! Sirds alkst patiesības par mūsu garīgo dzīvi, par tādu, kāda tā realitātē ir, bet ne par to, ko mēs visi centīgi iztēlojamies. Mūsu draudzes locekļu vidū ir tik daudz problēmu, bet visi izliekas, itkā to vispār nebūtu. Cik maz ir dziļu sprediķu, kas sapurinātu dvēseli, liekot aizdomāties par savu garīgo stāvokli. Kādēļ tiem, kuri sludina mums Dieva Vārdu, acīmredzami pietrūkst spēka no augšienes? Kad viņos klausies, itkā viss ir skaidrs, labi un pareizi, bet atliek pārkāpt baznīcas sliksnim, ar grūtībām vari atcerēties par ko runāja no katedras. Tāds iespaids, ka visu esi pieņēmis tikai ar prātu, bet sirds ir palikusi bez augļiem, kurla un neaizskarta. Neviļus sev uzdod jautājumu, kas tam ir par iemeslu? Vai manā personīgajā atsalumā vai tāpēc, ka trūkst Svētā Gara spēka mūsu dievkalpojumos?.. Kur atrast baznīcu, kur plūst Dzīvā ūdens straumes? Vai varbūt šādu draudžu vispār vairs nav?..”.

Ko gan lai viņiem uz šo atbild? Protams, skumji, bet tādas kristiešus var saprast. Neviens bērns pusotra, divu

gadu vecumā nevar paēst no piena vien, lai cik garšīgs un vērtīgs tas būtu. Tieši tāpat ir ar dvēseli. Tā nevar normāli dzīvot bez garīgas pieaugšanas un pastāvīgas attīstības, kam ir vajadzīga atbilstoša, savlaicīgi dota veselīga garīgā barība, kas diemžēl, ne tuvu mēdz būt mūsu kristīgajās draudzēs. Un tad mēs brīnāmies, kādēļ cilvēki pēkšņi sāk pamest iesēdētās vietīņas savās baznīcās un no malas meklēt to, kas varētu pabarot viņu garīgi izbadējušās dvēseles, kas, diemžēl, ne vienmēr beidzas labi.

Kad par to domā, atmiņā nāk vārdi, kurus ir teicis pravietis Amoss: „Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, visvarenais Dievs, Es sūtīšu zemē badu, ne maizes badu, nedz arī slāpes pēc ūdens, bet slāpes uzklaut Tā Kunga vārdus. Lai viņi skraidītu grīlodamies no vienas jūras līdz otrai, no ziemeļiem pret austrumiem un meklētu pēc Tā Kunga vārda – un tomēr to neatrastu” (Amoss 8:11-12). Kaut kas līdzīgs notika soģu laikā, kad Dieva tautā plaši izplatījās grēks: „Tanī laikā vēl nebija ķēniņa Israēlā; un ikviens darīja, kas šķita taisns paša acīs” (Soģu 21:25), un arī neilgi pirms Samuēla aicināšanas kalpošanā, kad, kā vēsta Bībele, „Tā Kunga atklāsmē bija retums tanī laikā” (1.Sam. 3:1).

Pirmajā acu uzmetienā tāds salīdzinājums absolūti neatbilst mūsu laikam, jo šodien Dieva Vārds tiek sludināts plaši un it visur. Tikai runa šeit nav par Labās Vēsts kā tādas sludināšanu, bet par Svētā Gara svaidījumu un Viņa spēka izpausmēm. Mūsu dienās ir ļoti grūti atrast baznīcu, kur Bībele un baušļu pildīšana visiem tās locekļiem būtu galvenais mērķis un neapšaubāma autoritāte. Tiesa, dažās baznīcās vēl kaut kā mēģina saglabāt redzamo reliģiozitāti, taču pamatā visur ir redzamas iezīmes, kas raksturīgas pēdējo laiku kristietībai, tādas kā: pirmās mīlestības uz Dievu atdzišana, grēka gadījumu vairošanās, Svēta Gara spēka neesamība, materiālisms, tieksme uz materiālo uzplaukumu, līdzināšanās pasaulei, aizraušanās ar maldu mācībām, pārmērīga televizora skatīšanās, datorspēles, internets, kā arī morālā degradācija ar slīgšanu narkotikās, pornogrāfijā un pirmslaulību seksā.

Visur valda visatļautība. Bijības Dieva priekšā praktiski vairs nav. Daudzās baznīcās ir aizgājuši tik tālu, ka lūgšanās bezkaunīgi norāda Dievam, kas Viņam priekš viņiem ir jāizdara, un Svētajam Garam, kā Viņam ir jādarbojas. Dievkalpojumu tēmas noslīd līdz materiālai labklājībai un finanšu uzplaukumam. Cilvēkus pārliecina, ka viņi ir bagātā Ķēniņa dēli un meitas, un tādēļ viņiem ir tiesības dzīvot kā ķēniņiem. Viņiem atkal un atkal atkārto, ka, jo vairāk naudas viņi ieliks baznīcas kasē, jo vairāk saņems atpakaļ no Tā Kunga un būs veiksmīgi kalpošanā un biznesā. Vienā vārdā – „sāls”, par kuru priekš pasaules ir jābūt Dieva baznīcai, sen ir zaudējusi savu spēku un tapusi nederīga, bet „gaisma”, kurai ir jāspīd tumsībā, pati ir tapusi par tumsu.

Bēdīgs fakts ir arī tas, ka, cenšoties pievest neticīgos Dievam, kristīgās baznīcas arvien biežāk cenšas savus dievkalpojumus pieskaņot pasaules standartiem, attaisnojot ar to, ka tad, kad pie viņiem atnāk neticīgie, viņi jūtās kā mājās. Tā rezultātā jaunatgrieztiem savās dzīvēs gandrīz neko nenākas izmainīt, jo gan ārējais izskats un drēbes, gan uzvedības maniere un pat daudzas aizraušanās kristiešiem ir tās pašas. Labās Vēsts sludināšana, kurai vajadzētu grēciniekam atklāt kā ir iespējams gūt pestīšanu, ir pārvērtusies vieglā, maksimāli novienkāršotā, faktiski visu pieļaujošā lētā Evaņģēlijā. Atnācējiem netiek teikts, ka kristietība nav viegla, izklaidējoša pastaiga, bet grūts garīgs darbs ar obligātu sevis paša aizliegšanu, atsacīšanos no sava „ES”. Tādēļ nav vērts brīnīties, ka tādā veidā kļuvuši par Dieva bērniem, šīs ātrie ticējušās dvēseles, sastopoties ar pirmajām grūtībām, ātri vilās un atgriežas atpakaļ pasaulē.

Nevar arī nepieminēt, ka izrādot visai lielu aktivitāti Labās Vēsts sludināšanā neticīgo vidū, mēs esam pilnīgi pazaudējuši evaņģelizācijas garu pašā baznīcas iekšējā dzīvē. Veidojas priekšstats, ka sludinātāji cenšas ne lai sapurinātu un pamodinātu tautu, bet tā dēļ, lai to nomierinātu un vēl vairāk iemidzinātu. Tie, kuri to redz un savās dvēselēs skumst, būdami nespējīgi stāties pretī šai straumei, kas aizrauj kopējā plūdumā, tikai bezpalīdzīgi noplāta rokas, nerodot neko labāku, kā vien norādīt uz pēdējo laiku pazīmēm,

par ko ir teikts: „Un tāpēc, ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzisīs” (Mat. 24:12). Ar to arī tiek likts punkts, un kādu nepieciešamo galējo mēru pieņemšana tiek uzskatīta par bezjēdzīgu. Līdzīgs stāvoklis, pašlaik, tiek novērots pilnīgi visās denominācijās. It visur garīgais vēsums kristīgajā baznīcā ir fakts, kuru diez vai kāds noliegs.

Kristīgajā pasaulē pazīstamais Dieva vīrs Hadsons Teilors šajā sakarā ir rakstījis: „Par nožēlu ir jāteic, ka ar vajāšanu izbeigšanos, sākās baznīcas noriets. Pasaulīgā labklājība un tas, ka vajāšanas ir mitējušās, Dieva tautas vidū ir nesis garīgo nāvi. Tāpēc, ka nav vairs reālu likstu un dziļu ciešanu Kristus dēļ, ir darījis kristīgo baznīcu vāju, kļūstot par tās trūdēšanas iemeslu. Baznīca var izturēt visu ko, izņemot labklājību. Ir sācies baznīcas noriets. Tā daudz efektīvāk stājas pretī pasaulei, kas atklāti un nikni ar to cīnās. Izteikts naidīgums ir labāks kā virspusējs draudzīgums. Galvenā bīstamība priekš mums slēpjas populārā tādas kristietības imitācijā, par kuru visi atsaucas labi”.

Bet, lai cik bēdīgi izskatās mūsdienu kristīgās baznīcas garīgais stāvoklis, Dieva bērnu vidū (īpaši to vidū, kuri salīdzinoši nesen ir ieticējuši) ir sastopami daudz tādu, kas ar cerību turpina meklēt pareizo baznīcu, uzskatot, ka tikai tajā iemantos glābšanu, bet jebkurā citā – ies bojā. Tieši viņi dvēseles aprūpes sarunās atkal un atkal jautā; „Kādēļ protestantu kustībā ir tik daudz denomināciju? Kādā veidā tur notika sadalīšanās, un ar ko tas bija saistīts? Kurā no mūsdienu kristīgajām draudzēm ir patiesība? Kā noteikt, kura no tām ir pareizā? Vai būs prātīgi, viļoties savā vietējā draudzē, meklēt citu, kurā tiek pasniegta veselīga garīgā barība un kuras mācībai sekojot var izglābties?”.

Atbildot uz šiem jautājumiem, vispirms ir jāsāk ar to, ka par „protestantiem” pirmo reizi tika nosaukti dažu vācu pavalstu prinči, kuri, kļūdami par Mārtiņa Lutera piekritējiem 1529.gadā uzstājās ar oficiālu protestu pret **Kathedrale Speyer** lēmumu, kur Romas katoļi bija vairākumā. Šis nosaukums, kas iesākumā attiecās uz luterāņiem, vēlāk tika piemērots tiem, kuri protestēja pret formāliem kristīgās ticības apliecinājumiem, kas bija atkāpušies no Bībeles

mācības. Tagad par protestantiem sauc, praktiski, visus evaņģēliski kristīgos novirzienus, kur liturģijas vietā centrālā vietā ir Evaņģēlija sludināšana.

Viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ protestantu kustībā radās daudz patstāvīgu reliģiozu grupu, kas vēlāk kļuva par denominācijām, bija pārlicība, ka kristīgām draudzēm nav jābūt atkarīgām no valsts struktūrām. Reformatori pieprasīja baznīcas atdalīšanu no valsts, neatkarību no tās, pilnīgu autonomiju un reliģisko brīvību. Baznīcām, kas bija veidojušās tādā veidā, bija tiesības reģistrēties ar vienalga kādu nosaukumu, kā rezultātā radās daudz dažādu nosaukumu, kas vēlāk kļuva par denominācijām. To veicināja arī tas, ka Bībelē nav konkrētu norādījumu baznīcas garīgās dzīves organizēšanai un veidam, kā ir jānotur dievkalpojums. Tie bija likumos, ko Dievs deva Mozum, bet nav Jaunajā Derībā.

Protestantisma kustība, neapšaubāmi, ienesa jaunas, svaigas vēsmas iesīkstējušās katolicisma formās, taču, kā tas bieži mēdz būt, ne visi lieliskie un avangardiskie aizsākumi iztur laika pārbaudi. Pazīstamais Dieva kalps Tocarts šajā sakarā rakstīja tā: „Kad pēc viņu nāves dzisa pirmo lielo garīgo kustību liesmas, tūdaļ sāka darboties cits gars, kurš uzvarēja ļoti ātri. Tas bija ikdienības gars. Kaut tādās kustībās saglabājās sākotnējās ārējās pazīmes, iekšējā liesma, tomēr, dzisa. Dieva darbs, kas reiz ar savu spēku satricināja, nu beidza būt aktīvs. Tā piekritēji iemantoja popularitāti, bet zaudēja spēku. Viņu sprediķu satriecošās atklāsmes pazuda. Jaunie mācītāji sāka savas mācības darīt pieņemamas visām kristīgajām aprindām, kā rezultātā, viņu panākumi kļuva par viņu lielāko traģēdiju”.

Šo spriedumu var attiecināt arī uz protestantisma kustību. Daudz kas no tā, kas tur kādreiz bija pareizs, avangardisks un pievilcīgs, ar laiku zaudēja savu tīrību, spēku un svētumu. Tās sadalīšanās daudzās baznīcās un denominācijās, kuru starpā bija ne vien ievērojamas atšķirības, bet arī jūtamas nesaskaņas līdz pat izteiktam naidam, lika cilvēkiem šaubīties ne tikai par to patiesumu, bet arī kristietību vispār. No šejienes tad arī nāk nosliece uz citām ticībām, bet kas ir

vēl sliktāk, – cilvēka dvēselei ārkārtīgi bīstamo ezotēriku, kas kļuvusi par tādu kā pēdējo laiku reliģiju.

Tādā veidā, konfesijas un denominācijas ir cilvēku roku darbs. Sadalīšanās tendence bija vērojama jau pirmapustuliskajā baznīcā, kad kristieši sāka priekš sevis meklēt citus nosaukumus. „Es Pāvila”, – teica vieni. „Es Apolla”, – bilda citi. „Es Kēfas”, – apgalvoja trešie. „Bet es piederu Kristum”, – ar lepnumu teica pēdējie. Par to satraukts, apustulis Pāvils toreiz nostājās pret sadalīšanos, sacīdams: „Vai tad Kristus ir dalīts? Vai tad Pāvils ir par jums krustā sist? Jeb vai jūs esat kristīti uz Pāvila vārdu?” (1.Kor. 1:13). Šos lielā apustuļa vārdus, ar tādiem pašiem panākumiem varētu pielietot arī šodienas kristiešiem, par kuriem Kristus tika krustā sist un Kura vārdā mēs visi esam kristījušies. Tādā veidā, laiki mainās, bet cilvēki – nē.

Kas attiecas uz jautājumu par to, kurā no protestantu denominācijām ir patiesība, tad, kā par to jau tika teikts, pilnīgā patiesība ir tikai Dievs Pats. Bet visā pārējā, tajā skaitā arī jebkurā konfesijā un baznīcā, var būt daļēja novirzīšanās no tās. Vienās kristīgās draudzēs pareizāk tiek mācīti vieni bibliskie aspekti, citās – citi. Tas tiecīgajos veido attiecīgu pasaules uzskatu. Ar laiku, savas konfesijas mācība un jēdzieni tiek pieņemti par neapgāžamu patiesību. Visi pārējie uzskati tiek pieņemti par nepatiesiem, vai labākajā gadījumā par nepilnīgiem, kurus iesaka nepieņemt vai pat sargāties no tiem. No šejienes tad nu ceļas citu kristiešu uzskatu nepieņemšana, garīgā lepnība, paaugstināšanās, atsvešināšanās un naidīgums.

Starp citu, tā tas ir bijis ne tikai mūsdienās. Visos laikos kristīgās draudzes savā starpā ir būtiski atšķīrušās, pie kam ne tikai ar piederību vienai vai citai konfesijai, bet arī ar tradīcijām, kas tur ir izveidojušās, dievkalpojuma noturēšanas formām, garīgām prioritātēm un citām pazīmēm. Tajā vienmēr lielu lomu ir spēlējuši uzskati un pieejas tiem vai citiem garīgiem jautājumiem atkarībā no tā, kādi tie ir draudzes mācītājam, brāļu padomei, vecajo un citiem vadītājiem, tā nosakot toni visam notiekošajam. Pat priekšstats par Dievu, staigāšanu Viņa priekšā un pieeja mūsu

glābšanas jautājumam, ierindas draudzes locekļiem veidojas viņu iespaidā.

Tā, piemēram, ja vienu draudžu kalpotāju sprediķos Dievs tiek pasniegts kā milzu pacietības, bezgalīgas mīlestības, nebeidzamas žēlastības un svētības izliešanas iemiesojums, tad citu baznīcu sludinātājiem Viņš tiek tēlots kā stingri prasīgs tiesnesis un gandrīz vai žandarms, kas nebeidzami mums seko un ir gatavs mūs sodīt par katru, pat vismazāko izdarīto pārkāpumu. Vienos gadījumos no katedras pastāvīgi skan aicinājumi šķīstīties un svētoties kopā ar stingriem brīdinājumiem tiem, kuri tam neveltī pietiekami uzmanības, bet citās – otrādi – par grēku tiek runāts garāmejot un, starp citu, no kā kristiešiem rodas iespaids, ka Dievs uz to skatās „caur pirkstiem”, pastāvīgi piekāpjoties mūsu cilvēciskām vajībām. Kādi no vārda runātājiem pastāvīgi cenšas saviem klausītājiem atgādināt par ciešanu, bēdu un dažāda veida zaudējumu nepieciešamību un to garīgo vērtību, bet kādi citi apgalvo, ka visas slimības – no sātana, jo Dievs nevarot Saviem mīlotajiem bērniem sūtīt ko sliktu, tajā skaitā arī finanšu grūtības. Tādā veidā, kā it visā, kas ir cilvēka dzīvei piederošs, arī šeit ir vērojamas ne mazums galējību, un to, kas dvēselei patīk, tā arī izvēlās, līdzīgi kā saka tautas paruna: „Kurp koks liecas, tur arī tas kritīs”.

Neviļus rodas jautājums: „Bet kā tad lai ar visu tiek skaidrībā? Kā izklūt no šīs šķietamās bezizejas? Ko pieņemt un ko noraidīt, lai neaizrautos ar kādu maldu mācību? Kā rīkoties, lai nepaietu garām galvenajam mērķim – dvēseles glābšanai? Vai vispār eksistē nevainojamas un visos jautājumos pareizas baznīcas, kurās nonākot, varētu izvairīties no jēl kādām kļūdām un saņemt glābšanu?”.

Par nožēlu – diez vai. Kā uz zemes nav nekā absolūta, kam nebūtu kāda vaina, kā nav cilvēka bez vajībām un nepilnībām, tāpat nav arī nevienas baznīcas, kurā nebūtu problēmas. Rodas jautājums – kāpēc? Jo tās visas sastāv no nepilnīgiem cilvēkiem, kuri, atnākot uz dievkalpojumu, atnes sev līdzī savas netīrās domas, nesakārtotību un grēkus, kas, saprotams, atspoguļojas citos. Jo Dieva Vārds taču ne

velti saka: „Un, kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdzī” (1.Kor. 12:26). Bet mums šo ciešanu un garīgo slimību ir, ak, cik daudz! Te mīlestība pašam uz sevi, sašutums, skaudība un greizsirdība, kritika, aprunāšana un lepnība, un paaugstināšanās, un liekulība, un varas kāre, un daudz, daudz kas cits. Tas viss kļūst par iemeslu aizvainojumiem, aizdomām, nosodījumam, sašutumam, baumām, strīdiem un dažādiem viedokļiem, kas pēc tam noved pie nesaskaņām.

Tad nu labāk ir pieradināt sevi pie domas, ka pilnīgas un pareizas baznīcas neeksistē, nekā atkal un atkal vilties savās gaidās. Ir baznīcas ar veselīgāku mācību, bet arī tās nav bez problēmām, un ir baznīcas ar milzu galējībām, bet arī tajā ir ne mazums dvēseļu, kas To Kungu meklē no visas sirds un visas dvēseles. Katrā draudzē un katrā konfesijā ir gan patiesi un meklējoši Dieva bērni, gan nominālie, ar sevi apmierinātie, miesīgie kristieši. Kristietības patiesumu nenosaka mūsu nosaukums vai regulāra dievkalpojumu apmeklēšana, bet personīgās attiecības ar To Kungu un pienācīga staigāšana Viņa priekšā. Tieši tā pat ir ar mūsu glābšanu, kas ir atkarīga ne no baznīcas vai denominācijas, bet no dzīves Kristū, kas atbilst Svētajiem Rakstiem.

Kā apstiprinājums tam var kalpot brīnišķīgs stāsts, kas vairākus gadus atpakaļ notika ar kādu sievieti, kuru es personīgi, daudzu gadu garumā, pazinu.

Viņa bija kristiete, kādu mūsdienās nesastapsi bieži. Mierīga, izturēta, lieki nerunāja, un šī sieviete pievērsa sev citu uzmanību ar to, ka ne par vienu neko sliktu nerunāja un nekad nevienu nenosodīja. Bērnībā viņa kopā ar vecākiem apmeklēja baptistu baznīcu, bet tad visi kopā bija nelielā vassarsvētku draudzē. Apprecoties ar baptistu, viņa savā dvēselē šaudījās starp abām šīm denominācijām, kas vēlāk atspoguļojās tajā, ko viņa piedzīvoja esot uz nāves gultas. 40 gadu vecumā ārsti viņai konstatēja aknu vēzi bez jēl kādām cerībām uz izveseļošanas.

Pirmo reizi uzzinot par savu nāvi nesošo diagnozi, šī sieviete atvēra Svētos Rakstus un ieraudzīja vārdus, kas teikti par Debesu Jeruzālemi: „Pilsētai saules un mēness gaismas nevajag, jo Dieva spožums to apgaismo, un viņas gaisma ir

Jērs. Tautas staigās viņas gaismā, un visas zemes ķēniņi nesīs turp savu greznumu. Viņas vārtus dienā nekad neaizslēgs, jo nakts tur nav... Nemūžam tur nekas neieies, kas nesvēts, un neviens, kas dara negantību un melo, bet vienīgi tie, kas rakstīti Jēra Dzīvības grāmatā”. (Atkl.gr. 21:23-25, 27).

Izlasījusi šīs rindas, kristiete saprata, ka viņas dzīve tuvojas noslēgumam, un Dieva griba ir – aizsaukt viņu mūžībā. Būdama mazrunīga, viņa saglabāja sirdī šo, no Dieva saņemto atklāsmi, nestāstot par to pat saviem tuviniekiem, līdz nāves dienas pienākšanai. Tikai tad viņa padalījās ar viņiem tajā, ar ko daudzus savu miesīgo ciešanu mēnešus dzīvoja.

Pirmsnāves agonijas mokām turpinoties, viņas jaunākā māsa ilgu laiku neatgāja no viņas gultas, bet tad viņai nācās aizbraukt uz mājām, lai izdarītu pašu nepieciešamāko. Kad, atradāmās tur, viņa turpināja saukt uz To Kungu, viņas ausīs pēkšņi atskanēja viens vārds: „Brīnums!”. Domājot par to, ko gan tas nozīmē, viņa izdzirda telefona zvanu. Mirējas vīrs lūdza nekavējoties atbraukt, jo viņa sieva tikko nākusi pie samaņas.

Atgriezušies pie slimības gultas, sieviete savu māsu atrada pie pilnas apziņas un tik starojošu un brīnišķīgu, kā tā savas dzīves laikā nekad nav izskatījusies. Uz viņas sejas bija debesu zīmogš. Kā atbildi uz izbrīnīto jautājumu, kas ar viņu ir noticis, sieviete izstāstīja viņai, vīram un vecākiem, kuri šeit atradās, ka tajā laikā, kad viņi bija viņu uzskatījuši par mirušu, viņa bija paradīzē, kā skaistumu nebija iespējams aprakstīt cilvēciskiem vārdiem. „Tur ir tik brīnišķīgi, – ar starojošu smaidu viņa teica, – ka absolūti negribēju to vietu pamest! Taču man vajadzēja jūs mierināt un uz atvadām pateikt, lai jūs par mani neraudātu. Mūžībā ar To Kungu ir tik labi, ka vairs nevēlos atgriezties zemes dzīvē. Un vēl ko man jums gribējās teikt, ka **Debesīs nav ne baptistu, ne vasarsvētku ticīgo!** Tur ir tikai Dieva svētie, kas mazgāti Viņa Jēra – Jēzus Kristus Asinīs.

Šajā, iekš Tā Kunga, mirušās māsas liecībā paši vērtīgākie vārdi ir tie pēdējie, kas dod atbildi uz tik grūtu un zemes dzīvē bieži neatrisināmu jautājumu, kas attiecas uz glābšanu un konfesijām.

Būdams uz zemes, mūsu Kungs ne velti teica: „Jūs pētījat Rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!” (Jņ. 5:39). Bet tas nozīmē, pētot un mācoties Dieva Vārdu, ir jādzīvo atbilstoši tam, ko tie mums māca, lai kādā baznīcā vai denominācijā mēs būtu. Glābēju interesē mūsu dvēseles, nevis jēdzieni un veidi, kā mēs noturam dievkalpojumus.

Kas attiecas uz pilnības meklējumiem, tad šajā jautājumā vislabāk ir sākt no sevis, lūdzot To Kungu parādīt Viņa gaismā visu to, kam ir nepieciešama maksimāli ātra korekcija, pēc kā sevī ir jāuzsāk cīņa ar savu veco, grēcīgo dabu, sitot krustā savu neganto, Dievam nepatīkamo „ES” katru dienu. Gūstot tajā kaut vismazāko uzvaru, mēs varēsim kļūt par svētību citiem tajā baznīcā, kurā tagad atrodamies.

Izmainīties pašam ir daudz vieglāk nekā izmainīt baznīcu. Mūsu Dievs ir mazo iesākumu Dievs. Daudz kas no varenā, ko Viņš ir izdarījis, sākās tieši no mazumiņa, tādēļ nav izslēgts, ka par šo mazo ieroci Tā Kunga rokās kļūsi tu. Garīgā atmoda, ko daudzi ļoti vēlē, var sākties tajā draudzē, kurā tu pašlaik esi, pie kam ne no kāda cita, bet tieši no tevis.

Atrodies baznīcas meklējumos, kurai tu vēlētos piederēt, vispirms ir jālūdz tam Kungam skaidrība un Viņa vadība. Tad centies nedomāt par to, kā uz tavu lēmumu reaģēs tuvinieki, radnieki un draugi, vai šis novirziens ir atzīts, vai tas ir plaši izplatīts, un kādu vietu tev tur būs jāieņem. Svarīgi ir kas cits: vai tas tavai dvēselei dos to, kas viņai ir nepieciešams, vai tu saņemsi sev nepieciešamo **veselīgo** garīgo barību, un, vai tu atradīsies tur, kur tevi vēlē redzēt Tas Kungs, lai caur tevi varētu veikt visu, kas ir paredzēts Viņa plānā.

Kas attiecas uz problēmām, kas ir pilnīgi visās draudzēs, bez izņēmuma, tad ir pilnīgi saprotams, ka problēma no problēmas atšķiras. Viena skar kristīgās ticības pamatjautājumus, cita ir otršķirīga un neattiecas uz mūsu glābšanas jautājumu, piemēram: apģērbs, dievkalpojuma kārtība, svētā vakarēdiena kārtība, vienu vai citu Rakstu vietu sapratne u.c. Ja jau par apgraizīšanu, kas savā laikā jūdiem bija

stūrakmens viņu mācībā par izredzētību, apustulis Pāvils varēja teikt: „Apgraižšana vai neapgraižšana par sevi nav nekas, bet galvenais ir Dieva baušļu pildīšana” (1.Kor. 7:19), tad jo vairāk tas attiecas uz to, kas ir vien cilvēku pieņemts veids tajā vai citā kristīgajā liturģijā.

Kaut Bībele nedod nekādus konkrētus padomus draudzes un baznīcas izvēlē, tā, tomēr, norāda uz to, kas ir nepieļaujams Dieva tautas vidē. Tieši šiem norādījumiem ir jākalpo mums par nepieciešamajiem orientieriem patiesības un pareizas baznīcas meklējumos. Ja tas, kas notiek draudzē, neatbilst Svētajiem Rakstiem, vai vēl vairāk, ir pilnīgā pret-runā ar tiem, tad šīs mācības patiesums ir jāapšaubā. Pie šādiem brīdinošiem faktoriem pieder sekojoši:

1. Vadības vai visas draudzes pārliecība, ka viņi ir saņieguši garīgas virsotnes, un, atšķirībā no citiem, viņiem pieder pilnīgā patiesība, tātad, nekādi meklējumi vairs nav nepieciešami. Radušās garīgās lepnības dēļ, šāda baznīca izjūk vai visai ātri garīgi „noripo”, tā apstiprinot Svēto Rakstu vārdus: „Kur nāk lepnība, tur nāk arī negods” (Sal.pam. 11:2). Šo patiesību apstiprina arī citas Bībeles vietas, piemēram: Sal.pam. 8:13 un 16:18, Jer. 50:32, Jēk. 4:6, 1.Pēt.5:5.

2. Neredzama draudzes locekļu dalīšana augstos, vidējos un zemos „slāņos” katru uzlūkojot atšķirīgi, atbilstoši viņu piederībai vieniem, otriem vai trešajiem. Pirmajā grupā ietilpst mācītājs un kalpotāji un tiem pietuvinātas personas, nereti no bagātu un dāsni ziedojošu draudzes locekļu vidus. Otrai grupai pieder draudzes pamatmasa, bet pēdējai – paši nepamanāmākie un kaut kādu iemeslu dēļ noniecinātie. Raksti mums neko tādu nemāca, atgādinot, ka „Pie Tā Kunga nav nekādas netaisnības, nedz Viņš uzlūko kāda cilvēka vaigu, nedz arī saņem kādas dāvanas” (2.Laiku 19:7, arī Rom. 2:11 un Kol. 3:25).

3. Iecietīga attieksme pret meliem, kā arī apzināti pieļauta vai pat attaisnota netaisnība. Zinot, ka šo netikumu tēvs ir sātans, šādu lietu klātesamība kristīgā baznīcā ir vienkārši nepieļaujama (skat. 5.Moz. 25:16, Jes. 59:13-15, Hab. 2:11-12, Lk. 13:26-27, Rom. 1:18). Tieši nepatiesība un krāpšana

ir visizplatītākie iemesli, kādēļ cilvēki jūtas pievilti un aiziet no draudzes, kaut tas ne vienmēr tiek citiem pateikts.

4. Pārāk viegla un virspusēja attieksme pret grēku, līdz pat tā attaisnošanai un pieļaušanai. Nekas cits kā tieši grēks vispirms mūs nošķir no Dieva, tādēļ novirzīšanās un šīs tēmas novārtā atstāšana spriedīkos, runā par nepietiekami nopietnu attieksmi pret vienu no svarīgākajiem kristīgās ticības jautājumiem (skat. 2.Laiku 7:14, Jes. 59:1-3, Ebr. 10:26).

5. Pārmērīga zināmu kalpotāju paaugstināšana, vai tas būtu svētīgs mācītājs, gans vai kāds cits, ko Dievs ir lietojis baznīcas veidošanā, misijā, kristīgajā organizācijā vai pat atmodā. Jebkurš cilvēks, lai cik varens viņš būtu, ir vien rīks Dieva, Kurš rada visu un Kuram vienam pienākas mūsu slava. (2.Moz. 34:14, Jes. 42:8, Jer. 17:5). Vadītāja personas kulta ne pie kā laba nenoved, kā to apliecina daudzi bēdīgi stāsti par daudziem pazīstamiem Dieva vīriem.

6. Uzstājīga pieprasīšana Dievam dziedināt, no tās vai citas ķermeņa slimības, kā arī pārmērīga aizraušanās ar brīnumiem un dažāda veida pārdabiskiem pārdzīvojumiem. Mūsu – pēdējos laikos, kad antikrista gars jau sen ir darbībā, izpaužoties caur šaubīgām ticības mācībām un pievilšanām, ir jābūt īpaši piesardzīgiem pret dažādām atklāsmēm, dziedināšanām, brīnumiem un zīmēm. Ne velti taču ir rakstīts, ka velns var atnākt arī gaismas eņģeļa izskatā, bet par antikristu ir teikts, ka viņš parādīsies izmantojot tieši to, kas visvairāk pievelk tautu (skat. 1.Jņ. 2:18, 2.Jņ. 7, Mt. 24:24, 2.Tes. 2:9-10, Mk. 13:22).

Jēzus nekad netaisīja šovus no Saviem brīnumiem un dziedināšanām, un bieži, to izdarot, steidzīgi aizgāja, zinot, cik cilvēki ir kāri uz tādām lietām, un cik viegli ar tām aizraujas. Tagad veselās armijas visādu dziednieku to pārvērš par īstu priekšnesumu ar paralēlu naudas „izpumpēšanu” no lētticīgiem un paļāvīgiem skatītājiem. Miesas izdziedināšana ir kļuvusi par galveno mērķi un uzdevumu, pie kam tā tiek īstenota pavēles formā un gandrīz vai pieprasot no Dieva, it kā nevis Dievs, bet dziedinātājs izlemj, kas cilvēkam ir tas labākais. Tajā pašā laikā dvēsele ir pilnīgi pamesta.

7. Pārsteidzīga un neapdomāta roku uzlikšana ar mērķi svētīt, dziedināt, saņemt dāvanas, utt. Tieksmē par katru cenu saņemt vēlamu, cilvēki bezrūpīgi ļauj ne tikai saviem, bet arī dažādiem atbraukušiem sludinātājiem un dziedniekiem uzlikt sev rokas, pat īsti nezinot, kas viņi ir un no kurienes. Tāda uzvedība ir saistīta ar daudzām briesmām, par kurām kristieši bieži pat neaizdomājas, un konkrēti: noteiktu grēku un netikumu nodošana, „apbalvošana” ar velnišķīgām dāvanām un tumsas spēkiem, „inficēšana” ar netiklības garu un daudz kas cits. Brīdinot par to savu garīgo dēlu Timoteju, apustulis Pāvils reiz rakstīja: „Rokas nesteidzies nevienam uzlikt un neuzņemties atbildību par svešiem grēkiem, sevi pašu glabā šķīstu” (1.Tim. 5:22).

Var vien brīnīties, ar kādu nevērību pret šo padomu izturas dažās baznīcās, padarot lūgšanu ar roku uzlikšanu, tajā skaitā arī vienam uz otra, par normu un pastāvīgu dievkalpojumu praksi. Bet pēc tam dvēseles vaid „apdāvinātas” ar spēku, kura avots nebūt ne vienmēr ir Dievs. Svētajos Rakstos ir konkrētas norādes uz to, kam un kādos gadījumos var veikt lūgšanu ar roku uzlikšanu.

8. Neapdomīga, bezkaunīga un izaicinoša attieksme pret velnu ar dažāda veida pavēlēm, pieprasījumiem, aizliegumiem, simbolisku „viņa mīdīšanu kājām”, „izmešana no telpas”, „ragu izraušana” un tam līdzīgas lietas. Svētajos Rakstos nav teikts ne vārds par tādu uzvedību. Tieši pretēji, savā vēstulē apustulis Jūda brīdina no neapdomīgām darbībām, atgādinot, ka „Turpretim virseņģelis Miķelis, kad viņam bija Mozus miesas dēļ vārdu cīņa ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: Tas Kungs lai tevi soda!” (Jūdas 1:9). Šajā sakarā ir grūti saprast ticīgos, kuriem nav ne Dieva aicinājuma, ne spēka no augšienes, ne tīras un svētas dzīves, uzdrīkstas darīt to, ko neuzdrīkstējās darīt Dieva eņģelis.

Par lielu nožēlu ir daudz ticīgo, kuri par baznīcas vai mācības patiesuma rādītāju uzskata viņu popularitāti un skaitlisko pieaugumu, kas ir pilnīgi nepareizi. Kaut cilvēki nav vienaldzīgi pret augstiem skaitliskiem rādītājiem, masveidība nav neapšaubāms patiesuma rādītājs. Nereti mēdz būt tieši otrādi.

Mūsdienās var vērot simtu un tūkstošu cilvēku lielas draudzes, uz kurām, gaidot brīnumus un dziedināšanu, cilvēki plūst **bariem**. Tikai, kad tu piedalies šādos, pareizāk būtu teikt teatrālos šovos, un skaties uz tur sanākušajiem kliecējiem, plaukstas sitošiem, lēkājušiem, dancojošiem, uz muguras krītošiem, nedabīgi smejošiem un līksmojošiem ļaudīm, neviļus nāk prātā pravieša Joēla vārdi: „Un **baru bariem būs sapulcējušās tautas tiesas ielejā**, un Tā Kunga diena **tiesas ielejā** ir tuvu!” (Joēla 4:14). Tā nu, ne būt ne vienmēr pārdabisko spēku izpausmēs mēdz būt īstenais Dievs. Nereti tās ir vien cilvēciskas emocijas un parasta ažiotaža, kas izveidota ap to vai citu dziedinātāju vai cilvēku ar pazīstamu vārdu.

Galvenā pazīme, kas atšķir Israēla dēlus no pārējām tautām, bija tas, ka Dievs atradās viņu vidū. Viņa klātbūtne Vecās Derības laikā tika aprakstīta tā: „Noziegumu Viņš nav Jēkabam saskatījis, nedz postu Israēlā; Tas Kungs, viņa Dievs, ir ar viņu, un ķēniņa līksme ir viņa vidū” (4.Moz. 23:21). Tas pats bija manāms Jaunās Derības laikā pirmo kristiešu vidū, kad tas Kungs rādīja Savu svētumu tādā pakāpē, ka nešķīstie un sirdī viltīgie cilvēki, neuzdrošinājās pat viņiem pietuvoties (Ap.d. 5:11-13).

Pirmajā vēstulē korintiešiem apustulis Pāvils raksta, ka īsta garīgā dzīve draudzē patiesi redzama tad, ja pie viņiem atnāk kāds neticīgais un viņa sirds noslēpumi top zināmi, un viņš teiks: „Tiešām, Dievs ir jūsu vidū” (1.Kor. 14:25). Vai tā tas tagad izskatās mūsu draudzēs un baznīcās? Vai pie mums atnākošie redz To Kungu, Viņa svētumu un Dieva gaismu? Ja kļūst par lieciniekiem baznīcas iekšējām problēmām, strīdiem un šķelšanās, vai viņi var teikt: „Tiešām, Dievs ir jūsu vidū”? Cik gan dvēseļu kļūst pa pasauli meklēdamas garīgo palīdzību, bet kur gan ir tie, kuri varētu viņiem palīdzēt? Viņi ir aizņemti ar attiecību skaidrošanu, savu „patiesību” pierādīšanu, savas konfesijas jēdzienu un dogmatikas stiprināšanu, savas mācības uzspiešanu, dzīšanos pēc portfeļiem un ir nebeidzamās attiecību skaidrošanās. Savā apskaužamajā aktivitātē viņi ir koncentrējušies nevis uz to, lai vestu cilvēkus pie Dzīvā Dieva un viņu dvēseļu

Glābēja – Kristus Jēzus, bet pie savas denominācijas baznīcas un draudzes.

Vēl viens jautājums, kuru kristieši bieži uzdod dvēseļu aprūpes sarunās, ir – ko darīt ar ticīgajiem, kuri ir pametuši savas draudzes un baznīcas. Vai ir pareizi ar viņiem strīdēties, pierādot viņiem viņu nepareizos jaunos jēdzienus un uzskatus, ja pats tu tādēļ zaudē personīgo mieru, iekšējo rīmtumu, mīlestību pret savu tuvāko, ticības vienotību Kristū Jēzū? Vai tādos gadījumos nav labāk turēties pie apustuļa Pāvila padoma, kurš teica: „Bet aplamās un nemākulīgās prātošanas noraidi, zinot, ka tās rada karus; bet mūsu Kunga kalpam nepienākas ķildoties, bet būt laipnam pret visiem, izveicīgam mācīšanā un panest ļaunumu, tādām, kas ar **lēnprātību pamāca pretiniekus** – varbūt Dievs kādreiz dotu viņiem atgriezties pie patiesības atziņas” (2.Tim. 2:23-25).

Lieliski jautājumi, vai ne? Vēl jo vairāk, ja atceramies to, ka miera zaudēšana savā sirdī ir kā luksofora sarkanā gaisma, kas brīdina, ka tu rīkojies nepareizi. Šādos gadījumos nevar aizmirst par to, ka neviena kristīgā mācība nav absolūta un negrozāma patiesība. Nedrīkst izslēgt, ka tavam tuvākajam ir atklājies kaut kas, kas tev pagaidām nav saprotams, un viņš ir spēris soli uz priekšu, tajā pat laikā kad tu turpini mīņāties uz vietas. Nesteidzies otru pārliecināt par to, ka viņš maldas, bet labāk lūdz par sevi un viņu, lai vienam no jums Dievs atklāj Savu patiesību. Pilnīgi iespējams, ka mainīt savu viedokli nāksies nevis viņam, bet tev. Ja tev patiešām ir taisnība, Dievs to parādīs un pierādīs arī bez tavu cilvēcīgo pūļu pielikšanas. Labākais pierādījums tam, ka mēs stāvam patiesībā, ir mūsu uzvedība, attieksme pret tuvāko un mūsu kristīgā dzīve kopumā. Citādi var pārliecināt kādu, ka tas ir maldos, bet pašam uzvesties tā, ka viņam ir vēlēšanās tikt labi tālu prom no tevis, līdzīgi kā viena sieviete stāstīja dvēseles aprūpes sarunas laikā.

Kļūstot ticīgai, viņa apmeklēja te vienu, te citu draudzi, cerībā atrast tādu, kurai tā vēlētos pievienoties. Vairākas reizes apmeklējot vasarsvētku draudzi, viņa tur iepazinās ar vienu kristieti, kura katrā tikšanās reizē runāja par kristīšanos garā un nepieciešamību runāt citās mēlēs, pārliecinot, ka

tikai tad Svētais Gars ieies viņas sirdī un palīdzēs atrisināt visas viņas garīgās un ģimenes problēmas. Pati to nemaz ne-nojauzdama, ar savu uzstājību un cilvēcisko dedzību, kristiete tikai radīja pretestību un riebumu meklējošajā sievietē pret savas ticības mācību. Jo uz katru spiedienu un varmācību dvēsele atbild ar pretošanos. Viss beidzās ar to, ka pamanot, ka tiem, kuri lūdz mēlēs arī netrūkst problēmu, kuras tie nevar atrisināt, sieviete izvēlējās citas konfesijas baznīcu, kas izsauca vētrainu sašutumu un neslēptas dusmas viņas paziņā, kura viņu nosauca par negarīgu un glupu.

Cenšoties kādu piepulcināt savai draudzei un denominācijai, nekādā gadījumā nevajag ar to pārceņties. Jo katram ir tiesības uz savu viedokli, bet kurš no tiem ir patiesais, – atklās, diemžēl, tikai mūžība. Piekrist vai nepiekrist kāda izteiktajam viedoklim vai uzskatiem – tas jau ir cits jautājums, bet dot otram domas brīvību ir mūsu pienākums un kristīgās ētikas izpausme. Mēs varam izteikt savu spriedumu par strīdīgo jautājumu pazemības un lēnprātības garā, bet tad dot iespēju Tam Kungam Pašam runāt uz cilvēka sirdsapziņu un dvēseli, kuras uz Dieva balsi reaģē citādāk nekā uz mūsu balsi.

Nedrīkst redzēt ienaidnieku un pretinieku cilvēkā, kurš domā citādāk, jo tikai Dievs zina, kuram no mums patiešām ir taisnība. Jo mēs visi esam spējīgi kļūdīties. Strīdīgos garīgos jautājumos nevajag pārtapt par kaujas gaiļiem, kuri iekarsuši, lec viens otram virsū, knābj un sit viens otru ar spārnēm par uzjautrinājumu skatītājiem, kas vēro šo „gaiļu cīņu”. Nav vērts arī, atrotot piedurknes, mesties aizstāvēt savu pārliecību un uzskatus, nereti pat lāgā netikušam skaidrībā, ko runā mūsu „idejiskais pretinieks”. Jo cik sirds ievainojumu, aizvainojumu, dvēseles sāpju, nepieņemšanas un neskaitāmas šķelšanās ir atnesušas šādas „napoleona” kaujas, bet uzvarētājs visā tajā bija tikai sātans, kurš sasniedza savu galveno mērķi – saraut kristīgās mīlestības saites un izmētāt pa malu malām tos, kuri kalpo vienam un tam pašam Dievam!

Ja cilvēks ir aizgājis no kādas baznīcas un atrodas tās baznīcas meklējumos, kura varētu viņam dot nepieciešamo

garīgo barību, sapratni un mierinājumu, nevajag uz viņu skatīties kā uz tādu, kurš atkāpies no ticības. Nevajag arī par viņu izteikt ne visai glaimojošus epitetus, tā viņam pa pēdām metot „akmeņus” un vēl trakāk – atstādināt no baznīcas. Labāk ir dot viņam izvēles brīvību un atlaist ar mieru, nododot viņa lietu Tā Kunga rokās. Kas zina, vai redzot tādu attieksmi, viņš negriezīsies atpakaļ ar vārdiem: „Tomēr savos meklējumos es neesmu atradis neko labāku”. Ticiet, ka pie šādas attieksmes, cilvēku aiziešanas gadījumi būs izņēmums.

Šajā netapsim līdzīgi kādam kalpotājam, kurš uz kāda, viņa draudzi apmeklējoša kristieša patiesu atbildi paziņoja, ka pametot savu baznīcu, kurā daudz kas neatbilst Dieva Vārdam un meklējot citu, viņš uzskata to par maldos esošu un ar antikrista garu, ar ko viņš to burtiski satrieca. Kā var izmanot tik dzēlīgus vārdus, nezinot visa notikušā detaļas?!..

Nobeigumā gribās teikt vēl dažus vārdus tiem, kuri nesen ir atgriezušies pie Tā Kunga, un, varbūt, jau ir piedzīvojuši ko tādu, ko no kristiešiem nu nekādi negaidīja. Atnākot uz baznīcu un tur satiekot daudz cilvēku, kuri jūs pievilī jūsu izpratnē par kristietību, nesteidzieties, atmetot visam ar roku aiziet no turienes ar vārdiem: „Ai!.. Visi viņi ir tādi, tie ticīgie!”. Atcerieties, ka baznīca nav eņģeļu kalpošanas vieta, bet parastu cilvēku sapulce, kuriem ir raksturīgas cilvēcīgas vājības, kļūdas, grēki un netikumi, kaut viņi ir kristieši. Viņiem visiem ir atšķirīgs intelekts, ir atšķirīgi uzskati un viedokļi, bet pats galvenais – atrodas dažādos garīgās attīstības līmeņos, kas ne vienmēr atbilst laika posmam, kas tiek iests kopā ar To Kungu. Jo jūs uz baznīcu nākat pirmkārt tamdēļ, lai, klausoties vareno un mūžīgo Dieva Vārdu, liektu savu galvu Kristus priekšā. Tādēļ pats labākais ir piemērot to sev, sekojot tam, lai jūsu personīgajā dzīvē viss būtu kārtībā.

Lūkoties mums vajag tikai uz savu Glābēju un ne uz ko citu. Tikai Viņš var būt mums atkārtotības cienīgs piemērs un neapgāžama autoritāte. Jebkurš cilvēks, lai kas viņš būtu un uz kāda garīgās hierarhijas pakāpiena atrastos, ir tikai cilvēks, ar visām no tā izrietošajām sekām.

Tiem, kuri cītīgi turpina meklēt patiesību, baidoties kļūdīties savā baznīcas izvēlē, atliek vien vēlreiz atgādināt, ka ne denominācija, ne baznīca ar tās celtnēm, ne pazīstams sludinātājs un, ne ar Svētā Gara spēku un dāvanām apveltīts kalpotājs, nevar būt par mūsu garīgās dzīves centru. Vieta, kur sanāk kopā visi, kas uzskata Kristu Jēzu par savu Pestītāju, – ir pie Viņa kājām un krusta pakājē, kur mums ir jābūt kopā ar Viņu pienaglotiem pie krusta. Tikai Viņš viens, kurš Pats ir Patiesība, visiem var norādīt vienīgo pareizo ceļu, pa kuru ejot, neviens no mums neapmaldīsies. Mūsu Kungs un Radītājs, tāpat kā iepriekšējos laikos, šodien saka: „Sapulcējiet Manus svētos, kas upurēdami slēdza ar Mani derību” (Ps. 50:5).

Redzat, kas ir svarīgi Tā Kunga acīs? Dzīves svētums un uzticamība kalpošanā Viņam, kas stiprināti ar Dieva Jēra upura zīmogu. Tas arī ir galvenais. Visam pārējam ir vien otršķirīga nozīme. Tādēļ, liksim pie malas savus šablonus, rāmjus un visus cilvēciskos jēdzienus. Neturēsimies pie denominacionālās dogmatikas, bet labāk piepildīsim to, uz ko reiz Dieva bērņus aicināja ebreju vēstules autors: „Tāpēc iziesim pie Viņa ārpus nometnes, Viņa negodu nesdami!” (Ebr. 13:13).

„Iziet no nometnes” – nozīmē iziet ne tikai no Vecās Derības laika pielūgšanas, bet arī ārpus mūsu šaurajiem konfesionālo jēdzienu un tradīciju rāmjiem. Nu jau pietiek celt tās sienas, kas šķir! Laiks būvēt tiltus, kas visus mūs savienotu ar mīlestību un pietuvinātu cilvēci Glābējam Kristum Jēzum! Bet ja tev vai man ir kas labāks un pilnīgāks, tad nevis tukši, skaisti vārdi, bet patiesi dievbijīga dzīve ar ticības augļiem un tuvību ar To Kungu, tas lai kļūst priekš citiem par spilgtu piemēru.

10. Nodaļa

Sasāpējuši jautājumi

Nevienam nav noslēpums, ka knapi sasniedzot triju gadu vecumu, mazi bērni, iepazīstot apkārtējo pasauli, sāk uzdot visdažādākos jautājumus. Tieši šī iemesla dēļ bērnus no trīs līdz piecu gadu vecumam sauc par „kāpēcīšiem”. Šajā laikā vecākiem ir nepieciešama milzu pacietība, lai apmierinātu savu atvašu zinātkāri. Vecumam palielinoties bērnu interešu loks paplašinās, tādēļ tētis un mamma brīžiem nonāk strupceļā, nezinot kā pareizi un gudri atbildēt uz to vai citu jau diezgan pieauguša cilvēka jautājumu.

Domāt, salīdzināt, interesēties, izzināt un arī jautāt – ir raksturīgi katram cilvēkam, neatkarīgi no viņa vecuma. Protams, jautājums no jautājuma atšķiras. Kādi no tiem tiek uzdoti tikai tamdēļ, lai apmierinātu cilvēcisko ziņkārību, citi – lai paplašinātu savu redzes loku, trešie – jo cilvēks pats neredz izeju no savām problēmām un smagām situācijām, kādas ir izveidojušās. Tā vai citādi, katrā no tiem skan lūgums pēc palīdzības. Pat ja cilvēks to nemaz neaptver.

Tas pats ir novērojams garīgajā dzīvē. Tikko ieticējis, jaunatgrieztais jau ir pilns ar jautājumiem, jo ieiet jaunā, pagaidām viņam nezināmā garīgajā pasaulē. Arī Kristus mācekļi savam Skolotājam uzdeva daudz jautājumu un Viņš tiem pacietīgi atbildēja, izskaidrojot to vai citu no tā, kas viņiem nebija saprotams. Pateicoties tam, mums tagad ir iespēja iedziļināties gudrās Jēzus pamācībās un padomos, kas atstāti Svēto Rakstu lappusēs.

Arī dvēseļu aprūpes sarunās cilvēki uzdod jautājumus, kas satrauc viņu sirdis un prātus, reizēm liekot ne tikai ciest un mocīties, bet nereti pat raudāt meklējot atbildes. Pie kam daži no tiem tik bieži atkārtojas, ka daudziem nāks par svētību, ja tos aplūkosim šīs grāmatas lappusēs.

Jautājums nr. 1: No katedras mūs pastāvīgi pārliecina, ka Dievs ir Mīlestība, un, ka Viņš mūs ļoti mīl. Bet ja tas tā patiešām ir, tad kā lai saprot tādu mīlestību, ja dažu ticīgo dzīve, kuri uzticīgi kalpo Viņam, ir pilna zaudējumu,

grūtību, ciešanu un slimību? Vai tiešām tieši tādā veidā izpaužas Dieva mīlestība?!

Atbilde: lai cik dīvaini tas būtu, cilvēki nezin kādēļ uzskata, ka Dieva mīlestība un svētība izpaužas labā veselībā, materiālā nodrošinātībā, ģimenes laimē, panākumos darbā un visā citā, ko cilvēks sev vēlētos. Tieši šādā sapratnē ir būvētas daudzas mūsdienu kristīgās teorijas, kas tiek viegli pieņemtas un izplatītas. Vien vai tas patiesi ir tā un vai to apstiprina Svētie Raksti?

Nesim, piemēram, Bībelē aprakstīto dvīņubrāļu stāstu, par kuriem bija teikts: „...Vai Ēsavs nav Jēkaba brālis? – saka Tas Kungs, un tomēr Es mīlu Jēkabu un ienīstu Ēsavu” (Mal. 1:2-3). Noliksim tagad malā iemeslus, kas izsauca tādu Dieva attieksmi pret abiem brāļiem, bet aplūkosim viņu dzīves, lai ieraudzītu, kā izpaužas Dieva mīlestība viena dzīvē un nīšana otra dzīvē.

Paklausot mātes padomam un krāpšanas ceļā saņemot no tēva Ēsava pirmsdzimtības svētību, Jēkabs visu savu turpmāko dzīvi piedzīvo problēmu pēc problēmas un bēdu aiz bēdas. No sākuma ar viņu netaisni apietas viņa sievas tēvs Lābans, apmāna ceļā liekot viņam kalpot tam 14 gadus par savām meitām un 6 gadus par saņemtajiem lopiem. Tam seko viņa mīļotās sievas Rāheles neauglība un viņas konflikts ar savu māsu Leu, kas sakņojas pēdējās greizsirdībā, kas, neapšaubāmi, negāja secen pašam Jēkabam. Pēc tam viena pēc otras notiek nepatikšanas ar sievas tēvu mantas dēļ, kas noved pie slepenas bēgšanas no mājām, kur viņš bija dzīvojis 20 gadus, tad nākas piedzīvot Lābana pakalīdzīšanos un, attiecību noskaidrošana. Taču, ar izlīgumu lieta nebeidzas, jo Jēkabs uzzina par brāļa vēlēšanos viņu nogalināt.

Sajūtot nāves briesmas pār sevi, Jēkabs vēršas pie Dieva un cīnās ar Viņu, kas beidzas ar traumētu gūžas kaulu, un viņš uz visu mūžu paliek kropls. Pateicoties Dieva žēlastībai, izvairījies no nāves, kas varēja nākt no paša brāļa rokas, Jēkabs kopā ar visu savu lielo ģimeni turpmāk dzīvo nevēlamu dzīvi, klistot no vienas vietas uz citu un ciešot grūtības un zaudējumus.

Gadi paiet, bērni izaug, bet kopā ar tiem rodas jaunas, līdz šim viņu nenomākušas problēmas. Pirmdzimtais Rūbens apgāna sava tēva gultu. Meitai Dīnai svešzemnieks no Sihemas padara varas darbus, kas nes sev līdzīgu slepenību, no Jēkaba slēptu atbaidību, viņa dēliem nogalinot visas tās pilsetas vīriešus, kas, protams, izsauca visu atlikušo iedzīvotāju naidu. Tikko dzemdējusi otro bērnu, mirst viņa mīļotā sieva Rāhele, ko Jēkabs rūgti apraud. Pēc viņas nāves, novecojušā patriarha acu priekšā, izraisās ģimenes drāma, kam par iemeslu kļuva vecāko dēlu greizsirdība pret īpaši mīļoto Jāzēpu. Viss beidzas ar to, ka viņi pārdod brāli verdzībā uz Ēģipti. Savu bērnu piemānīts, Jēkabs daudzus gadus apraud savu mīluli, uzskatot ka viņu ir saplosījuši savvaļas dzīvnieki, un tikai neilgi pirms nāves satiek savu dēlu, kurš ir kļuvis par vienu no augstāk stāvošo pārvaldnieku Ēģiptē.

Tāda bija **Tā Kunga mīļotā** dzīve. Vai tā ietilpinās mūsu cilvēciskajā sapratnē par Dieva mīlestību un svētību?.. Diez vai. Taču, tieši pa šādu ceļu Tas Kungs veda Savu kalpu, kas bija paredzēts tam, lai viņš kļūtu par vienu no patriarhiem Dieva izredzētajai Israēla tautai. Kas attiecas uz Ēsavu, kuru Dievs ienīda, tad par viņa dzīvi Bībele runā maz. Zinām vien, ka viņš bija bagāts, viņam bija vairākas sievas un ka viņš nodzīvoja līdz lielam vecumam šķietamā labklājībā, – bez drāmām un smagiem satricinājumiem, ne tā kā jaunākais brālis, kurš bija Dieva svētīts. Analizējot šo seno biblisko stāstu, kuru no likteņiem mēs izvēlētos sev? Tā Kunga mīlētā Jēkaba dzīvi, vai Viņa neieredzētā Ēsava? Piekritīsim taču, ka Dievs lietas redz pavisam savādāk nekā mēs – cilvēki. Ar bēdām un ciešanām Viņš slīpē mūsu dvēseles, bet ar problēmām un grūtībām pietuvina Sev.

Kurš gan no mums nezina vārdus, ko atkārtoti lieldienu un ziemsvētku dienās: „**Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu Vienpiedzimušo Dēlu**, lai nevienš, kas Viņam tic, nepazustu”? (Jņ. 3:16). Zinot tos no galvas, mēs bieži nespējam iedziļināties to jēgā, kas pārsteidzoši atspoguļo Dieva mīlestības dziļumu un varenību. Tas Kungs tik ļoti mīl Savus radījumus, ka to glābšanas dēļ briesmīgā un mokošā nāvē bija gatavs atdot Savu vienīgo Dēlu.

Par nožēlu, mūsu prāts nav spējīgs saprast un pilnībā novērtēt šo Debesu Tēva rīcību. Par to tik daudz runā, ka, tradīcijas pēc iemācītais no galvas, priekš mums ir zaudējis savu spēku un pievilcību. Dievs un Viņa darbi nav sasniedzami mūsu pārāk ierobežotajam prātam. Lai mēs kaut kādā veidā varētu to iztēloties, gribu jums dot vienu piemēru no dzīves, kas priekš mums, vēl esošiem miesā, kaut ir vājš, bet tomēr reāls atspulgs tam, ko tēvam nozīmē citu glābšanas dēļ atdot nāvē savu mīloto, vienīgo bērnu. Šis neizdomātais stāsts notika pagājušajā gadsimtā, kad daudzi no tiem, kuri lasa šīs rindas, jau dzīvoja.

Vienam pārim, kas kopā dzīvoja jau trīsdesmit gadu, nebija bērnu. Kad, spriežot cilvēcīgi, uz mantinieka piedzimšanu nebija vairs nekādu cerību, sieva sajuta, ka nes zem sirds bērniņu. Varam iedomāties to neaptveramo prieku, kad pārkāpjot saviem piecdesmit gadiem, laimīgais tēvs paņēma rokās savu tik ilgi gaidīto dēlu. Kad puisītis paaugās, tēvs reiz to paņēma līdzī uz darbu. Viņš strādāja par uzraugu, un viņa darba pienākumos ietilpa dzelzceļa vagonu sastāvus palaist pāri paceļamam tiltam, kas pārņemts kuģniecības upei. Tajā laikā vēl nebija tāda automatizēta tehnika, kāda mums ir tagad, tādēļ tilts tika pacelts un nolaists ar īpašas, rokām darbināmas paceļamās ierīces palīdzību.

Kad, sēžot zālītē, tēvs stāstīja dēlam par šīs ierīces uzbūvi, un viņš uzmanīgi klausījās, netālu esošajā sarga būdīnā atskanēja telefona zvans. Pavēlot dēlam nekur neiet, viņš aizsteidzās uz būdīņu. Izrādījās, ka viņiem tuvojas neparedzēts vagonu sastāvs, tādēļ tiltu, kas bija pacelts, lai kuģi varētu pārvietoties pa upi, steidzami bija jānolaīž. Uzraugs metās pie sviras un tikai tad ieraudzīja, ka septiņgadīgais dēlēns, izmantojot tēva prombūtni, bija uztrausies uz tilta paceļamā mehānisma, lai to labāk aplūkotu. Nebija vairs laika, lai skrietu pie viņa. Nabaga tēvs bija izvēles priekšā: vai nu mesties pie dēla un paglābt viņu no briesmīgās nāves, vai, upurējot viņu, nolaist tiltu un tādā veidā izglābt dzīvības daudziem simtiem cilvēku, kas atradās vilciena vagonos.

Sekundes likās kā mūžība. No neaptveramās spriedzes denīnos dunēja, ko darīt?!.. Bez upura, tādā vai citā veidā

neiztikt. Bet kuram gan par to tagad ir jāklūst?!.. Viņa visdārgākajai būtnei pasaulē vai simtiem viņam svešu cilvēku?!..

Aizverot acis tēvs izlēmīgi parāva uz savu pusi smago sviru. Tajā pašā brīdī klusumu pāršķēla sāpju piepildīts, dvēseli plosošs bērna kliegziens... Lēni nolaižoties, tilts beidzot skāra pretējo krastu, kad tēvs sadzirdēja vilcienu, kas tuvojās. Gar viņa acīm viens pēc otra aiztraucās vagonu logi, kuros viņš redzēja bezrūpīgas, smejošas cilvēku sejas, kuri neko nenojauta. Viņu dzīvība bija glābta... Uzraugs pavērsa aizmigloto, ar neizsakāmām sirdssāpēm piepildīto skatienu un, ieraudzījis saspiesto un gabalos sarauto, asiņaino dēlēna ķermenīti, zaudēja samaņu un nokrita zemē.

Vai šis stāsts jums, draugi, kādu neatgādina? Vai ne līdzīgi kā šeit, rīkojās arī Dievs-Tēvs, mūsu glābšanas dēļ atdodot kā upuri Savu karsti mīlēto, vienīgo Dēlu? Svētie Raksti saka: „Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem **draugiem**” (Jņ. 15:13). Jēzus par mums atdeva savu dzīvību, kad mēs vēl bijām Viņa ienaidnieki. Vai ir vajadzīgs vēl kāds cits apstiprinājums Dieva mīlestībai?!.

Jautājums nr. 2. Apmeklējot vienu evaņģelizācijas pasākumu, kad kalpotājs vērsās pie zāles ar aicinājumu uz grēknožēlu, mana māsa paskubināja ar vārdiem: „Tu dzirdi?! Varbūt tā ir tava pēdējā iespēja! Ja arī tagad vilcināsies, pēc tam būs par vēlu!”. Es izgāju un atkārtāju kalpotāja teikto lūgšanu. Pēc tam, draugi un radi, kuri ilgi bija lūguši par manu atgriešanos, līksmojot mani apsveica ar atgriešanos pie Tā Kunga. Tikai manā sirdī nebija patiesa prieka. Mani mocīja vainas sajūta. Likās ka esmu samelojusi Dievam un cilvēkiem. Kopš tā laika iekšēji esmu kā saplošīta. Un par neticīgu sevi nosaukt nevaru, bet par ticīgu – man nav tiesību. Gribētos zināt, vai pareizi rīkojas tie, kuri, maigi izsakoties, pielietojot spiedienu, uzspiež cilvēkiem pieņemt savu reliģiju?

Atbilde: Par nožēlu, tādas piespiedu grēknožēlas gadījumi notiek visai bieži. Tas tiek darīts, protams, ar vislabākiem nodomiem, taču reti dod labus rezultātus. Mēs, cilvēki,

nevaram nevienu aizvest līdz grēku nožēlai, jo to dara Svētais Gars, uzrunājot cilvēka sirdi visbiežāk tajā brīdī, kad viņš dzird Dieva Vārdu, kas ir vērsts uz viņa sirdi. Pie kam ir ļoti svarīgi, lai dvēsele šādam solim nobriest. Šis process visiem notiek atšķirīgi, taču tā galarezultāts ir viens – cilvēks pats, pilnīgi apzināti, vēršas pie Kristus. Šo procesu sasteigt ir tas pats, kas noraut zaļu, nenobriedušu ābolu, kas vēl nav derīgs ēšanai.

Cilvēka mudināšanu uz grēknožēlu var salīdzināt ar nepieredzējušas vecmātes nesaprātīgiem mēģinājumiem „palīdzēt” topošajai mātei ātrāk piedzemdēt, kaut fizioloģiski dzemdību brīdis vēl nav pienācis. Tāda nevajadzīga un neveikla „palīdzība” var beigties ar dzemdību traumu bērnam un tas var uz visu mūžu palikt kropls.

Kaut kas līdzīgs, bet jau garīgā plānā, var notikt arī ar kādiem jaunatgrieztiem, kas nonākuši nezinoša skolotāja rokās, kuram pašam vēl vajag mācīties un mācīties, un, kuri ķeras pie tā, uz ko viņiem nav ne spēju, ne gudrības, ne Dieva aicinājuma. Ak, cik tādas sakropļotas dvēseles jau no garīgās piedzimšanas brīža vēršas pie dvēseļu aprūpētājiem, kuriem gadiem ilgi nākas ar viņiem rūpīgi strādāt, lai kaut kā sakārtotu un novestu līdz viņu saprašanai to daudzskaitlīgo informāciju, kas reiz, pašā sākumā pār viņiem tika izlieta.

Kas attiecas uz kāda piespiešanu pieņemt to vai citu reliģiju, tad par to var tikai teikt, ka nekāda reliģija, tajā skaitā arī kristīgā, mūs neglābj, ja ir tikai reliģija. Ir tikai viens Dievs un tas ir Tas, Kurš ir radījis debesis un zemi, un par Kuru mums stāsta Bībele. Priekš mums ir svarīga nevis vienkārši piederība kādai baznīcai vai kristietībai kopumā, bet personīga vēršanās pie Dieva Dēla Jēzus Kristus un pilnīga savas dzīves atdošana Viņam, par ko Svētajos Rakstos ir teikts: „Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits Vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana” (Ap. d. 4:12). Neviens cits ceļš, izņemot Jēzu, uz Debessīm mūs neaizvedīs. Atrazdamies uz zemes, Kristus par sevi tā arī pateica: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani” (Jņ. 14:6).

Jautājums nr. 3: Kādā telts evaņģelizācijā es ieticēju un pēc tam nolēmu kļūt par kristīgas draudzes locekli, kuras lūgšanu nams ir netālu no manas dzīves vietas. Taču, kad es pie viņiem aizgāju un pateicu, ka gribētu pieņemt ūdenskristības un kļūt par viņu draudzes locekli, man atbildēja, ka man vispirms ir jāizmaina mans ārējais izskats un jābūt gatavai izpildīt visus viņu priekšrakstus, kārtību un nolikumus. Mani satrieca tas, ka kristieši sāk tieši no tā. Es vēlējos pie viņiem atrast Dzīvo Dievu, bet uzskrēju virsū cilvēku likumiem. Vai tiešām tā mēdz būt visās protestantisma baznīcās, un vai tādu pieeju var nosaukt par kaut pietuvināti pareizu?

Atbilde: Mēs, kristieši, rīkojamies nesaprātīgi un izdarām lielu kļūdu, ja tikko no pasaules atnākušam cilvēkam uzreiz sākam runāt par to, ka kļūstot ticīgam, viņam ir jānoņem no sevis visas rotas, jāpārtrauc izmantot kosmētiku, jāmaina ģērbšanās stils, jāpārstāj darīt to vai ko citu, ar ko viņš iepriekš ir nodarbojies. Pat ja ieticējušais ir gatavs izdarīt visu, ko no viņa prasa, viņš to dara zem spiediena, pakļaujoties brāļu un baznīcas vadības prasībām, nevis savai sirdsapziņas balsij, kas ir atmodusies, un Svētajam Garam, kura darbs ir norādīt cilvēkam uz to, kas viņa dzīvē nav pareizs.

Vedot cilvēkus pie Kristus, mēs tiecamies viņus izmainīt, sākot ar ārējo izskatu. Bet Svētais Gars Savu darbu sāk no iekšienes, no cilvēka sirds, kas noved pie pakāpeniskām izmaiņām, kas pēcāk top redzamas arī ārējā izskatā. Tādēļ labāk ir atdot Viņam galvenā skolotāja vietu, tajā pat laikā pašiem censties būt par cienīgu piemēru, lūdzot un aizlūdzot Dieva priekšā, lai Viņš visos iespējamajos veidos ved šo dvēseli tālāk pa grēknožēlas, pazemības, pieaugšanas ticībā, attīrīšanās un svētošanās ceļu.

Ir daudz labāk, ja ticīgais pats nonāk pie lēmuma atstāt to, kas bija daļa no viņa iepriekšējās, grēcīgās dzīves, vērojot kristiešu dzīves veidu un rīcību, vai Paša Svētā Gara ietekmes rezultātā, nekā darīt to uzspiežot. Jo mums visi ir zināms, ka uz jelkādu vardarbību un spiedienu dvēsele, kurai Radītājs ir devis brīvo gribu, atbild ar pretestību.

Jautājums nr. 4 Pirmā saskare ar ticīgajiem man bija vasarsvētku draudzē, kurp mani atveda bērnības draugs, kas

bija kļuvis ticīgs. Jau otrajā sapulcē es nožēloju grēkus un atgriezos pie Tā Kunga. Nepaspēju vēl apgūt kristīgās mācības pamatus, kā draudzes locekļi viens pēc otra sāka runāt, ka man ir jālūdz par Gara kristību un runāšanu citās mēlēs, kurās pie viņiem runāja gandrīz visi. Saskaņā ar viņu apgalvojumu, man nebūs nekādas garīgas pieaugšanas un tuvības ar To Kungu, ja es to nepiedzīvošu. Taču man liekas, ka man bez visa tā ir gan viens, gan otrs. Es dzirdu Dieva balsi, kas ir vērsta manā dvēselē un skaidri sajūtu Viņa vadību un tuvumu. Atklāti sakot, šāds spiediens no brāļu un māsu puses mani ļoti nomāc. Viņu uzstājības dēļ es jau mēģināju lūgt par Svētā Gara kristību, bet citas mēles neesmu saņēmis. Un tagad, prieka vietā, kas man bija sākumā, man sirdī ir smagums, šaubas un apmulsums. Vai tiešām tāda kristiešu attieksme pret jaunatgriežtiem ir pareiza?

Atbilde: Mēs visi zinām, ka ar jaunpiedzimušu bērnu pirmajos dzīves mēnešos ir jāapietas uzmanīgi un maigi. Viņam ir nepieciešama atbilstoša barība, – vispirms mātes piens, nevis kas cits, kaut arī vērtīgs un labs, bet ko šī mazuļa kuņģis vienkārši nav spējīgs sagremot. Ar bērna pieaugšanu mainās arī viņa barība, kas pamazām pietuvinās pieaugušo ēdienam.

Tieši tāpat ir jānotiek arī garīgi piedzimstot un pieaugot. Kristietis, kurš pie Kristus ir atvedis pasaules cilvēku, nekādā gadījumā nedrīkst no garīgā piena pārlēkt uz cietu barību, kuru pat ticīgie, kuri daudzus gadus seko Tam Kungam, nevar viegli uzņemt. Jo tas ir tas pats, ja mēs zīdaini censtos pabarot ar liellopa gaļu.

Šādai pieejai mums vajadzētu būt arī pret miesīgajiem kristiešiem, kuri nav spējīgi pieņemt dziļas garīgas patiesības. Apustulis Pāvils to labi zināja, un tādēļ, vērsoties pie korintiešiem, sacīja: „Ar jums, brāļi, es nevarēju runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem cilvēkiem, kā ar bērniem Kristū. Es jums devu pienu un ne smagu barību. To jūs nevarējāt panest, arī vēl tagad nevarat. Jo jūs vēl esat miesīgi. Kamēr jūsu starpā naidis un ķildas, vai tad neesat miesīgi un vai nedzīvojat kā šīs pasaules cilvēki?” (1.Kor. 3:1-3).

Daudziem, pārlietu dedzīgiem kristiešiem, kuri cenšas iegūt dvēseles Tam Kungam (un visbiežāk, un pirmkārt

savai baznīcai vai denominācijai), mēdz būt tieši otrādi. Cilvēkam vēl nav elementārās saprašanas par Dievu un kristietību, bet viņam jau sāk runāt par nepieciešamību iegūt Svētā Gara dāvanas, par citu konfesiju dogmatikas nepareizību, par visādiem maldiem un maldu mācībām, par to vai citu lietu nepieļaujamību, kam glābšanas jautājumā ir vien otršķirīga nozīme un jaunatgrieztam atkrīt paši par sevi, atbilstoši viņa pieaugšanai ticībā.

Jautājums nr. 5 Lasot, viena kristīga autora itkā vērtīgu garīgu grāmatu, es sastapos ar apgalvojumu, ka glābšana ir atkarīga vienīgi un tikai no Dieva lēmuma atsvabināt dvēseli no ļauna vai ļaut tai aiziet bojā, staigājot savus grēcīgos ceļus. Vai patiešām tāda ir Dieva pozīcija, ka pret cilvēkiem lieto izteiktu vaiga uzlūkošanu?! Iespējams manī ir sacelšanās gars, bet manī šāda „izredzētība” un „nolemtība nāvei” vienkārši raisa sašutumu. Nevaru noticēt, ka Tas Kungs patiesi ir tāds?!..

Atbilde: Par nožēlu, šāda izpratne par glābšanas jautājumu patiešām eksistē. Daži Svēto Rakstu skaidrotāji, ņemot par pamatu vārdus „Jēkabu Es mīlēja, bet Ēsavu Es ienīdu” (Rom. 9:13), izdara absolūti nepareizu un Dieva zaimošanai pielīdzināmu secinājumu, ka Dievs jau no paša sākuma vienus cilvēkus ir paredzējis debesīm, bet citus – ellei. Nav iespējams piekrist tādai izlases veida cilvēku glābšanai, jo tas neatbilst Svētajiem Rakstiem, un tādā, ir maldi. Bībeles lapusēs ir daudz rindu, kuras noliedz šādu pieeju.

Dieva sākotnējā plānā bija paredzēta nebeidzama dzīve Ēdenes dārzā, bet vēlāk caur Viņa Dēlu Jēzu Kristu – mūžīga glābšana visiem cilvēkiem. Jo Tas Kungs ir Tas, Kurš vēlās „Lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas” (1.Tim. 2:4). Un savādāk nemaz nevar būt, jo ne velti Bībele par Viņu saka: „Ielūzušu niedri Viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli Viņš neizdzēsīs” (Jes. 42:3), „Bet Dievs negrib dzīvību atņemt, un Viņš domādams pārdomā, lai atmestais netiktu arī Viņa atmests” (2.Sam. 14:14).

Balstoties šajā, varam stādīties priekšā, cik Radītājam ir dārga Viņa radītā dvēsele! Tādā veidā apgalvojums, ka tā vai cita cilvēka glābšana pilnīgi ir atkarīga no nolēmuma tur

augšā, vienkārši nav savienojama ar Dieva raksturojumu. Mēs esam Viņa bērni, nevis marionetes ar kurām Viņš rīkojas kā Viņam ienāks prātā.

Bez jau pieminētajiem vārdiem par Jēkabu un Ēsavu, Bībelē nekur vairs nav norādes par paredzētu vai neizbēgamu likteni, kas kādus cilvēkus piespiedu kārtā lemt ellei, bet citus automātiski pārceļ uz debesīm. Caur Sava Dēla Jēzus Kristus izlietajām Asinīm Dievs glābšanu ir padarījis visiem vienādi pieejamu, bet vai mēs izdarīsim savu daļu un pieņemsim šo dārgo Dieva mīlestības dāvanu savā dzīvē, vai to noraidīsim, – tas ir atkarīgs tikai no mūsu pašu izvēles. Tā kā apustuļa Pāvila vārdi, ko viņš ir teicis 1.vēstulē tesalonīkiešiem 5:9 „Jo Dievs mūs nav nolīcis dusmībai, bet lai mēs iegūtu pestīšanu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu”, attiecas uz visiem cilvēkiem bez izņēmuma.

Jautājums nr. 6: Jau daudzus gadus es raudu un lūdzu par mana vīra, bērnu un citu tuvu radnieku atgriešanos pie Tā Kunga, taču viņi visi līdz pat šim brīdim ir neticīgi. Vai tiešām Dievs mani nedzird? Vai te es pati esmu vainīga?..

Atbilde: Nepārprotami, te var būt arī mūsu vaina. Piemēram, ja, sludinot saviem tuvajiem Evaņģēliju un lūdzot par viņiem, savā personīgajā dzīvē mēs nerādām to, par ko runājam. Tādā gadījumā būtu labāk, ja mēs vienkārši kļūstētu. Dieva Vārds ne velti atgādina: „Jūs esat mūsu vēstule, rakstīta mūsu sirdīs, saprotama un lasāma visiem cilvēkiem. Ir skaidri redzams, ka esat Kristus vēstule, ko esam sastādījuši, rakstīta ne ar tinti, bet ar Dzīvā Dieva Garu, ne uz akmens, bet uz sirds plāksnēm” (2.Kor. 3:2-3). Kā jūs domājat, vai šis apraksts jums atbilst?.. Ja nē, tad ir īstais laiks uzdot jautājumu: „Kādu Kristu tuvinieki manī redz un kādu Evaņģēliju es viņiem sludinu ar savu rīcību, reakcijām, uzvedību un vispār – visu savu dzīvi?”.

Protams, mēdz būt arī tā, ka mēs dzīvojam saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, bet mūsu mājinieki tomēr nesteidzas pievērsties Tam Kungam. Nu ko, tādā gadījumā mēs par to nenesīsim atbildību. Dievs nevienu nespiež nožēlot grēkus. Viņš piedāvā glābšanu, ļaujot cilvēkam izvēlēties. Lai cik tas mums būtu sāpīgi, mums ir jāturpina sekot Tam Kungam

bez viņiem. Kad reiz Lats tika vests ārā no Sodomas, Dieva eņģelis viņam pateica vienkāršus, bet tajā pat laikā brīnumainus vārdus: „Izglāb **savu** dvēseli, neskaties atpakaļ un nepaliec visā šīnī apgabalā stāvam, glābies kalnos, ka **tu** netiktu iznīcināts” (1.Moz.19:17).

Šeit priekš mums ir ietverts vērtīgs padoms. Kā Lats, bēgdams no gaidāmās Dieva dusmības pār Sodomu un Gomoru, nebija spējīgs izglābt savas sievas un bērnu dvēseles, tā arī mēs nevarēsim savus tuviniekus atsvabināt no negoda, sairšanas un Dieva tiesas, kas tuvojas, ja viņi paši to nevēlas. Katram, kurš patiesi mīl To Kungu un vēlās ar Viņu satikties, ir tikai viens uzdevums – bēgt prom no pasaules un bezdievīgas kristietības, vispirms glābjot **savu dvēseli**.

Mūžībā, Tā Kunga troņa priekšā, katram būs jāatskaitās par sevi, nevis par citiem. Tādēļ ņemsim vērā Jēzus padomu, ko Viņš reiz teica Pēterim: „Ja Es gribu, lai šis paliek, tiekāms Es nāku, kāda tev daļa? Tu seko Man!” (Jņ. 21:22), un sekosim Viņam tā kā mūs vada Svētie Raksti, jo tie ir ceļvedis pie Kristus un bāka sadzīves vētrās, kas ir mums visapkārt. Mūžībā arī nevienam nevajadzēs atbildēt par kristiešiem vispār, bet tikai par savu personīgo kristietību.

Jautājums nr. 7: Dvēsele sāp, uzlūkojot šo trūdošo, no Dieva atkāpušos un iznīcībai lemto pasauli. Drīz viss izbeigsies. Bet kad tas notiks un kādā veidā? Kas mūs nākotnē sagaida un kas notiks ar Dieva tautu, kas ir no Viņa atkāpusies un atvēsusi pret Viņu un kurā ir tik daudz garīgu slimību?

Atbilde: Jā, šī pasaule ir lemta iznīcībai, kā Rakstos ir teikts: „Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks un zeme un viss, kas uz tās radīts” (2.Pēt. 3:10), un nav iespējams no tā izvairīties, jo tā Dieva plānā ir paredzēts. Tikai labāk ir necensties ielūkoties nākotnē, nomocīties ar jautājumu – kad tas notiks, un kas ar mums tad būs, kā mums to, diemžēl, nereti gribās. Šo vēlēšanos ieskatīties nākotnē reiz Savos mācekļos apstādināja arī Jēzus, stingri pasakot: „Nav jūsu daļa zināt laikus vai brīžus, ko Tēvs nolīcis Savā Paša varā” (Ap.d. 1:7).

Uz līdzīgu jautājumu, ko pravietis Daniels uzdeva: „Mans Kungs, kāds iznākums būs visam tam un kāds gals?“, nedaudz paceļot pārklāju, kas bija pār nākotni, Dievs viņam atbildēja tā: „...Jo atklāsmēm jāpaliek apslēptām un aizzīmogatām līdz pašam laiku galam... Bet tu ej un noeļ beidzamajam laiku posmam pretī līdz galam! Tagad tu drīksti dusēt, un pēc tam atkal celsies saņemt savu tiesu pastarā galā visu dienu beigās” (Dan. 12:8-13).

Tas Kungs vēl nevienam nav atklājis Savus plānus un gala nodomus, atkal un atkal apkaunojot melīgus praviešus, pareģotājus un gaišreģus, kas tiecās paredzēt Viņa otrās atnākšanas dienu un visu laiku beigu datumu. Svarīgi nav tas kādā veidā atnāks tā stunda, bet tas, kā un ar ko mēs tajā iesaīsim. Ne jau par grēkos trūdošo pasauli un ne slimībām, kas pārņēmušas no patiesības atkāpušos Dieva tautu mums būtu jāuztraucas, bet par mūsu pašu garīgo stāvokli.

Jautājums nr. 8: Dieva Vārds saka, ka baznīcas spēks slēpjas saliedētībā un vienotībā, bet tieši to mūsdienās, kā reizi, nevar novērot. Visapkārt tikai nesaprašanās, strīdi, šķelšanās un pat neslēpts naidīgums. Bet Tas Kungs taču teica, ka „Ikviens valsts, kurā iekšējs naidis, aiziet bojā, un neviena pilsēta vai nams, kurā iekšējs naidis, nevar pastāvēt” (Mt. 12:25). Tā dzīvojot savā starpā, mēs nolemjam sevi izmiršanai un pašiznīcināšanai. Bet kādēļ tad Jēzus Savam māceklim teica: „Tu esi Pēteris un uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt” (Mt. 16:18)? Tikai praksē tas izskatās pavisam savādāk un reizēm liekas, ka šie „elles vārti” baznīcu tomēr uzvar. Kas tas ir? – pretruna?!..

Atbilde: Nē, pretrunas šeit nav. Vienkārši šajā gadījumā ar vārdu **Baznīca** (ievērojiet, ka šis vārds ir rakstīts ar lielo burtu) ir domāta nevis kaut kāda vietējā baznīciņa, kas pieder tai vai citai konfesijai, bet tā, kura ir Kristus Jēzus Miesa. Tā sastāv no uzticamiem Dieva bērniem, kuri ir izkaisīti pa visu zemes virsu. Viņu skaitā ietilps ne nominālie kristieši, bet tikai tie, kuri ir sava Debesu Tēva patiesi bērni un dzīvo saskaņā ar Svētajiem Rakstiem. Tādu Jēzus Kristus Baznīcu patiesi elles vārti nevar uzvarēt. Lai

Tas Kungs piešķir žēlastību, ka arī mēs ar tevi, dārgais draugs, būtu šajā skaitā.

Jautājums nr.9: Kļūstot par kristieti un komunicējot ar ticīgajiem no dažādām konfesijām, es nevaru beigt brīnīties, cik dažādi un brīžiem visai miglaini, viņi izprot jautājumu par piedzimšanu no augšienes. Kādi no viņiem saka, ka cilvēks to saņem pirmo reizi nožēlojot grēkus un atgriežoties pie Tā Kunga. Citi ir pārliecināti, ka tas jaunatgrieztam netiek dots uzreiz, bet viņa ūdenskristības brīdī, kad viņš apzināti dod solījumu kalpot Dievam pēc labākās sirdsapziņas. Trešie apgalvo, ka piedzimšana no augšienes notiek tajā brīdī, kad kristietis saņem Svētā Gara kristību, ar to domājot runāšanu citās mēlēs. Godīgi sakot, es nevaru pieņemt nevienu no šiem apgalvojumiem, jo viņu dzīvēs es neredzu izmaiņas, kas apliecinātu to, ka viņi patiesi ir kļuvuši par „jaunu radījumu iekš Kristus”. Vai piedzimšana no augšienes ir saistīta ar kādu noteiktu brīdi īpašā garīgā pārdzīvojumā, vai ar to ir domāts kādu laiku ilgstošs, iekšējs cilvēka dvēseles process, kas izmaina viņa sirdi un iepriekšējo, veco, grēcīgo dabu? Kādi ir atdzimuša kristieša kritēriji, un kādas pazīmes norāda, ka viņš ir piedzimis no augšienes?

Atbilde: Jā, tas patiešām ir tā. Daudzi kristieši ir pilnīgā nesaprašanā jautājumā par piedzimšanu no augšienes un parasti to skaidro balstoties tās vai citas konfesijas jēdzienu ietvaros. Jāņa evaņģēlija trešajā nodaļā ir stāsts par slepenu jūdu priekšnieka Nikodēma tikšanos ar Jēzu, kuras laikā Kristus skaidri pateica: „Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstību” (Jņ. 3:3). Kā atbildi uz šiem vārdiem Nikodēms uzdeva to pašu jautājumu, kas tagad nomoka daudzus no mums: „Kā cilvēks var piedzimt būdams vecs? Vai tiešām viņš var vēlreiz atgriezties mātes miesās un piedzimt?”. Runājot mūsdienu valodā šo jautājumu varētu noformulēt savādāk: Ko nozīmē būt atdzimušam, un kam ir jānotiek, lai cilvēks piedzimtu no augšienes? („piedzimis no augšienes” grieķu valodā nozīmē to pašu, ko „piedzimis atkal/no jauna”)?

Jēzus bija pārsteigts, ka būdams Israēla skolotājs, Nikodēms to nesaprata, kaut zināja Vecās Derības praviešu

pravietojumus. Bet viņi runāja par to, ka Dievs nomainīs cilvēku cietās akmens sirdis pret maigām miesas sirdīm, kas būtu gatavas izpildīt Dieva gribu. Nikodēma sen vairs nav, taču Kristus Jēzus mūsdienu sekotāji, kuriem ir ne tikai Vecā, bet arī Jaunā Derība, arī bieži nezina, ko nozīmē būt atdzimušam.

Viedoklis par to, ka piedzimšana no augšienes ir saistīta ar grēknožēlu, ūdens kristību vai citu mēļu saņemšanu, neatbilst Svētajiem Rakstiem, kuros nav nekādu konkrētu norāžu par to. Atdzimšana nav saistīta ar kādu konkrētu reliģisku rituālu vai īpašu garīgu pārdzīvojumu. Tā – ir Dieva dāvana.

Glābšana, saskaņā ar Bībeli, tiek saņemta ticībā un tiek dota visiem, kuru dzīve saskan ar Dieva Vārdu, kurš māca mūs dzīvot tīru un svētu dzīvi, izvairoties no grēka. Ja mēs nožēlojam grēkus un kļūstam par kādas vietējās draudzes locekli, kas pieder tai vai citai konfesijai, bet turpinām apzināti grēkot, tad nevar būt ne runa par piedzimšanu no augšienes.

Savā grāmatā „Katra dienu Viņa godībai” visā kristīgajā pasaulē atzītais Dieva vīrs Osvalds Čembers šajā sakarā saka tā: „**Vēršanās pie Tā Kunga nav atdzimšana**, un tas ir viens no vismazāk pieminētajiem faktiem mūsdienu sludinātāju vidū. Piedzimšana no augšienes – tas ir neapņemams Dieva darbs, tikpat noslēpumains, kā garīgie vēji, un tikpat negaidīts kā Pats Dievs. Mēs nezinām, kur un kā tas iesākas un kādā veidā notiek. Tas ir apslēpts mūsu visslepenākos personīgās dzīves dziļumos”.

„Labi, – jūs teiksiet, – bet kā tas izpaužas dzīvē – kādas ir atdzimuša kristieša rakstura iezīmes? Kā atšķiras no augšienes piedzimis Dieva bērns no neatdzimuša ticīgā?”

Spriežot cilvēcīgi, tam, priekš mums, nevajadzētu būt grūtam uzdevumam. Jo mums taču nav grūti atšķirt vīrieti no sievietes, pieaugušo no bērna un cilvēku no dzīvnieka. Katram no tiem ir tās raksturīgās iezīmes, kas ir pilnīgi neraksturīgas citam. Ārējās pazīmes, uzvedības maniere, anatomiskas un fizioloģiskas īpatnības, dzīves veids un daudz kas cits novelk stingru robežu viņu starpā. Kas ir raksturīgs bērnam, tas vairs nepiemīt pieaugušajam. Kas ir raksturīgs

vīrietim, tas nepiemīt sievietei un otrādi. Tieši tāpat cilvēka un dzīvnieka dzīves veids nosaka viņu piederību vienai vai otrai pasaulei. Aptuveni tāpat izskatās arī garīgajā sfērā. Ja mēs esam no Dieva piedzimuši, tad Viņa dzīve un Trešās Dievišķās Personas – Svētā Gara augļi, bet tieši: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība un atturība būs mūsos redzami. Bet ja tā nav, tad par atdzimšanu nav ne runas.

Piedzimšana no augšienes – tā ir pārsteidzoša, mūsu prātam neaptverama, pārdabiska Svētā Gara darbība, Kas neredzami darbojas mūsos, pašos pamatos mainot mūsu veco, grēcīgo dabu, darot mūs spējīgus uz kādreiz neaizsniedzamo, tīro un šķīsto dzīvi. Šīs pamatīgās izmaiņas izpaužas tā, ka dažāda veida grēki un visāds ļaunums, ko iepriekš cilvēks mīlēja darīt, kļūst viņam tik pretīgs un nīstams, ka viņš vēlētos no tiem atteikties. Viss viņā pārveidojas, kļūstot jauns un pilnīgi savādāks, kā par to ir teikts Svētajos Rakstos: „Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns” (2.Kor. 5:17).

Piedzimstot no augšienes mēs pieņemam no Visuaugstā, tas ir – no Tā Kunga Viņa dzīvību. Mums mainās raksturs, uzvedība, attieksme pret cilvēkiem, reakcijas un ārējais izskats, vispār, viss mūsu dzīves veids. Pazūd nepacietība, aizkaitināmība, dusmas un niknums. Tā vietā nāk miers, līdzsvarotība, nosvērtība, laipnība un iecietība. Ļaunas, nosodošas, asas, aizskarošas un ievainojošas mēles vietā, kas iepriekš citiem nesa vien ievainojumus un sāpes, pār lūpām nāk mierīgi, saprātīgi, apdomāti, radoši un dziedinoši vārdi.

Tādā veidā sākam mēs paši un visa mūsu dzīve pārveidoties, iegūstot citu izskatu, arvien vairāk un vairāk līdzinoties Tam, Kurš ar Savu Svēto Garu iemitinās mūsos, par ko 2.vēstulē Korintiešiem 3:18 ir teikts: „Bet mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spogulī, topam pārvērsti Viņa Paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars”. Tieši šī līdzība ar Jēzu Kristu ir vislabākais pierādījums piedzimšanai no augšienes. Kā bērni ar savu izskatu, rakstura iezīmēm, ieradumiem un uzvedību atgādina

vecākus, no kuriem viņi ir cēlušies, tā patiesie Dieva bērni ar savu izskatu un iekšējo dzīvi atgādina To, no Kura viņi garīgi ir piedzimuši.

Tieši tā, pats to nemaz nenojaušot, atdzimis kristietis kļūst par gaismu un sāli ne tikai pasaulei, bet arī tā saucamajai, nominālajai kristietībai. Saprotams, tas nenotiek pēkšņi un ātri, bet ir process, kas ilgst kādu noteiktu laika periodu, kad vecais tiek atstāts un tu kļūsti par jaunu cilvēku. Priekš citu acīm tam notiekot nemanāmi, piedzimšana no augšienes vēlāk kļūst tik acīm redzama, ka apkārtējie cilvēki nezina ko domāt, prātojot, kas gan ar cilvēku varēja notikt.

Kas attiecas uz kritērijiem un pazīmēm, kas atšķir atdzimušu Dieva bērnu no ticīgā, kurš nav piedzīvojis piedzimšanu no augšienes, tad to ir visai daudz. Piemēram, ja cilvēks ir nepakļāvīgs un atriebīgs, ja viņš pastāv uz savu pārliecību, ka otram nav taisnība, tad tas norāda uz to, ka viņa miesīgā cilvēcīgā daba visa vēl nav piedzīvojusi garīgo pārveidošanos. Ja kristietis ļaunumam ļauj sevi uzvarēt, aizmirstot Svēto Rakstu vārdus: „Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!” (Rom. 12:21), tad par piedzimšanu no augšienes vēl ir pārāgri runāt. Ja kāds sevi sauc par Dieva bērnu, bet nepilda Kristus reiz nosauktos galvenos patiesas, garīgas kristietības principus: „Mīliet savus ienaidniekus, svētījiet tos, kas jūs nolād”, tad diez vai viņam ir tiesības uzskatīt sevi par atdzimušu.

Jautājums nr. 10: Dzīvā Dieva un patiesības meklējumos es arvien vairāk esmu pamanījis, ka ne visiem kristiešiem ir vienas un tās pašas prioritātes. Kāds piešķir milzu nozīmi gara kristībai, kādam citam pati svarīgākā ir svētā ūdens kristība un derība ar To Kungu, citi cildina gara dāvanas, kādiem viss atduras sabata ievērošanā. Visu, uz ko tiek likti akcenti un kas tiek pasniegts kā absolūti nepieciešams nosacījums glābšanas iegūšanai, nav iespējams uzskatīt, bet vai tas patiesībā tā ir? Kā šādas vērtības izskatās Dieva acīs?

Atbilde: Kā uz mūsu garīgajām prioritātēm skatās Dievs – par to uzzināsim, visdrīzāk, mūžībā. Bet kas ir svarīgi mums, un kas Viņam, tajā, neapšaubāmi, ir liela atšķirība.

Viena dzīves un garīgās pieredzes izskolota kristiete savas dzīves novakarā uz līdzīgu jautājumu atbildēja tā: „Gadiem ejot, man ne reizi vien nācās pārlūkot savas garīgās prioritātes. To pēc kā es dzinos jaunībā, uzskatot par gandrīz vai galveno kristīgajā dzīvē, ar gadiem nācās vai nu nobīdīt malā, vai pilnīgi bez jebkādas nožēlas atteikties. Tas, par ko agrāk pat neaizdomājos, tagad kļuva par pašu lielāko dārgumu, kā dēļ es esmu gatava atteikties no visa, ko reiz augstu vērtēju. Tas bija līdzīgi kā „tirgotājam, kas meklēja dārgas pērles, un atradis vienu sevišķi dārgu pērli, nogāja un pārdeva visu, kas tam bija, un nopirka to” (Mt. 13:45-46). Nezinu, vai jūs mani sapratīsiet, tikai par šādu „dārgu pērli” man kļuva parasta un dabīga, kā elpa, ikdienas dzīve Tā Kunga tuvumā”.

Dieva un Viņa patiesības meklēšanā ir divas stadijas: Dieva meklēšana un Dieva iepazīšana. Dieva meklēšana ved dvēseli uz tikšanos ar Līgavaini un tuvību ar Viņu, un tas ir mokošs process, kas, tomēr, vainagojas ar svētlaimīgu rezultātu. Dieva iepazīšana sākas tad, kad dvēsele Līgavaini jau ir atradusi, un tā nostājas uz padziļinātas Tā iepazīšanas ceļa, Kuru ir iemīlējusi. Kamēr nenoslēgsies pirmais posms, Dieva iepazīšana nav iespējama. Piedzīvot personīgu tikšanos ar To Kungu, neskarot teoloģiskas doktrīnas un citādas „garīgas gudrības”, – lūk punkts, kur sākas neviltots prieks un patiesa kristietība. Pēc tam notiek dziļāks Dieva iepazīšanas process, kas turpinās līdz dzīves beigām. Vienkārša staigāšana ar Dievu sirds šķīstībā un patiesā kalpošanā tajā vietā, kur Viņš tevi ir nolīcis, bez tā, lai pretendētu uz absolūto patiesību, – lūk, tas ir tas, kas ir vērtīgs un dārgs mūsu Debesu Tēvam, un, kas mūsu īslaicīgo dzīvi uz zemes padara nozīmīgu.

Jautājums nr. 11: Manā dzīvē ir iestājies tāds brīdis, kad esmu iegājis dziļā attīrīšanās un svētošanās periodā. Priekš manas dvēseles šis process ir izrādījies tik mokošs, ka reizēm es jau sāku nožēlot, kas tas man vispār sākās. Īpaši smagi mēdz būt tad, kad Tas Kungs uzliek Savu pirkstu uz mana lepnā, augstprātīgā „ES”. Tādā brīdī cīņa izskatās pilnīgi bezcerīga un tādēļ – bezjēdzīga. Šis „Goliāts” manī tik

ļoti biedē ar savu spēku un neuzvaramību, ka kļūst baisi redzēt un iepazīt pašam sevi. Brīžiem pat gribās griezties atpakaļ pie vecās dzīves pašapmānā un garīgajā aklumā, kas palīdzēja saglabāt sirdī mieru, šķietamu garīgu labklājību bez cīņas, mokām un dvēseles ciešanām, bez savas kristietības patiesuma apšaubīšanas un pārlicības par nesatricināmu glābšanu. Vai patiesi svētošanās ir tik smaga, ka to ne katrs var sasniegt?! Vai vispār ir iespējams, ka cilvēka dzīvē iestājas tāds brīdis, kad mūsu „ES” pilnībā zaudē savu varu un „balss tiesības” mūsos? Jo, ja ļauno garu var no cilvēka izdzīt, tad „ES”, kas ir daļa no mums pašiem, var sevī tikai apspiest, nespējot no tā tikt vaļā līdz brīdim, kamēr fiziskā dzīve uz zemes pilnībā noslēdzas?

Atbilde: Nu ko, tie patiešām ir nopietni jautājumi, ko spēj uzdot vien neliekuļoti meklējoša un patiesa dvēsele. Jā tas patiesi tā ir, ka iesākoties attīrīšanās un svētošanās procesam, dvēselē sāk notikt kaut kas neaptverams, par kā esamību iepriekš mums nebija ne jausmas. Tas ir skaidrojams ar to, ka Tas Kungs vēlas parādīt mums pašiem sevi, un to kā mēs izskatāmies Viņa gaismā, norauj mums gadiem nēsātās paštaisnuma un ārējas dievbijības maskas. Tad nu atklājas mūsu patiesā garīgā stāvokļa nepievilcīgā aina, kura vienkārši šokē, jo kļūst skaidrs, kas mēs patiesībā esam. Tad gribās bēgt pašam no sevis, bet no Dieva taču nekur nevar tverties. Viņš mūs redz un atradīs it visur. Kas zina, vai ne par to runāja psalmu dziedātājs Dāvids kādos savas dzīves brīžos: „Kurp lai es aizeju no Tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga? Ja es kāptu debesīs, Tu tur esi, ja es nokāptu ellē, Tu esi arī tur... Ja es teiktu galīga tumsa lai mani pārklāj, un par nakti lai kļūst ap mani gaisma, – tad arī tumsība Tev nebūtu tumša, un nakts Tev spīdētu kā diena, tumsība Tev būtu kā gaisma” (Ps. 139: 7-8, 11-12).

Tad nu, lūk, no Tā Kunga caurredzošā skatiena nekur nevar aizbēgt. Un tādēļ, labākais ir sevi atzīt par tādu, kādi esam, un ļaut Viņam novest līdz galam Viņa iesākto attīrīšanas un svētošanas darbu, lai kādas dvēseles mokas mums tas maksātu. Jo Viņa acīs vērtīgs ir tikai patiesss garīgums un īsta, ne farizejiska dievbijība.

Kas attiecas uz visiem mums piemītošo lepno un augstprātīgo „ES”, tad šī milža nomiršana mūsu garīgajā dzīvē un viņa pienaglošanu krustā kopā ar Kristu, patiešām ir ļoti smags process. Piemēram, kāda dvēsele, būdama mokošā cīņā ar savu „ES”, stāstīja: „Lasot grāmatu „Garīgās slimības” es bija burtiski satriekta, atklājot sevī savu garīgās slimības diagnozi. Mans augstprātīgais, pašapmierinātais un sevi mīlošais „ES” uz to brīdi jau tā bija izaudzis, ka viņa nogalināšana man likās kā kaut kas nesasniedzams. Ak, kā es sēroju tā dēļ, ka iepriekš nebiju pamanījusi šo „Goliātu”. Daudzi mani uzskatīja par lēnprātīgu un pazemīgu, bet cik melīgs bija šis, uz citiem atstātais, iespaids. Cik tomēr briesmīgi ir kļūt par paša paštaisnuma upuri, kas slēpjas aiz „īsta taisnīguma” maskas. Vairāk kā divdesmit gadu es biju dzīvojusi šajā pašapmānā, ko tagad man ir tik grūti apzināties!..”.

Līdzīgi kā šī sieviete, katram ticīgajam, kurš apzinājies savu lepno, augstprātīgo „ES” un uzsācis ar to karu, ir jāiziet cauri tādām pat nomiršanas mokām, jo, no šī iznākuma ir atkarīgs daudz kas. Ir vietā piemētināt, jo augstāks ir mūsu „ES”, jo grūtāka un mokošāka ir cīņa, un, kam Dievs daudz ir devis, no tā vairāk tiek atprasīts. Par to runājot nevar nepiebild, ka „ES” var ieņemt milzu vietu tā cilvēka dzīvē, kuram, šķiet, vispār nav ar ko lepoties. Piemēram, – parasta mazizglītota sieviete – mājsaimniece var par sevi būt tik augstās domās, ko nepazīst pat ļoti ievērojami zinātnieki. Tādā veidā, to pilnīgi nemaz nenojaušot, dvēsele galīgā aklumā dodas uz elli kopā ar savu pašnovērtējumu, prasīgumu, kaprīzēm, egoismu un pašmīlestību. Velns labi zina, ka ar lepnā „ES” nomiršanu viņš mūsos zaudē savu galveno balsu, tādēļ pieliks maksimumu pūļu, lai līdz pat sava mūža beigām mēs to sevī neieraudzītu. Tāds garīgs aklums viņam ir ļoti pa prātam, jo ļauj darboties mūsos un caur mums pilnīgi bez jebkādiem šķēršļiem.

Ir jāatzīst, ka nomiršana sev un cīņa ar augstprātīgo „ES” paņem ļoti daudz spēka, un brīžiem izskatās kā pilnīgi neefektīva un bezjēdzīga laika tērēšana, jo tā kā hidra, atkal un atkal paceļ savu galvu, cīnītāju novedot izmisumā. Šajā

sakarā daži teologi uzskata, ka mūsu „ES” nevar uzvarēt pilnībā, jo, būdams daļa no miesīgās cilvēcīgās dabas, tas sevi izpaudīs pastāvīgi, līdz pat mūsu nāvei. Bet vai tas tā ir? No tik svarīga un ikdienišķa jautājuma pareizas izpratnes kristīgajā dzīvē ir atkarīgs ļoti daudz kas.

Lai tēlaini varētu iztēloties šo cīņu ar mums tik ļoti biedējošo „Goliātu”, ņemsim kā piemēru kaut ko no medicīnas. Katra cilvēka organismā, visā tā dzīves garumā „sadzīvo” gan labie, gan sliktie mikrobi, baktērijas un sēnītes, kas atrodas mutē, zarnās un uz dzimumorgānu gļotādām. Līdz brīdim, kamēr cilvēka reaktīvie spēki (viņa dabīgā aizsargspēja atbildot uz kaitējošiem faktoriem) ir pietiekami augstā līmenī, „nelūgtajiem viesiem” nav iespējas izsaukt jēl kādu slimību. Atrodoties zem normālās mikrofloras spiediena, kas nodrošina nepieciešamos dzīvības procesus, kaitīgiem mikroorganismiem nav spēju demonstrēt savu slimības izraisīšo ietekmi, tādēļ, pat ja tie mūsos ir, cilvēks paliek praktiski vesels. Bet, tiklīdz organisma normālā rezistence, dažādu iemeslu dēļ (smaga operācija, saaukstēšanās, kas atkārtojas, saindēšanās, psihiskas traumas, biežas stresa situācijas, ilgstošas hroniskas slimības un daudz kas cits) strauji pavājinās, slimības izraisīšie mikroorganismi tūdaļ uzsāk savu graužošo darbību un cilvēks saslimst, bet īpaši smagos gadījumos pat nomirst.

Kaut kas līdzīgs notiek arī ar mūsu „ES” un ar to saistīto grēku virkni, tādiem kā lepnība, augstprātība, pašpārliecība, pašapmierinātība un tam līdzīgi. Līdz tam brīdim, kamēr kristietis šim savam ļaunumam izrāda nepieciešamo pretestību, to apspiežot, pazemojot un galinot, tas, kaut sirdī dzīvo, tomēr tam nav pār to neierobežotas varas. Un, jo biežāk, pieliekot pūles un lūdzot Tā Kunga palīdzību, viņš gūst pār savu „ES” uzvaru, jo vājāks un nemanāmāks tas savās izpausmēs kļūst.

Tāds stāvoklis ir tiešs apliecinājums par ticīgā garīgo veselību praktiskajā dzīvē, kuras uzturēšanā liela loma ir skaidram prātam, modrībai un spriestspējai. Taču, kā tikai Dieva bērns dažādu iemeslu dēļ (pirmās mīlestības zaudēšana, apzināti grēki, lūgšanu dzīves mazināšanās, intereses

zudums Bībeles lasīšanai, aizraušanās ar šīs pasaules lietām utt.) garīgi savārgst un krīt, apspiežamais un uzvaramais „ES” atkal atgūst spēku un sāk cilvēku vadīt, kļūstot par viņa kungu. Te tad nu arī ir iemesls tā saucamajiem garīgajiem pacēlumiem un kritumiem, uzvaras joslām un dziļu sakāvju bezdibeņiem, kad tuvošanos Tam Kungam un priedīgo kopā būšanu ar Viņu, nomaina attālināšanās no Viņa un ilga klīšana pa garīgo tuksnesi. Tā kā ne vienmēr cilvēka garīgais stāvoklis ir atkarīgs tikai no Tā Kunga. Nereti to nosakām un iepriekš „programmējam” mēs paši, norādot pie kādas kristiešu kategorijas mēs piederam: pie spēcīgiem, kuri spēj pastāvēt jebkādas grūtībās un pieaugt ticībā, vai pie vājiem, tādiem, kas mūžīgi šaubās, kuriem pastāvīgi ir vajadzīga palīdzība no malas.

Ne velti, profilakses nolūkos, ārsti saviem pacientiem iesaka izmantot dažādus veidus, lai stiprinātu savu organismu un būtu mazāka iespējamība saslimt. Jo no jebkādas kaites ir vieglāk izvairīties, nekā pēc tam ārstēt. Tāds pats princips ir pielietojams arī attiecībā uz garīgām vainām, vai tas ir grēks, iedzimts netikums, slikts ieradums vai vispārējs dvēseles vārgums. Un pat ja ne visos bez izņēmuma gadījumos šis princips ir pielietojams, tad septiņos no desmit tas ļoti palīdz.

Veikt rīta rosni un iziet ikdienas pastaigās svaigā gaisā, aplaistīt sevi ar aukstu ūdeni, savlaicīgi un pareizi ēst, vajadzības gadījumā saņemt profilaktiskas potes – mums tomēr nākas, neskatoties uz mūžīgā laika trūkumu un nevēlēšanos, ir jāķeras pie pašdisciplīnas un sevi jāpiespiež. Garīgā nozīmē pastāvīgi būt nomodā, uzmanīt savas domas, jūtas un vēlmes, pielikt pūles, lai stātos pretim kārdinājumiem, teikt “nē” ļauniem kārdinājumiem un iegribām – arī tas mums kaut ko maksā. Šeit ir nepieciešams brīvas gribas iekšējs lēmums, no kā ir atkarīgs vai mēs kļūsim uzvarētāji, vai mūžīgi papildināsim uzvarēto rindas.

Ja sava „ES” nomērdēšanas jautājumam pieiet šādi, tad no žņaudzējčūskas, kas dienu no dienas mūs žņaudz, tā pamazām pārvēršas par slieku, kas vairs mūs neapdraud. Nevajag aizmirst, ka Tas Kungs labprāt nāk talkā tiem, kuri paši

pieliek pūles, kā reiz Viņš Pats bija teicis: „Bet no Jāņa Kristītāja laika līdz mūsu dienām Debesu Valstībā **laužas** iekšā un tīkotāji **ar varu** cenšas to sagrābt” (Mt. 11:12).

Kādi kristieši pilnīgi zaudē pašsavaldīšanos, kad viņiem saka, ka sava „ES” nomērdēšanā, tāpat kā dvēseles glābšanā, no viņiem arī kaut kas tiek gaidīts. Viņus vairāk apmierina viedoklis, ka pilnīgi visu, bez izņēmuma ir jāizdara Tam Kungam, Kuram viņiem ir vien jātīc. Kaut šāda pieeja pamatojas Bībeles vārdos: „Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana” (Ef. 2:8), bet, tomēr, tas neizslēdz mūsu piepūli, un apustuļa Pāvila dzīve ir spilgts apstiprinājums tam.

Dvēseļu aprūpes prakse rāda, ka tas, kurš cīņas procesā ar savu „ES” to neuzvar, vai nu visu mūžu strādā Tam Kungam, bet bez Tā Kunga, vai pavisam atkrīt no kalpošanas, vai tiek pastumts malā, dodot vietu pazemīgiem un lēnprātīgiem Dieva bērniem, tā apstiprinot visiem zināmos Svēto Rakstu vārdus: „Un redzi, ir pēdējie, kas būs pirmie, un pirmie, kas būs pēdējie” (Lk. 13:30).

Jautājums nr. 12: Kad man radās vēlēšanās pāriet no luterāņu draudzes uz baptistu, mani uzreiz brīdināja, ka šajā gadījumā man ir jāpārkristās, jo bērnu kristība pie viņiem netiek atzīta. Man tas darīja sāpes, kļuva par iemeslu iekšējām mokām un dvēseles apjukumam. Kādēļ kristiešu vidū ūdens kristību jautājums tiek ne tikai dažādi aplūkots, bet kļūst par iemeslu, lai paaugstinātos viens otra priekšā un pazemotu tos, kas to ir piedzīvojuši kaut kā savādāk. Vai tiešām vajag pārkristīties? Kāda kristība ir pareiza un patiesi nepieciešama, un kas tas vispār ir – tradīcija, reliģiozs rituāls, dogmatika, liturģija vai tas, ko no mums gaida Tas Kungs un māca Svētie Raksti? Kā kristība ir saistīta ar glābšanu?

Atbilde: Kāda kristība ir pareiza un kāda nē, kura no tām ir cienīga, un kura nepilnvērtīga, tagad neizskatīsim un nediskutēsim, atdodot to teologu rokās, kas ar to nodarbojas. Mēs vien pārdomāsim vai ir saprātīgi, stājoties kontaktā ar kādu ticīgo, kuram ir citādāka sapratne nekā mums, sākt ar to, lai pārliecinātu viņu par esošo uzskatu nepareizību un

iespējami drīzāku tās kristības pieņemšanu, kas, pēc mūsu ieskatiem ir vienīgā pareizā. Nav taču izslēgts, ka ar tādu uzmācību mēs tikai atgrūdsim no sevis savu sarunu biedru. Vai nebūtu labāk vienkārši piedāvāt viņam vērsties ar lūgšanu pie Tā Kunga, lūdzot Viņam par skaidrību, vai palasīt noderīgu garīgo literatūru, kas pilnīgāk šo tēmu izgaismo.

Viena jauna sieviete – luterāne, bērnībā ieticējusi caur savu vecmāmiņu, kuras dzīve viņai bija piemērs un gaisma it visā, dvēseles aprūpē ar sašutumu teica: „Es izvairos no kontaktiem ar baptistiem un vasarsvētku draudžu pārstāvjiem tikai tādēļ, ka pirmajiem mani tā vien gribās pabāzt ar galvu zem ūdens, jo viņi neatzīst bērnu kristību, bet otrie katrā tikšanās reizē apgalvo, ka es neesmu glābta, jo nerunāju citās mēlēs, – tātad, man nav Svētā Gara. Bet, ja es vēroju viņu dzīves un savstarpējās attiecības, tad neviļus nāk domas, ka ne vieniem, ne otriem nav paša galvenā – Kristus mīlestības. Jo jēdzienu patiesumam ir jāapstiprinās dzīves praksē, citādi tā ir vien galvā iespiesta teorija!

Dvēseļu aprūpē līdzīgs izteikums dzirdi atkal un atkal, un var novērot cilvēku sirdīs pretestību pret varmācīgi uzspiestiem jauniem jēdzieniem, pat pilnīgi tos noraidot un nocietinoties. Tas saasinās vēl arī tādēļ, ka daži kristieši izrāda nicinājumu pret tiem, kuri kristību ir pieņēmuši citādāk nekā viņi, kaut viņu pašu dzīve ar „pareizo” kristību, ir tālu no priekšzīmīgas uzvedības. Cik lepni viņi mēdz būt par sevi, – re, lai nu kam, bet viņiem šajā jautājumā ir atklāta visa patiesība! Bet, ja tas patiešām ir tā, kādēļ šī patiesība neapstiprinās ar patiesi kristīgu uzvedību, labu rīcību un žēlastības pilnu attieksmi pret tuvāko? Tāda „pareiza” ticība diez vai atspoguļo To, Kurš Pats ir Patiesība un Kurā nekad nav redzama garīga lepnība. Jo cilvēki, taču, vēlas redzēt patiesību mūsu dzīvē, nevis mūsu teoloģijā.

Jebkurš ticīgais ieklausās otrā un interesējas par viņa uzskatiem un pārliecībām tikai tad, kad pamana, ka tam ir kaut kas tāds, kas pašam nav. Cilvēka sirds, lai klausītos un pārdomātu, atveras vien tad, kad runātāja darbi apstiprina viņa vārdus. Ja mūsu ticībā mums patiešām ir kas vairāk, tad par to labāk ir nerunāt, bet parādīt ikdienas dzīves praksē.

Kāda jēga ir liecināt par to, ka tu esi solījis Tam Kungam kalpot ar tīru sirdsapziņu, ja pats raujies vai pušu starp pasauli un Dievu? Vai, kāda jēga stāstīt citiem, ka tev ir Svētais Gars, ja tavā dzīvē nav redzami šī Gara augļi? Līdz tam brīdim, kamēr mūsu vārdi atšķiras no darbiem, viss, ko mēs runājam, netiks pieņemts un tam nebūs vēlāmā iedarbība.

Jautājums nr. 13: Mūsu draudzē ir tāda kārtība: ja kāds no draudzes locekļiem nepiedalās Svētajā Vakarēdienā divas vai trīs reizes pēc kārtas, viņu izsauc uz brāļu padomi, lai sniegtu paskaidrojumu, tad izsaka piezīmi par izvairīšanos, un beigu beigās izslēdz. Mani interesē jautājums, vai par piedalīšanos Tā Kunga mielastā lemj pats cilvēks, vai tajā var iejaukties draudzes vadība? Cik bieži šādi dievkalpojumi baznīcā ir jānotur, un, vai tā ārējai formai ir kāda nozīme, jo dažādās baznīcās tas notiek atšķirīgi (ar kāju mazgāšanu un bez tās)?

Atbilde: Par Tā Kunga Mielasta noturēšanu Dieva Vārdā ir teikts divejādi. Tādēļ, vienās baznīcās tas notiek bez kāju mazgāšanas, kā to ir aprakstījuši trīs evaņģēlisti: Matejs, Marks un Lūka, un vēlāk arī apustulis Pāvils (skat. 1.Kor. 11:23-26), bet citās – ar kāju mazgāšanu, tā, kā par to ir stāstīts apustuļa Jāņa evaņģēlija trīspadsmitajā nodaļā. Gan vienā, gan otrā gadījumā kristieši pieņem maizi un vīnu, kas ir Svētā Dieva Jēra Asiņu un miesas simboli, par ko Jēzus, svinot Pashā svētkus neilgi pirms Savas krustā sišanas, teica: „To darait Mani pieminēdami!” (Lk. 22:19), kas skan kā pavēle vai bauslis. Bet par kāju mazgāšanu ir rakstīts tā: „Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis” (Jņ. 13:15).

Jēzus laikos kāju mazgāšana nozīmēja kalpošanu citam cilvēkam ar pazemību un lēnprātību. Tādēļ, mazgājot viens otram kājas Tā Kunga Mielasta laikā, to nevar aizmirst. Citādi mazgāšana pārvēršas vienkārši par formu, neatspoguļojot tās galveno nozīmi, – mīlestības parādīšanu pret tuvāko un sevis pazemošanu viņa priekšā. Kas attiecas uz maizes laušanas periodiskumu un biežumu, tad diez vai par to ir vērts runāt, jo Svētie Raksti šajā sakarā nedod nekādus konkrētus norādījumus, tādēļ šo jautājumu izlemj

vietējās baznīcas vai draudzes vadītāji. Ņemot dalību Tā Kunga Mielastā, mēs taustāmā veidā atceramies Kristus mīlestību un nāvi mirstot par mums. Maizes laušana ir vairāk kā rituāls. To vajag uztvert tā, itkā mēs sēdētu tajās slepenajās vakariņās kopā ar mācekļiem, kad Glābējs lauza maizi.

Sakarā ar to, kam ir dotas tiesības izlemt, vai cilvēks var piedalīties Tā Kunga Mielastā vai nē, Bībelē ir teikts sekojošais: „Bet lai **cilvēks pats sevi pārbauda**, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera. Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu. Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu, un diezgan daudz ir mirušu. Ja mēs **paši sevi pārbaudītu**, tad netiktu sodīti” (1.Kor. 11:28-31). Šajā gadījumā Dieva Vārda norādījums ir tik konkrēts, ka kaut kā no sevis pielikšana vai atņemšana ir saistīta ar bīstamību, jo var izsaukt pār sevi stingru nosodījumu, par ko ir teikts Atklāsmes grāmatā 22:18-19.

Atbildība par piedalīšanos Tā Kunga Mielastā pilnībā gulstas uz paša kristieša pleciem, kurš arī nes atbilstošas sekas gadījumā, ja ir necienīgi baudījis maizi un vīnu. Kalpotājam izrādīt maigu līdzdalību, paaugstināties vai tiešām cilvēkam ir nozīmīgs iemesls, lai atteiktos no piedalīšanās, piedāvāt savu vai kāda dvēseļu aprūpētāja palīdzību šīs radušās problēmas atrisināšanai – ir normāli un pareizi, bet aizrādīt un vēl jo vairāk – atstādināt par divu, trīs reizi izvairīšanos bez iemesla norādīšanas – diez vai ir saprātīga izeja no radušās stāvokļa. Kas zina, iespējams, kristīgo draudžu garīgā stāvokļa labad būtu daudz labāk, ja to locekļi jautājumam par Tā Kunga Mielastu pieietu ar daudz lielāku Dieva bijāšanu, nekā tas, diemžēl, bieži mēdz būt, izsaucot uz sevi nelaimes un bēdas, kā ir rakstīts: „Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu, un diezgan daudz ir mirušu” (1.Kor. 11:30). Skumji, ja mēs šo svarīgo un atbildīgo kalpošanu pārvēršam par formalitāti un parastu rituālu, piedaloties tajā dziļi neaptverot veicamā nozīmi.

Jautājums nr. 14: Mūsu baznīcas mācītājs un brāļu padome no draudzes locekļiem pieprasa stingru visu viņu sastādīto priekšrakstu un kārtību ievērošanu, pat ja tie ne

vienmēr atbilst Svētajiem Rakstiem. Novirzīšanās gadījumā no šiem noteikumiem cilvēkiem tiek uzlikts disciplinārsods, no kā baidoties tie cenšas slēpt visu, kas neiekļaujas pieņemtajos rāmjos. Vai tas ir pareizi, ja šādas pieejas sekas ir cilvēciskas bailes un acīmredzama liekulība?

Atbilde: Jautājums nav par to, vai vispār ir vajadzīga garīga disciplīna un baznīcas sodi (par kuriem ir pieminēts Bībelē), bet par to, cik saprātīgi un racionāli ir šie soda mēri, kas bieži tiek lietoti, ja balstāmies šo darbību rezultātos un augļos vaininieku turpmākajā dzīvē. Jo jebkura nosodījuma galvenais mērķis – nevis atraidīt paklupušo vai nokritušo, bet veicināt viņa izdarītā pārkāpuma apzināšanos un nožēlu, ar turpmāku cenšanos garīgi piecelties un turpināt sekot Tam Kungam.

Mūsu mērķis – nevis iznīcināt, bet, izrādot samarieša mīlestību, palīdzēt un glābt. Un pašiem, esot nepilnīgiem, mums nav morālu tiesību būt nejūtīgiem un cietsirdīgiem tur, kur Dievs vēlās vest pazemībā, pārliecināt un pamācīt. Jebkurš no mums var paklupt un izdarīt kādu nepareizu soli. Ne velti Dieva Vārds saka: „Jo tiesa ir bez žēlastības tam, kas neparāda žēlastību. Žēlastība nebēdā par tiesu” (Jēk. 2:13). Parādot nežēlību grēkus nožēlojošam grēciniekam, var pār sevi atraisīt Dieva dusmību un garīgi krist vēl dziļāk par to, kuru bez žēlastības esam nosodījuši. Tādēļ, katru reizi, izmantojot baznīcas sodu, ir svarīgi to darīt vadoties ne tik daudz pēc cilvēku nolikumiem, cik ar mīlestību pret dvēseli, par kuru Kristus izlēja Savas dārgās Asinis. Īpaši kalpotājiem ir vajadzīga gudrība no augšienes, Dieva bijāšana un milzīga atbildības sajūta par dvēselēm, kas viņam ir uzticētas, atceroties, ka par katru no tām viņam būs jāatbild Visuaugstā troņa priekšā.

Šajā sakarā gribās izmantot kā piemēru traģisku gadījumu, ko dvēseļu aprūpē izstāstīja viena ticīga sieviete. Viņas vīrs-kristietis, nodzīvojot ar viņu daudzus gadus, reiz pārkāpa laulību. Aptvēris sava nodarījuma zemumu, viņš to dziļi nožēloja, atzinās sievai un ar asarām lūdza viņai piedošanu, apsolut to vairs nekad neatkārtot. Viņš sevi tik ļoti nosodīja par izdarīto grēku, ka sieva baidījās par viņa saprātu.

Nerazdams sirdī mieru, viņš aizgāja uz brāļu padomi, lai nestu gaismā izdarīto, lūdzot viņus neizslēgt viņu no baznīcas, bet dot iespēju nest pienācīgus atgriešanās augļus. Taču viņu kārtības rullis tādos gadījumos paredzēja tikai izslēgšanu no draudzes, tādēļ, vēloties pārējiem draudzes locekļiem pasniegt kārtīgu mācības stundu, brāļi, šī cilvēka grēku izpauša draudzes sapulcē un izslēdza viņu no baznīcas bez tiesībām apmeklēt dievkalpojumus. Lieta beidzās ar to, ka grēkojušais nonāca psihiatriskajā slimnīcā un tur izmetās pa logu, beidzot savu dzīvi ar pašnāvību, jo uzskatīja, ka viņam vairs nav ne piedošanas, ne glābšanas. No kuru rokām tiks atprasītas šīs dvēseles asinis – atklāsies tikai mūžībā.

Protams, nevienam nav noslēpums, ka netiklība un amoralitāte arvien vairāk pārņem ne tikai pasaules cilvēkus, bet arī tos, kuri sevi uzskata par kristiešiem. Te vienā, te citā baznīcā dzirdi par izvirtību un laulības pārkāpšanu Dieva tautas vidū. Aizvērt uz to acis, saprotams nevar, taču visos bez izņēmuma gadījumos izmantot vienu un to pašu pieeju – diez vai ir pareizi, citādi sanāk tā kā ir rakstīts pravieša Jesajas grāmatā 28:10: „Dari tu to, tu atkal to, rīkojies vienreiz tā, otrreiz atkal tā, šeit pa drusciņai, tur pa drusciņai (latviešu val.)”; „Jo tikai bauslis uz baušļa, bauslis uz baušļa, noteikums uz noteikuma, noteikums uz noteikuma... (kr.val.)”.

Ir ļoti svarīgi baznīcas sodu uzlikšanas gadījumos nepielietot vaiga uzlūkošanu. Citādi nereti mēdz būt tā, ka pret kalpotājiem, viņu bērniem, radiem un citām „priviliģētajām” personām tiek izrādīta lielāka sapratne un iecietība kā pret tās pašas draudzes ierindas locekļiem. Gadās arī tā, ka draudzes mācītājs saka tam, kuram tiek uzlikts baznīcas sods, apmēram tā: „Jā, es saprotu, ka tavā gadījumā nevajadzētu piemērot šo galējo sodu, bet ko darīt, ja mūsu baznīcā tā ir pieņemts! Atvaino, bet man patreiz nav citas izejas kā vien tevī izslēgt, bet paies noliktais laiks, un mēs tevī atkal noteikti pieņemsim draudzē..”. Diez vai ir prātīgi, dot cilvēkam tādu garantiju, ja vēl nezini, kā viņš uzvedīsies turpmāk. Bez tam, ar tādu taktiku vaininiekam var rasties iespaids, ka baznīcas sods ir vien formalitāte, kuru kalpotājiem ir jāizpilda. Bet īstenībā viss neizskatās nemaz tik briesmīgi.

Jautājums nr.15: Pēc atgriešanās pie Tā Kunga gada laikā apmeklēju vienu kristiešu draudzi mūsu pilsētā, pēc tam lūdzu mani nokristīt. Tā kā uz baznīcu biju atnākusi no pasaules, man nebija viegli uzreiz pārslēgties tajā, kas attiecās uz ārējo izskatu. Kā man tika pateikts, es pārstāju nēsāt rotaslietas un krāsoties, bet ar garo bikšu valkāšanu bija problēma. Kaut uz dievkalpojumiem es nācu svārkos vai kleitā, bet uz ielas vai universitātē, tomēr tās laiku pa laikam uzvilku.

Vairākus mēnešus ilga sagatavošanās ūdens kristībām. Es vairākkārtīgi biju uz sarunām ar vadošajiem brāļiem, atbildot uz visiem jautājumiem, kas attiecās uz šo tēmu. Bet dienu pirms šī, priekš manis tik svarīgā notikuma, kāda māsa no mūsu draudzes ieraudzīja mani veikalā garajās biksēs un tūdaļ par to paziņoja mūsu diakonam. Kad nākamajā rītā es atnācu pie upes, lai kopā ar vairākiem tādiem pašiem kā es, ieticējušiem, saņemtu ūdens kristības, mācītājs pienāca pie manis un aizbildinoties, ka kādai dvēselei ir kas pret mani, neatļāva ieiet ūdenī kopā ar citiem.

Grūti izstāstīt, ko man nozīmēja šis atteikums. Visu nākamā nakti es noraudāju, saucot uz Debesu Tēvu. Cik cietirdīgi mani ievainoja un cik nežēlīgi atņēma ticību kristiešu mīlestībai un taisnīgumam! Vai tiešām manas bikses viņos varēja pārsvītrot visu, ko Dievs bija manā sirdī izdarījis? Vai tad jēl kurš var stāties ceļā, ja cilvēks vēlās noslēgt derību ar To Kungu?! Bibliskajos laikos cilvēki ūdens kristību saņēma uzreiz pēc atgriešanās. Einuham, pie kura tika aizsūtīts Filips, pietika ar vienu vēlēšanos, lai saņemtu ūdens kristību! Bet viņš nepiederēja pie Israēla tautas un vēl nebija paspējis atstāt tās tautas tradīcijas un parašas, kuras pilsonis viņš bija! Kādēļ gan šie pirmāpustuļu laiku piemēri mums vairs nav autoritātes un tas paraugs, kam var un vajag sekot?!. Galu galā, kam dod solījumu kristāmais – Dievam vai cilvēkiem?!.

Atbilde: Par nožēlu, ar šādiem gadījumiem dvēseļu aprūpes sarunās jāsastopas visai bieži. Dažas dvēseles, ko tādu piedzīvojušas, aizvainojuma un vilšanās karstumā atgriežas pasaulē, neko vairs nevēloties zināt par kristiešiem un kristietību. Par to, saprotams, kādam būs mūžībā jāatbild. Jo mēs

taču labi zinām, ka par mums Golgātā krustā sistais Kristus piedod visus grēkus kā senos laikos, tā mūsdienās, aicinot cilvēkus atjaunotā dzīvē kopā ar Viņu, uz grēku nožēlu un kristību. Slava Dievam par to, ka Viņš nevelta tik daudz uzmanības ārienei, kā, diemžēl to darām mēs, cilvēki! Jā, reizēm mūsu āriene baida cilvēkus, bet tikai ne mūsu Glābēju, Kurš saka: „Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu” (Jņ. 6:37).

Ir ļoti bīstami kļūt par piedauzību kādam cilvēkam, jo vairāk jaunatgrieztam un vēl nenostiprinātam ticībā. Ne velti Kristus sacīja: „Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākajiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā” (Mt. 18:6). Tādēļ mums ir jābūt uzmanīgiem, kad brāļu padomēs vai draudzes sapulcēs mēs pieņemam šādus stingrus lēmumus. Tiem, kuriem līdzīgi kā meitenei, kas uzdeva jautājumu, nācās pārdzīvot mokošas sāpes, vilšanos un izmisumu, gribētos ieteikt ieraudzīt savā situācijā labu iespēju mācīties, un neskatoties ne uz ko piedot un mīlēt.

Jautājums nr.16: Ko darīt, ja draudzes garīgais stāvoklis nevien neveicina tās locekļu garīgo pieaugšanu, bet ved pie tā labā izdzišanas, kas reiz viņos bija novērojams?

Atbilde: Par nožēlu, šāda veida situācija mūsu dienās ir kļuvusi drīzāk par likumu, nekā izņēmumu. Tā, kāda izmisusi dvēsele savā atklātajā vēstulē dalījās: „Mūsu lielajā baznīcā ir vairāku mācītāju viedokļu pilnīgs sajaukums. Veselīgu garīgo barību mēs praktiski nesaņemam. Sprediķos pārsvarā valda gars, kas iemidzina. Mūs pārlicina, ka mēs visi esam glābti un galvenais, kas mums ir vajadzīgs, – regulāri apmeklēt dievkalpojumus. Nav dziļu svētrunu, kas rosinātu pārdomāt savu dzīvi, iedziļināties sevī un ieraudzīt miesas darbus. Kas attiecas uz garīgo pieaugšanu, skaitu, kristiešu apmācību un ko tam līdzīgu, esošajā baznīcas sistēmā ir visai maz kopīga ar Dievu. Baznīcas mācītāji ar saviem spēkiem cenšas uzpūst Svētā Gara uguni. Ir ļoti maz ticīgo, kuri patiesi meklē to, kas no Debesīm. Viņi saprot, ka vairs nevar dzīvot pa vecam, bet kā tas būtu pa jaunam – nezina un nemāk. Vai tad pie visa šī var notikt atmoda

baznīcā? Un, ja tā sākas no manis (bet es itkā vairs neguļu), tad kā lai pamodina citus?..”.

Problēma, ko apraksta šī māsa, tagad ir raksturīga daudzām draudzēm. Tikai vieni to redz un savā dvēselē mokās, bet citi to pieņem kā pilnīgi normālu un pašu par sevi saprotamu. Pie pēdējiem pieder tie, kuriem kristietība ir vien dievkalpojumu apmeklēšana svētdienās un oficiāla piederēšana (kā draudzes loceklim) tai vai citai kristīgai draudzei. Daži iet nedaudz tālāk, piedaloties dažādās kalpošanās: brāļu, jauniešu, sieviešu un lūgšanu sapulcēs, dzied korī, spēlē orķestrī un dara vēl daudz ko citu. Bet tas viss runā tikai par ārējo aktivitāti, bet nekādi par patiesu garīgumu.

Uz jautājumu, ko tad tādā gadījumā darīt, ir grūti atbildēt, jo diez vai mēs varam atmodināt tos, kuri paši nevēlās mosties. To apzinoties, visprātīgāk ir izpildīt padomu, kas dots mums pēdējā Svēto Rakstu lappusē: „Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā” (Atkl.gr. 22:11).

Dārgie draugi! Mūsu aplūkotās tēmas nebūt neaptver visus jautājumus, kuri tiek uzdoti dvēseļu aprūpes sarunās. Šeit skārām vien tos, kas ir saistīti ar sirds sāpēm, asarām un cilvēka dvēseles apmulsumu. Tam Kungam sekošanas ceļā to rodas tik daudz, ka no tiem varētu sastādīt kopotos rakstus.

Kristiešu kopējā problēma ir vēlme visu apjaust ar prātu, tas ir – „salikt pa plauktiņiem”, kas reti kad izdodas. Un tad apziņā atkal un atkal uzpeld tas pats „kādēļ?”. Atbilžu meklēšana uz visiem neskaitāmajiem jautājumiem ne tikai nevainagojas ar panākumiem, bet ienes prātā vēl lielāku sajukumu, izsaucot apjukumu un mulsumu. Lai no tā izvairītos, vajag reizi par visām reizēm atmest vēlēšanos atrast atbildes uz visiem saviem „kāpēc?” un dzīvot ticībā, ka mūsu jautājumi un problēmas, pagātne, tagadne, nākotne un viss pārējais atrodas Tā Kunga rokās. Bet tas nozīmē, ka ar mums nevar notikt nekas, ko Viņš nezinātu un nepieļautu kāda Sava noteikta iemesla dēļ.

Mūsu cilvēciskais saprāts nav spējīgs visu apjēgt, jo, lai cik gudri, tālredzīgi un apdāvināti mēs būtu, tik un tā

mūsu iespējas ir ļoti ierobežotas. Visu apjaust un izskaidrot var vien visuma Radītājs un pasaules Kēniņš. Ja jau radot pasauli Dievs ūdeņiem nolika robežas, sakot: „Līdz šai vietai tu plūdīsi, bet ne tālāk, un šeit lai norimst tavi lepnie viļņi!” (Ļj. 38:11), tad cik gan ierobežots ir mūsu cilvēku prāts, kas tiecās saprast nesaprotamo vai vienkārši apslēpto. Nesaprotot to vai ko citu, mums parasti liekās, ka apjukums un samulsums notiek mūsu dvēselē, bet patiesībā tas notiek prāta sfērā, kuram ir raksturīga augstprātība un pašpaaugstināšanās.

Būt prāta vadītam nozīmē dzīvot miesā, bet mums ir jāvadās ticībā, Dieva Vārdā un Svētajā Garā, bet savu prātu un dažāda veida nodomus, „padarām Kristum paklausīgus”, kā par to ir teikts 2.Kor.10:5. Tad Tas Kungs mums par labu varēs lietot mūsu prātu un ticību, lai mūs pamācītu. Tā arī ir tā pieeja, kas nes pašlaušanos uz Dievu, prieku, mieru, apliecinot Svētajos Rakstos sacīto: „Lūk, uzpūtīgs un pārgalvīgs savā sirdī ir iekarotājs. Bet taisnais dzīvos savas pašlāvīgās ticības dēļ” (Habak. 2:4).

Kad mēs bēdājamies tādēļ, ka nevaram atrast atbildes uz grūtiem garīgiem un sadzīves jautājumiem, mums ir jāatceras, ka Kristus nav nācis tādēļ, lai apmierinātu mūsu zinātkārību un zinātkāri, bet tādēļ, lai mūs, kas grimstam grēkos, izglābtu. Viņš zināja, cik zemu esam krituši, redzēja kā spīdzinām paši sevi un viens otru, tādēļ atnāca, lai mūs izmainītu, atjaunotu, dziedinātu. Dieva Dēls nāca no Debesīm uz zemes, nomira par mums un augšām cēlās, lai tevi un mani atsvabinātu no bezspēcības un garīgās nabadzības, lai atbrīvotu no grēka verdzības, no egoisma, lai akliem atdotu redzi un dāvētu patiesu brīvību.

Tad nu to zinot, neuzdosim neskaitāmus jautājumus, kas iztukšo dvēseli, bet labāk dzīvosim vienam mērķim – piepildīt katram mums paredzēto Dieva gribu un būt Viņam patīkami. Kas attiecas uz visiem mūsu sasāpējušiem jautājumiem, tad tie var pagaidīt līdz brīdim, kamēr mēs pārkāpsim mūžības sliekšni.

11. Nodaļa

Pret straumi peldošie

Pie dvēseļu aprūpētājiem nereti vēršas cilvēki, kuri ar asarām acīs saka: „Es no visa spēka cenšos dzīvot pēc Dieva gribas, un visu, kas notiek manā dzīvē un mūsu draudzes dzīvē, salīdzinu ar to, kas rakstīts Bībelē. Jo Kristus taču ne velti teica: „Jūs pētījat Rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība...” (Jņ. 5:39). Bet kad es baznīcā pamanu kaut ko, kas neatbilst Dieva Vārdam un cenšos šajā sakarā kaut ko pateikt, tad dzirdu atbildi: „Ko tu par sevi esi iedomājies? Vai patiesi tu esi gudrāks par visiem! Ja visi pārējie nav pret to, ko brāļu padome ir noteikusi, tad arī tev ir jāpiekrīt. Vai tu domā, ka tikai viens pats lasi Bībeli, bet citi to nezina? Necenties iet pret vairākuma viedokli, citādi pats tad arī cietīsi. Dzīvo mierīgi, kā visi, un tev nebūs problēmu. Kam gan ir vajadzīga tava citādā domāšana?”

Tie, kuri peld pret straumi – ir tādi paši kā tie, kuri iet pret vēju. Tie ir citādi domājošie, kā cilvēkiem ar neordināru domāšanu un uzskatiem iedeva iesauku bijusī padomju politiskā sistēma. Vai tas ir labi vai slikti? Par nožēlu, ne tikai politiķi izrāda atklātu nepatiku pret tāda veida cilvēkiem, bet arī Dieva tautas vidū šāda pozīcija ir bieži sastopama attiecībā pret tiem, kas pauž netradicionālu viedokli vai dziļi individuālu attieksmi pret kādām noteiktām lietām garīgajā dzīvē. Vēsturei ir tendence atkārtoties, un tā dara to ar precizitāti, kas izraisa izbrīnu. Luijs Pastērs, kurš bija pazīstams ar saviem satriecošajiem atklājumiem medicīnā, daudzus gadus atzinības vietā saņēma apvainojumus, līdz „dziļi aizvainotie” mediķi nepārliciecinājās, beidzot, ka viņa pētījumiem, vēl tad neeksistējošā mikrobioloģijā un virusoloģijā, bija kolosāla vērtība. Tagad ir pat grūti noticēt, ka deviņpadsmitā gadsimta ārstiem nebija ne mazākā priekšstata par elementāru higiēnu, „guldot” kapā tūkstošiem Napoleona armijas kareivju, kas mira no infekcijām, ko viņu brūcēs ieņēsa ārsti! Izrādās, ka tā laika mediķi nezināja, ka pēc katra pacienta apskates vai kādas operācijas veikšanas, viņiem

jāmazgā rokas un instrumenti, kā arī jāmaina apģērbs. Statistika rāda, ka 1812.gada karā no 13 tūkstošiem ievainoto kareivju, kas nonāca ārstu rokās, pēc ārstēšanas vai operācijas (pamatā cīņās savainoto ekstremitāšu amputācija) dzīvi palika tikai 3 tūkstoši.

Tik pat bēdīgs liktenis piemeklēja topošās māmiņas dzemdību nodaļās, kuras viena pēc otras mira no „bērnu karstumiem” – slimības, ko izdomāja ārsti, galvas laužot par neiedomājami augsto dzemdētāju mirstību. Daudzas francūzietes kategoriski atteicās doties uz slimnīcu, bet uzskatīja par labāku dzemdēt bērnus mājās, lai saglabātu savu dzīvību. Tagad var vien pasmieties par tās paaudzes speciālistu gara tumsību, bet vai tikai par viņiem?

Tie, kuri peld pret straumi, pārkāpj ierasto dzīves ritmu. Pats Kristus, Savas zemes dzīves laikā, „peldēja pret straumi” un arī daudzi patiesi pravieši. Nemīlēti un neatzīti, viņi, tomēr, uzdrīkstējās būt par dievišķajām bazūnēm, līdz pat pēdējam elpas vilcienam neapvaldāmos Dieva bērnus aicinot uz grēknožēlu. Cilvēki nemīl tos, kuri, izraujoties no iecietības pelēkās un vispārējās vienprātības masas, paceļ savu balsi un runā pretī sabiedrības ieražām. Iespējams, ka sabiedrība eksistē pateicoties ieražām, bet uz priekšu tā virzās tikai pateicoties „citādi domājošiem”. Viņi ir tie, kuri stumj sabiedriskās domas blukus, un liek citiem sākt domāt pa jaunam, un tieši tad arī iestājas progress gan materiālā, gan garīgajā dzīvē.

Velns nebaidās no nominālās kristietības un nicina guļošus un garīgi mirušus kristiešus, kuri, kopā ar visiem, peld pa straumi. Viņš saniknots uzbrūk tiem, kas deg Tam Kungam un uzticīgi Viņam kalpo, dzīvojot tā, kā to māca Svētie Raksti. Tieši viņi tam ir nopietns drauds, jo iebrūk viņa valstībā un izved ārā no turienes cilvēkus, kas bija nolemti bojāejai. Viņš nevar tos apmānīt ar melīgiem apgalvojumiem, ka viss ir kārtībā, ka glābšana viņiem ir garantēta un, ka var mierīgi snaust gaidot Tā Kunga otro atnākšanu, lai automātiski tiktu pacelti Debesīs. Tādas dvēseles ceļ trauksmi un uzstājīgi meklē patiesību, kura varētu viņus izglābt, pat ja tas priekš viņiem nozīmē atrasties izolācijā, izsmieklā, nicinājumā un atstumtībā.

Peldēšana pa straumi dod milzu baudu: nevajag cīnīties, nevajag lieku piepūli – esi atbrīvojies, ļaujies straumes varai un tīksminies par dzīvi: viss notiek pēc plāna, mierā, saskaņā, sapratnē, savstarpējā mīlestībā, jaukā komunikācijā ar domubiedriem. Problēma vien tajā, ka pa straumi peldošais – ir ūdens gūsteknis, kas atkarīgs no apstākļiem. Kur visi, tur arī viņš. Ātru upju straumes nereti beidzas ar krasiem ūdenskritumiem, kas savus upurus bez žēlastības met uz asiem akmeņiem, kas nepieredzējušam skatienam ir aplēpti aiz miglas un ūdens putekļiem. Bet tur – nāve.

Miesīga kristietība bez piepūles, cīņas un nomiršanas ir tik biedējoši līdzīga ātram ūdens plūdumam, ka gribās raudāt, redzot, cik ticīgo bezrūpīgi ir „atdevušies viņu varai”, tīksminoties par ritmiski-monotono staigāšanu uz baznīcu, baznīcas pasākumu apmeklēšanu un to, cik tie lieliski ir organizēti. Mēs esam tik „pareizi”, tik uzticīgi savām teoloģiskajām doktrīnām, ka vienkārši nepamanām, kā viss mūs „nes” arvien tuvāk pazudinošām klintīm, kas ir bezdibenī! Jūs teiksiet, ka tas ir absurds, herēze un fanātisms... Ak, ja tas tā būtu! Būtu labāk, ja maldos atrastos tie daži „citādi domājošie”, nekā tās masas, kas ar pašcieņu sevi sauc par kristiešiem! Kāds, šīs rindas lasot, neapšaubāmi teiks, ka šāda veida piezīme uz viņu neattiecas. Nu ko, labi, ja tas patiešām tā ir...

Tas, kurš apņēmīgi sacēlas pret šādu vispārēju „svētlaimīguma” stāvokli, baznīcā rada noteiktu diskomfortu, liekot citiem, viņu ieraugot, saviebt gīmjus ja ne ārēji, tad iekšēji gan. Viņu tur vienkārši nevēlās redzēt, jo viņš traucē pārējiem mierīgi dzīvot. Arī Kristus vienmēr traucēja. Traucēja farizejiem, traucēja rakstu mācītājiem, traucēja visam jūdaismam, traucēja romiešiem, traucēja bagātajiem, beigu beigās traucēja pašam velnam viņa plānos par dvēseļu iznīcināšanu. Tādēļ jau Viņu nepieņēma un vajāja līdz tam brīdim, kad piesita krustā, un, skatoties uz Krustā sisto, nenojauta, ka ar savu Kristus nepieņemšanu, nespēja izmainīt Dieva lielo glābšanas plānu.

Vai jums kādreiz ir gadījies nelielā upītē ar kristāldzidru ūdeni vērot kādu zivju bariņu? Ja tās uzlūko no augšas, tad

viņas ir redzamas kā uz delnas. Vai esat pievērsuši uzmanību, ka viņas vienmēr peld pret straumi. Atliek tām pagriezties straumes virzienā, kā ūdens uzreiz tās sāk nest sev līdzi. Tikai peldot pret straumi, tās nonāk turp, kurp tiecas. Un tikai novārgušu, slimu un beigtu zivi, kura parasti peld ar vēderiņu uz augšu, upe nes turp, kur tā grib.

Protams, domāt, rīkoties un iet citādāk nekā visi, ne vienmēr ir viegli. Viena meklējoša un domājoša kristiete, vēlēdamās dalīties savās sirds sāpēs, savā atklātajā vēstulē rakstīja: „Es labi sapratu vecās domāšanas sagraušanas un jaunās domāšanas veidošanas principu. Dievam nav nekā kopēja ar veco un galēji samaitāto. Viņš mūsos rada jaunu cilvēku, Savu tēlu un Savu līdzību. Miesīgais domāšanas veids tiek nomainīts ar garīgo. Bet šajā sāpīgajā procesā lauzt veco, es mēģinu paildzināt savu garīgo bērnību ar to, ka salīdzinu sevi ar citiem, kuri ir piemērojušies izdzīvot. Skatoties uz viņiem, es domāju: „Nu re, cilvēki taču dzīvo, bet man visu laiku kaut kā pietrūkst un viss ir ne tā kā vajag”. Skatos, ka Dievs itkā atbild uz viņu lūgšanām, tieši tāpat svētī, piedod un dziedina. Un viņi nemaz tā nemeklē šķīstību un svētumu. Un ne sevišķi viņos var ievērot bijību Dievam. Brīnīties par manām mokām, viņi saka: „Ko tu mokies?! Dzīvo kā visi, piekrīti tam, ko saka kalpotāji, un tev nebūs problēmas. Jo tā taču uzskatīja un ticēja mūsu vecvectēvi, vecāki un tēvi. Vai tiešām tu domā, ka viņi kļūdījās? Tad nu iesim arī tālāk pa viņu iemīto taciņu, neuzdodot liekus jautājumus, uz kuriem bieži ir grūti atrast saprātīgu atbildi”. Šādu vienaldzību un garīgo apmierinātību veicina mūsu baznīcās esošā mācība par glābšanu, kuru nevar pazaudēt, kā arī reliģija, reliģija un reliģija, kas visur liek sevi manīt... Starp kristiešiem ar tādu mentalitāti, cilvēkam bez sistēmas, ir grūti izsisties cauri šai sistēmai, grūti vadošajiem brāļiem paskaidrot, ka ar tevi viss ir kārtībā un tu neesi herētiķis. No tā arī ceļas manas dvēseles kliegziens: „Ko gan iesākt?!..”.

Patiesi, ko gan tādiem kristiešiem iesākt? Bet tādu, kuri sev un citiem uzdod tamlīdzīgus jautājumus, kā rāda dvēseļu aprūpes prakse, nav nemaz tik maz. Katrā gadījumā daudz vairāk, nekā daudzi domā. Un nav tik svarīgi, vai viņi ko

saka skaļi vai klusu sēd savos krēslos sapulču vietās, uzskatot par labāku nevērt vaļā ne savas mutes, ne sirdis, lai tādā veidā izvairītos no liekām problēmām, jo vairāk tādēļ, ka savu domu skaļa izteikšana tik un tā neko neizmainīs. Viss turpinās virzīties kā iepriekš.

Veco pilsētu drupās, kas ir saglabājušās līdz mūsu dienām, ar akmeņiem izliktajos ceļos var skaidri saskatīt vecas iebrauktas grambas, pa kurām gadsimtiem ilgi pārvietojušās arbas, cietajā akmenī aiz sevis atstādamas dziļas savu riteņu pēdas. Tādai arbai noteikti bija jāpieliek daudz pūļu, lai iztikušai ārā no tādas iebrauktas sliedes, varētu mainīt savu virzienu. Ir daudz vieglāk virzīties iebrauktā virzienā.

Kaut kas līdzīgs notiek arī ar daudziem no mums. Nožēlojot grēkus un atgriežoties pie Tā Kunga, kāds cilvēks mums norāda virzienu un, tēlaini izsakoties, līdzīgā veidā ieliek mūsu garīgās pēdas, noteiktā ticības mācības „sliedē”. Gadiem un gadu desmitiem ejot pa šo iestaigāto taku, mēs tik ļoti pie tās pierodam, ka pat neienāk prātā to pamest, pat kad redzam, ka jau ilgu laiku tā mūs neved pie vēlamā mērķa. Mūs biedē pat doma par to, ka varētu apšaubīt tik pierasto un tuvu kļuvušo mācību. Jo daudz vienkāršāk ir visu jauno un nesaprotamo pasludināt par herēzi un „svešu uguni”, un turpināt ripot pa „iebraukto sliedi”, neapgrūtinot sevi ar pārdomām, mokām un meklējumiem.

Ticīgajiem, kuri izauguši ģimenēs ar noteiktu piederību kādai denominācijai, arī mēdz būt grūti tikt skaidrībā par to, ko uzņēmuši jau ar mātes pienu, pieņemot to par kristīgās ticības neapšaubāmu pamatu. Ar gadiem, iegūstot garīgo pieredzi, viņus sāk nodarbināt jautājumi par to, ko kādreiz bija iemācījušies, taču bailes samīdīt viņiem pasniegto patiesību, paralizē viņu gribu, atņemot vīrišķību kaut ko apšaubīt.

Komunicējot ar tās vai citas konfesijas daudzgadīgiem sekotājiem, tieši tas visvairāk krīt acīs. Tiesa, daži no viņiem cenšas savu pierasto mācību novietot zem kaut kā jauna, kas viņiem ir licies progresīvs un avangardisks, tas ir – savu pierasto apvienot ar to, kas viņiem vēl līdz galam nav saprotams, pat nenojaušot, ka ar to, izsakoties Jēzus Kristus

vārdiem, mēģina „jauno vīnu” ieliet „vecos maisos”, taču tas parasti slikti darbojas.

Dvēseļu aprūpes prakse rāda, ka, pirms Tas Kungs mūs mūsu meklējumos varēs atvest pie kā jauna, Viņam nākas daudz ko no vecā, par kura pareizumu mēs iepriekš nešaubījāmies, pilnībā iznīcināt. Un tikai pēc tam, aizvācot sagrauto, tajā vietā radīt to, kas tiešām ir patiesība. Šis process garīgi ir tik sāpīgs, ka mēs, to sajūtot, instinktīvi cenšamies no tā izvairīties, tādā veidā aizkavējot, ja tā var teikt, savu garīgo pārveidošanu, un tāpat, arī savu personīgo garīgo atmodu. Taču ir dvēseles, kuras ir gatavas uz visu, lai, uzzinājušas Dieva gribu, to piepildītu, lai ko tas viņām maksātu, pat ja viņam vienam nākas celties pret kopējo viedokli, tas ir – „sākt peldēt pret straumi”.

Tā, piemēram, viens svētīts Dieva vīrs, būdams lielisks sludinātājs un mācītājs, ilgu gadus dvēselē cieta, ievērojot, ka lielās baznīcas vadība, kurai viņš piederēja, uzņem nepareizu virzienu, acīmredzami manipulējot ar tās locekļiem. Vairākkārtēji mēģinājumi uz to norādīt, nedevis nekādus augļus, un mīļā miera labad viņš nolēma klusēt, neizsakot savas raizes un piezīmes. Taču atkal un atkal satraucošas novirzes no Dieva Vārda, grēksūdzes noslēpuma pārkāpšana, vaiga uzlūkošana un elementāru kristīgās ētikas noteikumu neievērošana, beigu beigās piespieda viņu izvēlēties galējus soļus. Atvadījies no draudzes un pateicis, ka Tas Kungs viņam norāda citu ceļu, viņš to pameta, neko gari nepaskaidrojot.

Notikušais parastos draudzes locekļus iedzina īstā šokā. Cilvēki nevarēja saprast, kas gan varēja būt par iemeslu tādām lēmumiem. Viņš, nevēlēdamies uzskaitīt vadošo kalpotāju nepareizās darbības un netikumus, nevienam neko nestāstīja, un galarezultātā tika pasludināts par Dieva darba postītāju, atkritēju un citādi domājošo. Ak, par ko gan viņu tik toreiz neapvainoja! Draudzes vadības un daudzu ticīgo acīs viņš bija nodevējs un dumpinieks, un brāļu vienotības grāvējs, un šķeltnieks, un gājējs nepareizā virzienā. Taču, neskatoties uz visu šo gānīšanos, viņš turpināja klusēt, darot ne tik pamanāmu darbu, bet tādu, kas nes svētību daudzām

dvēselēm. Tad viņa iepriekšējā vadība atsūtīja pie viņa sūtņus, cerot „nomaldījušos avi” atvest atpakaļ ganāmajā pulkā. Satiekoties ar viņu, tie nežēloja epitetus, visādi uzlielot „Dieva darbu”, kuru viņi dara, un aicinot atkal viņiem pievienoties. Taču kalpotājs palika nepielūdzams. Nosaucot viņu par stūrgalvi un muļķi, sūtņi viņu beidzot atstāja mierā.

Saprotams, tas viss nepalika bez sekām. Garīgās mokas un ciešanas, ko izraisīja nesapratne, nicinājums un daudzkārtīgi nepelnīti apvainojumi, nosudraboja galvu un ievilkā dziļas grumbas šī cilvēka sejā, cilvēka, – kurš uzdrīkstējās protestēt pret kopējo viedokli. Dažu gadu laikā viņš ievērojami izmainījās savā izskatā un priekšlaicīgi novecoja, bet palika stiprs garā, smeloties spēku, uzmundrinājumu un mierinājumu personīgā satiksmē ar To Kungu.

Pagāja gadi, līdz Dievs sāka atklāt lietas, kas notika šajā baznīcā, un tad daudzi sekoja pirmā „citādi domājošā” paraugam, kuram nejausās tikšanās reizēs teica: „Tikai tagad mēs sapratām tavas aiziešanas patieso iemeslu! Piedod mums, brāli, ka savā laikā, netikuši skaidrībā, spriedām par tevi nepareizi. Brīnāmies par to, ka tu varēji, tik ilgi klusējot, izturēt zaimus un apvainojumus, kas bija pār tevi nākuši!”.

Peldēt pret straumi, domāt atšķirīgi no citiem, lietot līdz šim neizmantotas sludināšanas un Evaņģēlija izplatīšanas metodes, ne vienmēr nozīmē maldīties, un tam par apstiprinājumu ir vēl kāds stāsts. Pazīstamam evaņģēlistam savā laikā bija jāpieņem grūts lēmums, – pa kādu ceļu turpināt iet tālāk. Pirmais veda pretī slavaī un atzinībai savas denominācijas ietvaros, kur viņu ļoti mīlēja un cienīja, bet otrs bija aiz nometnes robežām, kur atradās viņa līdzšinējie līdzgaitnieki un draugi. Palikt kopā ar viņiem – nozīmēja arī turpmāk samierināties ar noturamo dievkalpojumu formalismu un paviršību, kam viņa dvēsele ar katru dienu vairāk pretojās, bet aiziet – nozīmēja pazaudēt gadiem ilgi nopelnīto atzinību un cieņu.

Pēc ilgām šaubām viņš izvēlējās otro ceļu. Vēstulē, kas šajā laikā tika rakstīta viņa labam draugam, viņš šo dilemmu raksturoja tā: „Es iepazīnu pagodinājumus, kas nāca no baznīcas. Es saņēmu uzaicinājumu piedalīties trijos dažādos

kongresos un konferencēs. Man piedāvāja arī vadīt divus interesantus seminārus. Bet ceļš, uz kura es esmu lēmis tagad spert soli, ir krusta ceļš, izolācija, kauns un negods. Es pilnībā apzinos, ka izdarot šo soli, zaudēšu praktiski visus draugus, taču tas mani nemaz neapstādina. Man nav ne mazāko šaubu par to, ka tas, kas ielikts man sirdī, ir Dieva darbs. Zinu arī, ka no šī brīža, ne no viena nesaņemšu finansiālu atbalstu un kādu citu palīdzību, taču paļaujos uz Tā Kunga roku, kas mani vada”.

Kad baznīcas vadība un brāļu padome noraidīja viņa projektu ilgstošai evaņģelizācijai attālākajos valsts nostūros, brīdinot, ka nekādā veidā viņam nepalīdzēs un neatbalstīs, viņš tik un tā turpināja iesākt darbu, kas tika darīts acīmredzamā Svētā Gara spēkā. Jaunais kalpotājs neieredzēja formālismu un uzskatīja aicinājumu nākt pie altāra, lai saņemtu piedošanu un glābšanu, ko plaši izmanto daudzās baznīcās, par virspusēju un neefektīvu, tāpēc, ka šādā veidā netiek sniegta pietiekoša uzmanība nopietnai, patiesai grēksūdzei un grēka atmaskošanai.

Atradās cilvēki, kuri apvainoja viņu tieksmē ienest denominācijā šķelšanos. Šie ticīgie, viņa karstajā mīlestībā uz Dievu un uz pazušanai lemtajām dvēselēm, redzēja vien nosodāmu slavaskāri, vēlēšanos veidot savu baznīcu un kļūt slavenam. Daudzi no viņiem nostājās pret viņu, arī daži paši tuvākie draugi, kuri viņu pameta. Tādā veidā viņam vienatnē nācās iziet ārpus visām reliģiozajām aprindām un kristīgajām denominācijām. Vārdos ir grūti izteikt atstumtības mokas, ko viņš izcietā, taču pateicoties tam, viņam laimējās piedzīvot pārsteidzoši tuvu sadraudzību ar savu Glābēju, Kuram visas savas neilgās dzīves laikā arī bija jācieš no neizpratnes un ļaunuma. Pagāja neilgs laiks, un Tas Kungs Savu uzticamo kalpu bagātīgi svētīja ar lielu daudzumu jaunatgrieztu, tajā pat laikā, kad viņu atraidījusī „pareizā” baznīca, garīgi pamazām izmira.

Šāda veida piemēri ir sastopami diezgan bieži. Vārdi, kas mums atstāti vēstulē Ebrejiem 10:32: „Bet atcerieties iepriekšējās dienas, kurās jūs, gaismu saņēmuši, esat izcietuši smagu ciešanu cīņu” skan unisonā ar to, ko reiz teica Kungs

Jēzus: „Vai jums, kad visi ļaudis jums teic glaimus! To pašu viņu tēvi darījuši viltus praviešiem” (Lk. 6:26). Cik gan kristiešu, kuri ciešot nopūšas, sapņojot par dienu, kad viņu pretinieki apklusīs vai tiks apkaunoti, lai varētu izbeigt ilgstošo konfliktu, nenojaušot par to, ka Dievs speciāli viņu dzīvēs to ir pieļāvis, lai viņi pastāvīgi būtu garīgajā tonusā! Jo kritiska attieksme ir līdzīga mēslojumam, kurā Tā Kunga stādījumi ātri aug un kļūst spēcīgi.

Svētajos Rakstos ir tādi vārdi: „Tāpēc arī Jēzus, lai ar Savām Asinīm tautu darītu svētu, ir cietis ārpus vārtiem. Tāpēc iziesim pie Viņa ārpus nometnes, Viņa negodu nesdami!” (Ebr. 13:12-13). Dzīve un kristietības vēsture rāda, ka uzticamie un patiesie Tā Kunga sūtītie, izpildot viņiem pavēlēto, tāpat kā reiz Jēzus, nereti atrodas ārpus Dieva tautas nometnes, būdami neieredzēti un izraidīti no sinagogām, tautas sapulcēm un pat no pašu mājām. Pie tiem piederēja īstenie Vecās Derības laika pravieši, apustuļi un Jēzus mācekļi, kā arī aizgājušo gadsimtu dedzīgie kristieši, kuru vārdi ir nonākuši līdz mūsu dienām un kuri bieži vadīja savas gaitas būdami vientuļi. Par tādiem Dieva Vārds saka: „Viņi, kuru pasaule nebija cienīga, maldījās pa tuksnešiem un kalniem, un alām, un zemes aizām” (Ebr. 11:38).

Starp citu, mēs – visi kristieši, neatkarīgi no konfesijas, arī peldam pret pasaules straumi, kas ar spēcīgu plūdumu pakampj un aiznes cilvēci bojāejas bezdibenī. Tiesa, tikai tad, ja garīgi nedzīvojam dubultu dzīvi, pa daļai pasaulīgu, pa daļai kristīgu dzīvi, kas mūsdienās, diemžēl, ir izplatīta parādība. Jo ar vajāšanu izbeigšanos kristietība arvien vairāk sāka zaudēt savu dedzību uz Dievu un šķīstību, pārvēršoties par kaut ko sašķeltu un neskaidru.

Bijušās Austrumvācijas kristiešu līderis bīskaps Dibelius savā laikā izteica nožēlu par Austrumu Berlīnes kristietības tendenci uz formālismu, kur Dieva bērni, saņemot ilgi gaidīto brīvību savas reliģijas paušanai, sāka tīksmināties par mieru, kā rezultātā pārvērtās par nomināliem kristiešiem. Tāds stāvoklis labi ir pazīstams arī bijušās Padomju Savienības ticīgajiem, no kuriem daudzi tagad ar skumjām nopūšas, atceroties to, kā vajāšanas viņiem palīdzēja saglabāt

dzīvu ticību un degšanu pirmajā mīlestībā uz To Kungu. Protams, tas nebūt nenozīmē, ka mums ir jāvēlas bēdas, izsaucot tās mākslīgi, taču fakts paliek fakts: grūti laiki kristiešiem nāk par labu, mudinot viņus vairāk meklēt To Kungu un dzīvot Viņam tīru un svētu dzīvi.

Hadsons Teilors, būdams pārliecināts par to pašu patiesību, sacīja: „Tieši ar vajāšanu izbeigšanos ir sācies baznīcas noriets. Vajāšanu izbeigšanās un pasaulīgā labklājība baznīcai atnesa garīgu nāvi. Tas, ka nav vairs reālu likstu un dziļu ciešanu Kristus dēļ, noved pie kristīgās baznīcas vājināšanās un pakāpeniskas pasaules ieplūšanas tajā”. Un tas patiesām tā ir. Mūsdienās pats nopietnākais pārbaudījums uzticībai Tam Kungam un Dieva Vārdam ir tieši kārdinājums, kas nāk no pasaules un pasaulīgā. Cik ticīgo, nepastāvot, „aizpeldēja” pa materiālisma straumi! Cik ir to, kuri pastumjot malā Dievu, izbrīvēja sirdī vietu citiem dieviem, kurus sev izvēlējās, vadoties no vēlmēm, aizraušanās un iegribām, no visas sirds tiem kalpojot. Pie šādiem aizrautību un pielūgsmes objektiem var piederēt bizness, vaļasprieki, nevaldāma iegādāšanās kāre, ceļošana pa pasauli, interesanta atvaļinājumu pavadīšana, aizraujošas programmas, izklaidējoši baznīcas pasākumi un citas, zem „Dieva darba” maskētas aktivitātes, kuras, visdrīzāk, cilvēkus attālina no Tā Kunga, nevis Viņam tuvina.

Pasaules straume – tā ir morālā trūdēšana, jebkāds Dieva bijāšanas trūkums, orientieru zaudēšana tajā kas ir un kas nav grēks, zaļi nodzīvota dzīve miesas kārtībā, visādās izklaidēs un baudās, sava laika aizpildīšana ar televizoru, datoru, vaļaspriekiem un dažāda veida garīgu tukšumu. Izanalizējot savu laika pavadīšanu, vai mums nav jāatzīst, ka arī esam šīs duļķainās straumes sagrābti un nesamies tajā kopā ar neticīgajiem, neizrādot nekādu pretestību.

Daudzi ticīgie, to saprotot, apjukuši plāta rokas un saka: „Ko lai iesāk?! Mēs taču šajā pasaulē dzīvojam, tādēļ nevaram no tās pilnībā norobežoties. Vajag kaut kā piemēroties”. Par nožēlu, tā spriežot, mēs pilnībā aizmirstam par aizgājušo laiku patiesajiem Dieva bērniem, kuru uzticamības un uzticības piemēri ir mums atstāti Svēto Rakstu lappusēs.

Atcerēsimies kaut vai Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego no pravieša Daniēla grāmatas trešās nodaļas, kuriem pēc Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara pavēles, kopā ar visiem citiem, bija jākrīt pie zemes, lai pielūgtu zelta tēlu. Viņi taču tajā laikā arī dzīvoja sev svešā pasaulē – pagāniskā valstī, kas bija pilna ar elkiem. Pie kam nevis vienkārši brīvi dzīvoja, bet bija gūstniecībā, būdami atrauti no savas zemes, mājām un ģimenes. Tāpat kā mēs tagad, viņi stāvēja izvēles priekšā: pieņemt šīs sistēmas tradīcijas un normas, kurā tagad atradās, vai dzīvot saskaņā ar tēvu ticību. Atšķirība starp viņiem un mums ir vien tajā, ka par ticības apliecināšanu Dievam tagad mums nekas nedraud, bet viņiem tajā laikā uzticības saglabāšana Dievam nozīmēja nāvi. Ir vietā piebilst, ka šie trīs jaunekļi nebija vienīgie jūdu pārceļotāji jaunajā dzīves vietā, jo daudzus no viņu tautiešiem ķēniņš Nebukadnēcars aizsūtīja uz Bābeli. Taču, no visa šī lielā pulka, tikai viņi uzdrošinājās „peldēt pret straumi”, kategoriski atsakoties pildīt izdoto pavēli.

Sadraha, Mesaha un Abed-Nego pārbaudījums bija tajā, vai viņi pakļausies apstākļu spiedienam, masu uzvedībai un iekšējām bailēm par sevi, kas galarezultātā novedīs pie atteikšanās no Tā Kunga. Spiediens vienmēr ir bijis liels sātana ierocis un viņš pastāvīgi to pielieto arī mūsu dienās ar mērķi, lai piespiestu Dieva bērnus nodot savu Dievu. Reāli draudošas briesmas vienmēr izsauc bailes, un tādā, arī mēģinājumu no tām izvairīties. Savā cīņā velns labprāt izmanto psiholoģiskā spiediena metodi, lai sagrautu cilvēka ticību. Tas ir masu apziņas spiediens ar savu galveno principu – nekādā gadījumā neatšķirties no visiem pārējiem!

Šis sātana manevrs kristiešu vidū darbojas vienmēr, neatkarīgi no tā, vai tas attiecas uz brieduma gados esošiem, vai jaunatni, kas tikko sāk iepazīt dzīvi. „Kā tas izskatīsies citu acīs, ko par mani padomās un ko teiks?!” – lūk tas, kas mūs visbiežāk uztrauc, ja vajag izdarīt kaut ko tādu, ko citi varētu novērtēt kā kaut ko neparastu un dīvainu (piemēram, pateicības lūgšana pirms maltītes neticīgo klātbūtnē).

Pie citiem nozīmīgiem faktoriem, kas liek mums „peldēt kopējā straumē”, var pieskaitīt: apkārtējo apstākļu spiedienu,

argumentus, kas pārliccina rīkoties tā kā visi, kā arī sevišķi cienījamu un augsta ranga personu klātbūtne, ar kuriem konfrontācija mums nav vēlama.

Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego visos gadsimtos ir kļuvuši par satriecošu nesavtīgas mīlestības, uzticības un uzticamības piemēru Dievam, kas bija pamatots pilnīgā uzticībā Viņam, bet vai to pašu var teikt par mums, mūsdienu Kristus sekotājiem? Vai mums mūsu ticība un uzticība Tam Kungam ir kaut kas tāds, ko liekam augstāk par cilvēku viedokli un viņu attieksmi pret mums, vai mēs pārstāvam kristiešus tikai tad, kad esam kristiešu vidē?

Šajā sakarā kāds, iespējams, teiks, ka šādi Bībeles piemēri nevar atspoguļot mūsdienu patieso realitāti. Gadsimti, kas kopš tā laiki ir aizritējuši, ir ienesuši savas korekcijas, un Dievs no mums neprasa šāda veida apliecinājumus mūsu uzticamībai Viņam. Kļūdāties. Arī mūsu dienās Viņš var jūs nolikt, kā ķēniņu Belsacaru, uz Saviem svaru kausiem, lai nosvērtu tavu un manu mīlestību, ticību un uzticību Viņam. Šo apgalvojumu gribās apstiprināt ar skumju piemēru no personīgās dzīves.

16 gadu vecumā, kad es dzīvoju Vladivostokā un beidzu devīto klasi, mūs, skolniekus, reiz aizveda uz centrālo pilsētas laukumu, kur bija jānotiek mītiņam, kas veltīts karēivjiem, kuri gājuši bojā pagājušajos karos. Šajā svinīgajā pasākumā bija sanākuši tūkstošiem cilvēku. Kad visu oratoru uzstāšanās bija beigusies, tribīnē izskanēja aicinājums godināt mirušo piemiņu ar klusuma brīdi, lokot ceļus. Viss šis tūkstošiem lielais pūlis, kas piepildīja milzīgo laukumu, tūdaļ, paklausot pavēlei, nokrita ceļos, un tikai es, nezinot ko darīt, turpināju stāvēt, kā svece. Domās skanēja vārdi: „Tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot” (Mat. 4:10).

Apmulsusi un skatoties apkārt, es redzēju, ka daudzi acu pāri bija pievērsti man. Vienos bija dusmas un sašutums, citos – nosodījums, trešajos – izbrīns un sajūsma. Man blakus stāvošie klases biedri mani raustīja aiz mēteļa malas un pieklusināti čukstēja: „Tu ko, prātā esi sajukusi?! Tas taču ir izaicinājums visiem un visam! Nu meties tak ceļos, beidzot!”.

(praktiski visi klasē zināja, ka es esmu ticīga, un pret to attiecās dažādi, pret mani izjūtot veselu gammu dažādu sajūtu – no neieredzēšanas līdz sajūsmi).

Sekundes likās kā mūžība. Vai es grēkošu, tagad metoties ceļos par godu mirušajiem?! Kā uz to skatīsies Tas Kungs?! Kas notiks, ja šo tūkstošu vidū, es tā arī palikšu viena stāvot?!”. Sirdi pārņēma paniskas bailes: „Viņi domā, ka es esmu nenormāla! Pēc šitā, skolā mani ticības dēļ neieredzēs vēl vairāk! Nē, es neizturēšu jaunu niknuma vilni!..”. Tā es padevos. Un, kaut arī nenometos ceļos kā visi, tomēr es notupos uz pirkstgaliem, lai nebūtu augstāk par daudzskaitlīgo pūli. Tajā pat brīdī atmiņā uzpeldēja Bībeles stāsts par Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego, kas iegrieza man sirdī kā nazis.

Viena no mūsu skolotājām, būdama blakus un pamanījusi, ka es tomēr nenolaidos uz ceļiem, bet tikai pietupos, kad visi piecēlās, sāka mani bārt un kaunināt. Stāvot viņas priekšā es nedzirdēju par ko viņa runā, jo neizturamas dvēseles sāpes un kauns Dieva priekšā noslāpēja viņas ļaunos vārdus. „Es nodevu Jēzu! – skanēja deniņos, – Es Viņu piekrāpu, nobijusies no cilvēkiem! Viņa acīs es tagad izskatos kā Pēteris, kurš no Viņa atteicās! Nē, sliktāk par Pēteri, jo man taču nekas nedraudēja!.. Ko es izdarīju?! Kungs, ko es izdarīju!..”. Es ienīdu sevi un man bija kauns par savu nodevību, gribēju tikai vienu, – lai šis brīdis atkārtotos, un es varētu rīkoties citādāk. Bet, kā saka, „pēc kautiņa kulakus nevicina”.

Atgriezusies mājās, es visu nakti noraudāju, neieredzot sevi par izrādīto vājumu un bailēm. Tagad nekas cits neatlika, kā lūgt To Kungu, atbrīvot mani no bailēm cilvēku priekšā, lai ko tas man maksātu. Bija nepieciešami vairāki mēneši, pirms šīs sāpes norima un pārstāja mani mocīt. Kopš tā laika, katru reizi, kad lasu par trim jūdu jaunekļiem, gataviem uz nāvi, lai nezemotos zelta tēla priekšā, domās nāk tā aina: milzīgs laukums, pilns cilvēku, kuri ir nometušies ceļos, un mana mazā bērna figūriņa, kā izaicinājums, stāvoša viņu vidū. Taču, atšķirībā no šiem bibliskajiem varoņiem, man atliek vien aiz kaunu nopūsties. Tajā reizē man

nepietika vīrišķības „peldēt pret straumi”, taču mācības stundu, ko toreiz man pasniedza Tas Kungs, es cenšos neaizmirst jau četrdesmit gadus.

Laiku pa laikam, dvēseļu aprūpes sarunās nākas dzirdēt aptuveni šo: „Ziniet, man nācās pamest savu sludinātāja kalpošanu mūsu baznīcā, jo mūsu mācītājam vai kādam no brāļu padomes nepatika kā un par ko es runāju. Tādos gadījumos viņi pēc dievkalpojuma pienāca pie manis un izteica savu neapmierinātību par manu pārmērīgo tiešumu, skarot tēmas, kuras, pēc viņu domām, labāk būtu neaiztikt, vai vēl par kaut ko, kas viņus tā vai citādi neapmierināja. Tas man katru reizi darīja sāpes, jo es vienmēr lūdzu To Kungu, lai Viņš liek manā sirdī to, kas Viņam labi patīk. Redzot kā es mokos, mani tuvākie draugi un radnieki ieteica, mana personīgā miera labad, iepriekš ar brāļiem izrunāt manu sprediķu tēmas, bet vai tā nav izpatikšana cilvēkiem? Beigu beigās es vispār pārstāju sludināt. Kādēļ tapt par kārdinājumu citiem un brāļu vienotības pārkāpēju! Jo viņiem rodas iespaids, ka es „peldu pret straumi”. Nē, tad jau labāk paiet maliņā un nebūt nevienam par klupšanas akmeni. Jo es, tāpat kā daudzi, varu vienkārši pasēdēt mierīgi savā krēslā”.

Nu ko, pirmajā acu uzmetienā saprātīga izeja no stāvokļa, kas radies. Bet tikai pirmajā acu uzmetienā. Vai nonākot līdzīgā situācijā nebūtu pareizāk uzdot sev jautājumu: „Kas notiktu, ja Dieva bērni vienmēr tā rīkotos? Vai Tas Kungs varētu īstenot to, kas ir Viņa plānā, ja visi uzskatītu par labāku pastāvēt maliņā?”.

Dzīve rāda, ka starp cilvēkiem ir tādi, kuri ir dzimuši diplomāti, spēj rūpīgi apiet visus asos stūrus, bet ir arī tādi, kuri, kā saka, „tīšu prātu skrien postā”. Dieva bērnam, kuru vada „gudrība, kas nāk no augšienes”, ir jāmāk sevī apvienot gan vienu, gan otru. Protams, mēdz būt brīži, kad labāk ir paklusēt un piekāpties, bet ir arī tādas situācijas, kad, aizmirstot visu cilvēcīgo piesardzību, ir jāpasaka kaut ko tieši, sevišķi ja runa ir par uzticīgu un stingru Dieva Vārda ievērošanu.

Vecajā un Jaunajā Derībā ir šādu uzticamu Tā Kunga kalpu līdzīgas rīcības piemēri. Tā 1. Ķēniņu grāmatas 22. nodaļā ir stāsts par pravieti Mihu, kuram Israēlas ķēniņa sūtņi

arī ieteica ķēniņa priekšā runāt to, par ko pirms viņa gandrīz četrsimt citu praviešu bija vēstījuši, pareģojot spīdošu uzvaru cīņā par Gileādas Ramotu. „Redzi, visi praviešu vārdi sludina vienā mutē ķēniņam veiksmi; lai tavs vārds būtu tāds pats kā viņu vārds: sludini labu!”, uz ko viņš atbildēja: „Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, tikai to, ko Tas Kungs ar mani runās, es runāšu viņam!” (1.Ķēn. 22:13-14).

Pievērsiet, draugi, uzmanību! Simtiem praviešu kā viens pravietoja vienu un to pašu! Vai gan tādā gadījumā var apšaubīt teiktā pareizumu? Liekās, pats gudrākais – to uztvert un pievienoties kopējam balsu korim, vispirms rūpējoties par vienotību un savu labklājību, ko Miha, starp citu, arī sākumā mēģināja darīt. Taču, kā lasām tālāk, viss notika pilnīgi citādāk. Viņa mirkļa vājība nespēja atcelt Dieva plānu. Zem israēliešu ķēniņa spiediena, par spīti visiem pārējiem, kuri pareģoja uzvaras svētību, Miha tomēr atklāja viņam rūgto patiesību ar šādiem vārdiem: „Un redzi, Tas Kungs ielika melu garu visu tavu praviešu mutē. Un Tas Kungs par tevi ir runājis ļaunu” (1.Ķēn. 22:23).

Visdrīzāk, Miha labi zināja, ko viņam maksās šāds paziņojums (kas arī tā notika), bet tas nevarēja viņu atturēt no Dieva gribas izpildīšanas. Ne pakļaušanās vairākuma balsij, ne ķēniņa gribai, bet paklausība Tam Kungam, viņam bija pirmajā vietā. Bet vai mums tas tā ir?.. Bailēs no cilvēku viedokļa un vēlmē negraut vienotību un nebojāt sev reputāciju citu acīs, mēs esam gatavi klusēt vai pat iet uz kompromisu ar savu sirdsapziņu, lai tikai nebūtu nepatīkšanas par savu „citādo domāšanu”. Un tad mēs nedomājam par to, ka vienprātība, kas sasniegta ar liekulību, vaiga uzlūkošanu, psiholoģisku spiedienu uz citiem, un ļaunā noklusēšanu, diez vai ir Dievam kas patīkams un patiess.

Galatiešu vēstules otrajā nodaļā ir aprakstīts gadījums, kad apustulis Pāvils rīkojās neuzlūkojot cilvēka vaigu, atmaskojot Pēteri liekulībā. Lieta tāda, ka tad, kad Pēteris pirmo reizi bija Antiohijā, izmantojot kristīgo brīvību, tur ēda kopā ar pagāniem, kaut, saskaņā ar jūdu tradīciju, viņš to nedrīkstēja darīt. Bet kad vēlāk no turienes uz Jeruzālemi ieradās grupa jūdu kristiešu, kuri vēl joprojām turējās pie

likuma ievērošanas, Pēteris uzvedās citādāk un pārstāja biedroties ar pagāniem, jo baidījās, ka atnākušie izvērtēs viņa uzvedību nepareizi. Tā darot, viņš praktiski noliedza vienu no lielākajām Evaņģēlija patiesībām, ka visi ticīgie ir viens vesels iekš Kristus un nacionālās atšķirības nevar ietekmēt viņu sadraudzību. Ir vietā piebilst, ka apustuļa Pāvila skaidrais Pētera atmaskojums, izskatās, nekalpo kā vērtīga pamācība dažiem mūsdienu kristiešiem, kad lieta attiecas uz viņu nacionālo piederību. Sāp sirds, kad dažās imigrantu baznīcās redzi, par cik nozīmīgu garīgu prioritāti viņiem ir kļuvusi viņu nacionālā piederība, kurai Dieva acīs nav pilnīgi nekādas nozīmes.

Teologs Findlijs, šī gadījuma sakarā, kas notika ar apustuļiem, ir izteicies tā: „Atsakoties ēst ar neapgraizītajiem, Pēteris klusēdams apgalvo, ka viņi, kaut ir ieticējuši uz Kristu, priekš viņa joprojām ir palikuši „apgānījušies un nešķīsti”, un, ka Mozus likuma rituālu izpilde piešķir lielāku svētumu nekā taisnošana ticībā. Šim sliktajam piemēram sekoja daudzi citi, arī Pāvila augsti novērtētais Barnaba. Saproto radušās situācijas nopietnību, apustulis Pāvils droši uzrādīja Pēterim neīstumu un liekulību, visu klātbūtnē pasakot viņam acīs: „...ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu un ne pēc jūdu paražām, kā tu gribi piespiest pagānus dzīvot pēc jūdu dzīves veida?” (Gal. 2:14).

Pazīstamais Dieva Vārda skaidrotājs Viljams Makdonalds savos „Jaunās Derības komentāros” raksta par šo incidentu sekojošo: „Kā kristietis, Pēteris zināja, ka Dievs vairs neatzīst nacionālās atšķirības, tādēļ, dzīvoja kā pagāns, ēda viņu ēdienu utt. Bet tagad, ar savu atteikšanos ēst kopā ar viņiem, parādīja ka jūdu likumu un tradīciju ievērošana tomēr svētumam ir vajadzīga, tas nozīmē, ka ticīgajiem no pagānu vidus, ir jādzīvo kā jūdiem. Nav izslēgts, ka Pāvils šeit izmanto pat ironiju: vai tik Pētera uzvedība nenorāda uz viņa seno pārliecību par jūdu pārākumu un pagānu nicināmo stāvokli? Pēterim to vajadzētu zināt īpaši labi, jo pirms pagāna Kornēlija atgriešanās pie Dieva, Dievs viņu personīgi mācīja nevienu nesaukt par nešķīstu vai netīru” (skat. Ap.d. 10 un 11:1-18).

Kā redzam no šī Svēto Rakstu piemēra, patiesam Tā Kunga bērnam pirmajā vietā ir jābūt patiesībai. Ne radniecīgas saites, ne draudzīgas attiecības, ne kādas garīgas autoritātes godāšana (vai tas būtu mācītājs, vai pazīstams kalpotājs vai vēl kāds) nedrīkst mums atņemt drosmi izteikt savu nepiepriekšēšanu, ja tas attiecas uz Dieva Vārda pārkāpšanu. Bet vai patiesībā vienmēr mēs tā rīkojamies? Cik reizes, kopā ar visiem, esam uzskatījuši par labāku klusēt, kaut lieliski apzinājāmies, ka baznīcā notiekošais ir pretrunā ar Bībeli! Bailes iemantot nepatīkšanas, vai zaudēt vadības labvēlību, liek piekrist nepareizi pieņemtiem lēmumiem, kaut sirds un sirdsapziņa tam pretojās. Cik daudz liekulības un vaiga uzlūkošanas šodien var vērot kristīgajās baznīcās tikai tādēļ, ka ticīgie baidās izteikt savu viedokli, lai nenonāktu to skaitā, kuri „peld pret straumi”!

Protams, nepiekrītot kopējam viedoklim un uzrādot tuvākajam viņa vainas, tas ir jādara tā, lai mūsu vārdi tiktu pieņemti. Pirmām kārtām tas attiecas uz toni un garu, kādā mēs sarunājamies ar citiem, - un tieši: mierīgi, lēnprātīgi, draudzīgi un miermīlīgi. Ir svarīgi arī, lai mūsu sirdī nebūtu sašutums, aizvainojums, rūgtums, naidīgums un atriebība. Jo Dieva Vārds ne velti saka: „Saprātīgais savaldās savā runā, un saprātīgais ir cilvēks ar aukstu un apsvērīgu prātu” (Sal.pam. 17:27) un „Gudro vārdi, kurus mierā uzklausa, ir vairāk vērti nekā valdnieka brēkšana nelgu vidū” (Sal.māc. 9:17). Bet, ja vajadzīgajā brīdī mēs uz to neesam spējīgi, tad labāk vispār neko neteikt, jo pretējā gadījumā mūsu vārdi atnesīs kaitējumu, nevis labumu.

Protams, nebūt ne vienmēr tie, kuri pretojas vairākumam, ir mūsdienu kristietības „pozitīvie varoņi”. Mēdz būt tieši otrādi. Jo gandrīz vai katrā kristīgā baznīcā un draudzē ir sastopami cilvēki, kuri sevi uzskata par cīnītājiem „par taisnību” un būt itkā „peldošiem pret straumi”. Pašiem esot bez savas kalpošanas, viņi ir izvēlējušies par savu aicinājumu tiesāt un kritizēt citus kalpotājus, „atverot cilvēkiem acis” uz viņu grēkiem un netikumiem. Viņi ne tikai nekaunas tādā veidā celt neslavu saviem tuvākiem, bet pat lepojas ar to, ka var ko tādu darīt. Tie ir cilvēki ar dumpības noskaņu,

kuros ir iemājojis Koraha, Dātana un Abirāma gars. Nespēdami neko veidot, viņi ir veiksmīgi tajā, lai grautu.

Saskaroties ar šāda veida ticīgajiem, nesteidzieties piekrist tam, ko viņi saka, un ar viņiem apvienoties kopējā cīņā, bet labāk ielūkojieties viņu ikdienas dzīvē un rīcībā. Vai tā atbilst Svētajiem Rakstiem? Nepieņemiet uzreiz ticībā to, ko viņi jums stāsta par citiem, un neklausieties viņu ļaunajos apmelojumos, neprecizējot, vai tas patiešām tā ir. Ja kristietis pārāk uzsver savu īpatnību un atšķirību no citiem, savu uzskatu brīvību, drosmi spriedumos un nevēlēšanos rēķināties ar citu viedokli, tad tam būtu nevis jāpiesaista, bet jādara uzmanīgu.

Šādu parādību var skaidrot tā, ka mums, pēdējo divu gadsimtu kristiešiem, ir pārāk daudz tiesību, un tādēļ mums ir tik grūti pazemoties. Demokrātiskās sistēmas, kurās mēs dzīvojam, ir iemācījušas mūs pastāvēt uz savu, apgalvot, pieprasīt, savākt, panākt, bet tikai ne pazemoties. Mēs zinām par vergiem, dzimtļaudīm un kalpiem tikai no mūsu valstu vēsturēm, tādēļ garīgi neesam spējīgi kļūt par vergiem un kalpiem. Mēs esam pārāk neatkarīgi un patstāvīgi, lai pielautu pār sevi kāda valdīšanu, tajā skaitā kādas garīgas autoritātes un pat Paša Tā Kunga. Mēs nevaram saprast pirmapustuļu laika kristiešus, viņu ticību, uzticību un pašuzupurēšanos, jo tad pilnībā ir sevi jāatdod Dievam, kur mēs tagad, vienkārši neredzam nepieciešamību. Tādēļ mūsu kristīgā dzīve bieži norit pēc principa: „Šeit uz zemes visu paņemt, un tur Debesīs neko nezaudēt”, un tikai mūžība parādīs, vai ir iespējams to apvienot.

Tādā veidā, ja jūsu draudzē ir cilvēki, kuri patstāvīgi saceļas, atrodot iemeslus vienmēr visur redzēt tikai nepilnības, pieņemiet viņus kā no Tā Kunga, un no viņu nepatīkamās klātbūtnes un uzvedības centieties izdabūt labumu sev. Lai paskaidrotu, izmantošu vienu senu stāstu, kas brīnišķīgi to ataino. Stāsta, ka kādā mazā piejūras pilsētiņā, kas plauka zivju industrijas dēļ, dzīvās zivis glabāja milzu cisternās un pārdeva īpašiem aģentiem. Viens no tirgotājiem daudzu gadu garumā bija līderis īpaši labu zivju piegādē, kas bija labākas par visām citām, kaut tās bija tādas pašas sugas un

nozvejotas tajā pašā ūdenī. Tā visiem bija liela mīkla, kuru daudzi gribēja izdibināt. Taču tirgotāja noslēpums atklājās tikai pēc viņa nāves.

Viņa meita uzgāja, ka, pie noķertajām zivīm, tēvs ievietoja pāri īpaša veida kauslīgus samus un ievietoja tos cisternās ar sevišķu skaņas ierīci, kas uzturēja viņus uzbudinājuma stāvoklī. Tajā laikā, kad citu zvejnieku cisternās zivis slinki kustējās, speciāli aprīkotajā cisternā tām vajadzēja nepārtraukti pārvietoties, jo ar skaņu uzbudinātie sami tām uzbruka un lika aizstāvēties. Tieši tas noveda pie tā, ka zivis, kuru vidē bija tādi sami, palika veselas, stipras un labi saglabājās.

Dārgie draugi! Varbūt arī jūsu dzīvē ir šāda veida „kauslīgs sams”, kurš ir jūsu miera traucētājs. Nav izslēgts, ka viņa esība jums liekās kā bezjēdzīgs pārpratums. Iespējams pat domājat, ka padzenot viņu no savas vides, jūs izpildīsiet Dieva gribu. Šādi „sami” var būt ne tikai cilvēks jūsu mājās, darbā vai baznīcā, bet arī „sīkumi”, kas jūs sarūgtina un traucē īstenot kādus plānus, kā arī apstākļi un situācijas, kas ir pārbaudījums prātam un nerviem. Atcerieties, ka atkarībā no tā, kā jūs viņus pieņemsiet, viņi jūs padara vai nu dzēlīgus un ciniskus, vai māca izmantot viņu kaitinošo darbību tam, lai kļūtu par garīgi pieaugušiem un pastāvēt spējīgiem kristiešiem. Pieņemiet „kauslīgo samu”, jo būtībā viņš ir jūsu labdaris, kas ved uz aktīvu garīgu dzīvi, lūgšanām, mīlestību, piedošanu un pacietību, tas ir, tieši pie tām labajām īpašībām, kas ir neatņemami kristīgās dzīves elementi.

12. Nodaļa

Paaudžu konflikts

Laiku pa laikam Dvēseļu aprūpes sarunās nākas dzirdēt ko tamlīdzīgu: „Kā es esmu nomocījies ar to, ka neskatoties uz savu mīlestību pret dēlu, pastāvīgi izjūtu pret viņu neapmierinātību un sašutumu. Mani viņā kaitina un izved no pacietības itin viss: gan uzvedība ģimenē, gan viņa domāšanas veids, un tas, kā viņš ar mani sarunājas, un ģērbšanās maniere, un attiecības ar draugiem, un pat tas, kā viņš ēd. Kamēr bija mazs puisītis, mums nebija nekādu problēmu. Viņš bija maigs, atklāts un uzticējās. Visu man izstāstīja. Bet kad pieauga – stipri izmainījās. Kļuva neatšaucīgs un noslēgts. Man liekas, ka es jaunībā nebiju tik augstprātīgs un izaicinošs kā viņš, nerunājot jau par paklausību un cieņu pret vecākiem. Dēls uzvedās tā, itkā viņš būtu ģimenes galva nevis es. Reizēm man vienkārši gribās viņu izsviest no mājas. Lai dzīvo kā grib, ja pastāvīgi pretendē uz neatkarību un patstāvību. Bet nesen es pamanīju, ka augot ticīgā ģimenē, viņš ir sācis paslepus uzsmēķēt! Ja tas tā turpināsies, tad nav arī tālu līdz narkotikām, ko es, protams, necietīšu! Visu laiku domāju, vai patiesi mūsu laikos visa jaunatne ir tāda?!..”.

Kādā citā gadījumā jauna meitene raudot žēlojās: „Es esmu jau nogurusi no manas mātes pastāvīgās neapmierinātības. Viņai nekad neko neizdarīsi pa prātam. Te viņa pieprasa, lai es aizšuju šķēlumu svārkos un vairs nenēsāju garās bikses. Te viņu sadusmo tas, ka es uzlakoju nagus. Te viņa saka, ka es viņu negodāju un tādā veidā pastāvīgi uztraucu. Te viņai nepatīk mani draugi un draudzenes. Te piepeši viņai liekās, ka es viņai meloju. Viņa man neuzticas nevienā lietā un pastāvīgi mani uzmana, pārbaudot, ar ko es nodarbojos. Kā man tas viss jau ir apnicis! Man par visu viņai ir jāatskaitās! Viss aiziet tik tālu, ka bēdz kaut prom no mājām! Par to vien sapņoju, kā, paliekot pilngadīgai, pie pirmās izdevības apprecēšos un tādā veidā tikšu brīva no visām viņas pretenzijām!”.

Nu ko, „Vecāku un bērnu” problēmā nav nekā jauna. Tā ir eksistējusi visos laikos, jau no pasaules radīšanas. Vispār, pat agrāk, jo pirmā sacelšanās (tas ir tāda uzvedība vai darbības veids, kas ved uz dumpi un stihisku sacelšanos) notika vēl pirms tika radīts cilvēks. To Debesīs īstenoja svaidīts sargātājs ķerubs, kurš vēlējās ieņemt Dieva vietu, tādēļ tika nogāzts pie zemes un kļuva par dvēseļu pazudinātāju, tas ir – velnu. Nākamā sacelšanās, bet tagad jau no pirmā cilvēka Ādama un viņa sievas Ievas puses, ienesa šķelšanos starp Radītāju un radību. Šo stafeti pārņēma viņu dēls Kains, bet tad viens no Noa pēctečiem – Hams, kurš to nodeva tālāk.

Bez šiem piemēriem, Bībelē var atrast daudz apstiprinājumu tam, ka arī vēlākos laikos bija nesaskaņas starp jauniešiem un vecākiem cilvēkiem. Piemēram, Ījaba grāmatā, kura skaitās par vienu no senākajiem vēstījumiem Bībelē, jaunais Ēlihus, vēršoties pie cietēja Ījaba, saka: „Un tad atbildēja Ēlihus, Barahēla dēls, no Būzas, un sacīja: „Es esmu gados jauns, bet jūs esat sirmgalvj, tādēļ es sevī sadugu un baidījos jums izteikt savas atziņas. Es domāju: lai runā lielie mūža gadi, – jo tie, kam ir liels vecums, ir gudrības zinātāji! Bet īstenībā tas ir tikai gars cilvēkā, tā ir tikai Visuvarenā elpa, kas viņiem piešķir atziņas un ieskatus. Ne vienmēr tie, kam daudz gadu, ir apveltīti ar gudrību, ne jau vecie vien zina, kas ir tiesa un taisnība. Tādēļ es nospriedu: veltījiet man uzmanību, jo arī es gribu ar jums dalīties savās zināšanās” (Īj. 32:6-10).

Dzīve rāda, ka nesaskaņas, kas rodas dažādu paaudžu starpā, neaprobežojas ar vārdiskām batālijām, bet bieži pāraug īstos karos, kas nes sev līdzī nāvi un iznīcību. Tā konflikts vecaju un jauno cilvēku vidū, kas aprakstīts 1.Ķēn.grām. 12.nodaļā, runā par spēcīgu pretestību, kas noveda pie ļoti bēdīgām sekām un beidzās ar Israēla valsts sadalīšanos. Cilvēce jau ir samierinājusies ar „nesaprašanos paaudžu starpā” un ir izdarījusi zinātnisku secinājumu – „veci vienmēr nomaina jaunie, bet vecais neaiziet bez cīņas”.

Galu galā, ko tad jaunie un vecie savā starpā dala?!

Katra paaudze izsakās un bezgalīgi ilgi spriež par šo jautājumu, bet šīs problēmas būtība ir viena – savstarpēja

nesapraššanās un cilvēciska dumpošanās. Dzīve rāda, ka šī problēma rodas pastāvīgi, neatkarīgi no tā, kādā laikā dzīvo cilvēki, un tādēļ tā turpināsies līdz laiku beigām. Līdz tam brīdim, kamēr zem debesīm ir klātesošs sātans, kurš ir pirmais nemiernieks, sašutumiem nebūs gala.

Konflikts starp tēviem un bērniem izceļas katru reizi, kad vecākā gadagājuma cilvēki vēlas ar varu ielikt jaunajos prātos savu domāšanas veidu, kas viņiem ir izveidojies dzīvojot savu dzīvi un radies pārdzīvoto notikumu rezultātā. Vienā no vecākajām grāmatām, kas eksistē uz zemes, un kura saucas „Ptagotepa zinātne”, vecs sirmgalvis savu sašutumu izsaka tādiem vārdiem: „Mūsu briesmīgajos laikos jaunatne ir aizmirsusi par savu godu un jau neizrāda cieņu, kā to darīja viņu tēvi. Jaunie cilvēki braukā ratos pa ielām apkārt neskatoties, nepievēršot uzmanību cilvēka dzīvībai. Mūsu gaisīgās jaunās meitenes krāso lūpas, nomelno uzacis un apglezno nagus. Iecietība pret vecumu un gudrību, kā arī cieņa, ar kādu ir jāvēršas pie sirmām galvām, nav godā”.

Šīs rindas lasot, neviļus pasmaidī. Cik gan trāpīgi reiz ir teicis gudrais Salamans mācītājs: „Kas ir jau bijis, tas atkal būs, un, kas ir jau noticis, tas atkal notiks, jo nekā jauna nav zem saules” (Sal.māc. 1:9). Vai tad vecā cilvēka daudzus gadsimtus atpakaļ teiktie vārdi nav līdzīgi tam, ko var dzirdēt nākam pār vecu cilvēku lūpām šodien? Jo cik gan bieži mūža novakarā cilvēki ar nopūtām saka: „Ak, šī aušīgā jaunatne! Viņiem vējš vien galvā! Drāžas kā sasvīlušī ar saviem motocikliem un mašīnām, aizmirstot par jebkādu piesardzību! Cik jau no viņiem ir nositušies, bet tik un tā nenāk pie prāta! Bet meitenes tagad tādas svilpastes, vienkārši šausmas! Viņas domā tikai par puišiem! Mācās vēl skolā, bet jau krāsojas! Kauns skatīties, kā viņas ģērbjas, pasvītrojot savas sievišķās formas un acīmredzami demonstrējot savu kailumu! Brīžiem, vienkārši nezini, kur acis likt! Bet viņu uzvedība – vēl sliktāka! Par audzināšanu nav pat vērts runāt. Nekādas cieņas un goddevības pret veciem! Nē, mūsu laikos jaunatne tāda nebija!..”.

Tā runājot, vecie cilvēki, saprotams, neatceras, ka vien divdesmit, trīsdesmit gadus atpakaļ no saviem tēviem dzirdēja

ko līdzīgu, uz to reaģējot, būtībā tieši tā, kā to šodien dara „vieglprātīgie”. Nu ko, tāda jau ir cilvēka daba – redzēt apgrēcības, grēkus, kļūdas un netikumus citos, un nepamanīt savējos.

Vecāka gadagājuma cilvēkiem ir raksturīgi turēties pie pagātnes, atkal un atkal atgriežoties pie seniem notikumiem. Tos atceroties, viņi pastāvīgi stāsta saviem dēliem un meitām, kādi grūti pārbaudījumi, vajāšanas, bēdas un ciešanas viņiem bija jāpiedzīvo. Sevišķi raksturīgi tas ir ticīgajiem no tām valstīm, kur kristieši tika pakļauti vajāšanām un mesti cietumā viņu ticības dēļ Dievam, tajā skaitā arī tie, kas dzīvoja bijušajā Padomju Savienības teritorijā ar tās ateistisko režīmu. Šāda pieeja ne vienmēr sevi attaisno, jo jaunatnei viņu tēvu pagātne ir tikai vēsture, kas priekš viņiem, bieži, vairs nav aktuāla. Tādēļ vecajiem nevajag apvainoties, ja viņi pamana, ka bērni un mazbērni ne visai uzmanīgi klausās viņu stāstus par piedzīvoto, jo sevišķi, ja šie vēstījumi bieži atkārtojas.

Viņu intereses trūkumu var saprast, ja ņem vērā, ka straujās pārmaiņas, kas notiek mūsdienu pasaulē, noved pie tā, ka informācijas nozīmīgums, kas vēl nesen skaitījās ļoti vērtīgs, ātri zūd, un tāpēc gan materiālās, gan garīgās vērtības noveco. Virkne jaunu ideju, jēdzienu, uzskatu, tehnisko iespēju un neskaitāmie informācijas avoti tik ļoti ir izmainījuši mūsu dzīvi un domāšanas veidu, ka pat jaunatnei, kas ir zinātkāra un metusies uz visu jauno, ir grūti piemēroties pastāvīgām izmaiņām. Tādēļ viņi ir iemācījušies nepieņemt vai vienkārši atsijāt to, kas pēc viņu ieskatiem ir ne sevišķi vajadzīgs. Tieši ar to ir izskaidrojama viņu neapzinātā vēlēšanās norobežoties no papildus informācijas.

Bet ja jau jaunajiem rodas problēmas ar ātri mainīgo notikumu pieņemšanu, tad vecākiem cilvēkiem nav ko cerēt tam tikt līdzī. Bez tam, mūsdienu datorizācija, kas ir kļuvusi par mūsu dzīves normu, priekš veciem cilvēkiem ir par grūtu, tāpat, arī maz interesē, tajā pat laikā kad jaunatne ar to ir vienkārši aizrāvusies. Tas viss noved pie tā, ka jau tā uz konservatīvismu tendētie vecie cilvēki, kas viņu vecumā ir normāli, arvien vairāk savās domās dzīvo pagātnē, kura

priekš viņiem, gadiem ejot, nezaudē savu aktualitāti un spilgtumu. Tādā veidā, vecajai un jaunajai paaudzei paliek arvien mazāk saskares punktu, tādējādi bezdibenis uz savstarpēju sapratni un kopējām interesēm, kas parasti ļoti saista cilvēkus, kļūst arvien dziļāks.

Protams, nav šaubu par to, ka daudzi ticīgie aizgājušajos laikos patiesi daudz cieta. Viņu ticības varoņdarbs var kļūt par spilgtu patiesas kristīgas dzīves piemēru, kas ir pelnījusi, lai tiktu nodota nākamajām paaudzēm. Taču to darot, nevar neņemt vērā to faktu, ka jaunažiem, kuri ir pazīstami ar vectēvu un tēvu pagātni tikai no viņu pašu stāstiem, būtu vērtīgāk uzzināt ne to, caur ko viņi ir gājuši, bet to, **kā** viņi to pārcieta, **kas** ir tas, kas viņiem deva spēku un vīrišķību palikt uzticamiem Tam Kungam, lai cik smagi viņu pārbaudījumi būtu bijuši. Vai tad nav svarīgi saprast, kādā veidā Dievs agrāk mācīja cilvēkus pārvarēt smagus kārdinājumus un būt nelokāmiem neskaitāmajās grūtībās?

Atcerieties jautājumu, kas izlauzās no jaunā cilvēka, vārdā Gideons, mutes, pie kura bija atsūtīts Dieva Engēlis, lai pavēstītu, kamdēļ Tas Kungs viņu ir aicinājis: „...Un kur ir visi tie brīnuma darbi, par kuriem mūsu tēvi ir stāstījuši, sacīdami: tas bija Tas Kungs, kas mūs ir izvedis no Ēģiptes?.. (Soģu 6:13). Šajā jauneklā reakcijā ir redzama nevaldāma vēlme atkal piedzīvot Dzīvā Dieva spēku, varu un varenību personīgā tuvībā ar Viņu.

Tāda pati tieksme piemīt arī mūsdienu kristīgajai jaunatnei. Tādēļ, savos stāstos par Tā Kunga darbību mūsu dzīvēs, ir svarīgi ne tik daudz parādīt kādi ticības varoņi mēs bijām, bet iedegt viņu sirdīs tiešanos pašiem pārdzīvot kaut ko līdzīgu. Ja tēviem un mātēm to neizdodas panākt, bērni ātri zaudē interesi par viņu stāstiem, kas bieži atkārtojas, lai cik vērtīgi un nozīmīgi tie būtu.

Savstarpējās sapratnes meklējumos nevar aizmirst par to, ka katrai paaudzei ir raksturīgas savas grūtības un pārdzīvojumi, kas atkarīgi no laikmeta īpatnībām, kurā viņi dzīvo. Jo tieši tās jau mūs veido kā kristiešus, nosakot garīgo raksturu, cīņas un pretošanās veidus pārbaudījumos un kārdināšanās. Bez tam, tie attīsta mūsos tās vai citas īpašības,

kas nepieciešamas, lai sekotu Kristum, ņemot vērā mūsu laika specifiku. Šajā sakarā, daloties ar jaunatni savos pārdzīvojumos, nevajag sagaidīt, ka viņi noteikti līdzināsies mums it visā, jo Debesu Tēvs var paredzēt viņiem citu plānu, kura īstenošanai Viņš tos vedīs pa pilnīgi citu ceļu. Jo atšķirībā no mums, Viņam nemēdz būt šablonu. Cenšoties bērnos iepotēt mīlestību uz To Kungu, tas ir jāņem vērā. Citiņādi visi mūsu pūliņi var izrādīties veltīgi.

Dēlus un meitas paklausībā ir jāmaca no mazotnes. Bet, kad bērns paaugas un kļūst pilngadīgs, diez vai ir prātīgi no viņa sagaidīt pilnīgu piekrišanu uzskatiem, vecāku dzīves un domāšanas veidam, sevišķi, ja viņi paši tā arī nav spējuši kļūt viņam par piemēru un paraugu, kas ir atdarināšanas cienīgs.

Ja jūsu bērns redz, ka tēva un mātes kopdzīve nav izdevusies, ja laiku pa laikam viņš top par jūsu laulības dzīves konfliktu liecinieku, tad diez vai vēlēties īstenot dzīvē jūsu dotos padomus un pamācības, pat ja aiz godbijības jūs uzklausīs. Ikdienā, novērojot vecāku dzīvi, bērni vai nu to novērtē, ciena un uzklausā to, kas tiek teikts, vai arī aizver savu sirdi, nevēloties pieņemt to, kas ir vien vārdi un teorija, kas praksē nav apstiprinājusies.

Tas pats ir novērojams arī garīgās dzīves jautājumos. Ja savā laikā vecāki ar savu rīcību, reakcijām un vārdiem atspoguļoja to, kas ir rakstīts Svētajos Rakstos, pieaugušie bērni būs gatavi pieņemt viņu pamācības un atmaskojumus. Bet ja viņu dzīvē kristietība bija vien dievbijīga maska un izlikšanās, kas balstīta farizejiskumā un likuma ievērošanā, tad nav jēgas gaidīt, ka meitas un dēli vēlēties tam sekot.

Nav šaubu, ka katrs vecāks grib savam bērnam tikai labu. Bet vai vienmēr tas, ko tēvs un māte vēlas, ir tas labākais pieaugušajam bērnam? Daudzu ģimeņu, kas dzīvojušas dažādos laikos, rūgtā pieredze apliecina, ka bezierunu vecāku gribas piepildīšana nebūt ne vienmēr ir atnesusi bērniem laimi. Lai par to pārliecinātos, atliek kaut atcerēties piespiedu laulības aprēķina dēļ, kas kādreiz bija normāli, neatkarīgi no tā vai tika slēgtas politisku, materiālu vai kādu

citu nolūku un labuma dēļ. Cik nelaimju, rūgtu asaru, salauztu siržu un likteņu tas maksāja daudzu paaudžu jauniešiem cilvēkiem! Tieši tādēļ, vēlot dēlam vai meitai laimi pēc savas saprašanas, nedrīkst viņus piespiest darīt to, uz ko viņi absolūti nav gatavi.

Dzīves prakse rāda, ka sirmums matos un grumbas sejā nav garantija, ka tā ir gudrība, kas iegūta gadiem ejot. Arī sirmas galvas var kļūdīties. Un kurš gan no vecākā gadagājuma cilvēkiem uzdrošināsies teikt, ka savu dzīvi ir nodzīvojis bez kļūdām. Diemžēl, mēs visi tās pieļaujam, un, mācoties no tām, gūstam rūgtu, bet tik vajadzīgu pieredzi. Bet ja tā, tad ļausim Dievam tādā pat veidā mācīt mūsu bērnus. Viņiem arī ir jāiegūst dzīves un garīgā pieredze, kas pati par sevi, diemžēl, neatnāk. Kad mēs no visa spēka cenšamies mūsu atvases pasargāt no grūtībām un visa veida nepatīkšanām (kas, praktiski, nemaz nav iespējams), tad mēs, paši to nemaz nenojaušot, audzinām viņus par vājiem, bezrakstura cilvēkiem – par „siltumnīcas augiem”, kuri nav spējīgi stāties pretī dzīves vētrām un pieņemt svarīgus lēmumus.

Cik gan daudz vecāku mūsu dienās apraud savu bērnu izpostītās dzīves. Mātes un tēvi ir gatavi samaksāt jebkuru cenu, lai viņi atteiktos no dzeršanas, narkotikām un nekārtīgas dzīves, un atgrieztos savas ģimenes klēpī! Cik gan smaga un brīžiem neatrisināma problēma kļūst bērnu nevēlēšanās un spītība izpildīt vecāku lūgumus, pierunāšanu un prasības! Viņu vidū ir tādi, kuri gadiem ilgi nedod par sevi nekādas ziņas, novedot līdz izmisumam tos, kuri reiz viņus ir laiduši pasaulē.

Šādām izmocītām tēvu un māšu sirdīm kā labs piemērs var kalpot Jēzus Kristus izstāstītā līdzība par pazudušo dēlu (Lk. 15:11-32). Kad viņš izlēma pamest vecāku mājas, lai sāktu patstāvīgu, no visiem neatkarīgu dzīvi, gudrais tēvs nesāka viņu atrunāt un atturēt. Neapšaubāmi, viņa sirds skuma, taču, redzot dēla neatlaidību, viņš nestājās viņam ceļā. Atdevis pienākošos mantojuma daļu, viņš ieņēma nogaidošu pozīciju, turpmāko nododot Tā Kunga rokās. Nācās gaidīt daudzus gadus, kuru gaitā, visdrīzāk, no dēla nebija

nekādu ziņu. Nav izslēgts, ka apzinoties savu nespēju neko izmainīt, tēvs vienkārši paļāvās uz Tā gudrību, Kuram nav nekas neiespējams. Bībele nestāsta, cik gadus ilga pārbaudījums tēva cerībām un ticībai, pirms dēls nāca pie prāta, saprotot savu bēdīgo stāvokli tikai tad, kad atjēdzās pie cūku siles. Bet tā vai citādi, šis brīdis tomēr pienāca un dēls atgriezās vecāku mājās tik izmainījies, ka ilgie tēva ciešanu gadi bija pilnībā atalgoti.

Iespējams, daudziem mūsdienu vecākiem ir grūti saprast tādu pieeju ģimenes problēmas risināšanā, sevišķi, ja ņemam vērā, ka pazudušā dēla tēvs nemeklēja tikšanos, neievāca ziņas, neinteresējās par viņa finansiālo situāciju un necentās nekādā veidā palīdzēt, kā to, visdrīzāk, darītu mēs. Kas tas ir – aizvainojums?.. Sirds cietība vai atriebība?.. Nē, vienkārša dzīves gudrība, ko cilvēka prātā ir licis Pats Dievs. Gudrība, kas agrāk vai vēlāk piedzīvo uzvaru un plūc labos augļus. Tieši tā, Bībelē aprakstītajam tēvam, deva spēju bez pārmetumiem un savas taisnības uzvaru baudot, pieņemt grēkus nožēlojošo dēlu. Ak, ja visi vecāki, kuri cieš no savu bērnu neizpratnes, no šīs visai neparastās Bībeles līdzības spētu saņemt tik vērtīgo un daudznozīmīgo pamācību!

Redzot, ka dēls vai meita aizraujas ar kaut ko ļaunu, vai tā būtu šaubīga kompānija, neveselīga tieksme pēc interneta, datorspēlēm, nesaprātīga dzīšanās pakaļ modei, vai kas tam līdzīgs, nekrītiet panikā un nesāciet kaut ko darīt, pamatojoties sava prāta spriedumos, bet labāk nāciet pie Tā Kunga lūgšanās, lūdzot, lai Viņš Pats iejaucas šajā lietā ar Savu gudrību un providenci.

Ļoti svarīgi, atrodoties krīzes situācijā, necensties tajā brīdī, kad saasinās abu pušu cīņa, atrisināt situāciju dusmās, jo tas tikai esošo konfliktu padziļinās. Pozitīvu rezultātu nedod arī daudznozīmīgas piezīmes, neapmierināti spriedumi, draudi, aizskaroši aizrādījumi un prasības, kā: „Tūdaļ novelc šo bezkaunīgo blūzi!.. Pagarini savus svārkus!.. Kā tev nav kauna valkāt tādas piegulošas bikses!.. Paskaties, kam tu līdzinies šajā seksuālajā apgērbā! Īsta prostitūta!.. Pārstāj krāsot nagus un matus!.. Es aizliedzu tev draudzēties

ar taviem pasaules draugēļiem!.. Neuzdrošinies vairāk tos vest mūsu mājā!.. Kā tu uzdrīksties ar mani tā runāt!.. Tu to vēl nožēlosi!..” un tam līdzīgi. Šādas replikas, kas izteiktas klieudzot, dusmās, bez mazākās norādes uz sapratni un gata-vību problēmu apspriest, parasti noved vien pie sašutuma, aizkaitinājuma un nocietināšanās, bet ne pie saskaņas un pamiera. Pasakiet to pašu, bet citiem vārdiem, maigākā un draudzīgākā veidā, ar citu gara noskaņojumu, un tas, kuram šie vārdi ir domāti, noreagēs pilnīgi savādāk.

Šādas vārdu kaujas parasti notiek vecāku un pieaugušo bērnu starpā, kad mammas un tēti, neņemot vērā viņu tiekšanos uz patstāvību, savu audzināšanu turpina ar metodēm, kas paredzētas maziem bērniem – prasības un sodīšana, kas ir labas no 3 - 5 gadu vecumam, kad ir svarīgi salauzt ietiepību un bērna ļauno gribu. Lielākiem bērniem labāk atbilst saprātīgas diplomātijas metodes un labs personīgais piemērs.

Viena gudra, daudzbērnu mamma – kristiete, kuru ļoti mīlēja un cienīja visi viņas bērni, stāstīja: „Redzot kā mana divdesmitgadīgā meita arvien biežāk sāk krāsoties, no sākuma es mēģināju to apstādināt ar aizliegumiem. Taču šāda metode nestrādāja. Viņa vienkārši sāka mānīties un nedarīja to mājās, bet savā darbā. Tad reiz, izvēloties atbilstošu brīdi, es nolēmu ar viņu parunāt no sirds uz sirdi. „Meitiņ! – es maigi teicu. – Vai tev neliekas, ka tā rīkojoties, tu Tam Kungam met acīs bezvārdu pārmētumu, paziņojot, ka Viņš nav tev devis pietiekami skaistumu, un tādēļ tev pašai ir jālabo Viņa „kļūda”. Paskaties uz meiteni ar tumšo dzimumzīmi, kura reizēm nāk pie mums uz dievkalpojumiem. Vai tiešām tu domā, ka viņa nevēlētos sev citu izskatu? Bet tagad paskaties spogulī uz sevi. Kā tev trūkst? Debesu Tēvs tevi ir izveidojis tādu kādu ir vēlējis tevi redzēt, bet tu, pārveidojot sevi ar krāsu palīdzību, tam pretojies un nepiekrīti Viņa gribai. Padomā, kā Viņš jūtās uz to skatoties? Ar tādu attieksmi pret To Kungu tu vēlies, lai Viņš tevi svētī?!..”.

Par atbildi uz mātes vārdiem, kuros skanēja apslēptas sāpes, meita nolaida galvu, slēpjot sariesušās asaras, un klusi

izslidēja no istabas. Nākamajā rītā, redzot atkritumos skropstu tušu un lūpu krāsu, māte piegāja pie viņas un maigi apskaujot teica: „Paldies tev, mana labā, par tavu sapratni”. Pagāja vairāki gadi un šī meitene apprecējās. Tas Kungs iekārtoja viņas dzīvi, svētīja ar gādīgu un mīlošu vīru. Tādā veidā, gudrie vecāki, pielieto uzticības pilnas attiecības, mīlestību un maigumu, lai sasniegtu vēlamos mērķus tur, kur nedarbojas aizliegumi.

Dvēseļu aprūpes prakse ar jaunatni parāda, ka bērnu audzināšanā ir svarīga arī netieša vecāku ietekme, kas īstenojas parastā ikdienas dzīvē. Jo dēli un meitas dzird un redz mūs katru dienu. Viņi ne vienmēr var saprast to, par ko mēs runājam, bet ir spējīgi uztvert to svarīgumu, ko mēs piešķiram tam vai citam jautājumam. Bērni pievērš uzmanību mūsu garīgajām vērtībām un tiecas tās sasniegt. Bet galvenā vērtība, ko varam viņiem nodot, ir Dieva Vārds, kas īstenots mūsu ikdienas dzīvē. Padomus, pamācības, vēl jo vairāk mēģinājumus vest pie prāta un atmaskošanu jaunie pieņems tikai tajā gadījumā, kad mūsu personīgā kristīgā dzīve apstiprinās mūsu vārdus, kas viņiem būs svētība. Bez tā visi mēģinājumi izmainīt jaunatni tiks uztverti tikai kā spiediensi, kuram katrs cilvēks parasti pretojas.

5. Mozus grāmatā ir teikts: „Un lai šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī. Un atgādini tos saviem bērniem un runā tos sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guloties un ceļoties” (5.Moz. 6:6-7). Šajos vārdos ir ielikta dziļa jēga. Tieši mūsu mājoklis, kur norit ikdienas dzīve, kā arī uzvedība un attieksme pret saviem ģimenes locekļiem, ir galvenā skola, kurā bērni mācās garīgo patiesību pamatus, kas vēlāk pārtop par viņu kristietības pamatu. To, kādi mūsu dēli un meitas būs rīt, nosaka tas, **ko** mēs viņos ieliekam šodien. Svarīgs nav tas, ko mēs atstāsim viņiem mantojumā, bet tas, kas ir ielikts **viņos** pašos.

Ir jāatzīst, ka pilnīgi perfektu vecāku nekad nav bijis un nebūs. Katram tēvam un mātei, vectētiņam un vecmāmiņai ir jāuzņemas daļa vainas par to, kas notiek ar viņu bērniem un mazbērniem, kā par to ir teikts Svētajos Rakstos: „...jo Es, Tas Kungs, tavš Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu

grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst, un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam tiem, kas Mani mīl un tur Manus baušļus” (2.Moz. 20:5-6). Jo nevienam tas nav noslēpums, ka bērnos atspoguļojās liels daudzums grēku, kas ir mantoti no viņu vecākiem un vecvecākiem. Bet, kaut mēs to apzināmies, šī fakta atzīšana nemazina vecāku ciešanas. Sāpes, ko rada bērnu nepateicība un nepaklausība, pastiprinās caur viņu at svešināšanos un saindē mīlestību pret savu atvasi, kurš vecāka sirdij ir dārgāks par dzīvību.

Ak, cik gan tēvu un māšu šodien varētu pievienot savu balsi rūgtajam ķēniņa Dāvida monologam, kas bija adresēts viņa dēlam Absalomam, kurā viņš pļāva to, ko reiz bija sējis, un kurš salauza sirdi tam, kurš bija nosaukts par vīru pēc Dieva sirds! „...Mans dēls Absalom! Manu dēliņ! Mans dēls Absalom! Kaut jel kāds būtu man ļāvis mirt tavā vietā! Ak, Absalom, manu dēliņ! Mans dēls!” (2.Sam. 19:1). Līdzīgi kā šis Dieva svaidītais, tagad raud daudzas mātes un tēvi, savos bērnos pļaujot rūgtos sējumus un saprotot, ka tie ir viņu reiz veikto grēku un pieļauto kļūdu upuri.

Taču pat šīs, – iznīcinošākās no ciešanām, saskaņā ar apustuļa Pāvila apgalvojumu, ir spējīgas „... dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību” (2.Kor. 4:17), jo attiecoties pret to pareizi, var atvērt vecākiem augstākos „Agapes –mīlestības” aspektus. Caur vilšanās rūgtumu savā bērņā, vecāks sevī var ieraudzīt egoismu un egocentrismu, par ko viņam iepriekš nebija ne jausmas. Šo netikumu apjaušana novedīs viņu pie sevis aizliegšanas un patiesas grēknožēlas, tādā veidā palīdzot pašiem pieaugt upurējošā mīlestībā, kas dziedinās dvēseles ievainojumu, uzmundrinās garu un mūžībā nesīs varenu balvu. Iespējams, tas arī ir viens no iemesliem, kādēļ Dievs pieļauj, lai vecāki izjūt mokas, kad iestājas atsvešināšanās un pārtrūkst attiecības ar saviem bērniem. Protams, šāda cena par šādas mīlestības iegūšanu ir visai augsta, taču pārciestās bēdas un ciešanas Tas Kungs lieto, lai audzinātu Savu Izredzēto Līgavu, kuru māca dzīvot pēc mīlestības likuma un piekuras, cerams, piederam arī mēs.

Dzīve rāda, ka visbiežāk konflikti starp bērniem un vecākiem ir ģimenēs, kur valda stingri noteikumi, kas pamatoti kārtībā, disciplīnā un ģimenes likumu ievērošanā, kaut vienlaicīgi iztrūkst sapratnes, pretimnākšanas un patiesas mīlestības. Šādas „audzināšanas” neizbēgamas sekas būs ieļaušanās un sacelšanās, bet ne saskaņa un pazemība. Laikā izteikta atzinība par kādu rīcību, kas pelna uzslavu, dvēseles kontakts, kas vienmēr dara atvērtu pret otru, mierīga un pacietīga nogaidīšana, neuzbāzīgs, maigs padoms, bet pats galvenais – aizlūgšanas par savu bērnu un viņa nodošana Tā Kunga rokās – lūk tas, kas mūsu dēliem un meitām šodien ļoti pietrūkst, pat, ja viņi to nemaz neapzinās. Šie vienkāršie audzināšanas paņēmieni dos ievērojami labākus rezultātus, nekā jebkāds psiholoģisks spiediens.

Saglabāt savstarpējo sapratni un pacietību satiksmē ar bērniem, mums var palīdzēt atmiņas par to, kādi mēs bijām savā jaunībā. Būsim godīgi paši pret sevi. Vai tad mēs vienmēr samierinājāmies ar pretenzijām, prasībām un savu vecāku sašutumu, reaģējot uz to nemaz labāk, kā to tagad dara mūsu bērni?! Mēs taču arī bijām sašutuši par viņu nesapratni tajās vai citās problemātiskās situācijās! Mēs arī izjutām sarūgtinājumu, ka ar mūsu viedokli neviens nerēķinājās. Un mēs savā jaunībā nešaubījāmies, ka mūsu vecākiem nav taisnība, kad viņi pieprasa, lai mēs ģērbtos, saprastu un dzīvotu tā, kā to darīja viņi. Un veiktie visiem zināmie jaunības kārdinājumi? Vai tad mums to nebija, pat ja tie mums izskatījās nedaudz savādāk? Vai tiešām mēs to visu esam aizmirsuši?!

Starp citu, mūsdienu jaunie cilvēki ir pelnījuši mūsu līdzjūtību jau par to vien, ka viņiem tagad ir daudz grūtāk saglabāt tikumisko un garīgo tīrību, nekā savā laikā tas bija mums. Ne mēs, ne mūsu tēvi, ne vectēvi, ne vecvectēvi nepiedzīvoja tādu spiedienu un brāzmaini baigu amoralitāti, okultisma ietekmi un daudzu maldu mācību pieplūdumu, ar ko viņiem pastāvīgi jāsastopas. Bet ja tā, tad izrādīsim viņiem vairāk savu sapratni, cenšoties iedziļināties viņu stāvoklī un situācijās, skatoties nevis caur pagājušo laiku prizmu, kad dzīvojām mēs, bet caur to, kas notiek tagad un

kurā viņiem ir jādzīvo. Citādi, mēs ne tikai viņus atstumsim no sevis, bet uz visiem laikiem zaudēsim priekš Tā Kunga. Bet mēs visi taču zinām, ka, ja mūsu vidū nav jaunatnes, baznīcai nav nākotnes.

Un visbeidzot, pēdējais punkts, kam gribētos pievērst mūsu uzmanību. Paaudžu konflikts sevi izpauž ne tikai miesīgajā, bet arī garīgajā dzīvē, un viena no tā izpausmēm ir paaudžu nošķiršanās baznīcā. Tajā laikā, kad jaunie kalpotāji, izrādot iniciatīvu, cenšas kaut ko būvēt, ieviešot kaut kādus jauninājumus, vecie tam pretojas, izmanto savu monopolu uz baznīcas katedru, lai viņus „atmaskotu” un „padarītu nekaitīgus”. Šī sacensība un klusā cīņa aiziet tik tālu, ka sirmās galvas meklē iespēju atbrīvoties no pārāk dedzīgiem un aktīviem jaunajiem cilvēkiem, bet tie, savukārt, sirds slepenībā gaidīt gaida, kad vecie sava veselības stāvokļa dēļ noliks savas pilnvaras un aizies mūžībā, tādā veidā pārstājot viņiem „traucēt”.

Bez šīs problēmas kristīgajā baznīcā ir vēl kāda bēda. Nevienam nav noslēpums, ka liela daļa jaunatnes vairāk nevēlās apmeklēt baznīcu un piedalīties tās dzīvē, un šīs nelaiimes saknes iestiepjas dziļi kristietības vēsturē. Jaunajos cilvēkos mēs pļaujam garīgo vēsumu, daļēju kristīgu dzīvi un vienaldzību pret To Kungu tikai tādēļ, ka tas, ko mēs viņos esam iesējuši, bija nepilnvērtīgs, neveselīgs un, visdrīzāk, nepareizs, ko mums, protams, nav tik viegli atzīt. Jo vecajiem ir raksturīgi tik ļoti pierast pie formālisma, liekulības un dievbijības spēlēšanas, ka viņi to vienkārši nepamanā. Bet jaunatne to smalki sajūt un ātri reaģē, nepieņemot un pretojoties.

Aizvien vairāk izplatās paviršība noturot dievkalpojumus, un tas, ka trūkst Svētā Gara spēka un autoritātes to vārdos, kuri sludina, ka arvien retāk dzirdamas ziņas par garīgo atmodu kaut kur, acīmredzams dzīvu piemēru trūkums, kas demonstrētu uzvaras pilnu dzīvi iekš Kristus un pašai dzīgai kalpošanu Tam Kungam, izraisa jaunajos cilvēkos to, ka interese iet zudumā gan pret baznīcu, gan kristietību vispār. Viņiem taču tik ļoti gribās līdzināties Mozum, Dāvidam, apustulim Pāvilam un citiem ticības varoņiem, dzīvot kā

dzīvoja viņi, līdzīgi veikt varoņdarbus un klausīties ne viltus praviešus, bet īstenus Dieva sūtņus. Pazaudējot interesi pret kristietību, jaunatne aiziet pasaulē, biznesā, narkomānijā, netiklībā un citos grēkos, iegrimstot tumsā, no kuras tikai nedaudzi atgriežas.

Saprotams, šie vārdi nekalpo kā attaisnojums jaunajiem cilvēkiem, kuri nevēlās kalpot Tam Kungam, vai kā apvainojums vecākai paaudzei par viņu atkāpšanos no ticības. Tie ir vien padoms – necensties meklēt „grēkāzi”, tādā veidā vainu un atbildību par esošo situāciju pārliekot no sevis uz kādu citu. Agrākos laikos, redzot savu sakāvi, Israēls paze-mojās Dieva priekšā, lūdzot Viņam piedošanu, iejaukšanos un aizstāvību. Tieši tāpat arī mums ir jāmeklē Tas Kungs – gan jaunajiem, gan vecajiem. Tikai tad Viņš svētīs Savu Baz-nīcu un atrisinās šo vienmēr eksistējušo konfliktu.

Dārgie draugi! Neatkarīgi no tā, vai mēs esam jauni, vai jau cienījamus gadus, nedrīkst aizmirst par to, ka par mums visiem ir izlietas svētās, šķīstās Tā Kunga Asinis, kurām ir jātuvina. Vai patiesi mums ir par maz problēmu un dalīšanos, kas saistītas ar to vai citu denomināciju, ka mēs ceļam sienas arī dažādu paaudžu starpā?! Mēs taču esam tik ļoti vajadzīgi viens otram, un varam viens otram kļūt par brīnišķīgu papildinājumu! Tautā taču ne velti saka: „Ja jaunība zinātu... Ja vecums... varētu!”. Un tas patiešām tā ir. Jaunība ir brīnišķīga savā degsmē, spēcīga, bezbailīga un vīrišķīga savos aizsākumos. Tā nebaidās no grūtībām, ķeras pie tā, kas liekās neizdarāms un nereti uzvar, bet tomēr ir arī pārsteidzīga, neuzmanīga un bieži nesaprātīga, tādēļ nav brīnums, ka tai ir raksturīgas daudzas kļūdas. Jau-nība no sākuma dara, bet tikai pēc tam domā. Viņai ir daudz spēka un enerģijas, bet maz gudrības, ko var iegūt vien ar laiku. Bet tiem, kuriem matos jau iebiris sudrabs, ir dzīves pieredze un zināšanas, bet nereti nav vairs spēka, lai īstenotu iecerēto.

Vecākā gadagājuma cilvēki ir svarīgs un bieži vien sabiedrības virzošais spēks, paliekot par reliģiskās, kultūras un morālās dzīves glabātājiem. Viņu piesardzība kādu lē-mumu pieņemšanā, skaidrs prāts un apdomība spriedumos

un secinājumos, kā arī pieredze un dziļas zināšanas par dažādām problēmām, kas iegūtas daudzu nodzīvoto gadu laikā, ir izraudzītas paust tās zemes ceļa sekas, kur bija pieļauta gan nevērība, gan kļūdas. Tas viss jaunajiem var kļūt par lielu dārgumu, protams, ja viņi vēlēšies to izmantot. Bet tas notiks vien tad, kad vecie sāks rēķināties ar jaunajiem, nenovērtējot par zemu viņu priekšrocības, tajā pat laikā kad tie, savukārt, viņus cienīs un novērtēs.

Ja mēs, sirmām galvām, esam gudrāki un vairāk pieredzējuši, tad parādīsim to darbos, un, ja mēs dzīvosim saskaņā ar patiesību, tad Tas Kungs jaunatnei apstiprinās, ka mūsu izvēlētais ceļš ir pareizs. Jo Viņam taču ir daudz iespēju, kuras mums nav. Viņš var pieļaut nelabvēlīgus apstākļus jauno dzīvēs, kad tiem būs nepieciešams padoms un palīdzība, vai radīt dvēselēs tukšumu, tā veicinot viņus pievērsties garīgiem meklējumiem, vai ielikt sirdīs neapmierinātību par savu rīcību. Tā vai citādi, ja mēs Dievam netraucēsim ar savu „palīdzību”, Viņš daudz ko varēs labot mūsu sabojātajās attiecībās. Protams, tādos gadījumos nevajag gaidīt ātras un tūlītējas izmaiņas. Tāpat kā konflikts ieņemamas pamazām, tāpat tas arī pamazām atrisinās.

Zemes ģimene ir – vectēvi, tēvi, bērni un mazbērni. Tieši tāpat arī baznīca, – ir liela garīga ģimene, kas sastāv no brāļiem un māsām no dažādām paaudzēm. Kā draudzīga ģimene nav iedomājama bez draudzīgām savstarpējām attiecībām, iecietības un neliekuļotas mīlestības, tā arī patiesā, garīgi veselīgā baznīcā ir saskaņa un vienotība visu tajā ietilpstošo locekļu starpā, neatkarīgi no vecuma.

Bībele, ko mēs turam rokās un kura ir Dieva Dzīvais Vārds, daudzus gadsimtus atpakaļ ir uzrakstīta Svētā Gara iedvesmā, un vienādā mērā attiecas gan uz jauniem, gan veciem, gan uz sen dzīvojušiem, gan dzīvojošiem šodien. Tā nemainās, kaut mēs maināmies. Un šī Bībele saka: „Bet, **ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā ...**” (1.Jņ. 1:7).

Tādā veidā mūsu cieņa vienam pret otru, savstarpēja sapratne un brāļu sadraudzība ir apliecinājums tam, ka mēs staigājam Dieva gaismā. Bet ja tā visa nav, tad ir pamats

uzdot jautājumu, vai patiesi mēs staigājam patiesībā?.. Tikai mīlestība un gaisma, kas mums kā Jēzus Kristus mācekļiem ir jārada pasaulei, var izveidot gan jaunajos, gan vecajos vajadzīgo pacietību, iecietību un savstarpējo cieņu, un tam vajadzētu kļūt par kopīgu mērķi un svarīgāko uzdevumu to sasniegt. Bez tā mēs agri vai vēlū nonāksim strupceļā.

Mums visiem ir zināms, ka viena no Kristus Vārda daudzām nozīmēm ir **Šīlo** (Miers). Tad, lūk, pie pašām svarīgākajām mūsdienu kristiešu vajadzībām pieder tieši šī kliegzošā vajadzība: lai viņu draudzēs un baznīcu apvienībās dažādu paaudžu starpā beidzot notiktu patiesa izlīgšana, par ko labi ir pateikts kādā dzejolī, kas precīzi atspoguļo šīs problēmas būtību.

Tēvi – bērni... bērni – tēvi...
Vīd bezdibenis mūsu starpā ...
Par „taisnību” mēs stāvam braši
Un garīgs zobens darbā iet!

Un ideju lai aizstāvētu
Viens otru zemē dzenam mēs un gānām.
Ir dūsmās tēvs un klusi jāraud mātei,
Kā padebesis melns iet projām dēls...

Kur gan ir Mīlestība, kur? Tā katram bezdibenim
Klāj pāri savus tiltus.
Un izeja no traģēdijām bieži viegla-
Un prātā jāiespringst nav mums...

Nav strīdos jāiekarst
Un vecāki nav jānozākā.
Te pazemības svētais skaistums
Būs palīgs ģimenei, tās mieram.

Tēvi – bērni... bērni – tēvi...
Tie savos cīņu laukos šķēpus lauž...
Vai kādam vainags tiks?
Te taču visi sakauti mēs tiekam!

Ir progresējis itin viss,
Un nomainīta mode, tikumi un ritmi...
Nu, kurā pusē tagad pārsvars ir?
Ak, nevīlieties... Uzvarējis – sātans.

Ir audžu plaisas grūti aizlāpīt,
Bet brīnums tomēr notikt var,
Vien pakāpienu zemāk kļūt
Un „pretiniekam” līdzās būt,

Ne ietiepīgi savu meklējot,
Bet Dieva prātu piepildot.
Un citus mīlēt, neskatoties ne uz ko,
Tos nesverot un nemērojot.

Lai piedošanā Kristus paraugs ir,
Un tēvu – bērnu lieta
Viņā īstenota –
Vai šodien izlīgumu gribat jūs?

Misijas “Dzīvie ūdeņi” izdevniecībā Vācijā, kā arī pie mūsu palīgiem-izplatītājiem ASV, Krievijā un Ukrainā ir iespējams iegādāties šādas grāmatas un kompaktdiskus:

«Пробуждение начинается с меня» Л. Плетт
«Время начаться суду с дома Божьего» Л. Плетт
«Глас вопиющего в пустыне» Л. Плетт
«Путём исканий» Л. Плетт
«Meine Suche – mein Weg» L. Plett (немецкий пер.)
«By Way of Searching» L. Plett (английский пер.)
«Духовные болезни» Л. Плетт
«Dvasinės ligos» L. Plett (литовский пер.)
«Duchovné choroby» L. Plett (словацкий пер.)
«Garīgās slimības» L. Plett (латышский пер.)
«Когда плачет душа» Л. Плетт
«Хождение во свете» Л. Плетт
«Gyvenimas šviesoje» L. Plett (литовский пер.)
«Soļojot gaismā» L. Plett (латышский пер.)
«Соединённые Богом» Л. Плетт
«Откровенный разговор» Л. Плетт
«Имеющие вид благочестия» Л. Плетт
«Между Христом и сатаной» К. Е. Кох

Компакт-диски в формате MP3 с вышеуказанными озвученными (аудио) книгами Людмилы Плетт

Компакт-диски с классическими христианскими песнями в исполнении Л. Плетт и С. Нойфельд: «Наша жизнь, как свеча на столе» и «Живые воды»

Компакт диски в формате MP3 с записями душепопечительских бесед Людмилы Плетт и проповедей евангелиста из Южной Африки Тревора Даль (русский синхронный перевод с английского)

Библиография

1. С. И. Ожегов и Н. Ю. Шведова «Толковый словарь русского языка» Рос. Академия наук 1998
2. Эрик Нюстрем «Библейский словарь», Благотв. Комитет помощи «Аквила», Сарань, 1997
3. Уильям Макдональд «Шаг за шагом» CLV, Bielefeld, 1985
4. Уильям Макдональд «Библейские комментарии для христиан Новый Завет» CLV, Bielefeld, 1989
5. Криста фон Фибан «Библейские чтения», Изд. «Свет на востоке», Корнталь, 1996
6. Джеймс Добсон «Когда не видишь смысла в Божьих действиях», Кайрос, Санкт-Петербург, 1997
7. «Хлеб наш насущный» (ежедневное христианское чтение), Изд. «Библейский Радиокласс» 2003
8. Пауль Тейн «Обанкротилось ли христианство?», Keren Ahvah Meshhit, Jerusalem, 1998
9. Освальд Чемберс «Всё моё предельное Господу», Oswald Chambers Publications Association Limit
10. Дональд Уитни «Духовное возрастание в христианской жизни», Изд. «Библия для всех» - МП Киев, 1997
11. Павел Биллхаймер «Не расточай свои печали», Славянское Еванг. Общество, Чикаго, 1982
12. Олден Ганнет «Как видеть Бога сквозь слёзы», SMS, South River, USA, 1990
13. Л. Б. Кауман «Потоки в степи», Grace Press, Inc. Ephrata, PA, USA, 1996
14. Джун Хант «Ключи» (серия Библейское консультирование). Ассоциация «Духовное возрождение», Москва, 2003
15. Альф Лонэ и Чарльз Хаммер «Завтра начинается сегодня», Vancouver, WA. USA, 2005
16. На страницах 45-46 и 312-313 помещены стихотворения Светланы Шийка
17. Свидетельство Ника Вуйчича, Интернет, эл. адрес: lifewithoutlimbs@yahoo.com